B R O M

ÇOCUK HIRSIZI

İthaki

"Karanlık, şaşırtıcı ve özgün bir Peter Pan macerası."
—CHRISTOPHER GOLDEN

Peter çevik, cesur ve haylazdı... ve tüm çocuklar gibi oyun oynamayı seviyordu, her ne kadar oyunları kanlı bitse de. Gözleri altın gibi parlayan Peter sana gülümsediğinde artık ömür boyu dostun olurdu ama çok da güvenilir bir dost sayılmazdı ve seni götürmeyi vadettiği yer Varolmayan Ülke *değildi*.

Eğer Peter onu kurtarmasaydı on dört yaşındaki Nick uyuşturucu satıcıları tarafından öldürülecekti. Şimdi bu karizmatik çocuk onu asla büyümeyecekleri; perilerin, canavarların ve sonsuz büyünün var olduğu gizli bir yere, maceraya davet ediyordu. Nick, Peter'ın peşinden bu yere gittiğinde onun "Şeytanlar" adını koyduğu, kayıp ve çalınmış çocuklardan oluşan vahşi kabilesiyle birlikte Kaptan ve askerlerine karşı savaşmayı öğrenecek ya da ölecekti. Çocuk Hırsızı Peter'ın karanlık geçmişi bu süreçte su yüzüne çıkacaktı.

Dünyaca ünlü illüstratör Brom'un hem yazıp hem resimlediği, Peter Pan hikâyesini tuhaf, sıradışı ve oldukça karanlık bir biçimde yeniden anlattığı *Çocuk Hırsızı*, çocukluk kahramanınızın korkutucu tarafını açığa çıkarıyor.

"Brom, fantastik edebiyata safi korku zerk ediyor."
—HOLLY BLACK

THG
0056200
STA

Çeviren: Esat Ören
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 650564
/ithakiyayinlari

Brom

Gerald Brom, 9 Mart 1959 doğumlu Amerikalı gotik fantazi çizeri, illüstratörü ve yazar. Brom olarak bilinir. Yirmi yaşındayken tam zamanlı olarak reklamlar için illüstrasyonlar yaparak kariyerine başladı. O zamandan beri yayıncılık alanında Michael Moorcock, Terry Brooks, R.A. Salvatore gibi yazarlarla birlikte DC, Chaos ve Dark Horse ile çalıştı. Oyun alanında *Doom 2*, *Heretic*, *Diablo 2*, *World of Warcraft* ve beyaz perdede ise *Scooby Doo*, *Van Helsing*, Tim Burton'dan *Başsız Süvari*, John Carpenter'dan *Mars'taki Hayaletler* gibi filmler için tasarımlar hazırladı. *Çocuk Hırsızı*, *Krampus* ve *Lost Gods* gibi romanlarıyla korku ve fantazi edebiyatında adından söz ettirdi.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

Çocuk Hırsızı
Brom

Orijinal Adı: *The Child Thief*

İthaki Yayınları - 1867

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak İllüstrasyonu: *Brom*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı Nisan 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7650-56-4
Sertifika No: 48625

© Brom, 2009
© İthaki, 2021
© Esat Ören, 2021

Bu eserin tüm hakları HarperCollins Publishers'ın alt markası Harper Voyager'la yapılan anlaşma ile Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap - Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Brom

Çocuk Hırsızı

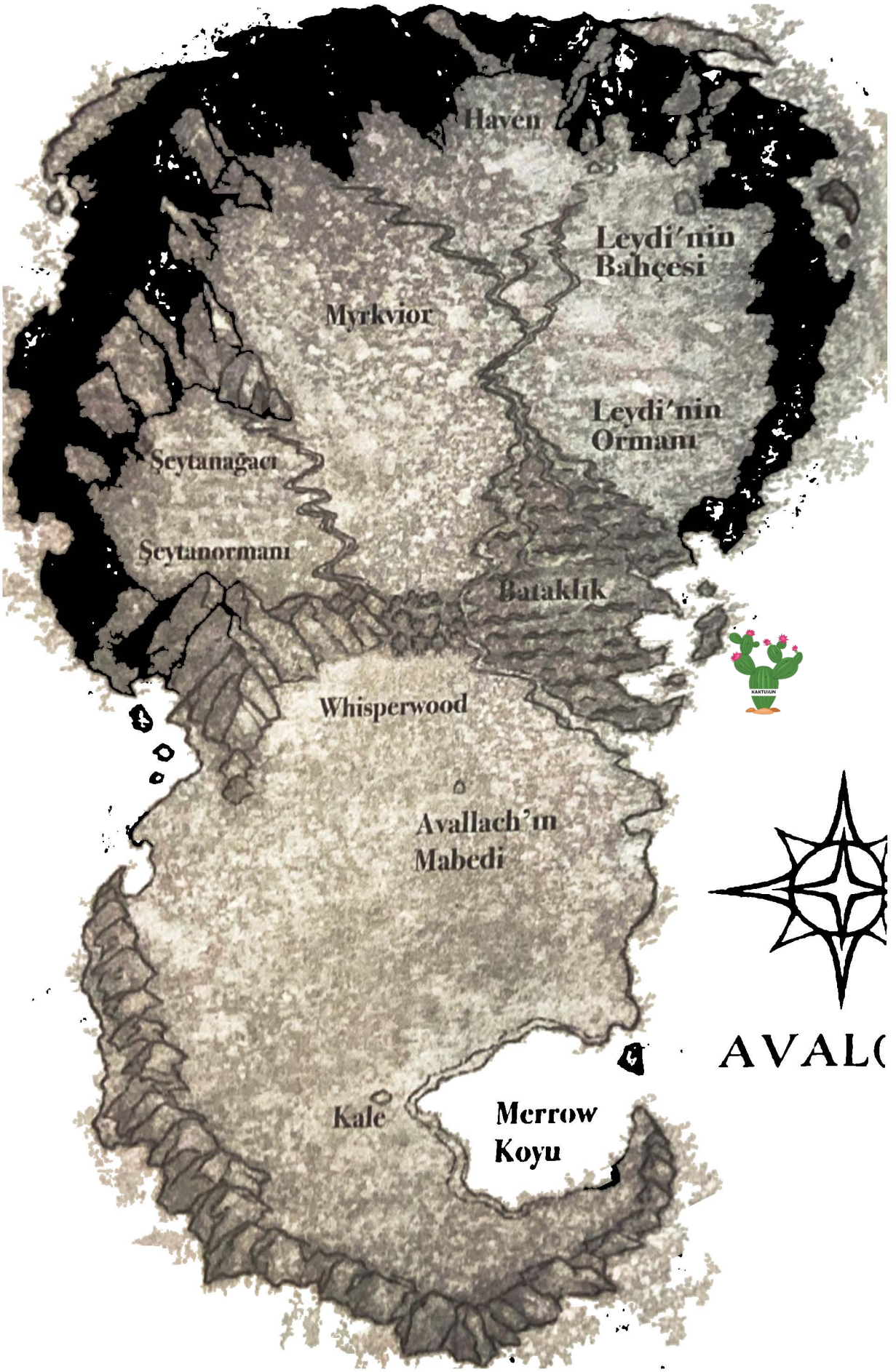
Çeviren

Esat Ören

ithaki

Dostum John Fearing'e

Haven
Leydi'nin Bahçesi
Myrkvior
Leydi'nin Ormanı
Şeytanağacı
Şeytanormanı
Bataklık
Whisperwood
Avallach'ın Mabedi
Kale
Merrow Koyu
AVALO

Giriş

Bu gece yine olacaktı: Gerçekten çok kötü olan o şey. Kızın bundan hiç kuşkusu yoktu. Birkaç ay önce, memelerinin gelişmeye başladığı sıralarda başlamıştı ve artık annesi olmadığı için o adamı durduracak kimse yoktu.

Yatak odasından, o daracık dairelerinin darmadağınık oturma odasındaki volta atışını duyabiliyordu. Adam yine öfke nöbetlerinden birindeydi; kendi kendine mırıldanıyor, televizyona, patronuna, devlet başkanına, İsa'ya küfrediyordu, en çok da bütün o hapları almış olduğu için kızın annesine lanet okuyordu. Ama annesi ölmüştü ve artık bir daha o adamın küfürlerine katlanmak zorunda kalmayacaktı. Kız keşke ben de o kadar şanslı olsaydım, diye geçirdi içinden.

Bir bira kutusunun sertçe açılış sesi geldi; bir tane daha, sonra bir tane daha. Kız titremeye başlayan ellerini göğsünde kavuşturdu. Keşke uyuyabilseydi; hiç değilse o zaman o bekleme safhasından ve o korkudan kurtulmuş olurdu.

Adam oradaydı. Televizyondan gelen titrek ışıkta onun kapı çerçevesine yaslanmış silueti görünüyordu. Kız adamın gözlerini göremese de kendisine kilitlenmiş olduğunu biliyordu. Çarşafı sanki onu kötülükten koruyacak bir tılsımmış gibi boynuna kadar çekti. Adam bazen saatlerce ona bu şekilde bakar, iki farklı sesle mırıldanırdı: nazik, müşfik bir ses veya sert, korkutucu ses. Bu iki farklı ses sanki iki erkek din hakkında tartışıyorlarmış gibi, değişe değişe devam ederdi. Ama bu gece o sevecen sesten eser

yoktu, sadece arada bir havlar gibi çıkardığı küfurlerle dolu hırlamalar vardı.

Adam odaya girip bira kutusunu komodine, kızın Betty Boop alarmlı radyosunun yanına koydu. Kız okula gitmek için bu saatin "Boop Oop a Doop" şarkısıyla uyanırdı. Son zamanlarda epey devamsızlık yapmıştı; bunun bir nedeni, sanki annesinin intiharı bulaşıcı bir şeymiş gibi, diğer öğrencilerin ve öğretmenlerin bakışlarından ve onun yanındayken temkinli davranmalarından usanmış olmasıydı. Ama en çok öğrenci danışmanı olan Bayan Stewart'la karşılaşmamak ve onun meraklı sorularından kaçınmak içindi. Bayan Stewart olanları bir şekilde biliyor gibiydi ve kızı bu konuda konuşturmaya kararlıydı. Onun bu tutumu kızı korkutuyordu. Kızın başının yan tarafında beş santimlik bir yara izi vardı; buradan hiçbir zaman saç çıkmayacaktı. Bunu adam yapmış, kız tek bir kere bunu annesine söylemeye çalıştığı için yemek çatalını kafasına saplamıştı. Kız son günlerde annesinin yutmuş olduğu hapları sık sık düşünür olmuştu; acaba o haplar onu annesinin yanına götürür müydü? O kötü şey her olduğunda bunu düşünüyordu.

Adamın elleri üzerindeydi – ağır ve sıcak. Isısını çarşafın üstünden bile hissedebiliyordu. Adam çarşafı çekip attıktan sonra yanına oturdu; ağırlığıyla somyanın yayları göçmüş, kızın vücudu ona doğru kaymıştı. Adam nasırlı elini önce onun baldırına koyduktan sonra yavaşça yukarıya uzatıp geceliğinin altından apış arasına götürdü. Kalın parmaklarını batırıyor, sıkıyordu. Soluğu sıklaşmıştı. Ayağa kalktı. Kız onun kalın kemer tokasının yere düşüşünü işitti; az sonra üstüne çıktığı zaman altındaki küçük şilteden isyan dolu gıcırtılar yükseldi.

Kız yastığına sarılıp çığlık atmamak için kendini zorlarken pencereden dışarı bakarak başka bir yerde olmayı hayal etti. Bu gece yıldızlar her zamankinden daha parlaktı. Dikkatini onların büyülü parlaklığına verirken içinden, keşke onların arasında uçabilseydim diye geçirdi.

Bir gölge yıldızları kapattı. Pencereden içeri bakan biri vardı. Kız o cılız aydınlıkta bunun bir oğlan olduğunu gördü. Oğlan pencereyi yukarı çekip, akıcı bir çeviklikle odanın içine süzüldü.

"Hassik..." diye başladı adam ama oğlan yerden sıçrayıp iki

ayağıyla ona tekme atınca adam koridora kadar yuvarlandı. Oğlan çok hızlı hareket ediyordu; kız bu kadar hızlı hareket eden kimse görmemişti. Adam ayağa kalkamadan oğlan onun tepesinde bitti. İkisi beraber koridorda yuvarlanarak gözden kayboldular.

Birisi duvara şiddetle çarpınca kızın karyolası sarsıldı. Adamdan bir inleme sesi çıkarken bir şey parçalandı. Adamdan önce bir çığlık geldi, ardından "Of, Tanrım!" deyişi duyuldu. Derken daire sessizliğe büründü.

Kız açık pencereye bakarken acaba kaçsam mı, diye düşündü ama o sırada oğlan tekrar göründü; sırım gibi vücudu kapı eşiğinde belirdi.

Oğlan odanın içine girince kız korkarak büzüldü. Onun bu tepkisi oğlanı üzer gibi oldu ve hemen pencere pervazına sıçramasına yol açtı. Omuzlarına kadar inen kızıl saçları, burnunda ve yanaklarında çiller vardı ve kulakları ... *sivriydi*. Bir an sanki büyüsünü içer gibi yıldızlara baktıktan sonra kıza döndü. Kız onun göz rengini fark etti; vaşaklarınki gibi, altın rengindeydi.

Oğlan başını yana eğerek gülümserken o altın rengi gözleri parıldadı. Bu gözlerde vahşi bir şey vardı, heyecan verici ve tehlikeli... Oğlan bir bacağını yangın merdivenine dayadıktan sonra peşinden gelmesi için başıyla kıza işaret etti.

Kız tam bunu yapacakken durdu. Ne yapıyordu öyle? Gecenin bir yarısı yabancı bir oğlanın peşinden gidemezdi. Hayır, anlamında başını salladı.

Oğlanın gülümsemesi dondu. Tekrar yıldızlara baktıktan sonra elini sallayarak kıza veda etti.

"Bekle," dedi kız.

Oğlan bekledi.

Kız şimdi ne yapacağını kestiremediği için bir sonraki adımı atamadı. Kesin olarak bildiği tek şey bu efsunlu oğlanın ondan ayrılmasını istemediğiydi. Birden gözüne parlayan bir yıldız çarptı. Yıldızlar o kadar parlaktı ki, acaba rüyada mıyım, diye düşünmeden edemedi; sanki bu oğlan onu alıp götürmek için cennetten gelmişti.

Gözlerini kırpıştırdı, doğru düşünebilmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Tuvalete gitmek istiyordu ama bunun için koridordan geçmesi lazımdı ve bunu yapmak, altın gözlü oğlanın ada-

mı ne hâle getirdiğini görmek istemiyordu. Ve oğlanı gözünün önünden ayırmak istemiyor, bu büyünün bozulacağından, odaya döndüğü zaman oğlanın ebediyen gitmiş olacağından ve yine yapayalnız kalacağından korkuyordu. Gözleri adamın buruşmuş pantolonu üstünde duran büyük, pirinç kemer tokasına çevrildi ve geceliğinin eteğini burmaya başladı, sımsıkı hâle getirince boğazından bir hıçkırık çıktı. Bunu sel gibi akan gözyaşları izlerken yatağından inip dizleri üstüne çöktü.

Oğlan yanına geldi ve o da diz çöktü. Kız yüzünü kapamış ağlarken, oğlan ona yetişkinlerin alınmadığı sihirli adayı anlattı. Orada onun gibi çocuklar vardı, gülmeyi ve oynamayı seviyorlardı. Orada onları büyük maceralar bekliyordu.

Kız gözlerini silip gülümserken oğlanın bu çocukça hikâyesine başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Ama oğlan onu da davet edince, birden *inanır* oldu. Ve her ne kadar içinden bir ses bu yabancı oğlandan uzak durması için onu uyarsa da, kızın o anda oğlanı takip etmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Adamın ondan onca şey çalmış olduğu küçük odada göz gezdirdi. Burada acı dolu anılardan başka hiçbir şey yoktu. Kaybedecek neyi vardı ki?

Oğlan bu defa gitmek için ayaklandığında kız da hızla giyindi ve onun ardından yangın merdivenine, oradan da sokağa ve gecenin içine daldı.

Eğer kız daha önce altın gözlü oğlanı takip etmiş olan diğer oğlanlar ve kızlarla konuşmuş olsaydı daima kaybedilecek bir şey olduğunu bilirdi.

BİRİNCİ KISIM

Peter

Birinci Bölüm

Çocuk Hırsızı

New York ilçesi olan Brooklyn'de, Prospect Park'ın küçük bir köşesinde ağaçların arasında gizlenmiş bir hırsız duruyordu. Hırsızın aradığı şey çalabileceği bir kadın çantası, bir cep telefonu veya bir kamera değildi. Hırsız bir çocuk arıyordu.

Hırsız, o sonbahar başlarındaki günün alacakaranlığında gölgelerin ve yaprakların arasından başını uzatıp oynamakta olan çocukları seyretti. Çocuklar dev yeşil kaplumbağanın etrafında dönüyorlar, parlak sarı kaydıraktan kayıyorlar, kahkahalar atarak birbirlerini kovalıyorlardı. Ama bu mutlu yüzler hırsızın ilgisini çekmiyordu. Niyeti herhangi bir çocuğu çalmak değildi. Belli bir hedefi vardı. Yüzü kederli, yalnız kalmış ve kaybolmuş bir çocuk arıyordu. Ve yaşı ne kadar büyük olursa o kadar iyiydi, tercihen on üç, on dört yaşlarında biri. Çünkü daha büyük çocuklar daha kuvvetli ve dayanıklı olurlar, daha uzun süre hayatta kalırlardı.

Hırsız, o kız olayında Talih Ana'nın yüzüne güldüğünü biliyordu. Kız iyi bir avdı; babasına yazık olmuştu. Bıçağını adamın göğsüne sapladığı zaman yüzündeki tuhaf ifadeyi hatırlayıp gülümsedi. Ama şimdi Talih Ana nerelerdeydi? İki günden beri av peşindeydi ama *hiçbir şey* çıkmamıştı. Dün gece bir oğlana epey yaklaşmış ama bu yeterli olmamıştı. Hırsız yüzünü ekşiterek kendine acele etmemesi gerektiğini hatırlattı. Önce onlarla arkadaş

olup güvenlerini kazanmalıydı çünkü güvenini kazanmadığın bir çocuğu çalamazdın.

Belki Talih Ana bu gece yanında olurdu. Çocuk hırsızı, şehir parklarının av için çok elverişli olduğunu öğrenmişti. Kaybolmuş veya evden kaçan çocuklar çoğu zaman çalıların arasına yerleşirler, yıkanmak için umumi tuvaletleri kullanırlar ve daima arkadaş ararlardı.

Güneş ağır ağır batarken gölgeler uzuyordu; hırsız, çocukların arasından seçimini yapabilmek için havanın daha da kararmasını bekledi.

Nick depo girişine koşup vücudunu çelik kapıya yasladı. Yanağını soğuk metale dayayıp gözlerini kapadı. "Sikeyim," dedi. "Boku yedim. Fena halde boku yedim."

On dört yaşındaki Nick, sıskaydı ve yaşına göre ufak kalmıştı. Dar yüzüne düşen siyah kâkülleri benzinin soluk rengini vurguluyordu. Saçı çok uzamıştı ama son günlerde saçını düşünecek hali yoktu.

Nick sırt çantasını yere bırakıp kâkküllerini gözlerinden çekti ve siyah kot ceketinin kolunu sıyırdı. Ön kolunun iç kısmında uzayan yanık izine bakarken acıya yüzünü buruşturdu. Etindeki kırmızı iz kabaca G harfini oluşturuyordu.

O kâbusu aklından çıkarmaya çalışsa da, ikide bir o anı yaşamaktaydı; adamlar onu yere mıhlamışlardı; kendi mutfağının zeminine... Ağzına tıkanmış bulaşık süngerinin ekşi ve kötü tadı. Kalın boyunlu Marko'nun ocakta ceket askısını ısıtırken çirkin sırıtışı. Tel askının dumanlar çıkardıktan sonra kızarması... duyduğu acı... o korkunç acı. Ve o koku; ama daha kötüsü o ses, kendi etinin cızırtısını hiçbir zaman unutmayacaktı. Adamlar kahkahalarla gülerlerken, çığlık atmak istiyor ama o pis süngerin soluğunu tıkıyordu. Marko o uzun çenesi ve saçlarıyla, kan çanağı olmuş gözleriyle yüzüne eğilmiş, gülüyordu. "G harfi ne anlama gelir, bilmek ister misin?" dedi. "Hah, ister misin, göt herif? *Gammaz* demektir, ispiyoncu puşt. Eğer bir daha birine herhangi bir şey söyleyecek olursan, bu kelimeyi diline dağlarım. Anladın mı, küçük puşt?"

Nick gözlerini açtı. "Harekete geçmem lazım." Sırt çantasını alıp üst fermuarını açtı. İçinde bir miktar cips, ekmek, bir kavanoz

fındık ezmesi, bir çakı, iki kutu gazoz, deri bir kayışta mavi bir tavşanayağı ve yaklaşık otuz bin dolar değerinde metamfetamin vardı.

Yüzlerce küçük saydam poşetin arasından mavi tavşanayağını buldu. Bu tavşanayağı ona babasının hediyesiydi; artık babasından kalan tek şey. Nick bunu öptükten sonra boynuna taktı. Bugün gelebilecek her türlü şansa ihtiyacı vardı.

Giriş kapısından dışarı uzanıp işlek caddede eski bir yeşil minibüs var mı, diye bakındı. Trafiğin iyice tıkanarak yavaşlamasını ve bu sayede metroya sağ salim varmayı umuyordu. Ama o anda trafik hiç aksamadan akmaktaydı. Çok geçmeden o minibüsün farları da gece karanlığında belirirdi.

Nick çantasını sırtına takıp kaldırıma çıktıktan sonra sokağın sonuna kadar yayaların arasından koştu. Rüzgâr sertti, insanlar yakalarını kaldırmış, gözlerini yere çevirmişlerdi. Nick de yakasını kaldırdıktan sonra bir İtalyan lokantasın önünde kuyruğa girmiş olan yaşlıca erkeklerin ve kadınların etrafından dolanarak, kalabalığın arasına karışmaya çalıştı.

Boku yedin, oğlum Nick, dedi içinden. *Okkalı bir bok yedin*. Ne ki, bir yanıyla da memnundu; zulalarının çalındığını öğrendikleri zaman o orospu çocuklarının suratlarını görmek için her şeyi yapardı. Marko'nun tekrar işe dönmesi epey zaman alacaktı.

Arkasında bir korna çalınca Nick sıçrayarak döndü – yüreği ağzına gelmişti. Ama yeşil minibüs değildi, sadece birisi arabasını yolun ortasında park etmişti. Nick karşıdaki ağaçları görünce rahat bir nefes aldı. Prospect Park sadece bir blok ötedeydi. Ağaçların arasında onu görmek zor olurdu. Parkın karşı tarafına gidip oradan metro istasyonuna geçebilirdi. Nick koşmaya başladı.

Oyun parkı tamamen karanlığa bürünene kadar gölgeler katlanarak üst üste bindi. Sodyum lambalar art arda yanmaya başladı ve parlak sarı ışıltısı parkta uzun, ürpertici gölgeler oluşturdu.

Ebeveynler artık gitmişti, oyun parkı boşalmıştı. Tıka basa gazoz şişeleri ve kirli alt bezleriyle dolu olan çöp kutuları park nöbetçileri gibi görünüyorlar, trafiğin gürültüsüyle birisinin otomobilindeki müzik setinin gümbürtüsü parkın içine doluyordu.

Çocuk hırsızı, oğlanın parkta koştuğunu, sarı lamba ışığı altındaki yüzünü gördü. O yüzdeki korkuyu ve şaşkınlığı fark edince, gülümsedi.

Bu çocuğu buraya yönelten ne olmuştu? Kötü muamele, ihmal, taciz mi? Belki de bunların hepsiydi. Hırsız için bunun önemi yoktu. Önemi olan tek şey, bir nedenle bu oğlanın evini terk ederek gece vakti tek başına sokağa çıkmasıydı; o bir kaçaktı. Ve pek çok kaçak gibi, bu oğlan da nereye kaçacağını bilmiyordu.

Hiç dert etme, dedi içinden çocuk hırsızı. *Sana göre bir yerim var. Birlikte oynayabileceğimiz bir yer.* Ve altın renkli gözleri ışıldarken, gülümsedi.

Nick parktan çıkmakta olan genç bir çiftin yanından geçti; çift kırkırdıyor, Siyam ikizleri gibi birbirlerine sokuluyorlardı. Köpeğini gezdiren bir adamın etrafından dolandı. İri bir poodle olan köpek kakasını yaparken Nick'e mahcup bir bakış attı. Telefonunda mesaj yazmakta olan adam, köpeğinin yürüyüş yoluna mayın döşemesine aldırmıyordu.

Nick patikanın ötesinde bir grup genç gördü. Bağıra çağıra parktan geçiyorlardı. Belalı tiplere benziyorlardı ve Nick daha fazla belayla karşılaşmak istemiyordu. Yolunu değiştirip ağaçların arasına girdi.

Yoğun bir çalılık sırası arasından geçtikten sonra büyük bir hendeğin içine atladı. Ayağı kaygan bir kartona çarpınca, tökezledi ve yumuşak bir şeyin üstüne düştü. O yumuşak şey kımıldadı. "Hey," diye bir ses çıkardı.

O yumuşak şey bir uyku tulumuydu; eskiydi, yağlıydı ve sanki lağımdan çıkarılmış bir şey gibiydi. O sesi çıkaran kişiyse bir kadındı ve görünüşü uyku tulumundan daha iyi değildi – vişne kırmızısı ruju ve kat kat makyajı sokaklarda yaşamanın izlerini silemiyordu. Nick bir zamanlar bu kadının güzel olabileceğini düşündü ama şimdi topaklanmış saçları, çukurlaşmış gözleri ve çökük yanaklarıyla bir kadavrayı andırıyordu.

Kadın dönüp doğruldu, Nick'e bakıp gülümsedi.

Uzun, beyaz sakalı olan kel bir adam yakındaki bir uyku tulumundan başını çıkarıp, "Bu kim?" diye sordu.

Nick çalıların arasında birkaç uyku tulumu daha, karton kutular, mavi plastik muşambalar ve içi torbalarla dolu bir alışveriş arabası gördü.

"Bir oğlan," dedi kadın. "Sıska bir çocuk."

Nick kadının üstünden kenara çekildi ama ayağa kalkacakken

kadın kemikli elleriyle onu bileğinden sımsıkı tuttu. Nick bir çığlık atıp kendini çekmeye çalıştı.

"Nereye gidiyorsun, hayatım?" diye sordu kadın.

"Bir şey mi arıyorsun, evlat?" dedi adam ayağa kalkmaya çalışırken. Diğer uyku tulumlarından ve karton kutulardan başka kafalar uzandı ve donuk gözler Nick'in üstüne çevrildi.

"Elbette bir şey arıyor," dedi kadın hınzır bir gülüşle. "On dolar verirsen seni havalarda uçururum, şekerim. On doların var mı?"

Nick dehşet içinde kadına baktı.

Yaşlı adam homurdanarak güldü. "Bu çok iyi bir fiyattır, evlat. İnan bana. Bu kadın sana takla attırır." Diğer adamlar da başlarını sallayarak bunu doğruladılar ve kahkahayı bastılar.

Nick başını hızla iki yana sallarken bileğini kadından kurtarmaya çalıştı. Ama kadın onu çok sıkı tutuyordu.

"O halde, beş dolar olsun," dedi kadın. "Beş dolara senin küçük roketini havalandırırım. Ne dersin?"

Nick iki adamın arkasına geçtiğini fark etti. Ona beleş bir öğlen yemeği görmüş gibi, iştahla bakıyorlardı.

"Bırak beni," diye yalvardı Nick kadının parmaklarını çözmeye çalışırken. "Lütfen, beni bırakın."

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi kadın; onu aniden bırakınca Nick tökezleyerek adamlardan birinin önüne düştü. Adam Nick'i saçından tutarak çevirdi ve elini sırt çantasına götürdü. Nick haykırarak ondan sıyrılırken bir tutam saçı adamın elinde kaldı. Çantasını koruduğu sürece bunun önemi yoktu. O çanta her şeyden daha önemliydi, artık tek varlığı oydu. Çantayı göğsüne bastırıp ayağa kalktı ve hendekten yukarı tırmandı. Çalıların arasından deli gibi koşarken arkasından gelen kahkaha seslerini işitiyordu. Hendek görünmez olana kadar koştu. Büyük bir kaplumbağanın bulunduğu bir oyun parkına gelince soluklanmak ve sinirlerini yatıştırmak için durdu.

Bu geceyi bir hendekte uyuyarak mı geçireceğim? diye düşündü. *Ve bunu izleyen geceleri de... Bunlar gibi yaratıkların olduğu yerlerde mi?*

Kalbi hâlâ deli gibi atarken çantasını ayaklarının arasına koydu. Onu takip eden kimsenin olmadığına emin olana kadar gölgelerin ve ağaçların etrafında bakındı. Sonra cebinden bir tomar banknot çıkarıp saymaya başladı. *Elli altı dolar. Bununla ne kadar süre idare edebilirim ki?* Çantayı kaldırdı. *Hayır, hepsi o kadar de-*

gil. Bir torbacı bulduğum zaman bana gereken bütün paraya sahip olacağım. Ama tabii, planın bu kısmını pek düşünmüş değildi. On dört yaşındaki bir oğlan büyük miktarda bir uyuşturucu satışını nasıl ayarlayacaktı? *Bunu yapabilirim,* dedi içinden. *Yeter ki, aklımı kullanayım. Bunu götüreceğim yerde... nereye götüreceğim?* "Sikeyim," dedikten sonra şimdilik tek önemli şeyin metroya gitmek ve buradan toz olmak olduğuna karar verdi. *Sonra ne? Ha?* Çalılıklara bakarken bir uyku tulumunun bile olmadığını anladı. Yoksa annesi haklı mıydı? Belki Marko'dan uzak durmalıydı. O zaman hiç değilse yatacak bir yeri ve yiyecek yemeği olurdu. Ceketini sıyırıp kolundaki yanık izine bakarken Marko'nun nefret dolu sırıtışı ve öfke saçan kan çanağı olmuş gözlerini hatırladı. *Hayır,* diye düşündü Nick. *Bu annemin suçuydu. O kan emici herifleri anneannemin evine alan oydu. Bu kadar bencillik etmeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı.* Gözlerinin yaşardığını hissedince, öfkeyle gözlerini sildi. "Sikeyim," dedi. "Sikeyim."

Arkasındaki ağaçlardan bir gürültü duyuldu. Nick karşısında Marko'yu veya dudakları boyalı o cadaloz kadını göreceği korkusuyla o yana döndü. Ama o tarafta ağaçlardan ve sarı ışıklardan başka bir şey yoktu. Etrafa iyice bakındı. Kimseler yoktu; park ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü.

Gözünün ucuyla bir hareket gördü. Bir oğlan çocuğu boyunda bir gölge hızla bir ağaca tırmanıp dalların arasında kayboldu. "Bu da ne?" diye fısıldadı Nick ama sonra aslında bilmesem daha iyi olur, diye geçirdi içinden. Dönüp caddeye doğru koşmaya başladı.

Nick'in parktan çıktığı yer metro istasyonun tam karşısıydı. Trafiğin açılmasını bekledikten sonra caddenin karşısına geçti. Daha üç adım atmamıştı ki, birden dondu kaldı.

"Hay lanet!" dedi. İstasyon merdivenine dayanmış duran kişi Bennie'ydi; Marko'nun torbacılığını yapan bir düzine oğlandan biri. Nick'in ensesi buz kesti. *Bennie olan biteni biliyor mu?* Bennie cep telefonunu kulağına dayamıştı. *Elbette biliyordur.*

Çalan bir korna Nick'e caddenin ortasında durmakta olduğunu hatırlattı. Dönüp hemen kaldırıma çıktı. Başını eğerek tekrar parka doğru yürümeye başladı. *Koşmana gerek yok,* dedi içinden. *Seni görmedi. Sadece yürümeye devam et. Sakin ol.* Ağaçların arasına girerken arkasına baktı. Bennie gitmişti.

Bennie onu görseydi mutlaka herkesi arar, sonra da hepsi peşine düşerdi. *Of, Tanrım*, dedi içinden, *Ne yapacağım?* Arada bir arkasına bakarak parkın iç kısımlarına girdi. *Ömür boyu parkta kalamam ya.*

"Hop dedik, birader. N'oluyor?"

Birisi bir BMX bisikletiyle onun hizasından geldikten sonra gidonu kırıp önünü kesince Nick'ten tiz bir çığlık çıktı.

Görünüşüyle Nick'ten birkaç yaş daha büyük olan bir oğlandı. İki beden daha büyük kabarık bir ceketi ve kuşağı belinin altına sarkan bol bir pantolon giyiyordu. Mets beysbol kepinin altındaki sarı saçları örgülüydü.

Oğlan selesi üstünde gerinerek sırıttı.

Nick'in nabzı fırlamıştı. *Marko'nun elemanlarından biri mi? O hıyarlara çok benziyor.*

Tırtıl saçlı oğlan çenesindeki sivilceleri kaşıdıktan sonra didonu üstüne eğildi. "Yo, kanka. Attır bakalım bir dolar."

Nick bir nebze rahatladı. Bu da ondan haraç almaya çalışan sik kafalardan biriydi işte. Semtteki her oğlanın onu aradığına gerçekten inanmış mıydı harbiden?

Nick karşılık vermeyince, tırtıl saçlı oğlan ağzındaki sakızı çıkarıp gidonunun üstüne yapıştırdı. Nick'e, hadi uzatma, anlamında bir bakış attı.

Nick bunun gibi dallamalarla her gün dalaşıyordu – sonunda biraz aşağılanma, biraz hırpalanma olurdu. Ama şimdi Nick'in bu oyunu oynayacak zamanı yoktu. Hemen buradan gitmek zorundaydı. Bir an o bir avuç parasını vermeyi düşündü; o zaman hiç değilse sırt çantasıyla oradan kaçabilirdi. Ama hiç parası olmadan nereye kadar gidebilirdi ki?

"Hey, birader, sana diyorum," dedi oğlan sabrının taştığını belli ederek.

Nick bu gaga burunlu gangster heveslisi *birader* demeden bir cümle kurabiliyor mu, diye merak etti.

"Birader, sen sağır mısın, lan," dedi oğlan ve Nick'in yüzünün önünde parmaklarını şaklattı. Nick irkilip bir adım geri çekildi.

"Kanka, şu haline bak, korkudan altına sıçacak gibisin," dedi oğlan. "Sakin ol, birader. Sadece sana takılıyorum."

Nick kendini gülümsemeye ve kıkırdamaya zorladı ama daha o anda bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Bu şekilde dal-

ga geçilmekten daha kötü olan tek şey, bunu espri kabul etmiş gibi davranmaktı. Bu durumdaysa, gülmek çok büyük bir hataydı. Nick okulda değildi. Parkta tek başınaydı ve o cılız gülüşü oğlana Nick'in dövüşecek biri değil, onun bir *av* olduğunu ilan ediyordu.

Oğlanın sesi ciddileşti. "Kaç paran var?"

Bu ses tonu Nick'i korkuttu; kötülük vaat ediyordu, sanki bu oğlan işi abartıp adamakıllı canını yakacak gibiydi.

"Buraya abimle geldim," dedi Nick sakin görünmeye çalışarak. Sanki gerçekten onu kollayacak bir abisi varmış gibi.

Oğlan etrafa bakınmaya bile gerek görmedi. Kollarını göğsünde kavuşturup bana maval okuma der gibi baktı.

"Şuradaki ağaçların altında," dedi Nick eliyle işaret ederek. "İşiyor. Birazdan buraya döner."

Tabii, o ağaçların altında çişini yapan bir abi falan yoktu ama o iki oğlan o tarafa bakacak olsaydı, büyük bir meşe ağacının dalında sürünerek ilerleyen, gözleri altın renkli bir gölgenin onlara doğru yaklaştığını görebilirdi.

Oğlan yavaşça başını iki yana sallayarak, "Haaassiktiiir lan," dedi. Bunu hayal kırıklığıyla iç geçiriş gibi söylemişti; sanki Nick onun gibi iyi bir oğlana neden yalan söylemiş gibi...

"Birader, o çantada ne var?"

Nick çantasının kayışlarını sımsıkı tuttu. Kâküllerini yüzünden itip, nereye kaçsam, diye bakındı.

"Hey," dedi oğlan. Gözlerini kısıp Nick'e baktı. "Seni tanıyor muyum?"

Nick'in kanı dondu.

"Tabii. Sen Marko'nun yerinde yaşıyorsun."

Nick, orası Marko'nun yeri değil, diye bağırmak istedi. Anneannesinin eviydi. Marko sözde kiracıydı ama Marko ve adamları annesini ele geçirmişlerdi ve annesi bu konuda kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Evet, ya," dedi oğlan. "Sen üst katta annesiyle oturan, odasından dışarı hiç çıkmayan o ucubesin. Marko senin ibne falan olduğunu söylüyor."

Oğlan eğer ucube demekle Nick'in sokak köşesindeki yeniyetme itlerle hırtlık yapmadığını, apış arasını tutarak kızlara orospu, diye laf atmadığını, üstüne bol gelen gömleklerle bütün gün gangster rolü oynamadığını kastettiyse, o zaman Nick'in buna

itirazı yoktu. Ama iş o kadarla bitmiyordu ve Nick bunun farkındaydı. Buraya taşınmalarından önce, Fort Bragg'deyken bile Nick ortama dahil olmakta zorlanırdı. Ama burada, Brooklyn'de ona ucube denmesi, eski yerindeki çocukların ona yakıştırdığı sıfatların yanında sevgi sözcüğü gibi kalırdı. Nick kendisini cüzzamlı gibi, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi hissederdi. Son zamanlarda artık arkadaşlık kurma çabasından tamamen vazgeçmiş, odasına kapanıp zamanını kitap okuyarak, resim çizerek, video oyunları oynayarak ve bu puşt gibileriyle karşılaşmamak için ne gerekiyorsa yaparak geçirmişti.

"Hey, Bennie'yi gördün mü?"

"Kimi?" diye sordu Nick yavaşça bir adım geri atarak.

"Ne demek 'kimi?' *Bennie*. Ulan bu oğlan her an senin evindedir. Onu gördün mü?"

Nick başını iki yana sallayıp bir adım daha geri attı ama oğlan da bisikletini öne getirdi.

"Bak, benim gitmem lazım," dedi Nick. "Mm, Marko'nun bir işini yapacağım. Anlarsın ya."

"Ne? Marko mu? Şimdi Marko'ya torbacılık mı yapıyorsun? Hadi, lan."

"Büyük bir iş değil," diye ekledi Nick hemen. "Sadece bir ayak işi."

"Ha, tamam." Oğlanın sesi birden resmileşti, sanki bir dakika önce Nick'i tokatlayıp parasını almayacakmış gibi... "Bennie ona benden bahsetti. Marko yakında beni de çalıştıracakmış." Sonra birden aklına gelmiş gibi, "Kanka, demin seninle sadece kafa buluyo'dum, tamam mı? Dargınlık yok, dimi?" dedi.

"Tabii," dedi Nick zorla gülümseyerek; oradan tüymek için her şeye razıydı. "O halde, sonra görüşürüz." Oyun parkına doğru yürümeye başladı.

"Birader," diye seslendi arkasından oğlan. "Marko'yu gördüğün zaman ona kardeşi Jake'in selamı var, de."

Ben de zaten bunu yapacaktım, dedi içinden Nick. *O herif kızgın telle dilimi yakarken ona kardeşi Jake'in selam söylediğini bildiririm.*

Jake'in telefonu öttü. Jake daha telefonu açmadan Nick arayanın Bennie olduğunu anlamıştı. Adımlarını hızlandırdı.

Oğlan telefonunu açtı. "Birader. Ne? Parkta demiştin. Ne – *olamaz*. Bunu mu yaptı? Olamaz. *Olur şey değil.*"

Nick oğlanın ona baktığını gördü. "Senin için daha iyisini yapabilirim," dedi oğlan. "Hayır dostum. Demek istediğim, aradığın şey az önce elime geçti."

Nick'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu.

"Evet, tamam. Kaplumbağanın yanında. Oyun parkında çocukların üstüne tırmandığı o yeşil şey." Bir kez daha Nick'e baktı. "Merak etme, bir yere kaçacak..."

Nick koşmaya başladı. Eğer ağaçlara ulaşabilirse, çalılıkları arasında kendini kaybettirebilir, belki kurtulabilirdi. O kadar hızlı koşuyordu ki, arkasından yaklaşmakta olan bisikletin farkına bile varmadı. Oğlan yanından geçerken ona bir tekme attı. Nick'in ayağı tökezleyerek kaldırıma düştü; beton zeminde avuçları sıyrıldı. Bir çığlık atarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Jake oradaydı ve bir tekmeyle onu yere yapıştırdı.

"Beni bırakıp gidecek değildin, birader, hah?" diyerek Nick'e bir tekme daha attı.

Nick onlara doğru koşan iki oğlanın ayak seslerini duydu. "Hey, Jake!" diye bağırdı biri. Bu Bennie'ydi.

"Ya, o son tekmeyi gördün mü?" diye bağırdı Jake heyecanlı bir sesle. "Gördün mü, ha? Ben *sıktığımın* Steven Seagal'ıyım." Tek elini apış arasına götürüp diğerinin parmaklarını şaklattı. "Yılan Jake'e bulaşmayacaksın. Ne dersin, Bennie?" Jake yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

Bennie ona acımaya yakın bir ifadeyle bakıp Jake'in elini havada bırakarak buz gibi gözlerle Nick'e baktı. O bakışta yanındaki geri zekâlı gibi davranmayacağını anlatan bir ifade vardı.

Bennie çok iri yapılıydı. Nick'in duyduğu kadarıyla Lincoln Lisesi futbol takımında defans oyuncusu olmuştu. Bu, onun okuldan kovulmasından önceydi. Bir kurşun kalemle matematik öğretmeninin gözünü oymuştu. Bennie'nin ağaç köklerine benzeyen kalın, sert elleri vardı; bu eller bir çeyrek doları ikiye ayırabilecek kadar güçlüydü. Fırça gibi kaşlarının altındaki şehla gözleri soğuktu, yani hiçbir şey hissetmezmiş gibi görünüyordu.

Bennie o duygusuz gözleriyle yerde yatan Nick'e baktı. "Şu anda kimin yerinde olmak istemezsin, diye sorsalar, bu kişi sen olurdun."

"Çok doğru!" diyen Jake kısa boylu, kaslı, ağaç çotuğu gibi kolları olan üçüncü oğlana döndü. "Selam, Freddie. Şunun ayak-

kabılarına baksana. Cenazemde bile böyle ibne ayakkabılarıyla görünmek istemem."

"Tam ibne ayakkabısı işte," dedi Freddie. Nick'in ayakkabısının altına tekme attı.

Sözünü ettikleri ayakkabılar, Nick'in leprikon yeşili Converse'leriydi. Nick bunun için onlara kızmadı – kimse bu ayakkabılardan onun kadar nefret etmezdi. Tenzilatlı satış yapan mağazalarda bir dolarlık saatlerin altında teşhir edilirdi. Çok severek giymiş olduğu o yeşil paten ayakkabıları artık küçük gelmişti. Annesinden yeni bir çift ayakkabı istemiş, annesi de ona bunları almıştı. Annesine bunlarla nasıl paten kayacağım, bunlarla okula nasıl giderim diye sormuş, koca New York'ta onun kadar ucuzcu biri olmadığını söylemiş, annesi de ona şımarık piç, diyerek odadan çıkmıştı. Tabii, Marko devreye girdikten sonra patenleri kaybolduğu için artık işin o kısmının önemi kalmamıştı ama okulda her gün alay konusu olması da diğer çocuklarla kaynaşmasına imkân tanımamıştı.

Bennie cep telefonunu açıp tekrar ara tuşuna bastı. Eşofman üstünün kapüşonunu geri itip kafasını kaşıdı. "Selam, Marko. Doğru bildin. Hayır, ciddiyim. Tabii ki, onu enseledim. Salak herif, senin tahmin ettiğin gibi doğruca metroya gidiyordu. Bilmem." Bennie etrafına bakındı. "Oyun parkındayız. Hayır, o değil. O salak kaplumbağanın olduğu yerdeyiz. Bekleriz. Merak etme, bu küçük puşt hiçbir yere kaybolmayacak."

Bennie telefonunu kapattı. "Çantasına bakın."

Freddie çantayı tuttu. Nick çantasını onun elinden kurtarıp ayağa kalktı ama daha bir adım atamadan Freddie ona sarılıp kolunu geriye kıvırdı.

Bennie çantayı Nick'in elinden çekerek aldı.

"Acaba bunun içinde ne var?" dedi fermuarını açarken. Bir ıslık öttürerek Jake ve Freddie'nin görmesi için onlara doğru uzattı. İki oğlanın da gözleri büyüdü.

"Hassiktir! Bu en az yüz bin dolar eder," dedi Freddie.

Jake hayretler içinde Nick'e baktı. "Birader, Marko seni doğrayıp balıklara yem yapacak."

Nick bir kolunu kurtarıp sıyrılmaya çalıştı; bir yandan da var gücüyle çığlık atıyordu. Bennie ona bir yumruk attı. Nick kafasında bir bomba patlamış gibi hissetti. Bir çığlık daha atınca Bennie

karnına bir yumruk atarak onu iki büklüm etti. Sonra saçından kavrayıp başını kaldırdı ve, "Kaçmak mı istiyorsun?" diye sordu. Sırıtarak Nick'in pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı. "Hadi, *kaç* bakalım şimdi."

Nick öksürdü, tıksırdı, nefes almaya çalıştı.

"Onu bırak," dedi Bennie.

Freddie onu bıraktı.

Nick iki elini karnına götürürken az kalsın düşüyordu.

"Hadi, nonoş," dedi Bennie. "Daha ne bekliyorsun? Toz ol."

Hem Jake hem Freddie kıkırdadılar.

Bennie Nick'i itti. Nick yalpaladı, sendeledi ama ayak bileklerini saran pantolonuna rağmen ayakta kalmayı başardı.

Freddie ve Jake kahkahadan kırılıyorlardı.

Sonra Bennie, Nick'e bir omuz attı. Nick'in ayakları birbirine dolanarak yere kapaklandı.

"Pantolonunu ve iç çamaşırlarını arayın," dedi Bennie. "Bu küçük ibne zulasını götüne sokmuş olabilir."

Freddie, Nick'in üstünü yokladı. Elini onun cebine götürünce o para tomarını çıkardı. "Servet var!"

"Ver onu bana," dedi Bennie parayı ondan alarak. "Bu para Marko'nun."

Bennie, Nick'in üzerine o kadar eğildi ki, Nick onun ağzının kenarlarındaki domates sosu lekelerini gördü. "Marko alet kutusunu getireceğini söyledi. Gerçek bir korku filmi olacakmış. Ben korku filmlerine bayılırım. Ya sen?"

Üstlerindeki bir dal sallanınca yaprakları yağmur gibi yağdı. Bunu tok bir ses izledi. *Onu* ilk görenler Nick ve Freddie oldu. Bennie ve Jake onların yüz ifadesini görünce ikisi de o yana döndüler.

Nick'ten biraz daha uzun boylu bir oğlan patikada duruyordu. Üstünde elle dikilmiş deri bir pantolon, bunun paçalarına dikilmiş uçları sivri botlar vardı. Siyah bir kapüşonu olan eski moda kuyruklu bir smokin giymişti ve göğsüne takılı kadın çantasına benzer bir deri çantası vardı. Oğlan kapüşonu geriye itince omzuna kadar inen, üstü ufak dallarla ve yapraklarla dolu kızıl saçları göründü. Oğlanın kulakları da, sivriydi – Spock'ın kulaklarına benziyordu. Ve gözleri parlak altın rengindeydi.

Oğlan ellerinin kalçasına dayayıp gülümsedi. "Adım Peter. Ben de sizinle oynayabilir miyim?"

Çocuk hırsızı gençleri süzerken gülümsemeyi sürdürdü ve onları kolay lokma olarak gördüğünü gizlemeye çalıştı. *Kurnaz olmalıyım*, dedi içinden. *Eğlenceyi bozmak istemem.*

O üç gencin şaşkın yüzlerine bakarken, *Bunlar kör*, diye düşündü. *Düpedüz kör. Etrafları sihirle çevriliyken bunun zerresini bile görmüyorlar.* Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Daha birkaç yıl önce bunlar hâlâ çocuktular, zihinleri ve vücutları sihirlerle doluydu ve etraflarını saran efsunlu dünyaya açıktılar. *Oysa şimdi şunlara bak, hepsi sefil, sersem itler; hayatlarının geri kalanını, kaybettiklerinin farkında bile olmadıkları şeyi bulmaya çalışarak geçirecekler.*

Onlara iyilik yapmış olacağım. Üçünün de bağırsaklarını deşerek. Bunu düşünürken gözleri parladı. *Ve çok da eğlenceli olacak. Kendi bağırsaklarını avuçlarken yüzlerini seyretmek... Öf, çok eğlenceli olacak.* Ama buraya eğlenmeye gelmemişti. Buraya yeni bir arkadaş edinmek için gelmişti.

Peter pantolonu ayak bileklerine inmiş, ağlamamaya çalışan oğlana bir göz attı. Bu çocuğu kazanması gerekiyordu çünkü çocukları zorla Mist'e* götüremezdin. Mist buna asla izin vermezdi. Ama bir çocuğu Mist'in içine yönlendirebilirdin. Bunu için sana güven duymalıydılar. Ve ne kadar aşağılık ve çirkin de olsalar, gözlerinin önünde bu itlerin bağırsaklarını deşersen, çocuğun güvenini kazanamazdın.

Peter oyunun bu kısmını keyifli bulurdu – çocukların kalplerini kazanma aşaması, bir süre oynama fırsatı bulması. *Oyunlar önemlidir. Sonuçta beni bu donuk gözlü puştlardan ayıran şey oynamak değil mi?*

Böylece çocuk hırsızı onlarla sadece oynamaya karar verdi.

"Ben de sizinle oynayabilir miyim?" diye tekrar sordu Peter.

Freddie gerildi. Nick onun bu kızıl saçlı, altın gözlü oğlandan tırstığını tahmin etti.

"Sen de kimsin, lan?" diye kabardı Bennie.

"Peter."

"Ne istiyorsun?"

"Oynamak," dedi Peter usanmış bir halde. "Bunu kaç kere daha sormam gerekecek, kuş beyinli?"

---

* (Ing) Sis, pus, buğu. –çn

Bennie'nin tek hatlı kaşları iyice sıkıştı. "Kuş beyinli mi?" Ve Nick'in hatırladığı kadarıyla Bennie ilk defa aklı karışmış bir haldeydi. Bunun hakaret olup olmadığını kestiremediği için Freddie'ye baktı.

"Eyvah," dedi Freddie. "Evlat, bunu yapmayacaktın. Şimdi bu lafın yüzünden seni öldürecek."

Ama Bennie kimseyi öldürecekmiş gibi görünmüyordu. Çünkü Bennie gibiler onlara bok atan çocuklarla karşılaşmaya alışkın değildiler. Dengeleri sarsılıyordu.

"Pekâlâ, oyunun kuralları nedir?" diye sordu Peter.

"Ne?" dedi Bennie bitişik kaşlarını kaldırarak.

"Öf be," dedi Peter gözlerini yuvarlayarak. "Kurallar, sepet kafa. Bu pantolon oyununun kuralları nedir?"

"Kurallar mı?" dedi Bennie artık şaşkınlıktan öte öfkeyle; biraz olsun dengesini bulmaya başlamıştı. Nick'in çantasını yere atıp parmağını Peter'a doğru uzattı. "Ben oynarken kural falan tanımam, göt herif!"

"Güzel," dedi Peter ve daha kimse gözünü bile kırpamadan fırlayıp Bennie'nin bol pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı.

"*PUAN* aldım!" diye bağırdı Peter.

Zamanın donup kaldığı bir an Bennie ağzı açık, külotuna bakakaldı. Aslında herkes onun külotuna bakıyordu. Bu külot birkaç kuşak boyunca kullanılmış, her yanı lekelerle ve deliklerle doluydu.

Bennie'nin suratı kıpkırmızı kesildi; şehla gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

"*SENİ KÜÇÜK PUŞT!*" diye bağırarak Peter'a doğru bir hamle yaptı. Ama oğlan çok hızlıydı, inanılmayacak kadar hızlı. Nick ondan daha hızlı hareket eden birini görmemişti. Bennie onu tutamadı, ayakları pantolonuna dolandı ve un dolu bir çuval gibi, tepetaklak kaldırıma düştü.

Bennie'nin tarihi külotunu gören sivri kulaklı oğlan kahkahayı bastı. Ve Nick de o anda gülmekte olduğunu fark etti. Elinde değildi. Freddie onu bir yana itip, Peter'ın üstüne atıldı.

Peter çevik bir hareketle onun önünden çekilirken Bennie'nin kafasına basarak suratını kaldırımda ezdi. Nick önce bir çatırtı, sonra da Bennie'nin çığlığını duydu. Bennie başını kaldırdığında burnu yamulmuştu ve oluk gibi kan akıyordu.

"Vay canına," dedi Nick.

Freddie, Peter'ın üstüne çullanmak için Bennie'nin üstünden atlamaya çalıştı. Bennie tam o anda ayağa kalktığı için çarpıştılar ve birbirlerine dolanarak yere düştüler.

Peter havaya sıçrayıp iki diziyle Freddie'nin sırtına indi; her profesyonel güreşçinin hayran kalacağı bir vuruştu. Nick, Freddie'nin ciğerlerindeki bütün havanın boşalma sesini duydu.

Freddie, Bennie'nin üstünden kalkıp soluk alabilmek için çimlerin üstünde debelenmeye başladı; sudan çıkmış balık gibi ağzı açılıp kapanıyordu. Ciğerlerine bir damla hava alabilmek için uğraşırken, Peter yanında bitip pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı.

"*İKİNCİ PUAN!* İki sıfır öndeyim," diye bağırdı Peter. Ellerini kalçalarına dayayıp, *hadi gel,* der gibi Jake'e baktı.

Ama Jake, dövüş sanatları ustası, Yılan Jake, Siktiğimin Steven Seagal'ı, olduğu yerde donup kalmıştı, felç geçirecek gibi görünüyordu.

"*SENİ AŞAĞILIK OROSPU ÇOCUĞU!*" diye haykırdı Bennie ayağa kalkmaya çalışırken. Pantolonunu yukarı çekip elini cebine götürdü ve büyük bir sustalı bıçak çıkardı. "*ADİ OROSPU ÇOCUĞU, GÖTVEREN PUŞT!*"

"Bu kötü," dedi Nick. Bennie, Peter'dan çok daha uzun boyluydu ve onun dört katı sıkleti vardı. *Kaç buradan, çocuk,* dedi içinden Nick. *Hâlâ vakit varken, kaç buradan.* Ama Peter hâlâ elleri kalçasında orada durmaktaydı. Dudakları büzülmüş, gözleri çizgi haline gelene kadar kısılmıştı.

Bennie'nin alt dudağı titredi. Kan tükürüp bir çığlık attı ve Peter'ın yüzünü doğramak için saldırdı.

Peter eğilip, dönerken Nick bir kez daha onun süratine hayran kaldı. Peter'ın yumruk olmuş elinin tersi Bennie'nin suratının ortasına isabet etti. Nick oturduğu yerden bu darbeyi tam olarak görememişti ama Bennie'nin kafasının geriye savruluşuna ve çıkan o korkunç sese bakılırsa, Bennie devrilecekti.

Bennie önce dizlerinin üstüne çöktü, kolları cansız bir şekilde iki yana sarktı ve yüzüstü kaldırıma düştü.

Nick ürperdi. Öldü. Kesinlikle ölmüştür. Ve Nick sadece bir saniyeliğine Peter'ın yüzünde tekin olmayan bir ifade gördü. Sonra, sanki oğlanın onu seyrettiğini biliyormuş gibi, Peter'ın yüzünde yine o gülümseme belirdi. Ne ki, Nick az önce gördü-

gü ifadeyi aklından çıkaramadı. O yüzde vahşi ve korkutucu bir şey vardı.

Peter, Bennie'nin üstüne eğilip, eşofman altını ayak bileklerine kadar sıyırdı.

"Bu da sayılır. Böylece üç sıfır öndeyim!" dedi Peter sevinçle. "Kazandım!" Başını geriye yuvarlayıp horoz gibi öttü.

Freddie pantolonunu yukarıya çekip ayağa kalkarken dehşet içinde bakakaldı. Sonra da kaçmaya başladı; Jake'e çarptı ve neredeyse onu bisikletten düşürecekti. Jake'in gözleri önce Nick'e, sonra da onun sırt çantasına çevrildi.

Hayır! Olamaz! dedi içinden Nick ve çantasını kapmak için davrandı, fakat pantolonu hâlâ bacaklarına dolanmış olduğu için düştü. Telaşla pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı. Jake çantayı kaptığı gibi bisikletiyle son sürat oradan uzaklaştı. Nick pantolonunu giyene kadar Jake gözden kaybolmuştu.

Peter gülerek onlara el salladı. "Yine görüşürüz, gençler."

"*HASSİKTİR!*" diye inleyen Nick, çimleri yumrukluyordu. "*HASSİKTİR!*"

"Hey, çocuk," dedi Peter. "Bayâ iyiydim, değil mi?"

Nick elini başına götürüp saçlarını çekiştirdi. *Şimdi ne halt yiyeceğim? Şimdi ne yapacağım? İşler daha ne kadar boka sarabilir?*

"İyiydim, değil mi?" diye tekrarladı Peter. "Ne dersin?"

Nick, Peter'ın onunla konuştuğunu fark edince tereddütle, "Ha?" dedi

"O pantolon oyununu diyorum. Ben kazandım, değil mi?"

Bennie'nin kaldırımda yamyassı yatışına ve külotunun arasından görünen kıçına bakılırsa, Nick ona hak vermek zorundaydı.

Peter onun yanına gelip elini uzattı.

Nick geri çekildi.

"Hey," dedi Peter. "Korkma. Aynı takımdayız. Unuttun mu?"

Nick çekinerek elini uzattı. Peter memnun bir ifadeyle bu eli sıktıktan sonra onu ayağa kaldırdı.

"Ben Peter'ım. Senin adın ne?"

"Nick," dedi Nick bir yandan her an ortaya çıkacaklarını bildiği Marko ve itleri parktalar mı, diye bakınırken. Bu heriflerin ne mal olduklarını biliyordu ve hiç tereddütsüz onları vuracaklarına emindi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nick. Pekâlâ, Nick, şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Ne?"

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Buradan çekip gitmek," dedikten sonra ağaçlara doğru yürüdü; oradan metroya gidecekti. Ama birden durup elini cebine götürdü. "Hassiktir." Bennie bütün parasını almıştı. Brooklyn'e gitmenin başka bir yolunu bulmak zorundaydı. Panikle göğsü sıkışmaya başladı. Hangi yoldan gitseydi? Marko herhangi bir yerde olabilir, herhangi bir yönden gelebilirdi. Nick aniden dönünce az kalsın Peter'a çarpıyordu. Peter'ın onu takip ettiğini fark etmemişti. Peter'ın gözlerinden hınzırlık akıyordu. "E, planımız ne?"

"Ne?" dedi Nick. "Plan mı? Bak, çocuk..."

"Peter."

"Peter, anlamıyorsun, peşimde çok kötü adamlar var."

Peter memnun görünüyordu.

"Silahları var. Ve çok kararlılar. Seni de öldürürler."

"Nick, sana aynı takımdayız dedim ya."

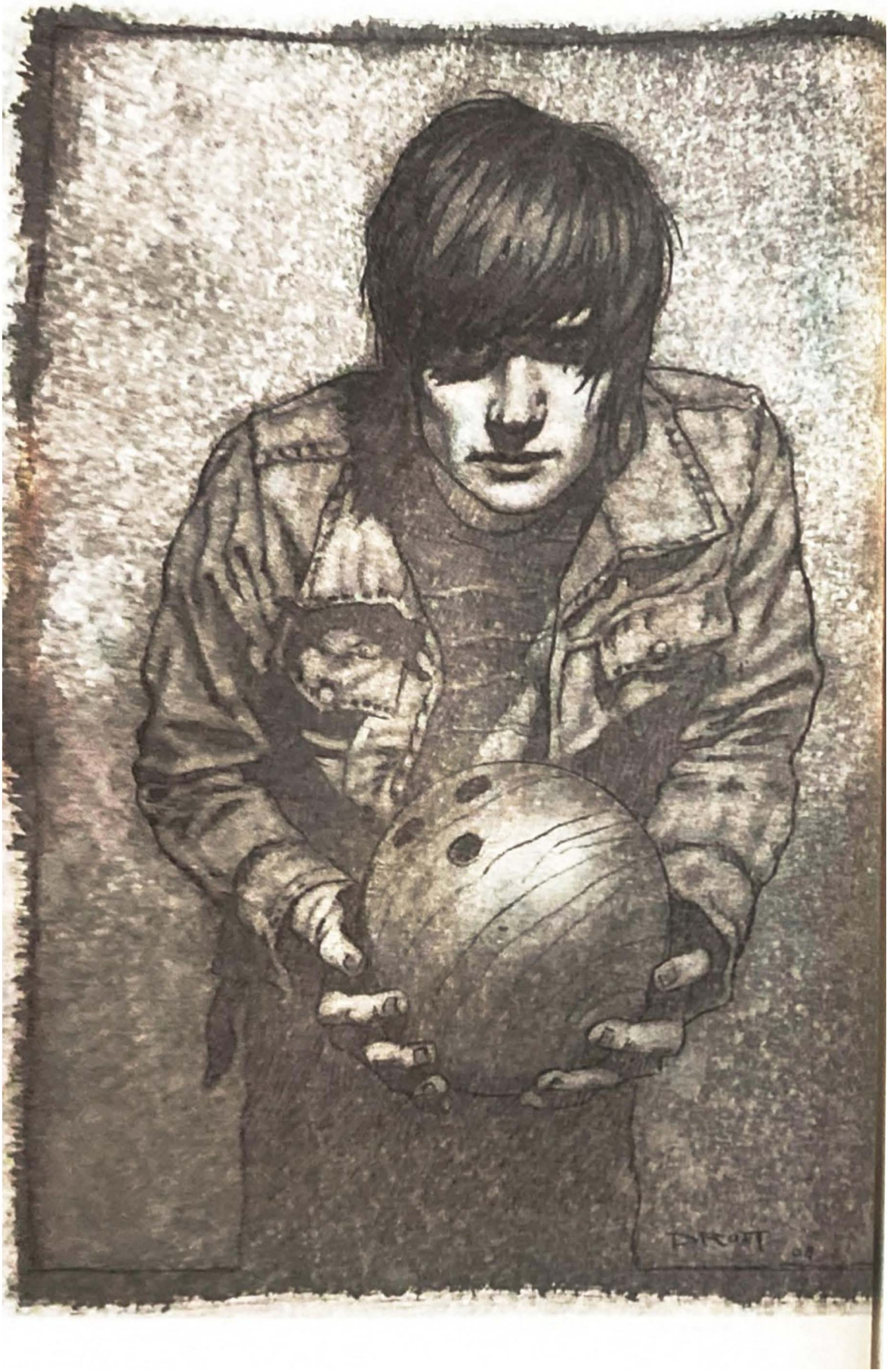
Nick hırıltılı bir kahkaha attı. *Tanrım, bu çocuk bu işi bir çeşit oyun gibi görüyor.*

"Sen onları öldürmek istemez misin?" diye sordu Peter. "Birlikte çok eğlenebiliriz."

"Ne?" dedi Nick kulaklarına inanamayarak ama çocuğun da ciddi olduğunu görebiliyordu. "Hayır, onlarla dalaşmak istemiyorum. Ortadan kaybolmam lazım, *hemen*."

"Buradan çıkmak için gizli bir yol biliyorum," dedi Peter önce sola, sonra sağına bakarak. "Bizi kesinlikle görmeyecekler. Beni takip et." Peter yürümeye başladı.

Bu oğlan kaçık, diye düşündü Nick ama yine de içindeki körü körüne onu takip etme dürtüsünü bastıramıyordu. Bu oğlanın insanı zorlayıcı bir özelliği vardı ve hiç doğru bulmasa da Nick'i onun peşinden gitmeye mecbur ediyordu. Nick tekrar parkın içine baktı. Karanlıktı. Tek başınaydı. Tek başına olmak çok zordu. Tavşanayağını avucuna alıp derin bir nefes aldıktan sonra altın gözlü çocuğun ardından yürüdü.

İkinci Bölüm

Nick

Küçük kilise bahçesinde dinlendiler. Son bir saat boyunca Peter onu arka sokaklardan, ara yollardan, çalıların arasından kâh koşarak kâh yürüyerek geçirmişti. Görünmeden hareket etmek sanki doğasında var gibiydi.

Parktan epeyce uzaklaştıktan sonra Nick daha rahat nefes alabilmeye başladı. Bir bankın üstüne çöktü, Peter da hemen yanına oturdu.

"Nick, gidecek bir yerin var mı?"

"Elbette," dedi Nick. "Gideceğim yer... orada... Yani..." Sustu. Nereye gidiyordu ki? Artık ne parası ne sırt çantası vardı, her şeyi kayıptı. Artık tek bir kuruşu, bir kavanoz fındık ezmesi bile yoktu. Gözleri doldu. Eve gidemezdi. Parktaki serserileri düşündü. Onlar gibi olmasına ne kadar zaman kalmıştı? Pislik içinde, hastalıklı, üşüyen ve daima aç biri olmasına ne kadar vardı? Biraz para koparmak için her şeyi yapmaya hazır biri olmasına... Ağlamaya başladı. "Bilmiyorum," dedi.

Nick hüngür hüngür ağlarken altın gözlü oğlan yanında oturuyordu. Hiç konuşmadı, Nick'in ağlamasını bitirmesini bekledi.

"Benim bir yerim var."

Nick gözlerini silip, ona baktı.

"Avalon," dedi Peter. "Orada bir kalem var."

Nick kaşlarını kaldırıp dudak büktü. "Kale mi?"

"Gizli bir yer. Efsunlu bir ada. Oraya yetişkinler alınmıyor. Cinlerle, perilerle ve trollerle, yani sihirli cücelerle dolu. Geceleri istediğimiz saate kadar yatmayabiliriz. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen öğretmenler veya ebeveynler yok. Yıkanmak, dişlerimizi fırçalamak veya yataklarımızı yapmak zorunda değiliz. Mızraklarla, kılıçlarla ve bazen," sesini alçalttı, "canavarlarla savaşırız."

Nick başını iki yana sallayarak sırıttı. "Peter, sen çok antikasın."

"Benimle gelmek ister misin?"

Nick duraksadı; Peter'ın o gizli yer, periler ve diğer saçmalıklar konusunda şaka yaptığını biliyordu ama bunları söyleyiş şekli insanı düşündürüyordu. Neredeyse anlattıklarının doğru olduğuna inanacaktı. Ama doğru veya değil, yatacağı bir kale, birlikte takılacağı başka kaçaklar olması fikri burada, karanlıkta tek başına kalmaktan daha iyiydi.

"Sen orada mı yaşıyorsun?" diye sordu Nick.

"Evet."

"Ebeveynlerin izin veriyorlar mı?"

"Benim ebeveynlerim yok."

"Öyle mi?" dedi Nick. "Benim de yok. Artık yok."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Bir kale, ha?" dedi Nick. "Ve perilerle cinler, ha?"

Peter gülerek, başını salladı.

Nick de elinde olmadan gülümsedi.

Peter kale nerede sorusuna, New York limanı yönünü göstererek karşılık verdi. Nick onun rıhtımları kastettiğini tahmin etti.

"Hadi, gel," dedi Peter kapüşonunu başına geçirerek.

Nick, Peter'ın ardından yürüdü; hâlâ kalabalık caddelerden ve genç serserilerin takıldığı yerlerden kaçınarak ama artık ara sokaklarda koşmaya veya ağaçların altında saklanmaya gerek görmeden Brooklyn'in karanlık semtlerinde yürüdüler. Nick artık şehrin bu kadar batısındayken Marko için endişelenmiyordu ama elinde olmadan o yeşil minibüsü kollamadan da edemiyordu. Bir süre sonra gevşemeye başladı ve birisiyle birlikte yürümekten hoşlandığını fark etti.

Arada bir yan gözle bu sivri kulaklı oğlana bakıyordu. Oğlanda insanı büyüleyen bir şey vardı; Nick onun tuhaflığını, gözlerindeki vahşiliği heyecan verici buluyordu. Hareketleri, tuhaf kıyafeti, hatta ayak parmakları ucunda herkese meydan okuyan bir kedi gibi çevik oluşu... Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu; yerde sürüklenen bir çiklet kâğıdı, cıvıldayan bir güvercin, ya da yere düşen bir yaprak... Ve sanki hâlâ oradalar mı, diye görmek için sık sık yıldızlara bakıyordu.

Nick'in o güne kadar görmüş olduğu sokak çocuklarına benzemiyordu. Kıyafeti eski ve pisti ama kendisi pis değildi. Tamam, biraz kaçıktı ama hiçbir şeyi kafasına takmıyordu ve gözleri keskindi – altın renginde olsa bile. Ama her ne kadar Peter bir arkadaş, seni kollayacağına güvendiğin bir arkadaş gibiyse de, Nick bu tuhaf oğlan hakkında hiçbir şey bilmediğini ve dikkatli olması gerektiğini düşündü. Ve başka bir şey daha vardı; o bulaşıcı kahkahasının ve hınzır gülümsemelerinin altında Nick'i tedirgin eden, tam adını koyamadığı kötücül, *tehlikeli* bir şey vardı.

Burnuna nektarin kokuları dolan Nick'in ağzı sulanmaya başladı. Bu kokular hemen önlerindeki Çin şarküterisinden geliyordu.

"Acıktın mı?" diye sordu Peter.

Nick acıktığını, kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiş olduğunu fark etti. Hiç parası olmadığını hatırladı.

"Soygun yapacağız," dedi Peter sokağın iki yanına bakarak. "Sen gözcü olacaksın. Tamam mı?"

"Gözcü mü?" dedi Nick. "Ne için?"

Ama Peter dükkâna girmişti bile.

Nick bu işin gidişatını beğenmedi. Meyve sandıklarının üzerinden uzanıp Peter'ın ne yapacağını görmeye çalıştı ama görebildiği tek şey, dükkânın içinde hızla dolaşan Peter'ın kafası oldu. Birkaç dakika sonra Peter elindeki plastik kutular içinde buharı tüten Kung Pao tavuğu, kızarmış pirinç, iki tane lop yumurta ve üç poşet dolusu elma şekeriyle dışarı çıktı.

"Bana yardım et," dedi Peter elma şekeri poşetlerini Nick'e uzatarak.

"Dur bir dakika," dedi Nick. "Sen bunları..."

"Hemen tüysek iyi olur," dedi Peter ve hızla yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra üstünde lekeli bir önlük ve sarı yağmur çizmeleri olan yaşlıca bir Çinli adam dükkândan çıktı.

Adam Nick'e ve elindeki şeker poşetlerine baktı.

Nick adamın bir şeyler söylediğini duydu; her ne kadar Çince idiyse de, küfür olduğu belliydi. Sonra parmağıyla Nick'i işaret ederek, *HIRSIIZ* diye bağırmaya başladı.

Nick de Peter'ın ardından depara kalktı.

Nick'in şansına, yaşlı adam o kadar iyi koşamıyordu. Çok geçmeden aradaki mesafe iyice açıldı.

Nick, Peter'ı gölgeli bir ara yolda onu beklerken buldu.

Peter bir apartmanın beton merdivenine oturup katıla katıla gülmeye başladı. "Hey, çok iyiydin," dedi Nick'in sırtını sıvazlayarak.

"Ne halt ettin öyle?" dedi Nick. "Başımıza çok kötü şeyler gelebilirdi!" Nick öfke içindeydi. Çok aptalca bir şey yapılmıştı. Polislerin peşine düşmeleri hiç iyi olmazdı. "Hiç komik değil!"

Peter neşesini gizlemek için dudaklarını büzdü ama gözleri fıldır fıldırdı.

Nick, "Yakalansaydık ne olurdu, biliyor musun?" diye tersledi onu.

Peter hayır, anlamında başını iki yana salladı.

"Yapacakları ilk şey..." Nick durdu. Peter gülmemeye, ciddi görünmeye o kadar gayret ediyordu ki, Nick de kendini tutamayıp güldü. Hata etmişti çünkü o gülünce, Peter kahkahayı bastı.

"Öf, tükürüğün üstüme geldi!" dedi Nick yüzünü silerek ama artık ikisi de kahkahalarla gülmekteydi. Ve işte o an Nick uzun zamandan beri ilk kez mutlu olduğunu anladı.

Soğuk beton merdivende oturup çalıntı Kung Pao tavuğunu yediler ve yıldızlarla dolu gökyüzünde dolaşan bulutları seyrettiler. Nick hiç bu kadar lezzetli bir şey yediğini hatırlamıyordu. Ani bir esinti yerlerdeki turuncu renkli yaprakları ve kâğıt süprüntülerini savurdu. Akşamüzeri çiyi kurum ve grafiti dolu duvarları parlatıyordu. Bir elektrik transformatörünün alçak sesli mırıltısı o ara sokağı doldururken, uzakta bir yerden Staten Island Feribotu'nun düdüğü işitildi.

Peter iç geçirdi. "Ne kadar güzeller."

"Ne?" dedi Nick.

"Yıldızlar," dedi Peter saygılı bir sesle; gözleri gökyüzündeydi. "Yıldızları o kadar çok özlüyorum ki."

Nick bu lafı tuhaf buldu ama Peter'da tuhaflıkların sonu yok gibiydi.

Peter elma şekeri poşetlerinden birini açıp birkaç tanesini kendine aldı, birkaçını da Nick'e uzattı.

Nick onun kollarında yara izleri gördü. Oğlanın kaşı üstünde ve yanağında da yara izleri vardı; ensesinde zamanla iyileşmiş bir delik görünüyordu. Nick onun nasıl bir sorunla karşılaşmış olabileceğini merak etti.

"Onca elma şekerini ne yapacaksın?" diye sordu Nick.

"Arkadaşlar için," dedi Peter. "Kaledekiler için."

"Gerçekten bir kale var mı?" diye sordu Nick.

"Elbette."

"Peter, tam olarak nereye gidiyoruz?"

Peter bir şey söyleyecekken durdu, kaçları çatıldı, sonra başka bir şey söylemek üzereyken yine durdu. Sonra gözleri ışıldadı. "Hey, o nedir?"

"Ne?"

"Ayağının yanında."

Nick hiçbir şey göremedi. Çok karanlıktı.

"Bok mu?"

Nick hemen ayağını çekti. "Nerede?"

Peter gölgenin içinde uzanıp elinde kahverengi bir nesneyle doğruldu. Bunu Nick'e göstererek, "Evet, kocaman bir bok parçası," dedi.

Nick o nesneyi bok parçasına benzetemedi. Daha çok fıstıklı çikolata gibiydi.

Peter bunu ağzına atıp çiğnedi. "Çok lezzetliymiş."

Nick önce homurdandı, sonra da kahkahayı bastı. Peter da ona katıldı. Nick giderek daha kolay güler olmuştu. Babasının ölümünden beri, yeni bir okula geçişi ve o pislik Marko'yla uğraşması arasında geçen zamanda Nick normal bir çocuk gibi eğlenmeyi unutmuştu.

"Hey," diye hırıltılı bir ses geldi gölgelerin içinden, bunu bir öksürük nöbeti izledi. "Hey, siz gençler napıyo'sunuz orada?"

Nick ve Peter önce birbirlerine, sonra da çöp konteynırının yanındaki koli yığınına baktılar. Kolilerden biri düşünce, aradan bir insan çıktı.

Peter hemen ayağa kalktı.

O kişi sendeleyerek sokak lambasının altına gelince, Nick onun kendisinden birkaç yaş büyük bir genç olduğunu gördü. Oğlanın sarı saçları yağlı ve topaklanmıştı; üstünde sadece kot pantolon ve eski bir tişört vardı.

"Gençler... biraz... bozuk paranız var mı?" diye sordu oğlan geveleyerek. "Telefon... telefon etmem lazım. Ne verseniz işime yarar. Ha? Ne dersiniz?"

Nick şekerlerini alıp ayağa kalktı. "Peter," diye fısıldadı, "gidelim buradan."

"Hey, nereye gidiyosunuz?" Oğlan merdiven tırabzanına elini dayayıp geçmelerine engel oldu. Nick ona yakından bakınca dudaklarındaki çıbanları ve kan çanağı olmuş gözlerini gördü. Oğlan o kadar sıskaydı ki, ikide bir pantolonunu çekmek zorunda kalıyordu. Oğlan Nick'in elindeki elma şekerlerini gördü. "Hey, onlardan birkaçını bana versene."

"Bunları senin için almadık," dedi Peter buz gibi bir sesle.

Oğlan sinirli bir şekilde kollarını kaşımaya başladı. Nick onda titreme hastalığı olduğunu görebiliyordu. Oğlan bir kez daha onlara baktı. "Burada napıyo'sunuz?" Çabucak etrafa bakındı. "Yalnız mısınız?"

Nick oğlanın ses tonundan işkillenip yanından geçmeye çalıştı.

Oğlan onun elindeki şekerleri kapıverdi.

Peter'dan bir tıslama sesi çıktı ve göz açıp kapayana kadar elinde uzun bir bıçak belirdi. Lanet şey neredeyse kolu kadar uzundu.

Vay canına, bu da nereden çıktı böyle?

Peter bıçağı havada sallarken lamba ışığında oğlanın görebileceği bir şekilde keskin ucu parladı. "Onları geri ver," dedi Peter.

"Tabii, tabii, tamam," dedi oğlan. "Al." Şekerlerin olduğu poşeti Nick'e atıp ellerini yukarı kaldırarak duvara çarpana kadar geriledi. "Başka hiçbir şeyim yok. Üstümü arayın. Hiçbir şeyim yok." Sonra da kendi kendine konuşur gibi fısıldayarak, "Hiçbir

şeyim," dedi. Omuzları çöktü, elleri indi. Nick onun tükenmiş, yenik ve yalnız bir insan olduğunu düşündü; gidecek bir yeri olmayan, kimsesi olmayan sokaklara düşmüş bir uyuşturucu bağımlısıydı. Acaba bu oğlanın evden ayrılmasına ne yol açmıştı, acaba kendisinin bu duruma düşmesine ne kadar zaman vardı?

"Gidelim," dedi Peter bıçağı tekrar ceketine sokup yürümeye başlayarak.

Nick yüzünü ekşitti. *Büyümek çok boktan bir süreç*, diye düşündü. *Ve iyi insanların da başına kötü şeyler gelebiliyor. Çoğu zaman kimse buna aldırmıyor.* Poşete elini sokup birkaç elma şekeri aldıktan sonra bunları merdivene bıraktı. "Al. Bunlar senin." Sonra da Peter'a yetişmek için koşmaya başladı.

Birkaç birahane ve lokanta dışında, bütün dükkânlar kapalıydı. Bir barın yanından geçerlerken Nick içeriye bir göz attı; yorgun ve asık yüzler gördü. Sigara ve bira kokusu, tokuşturulan kadehlerin şıngırtısı ve arada bir duyulan gergin kahkahalar... oradaki kadınlar ve erkekler uzun ve yorucu bir iş haftasını geride bırakmaya çalışıyorlardı.

Nick bunun bitişiğindeki, Antonio'nun Kamp ve Spor Malzemeleri mağazasının önünde durup vitrinine baktı.

Peter yanına gelip, "Ne var?" diye sordu.

Nick bir kaykaya dayanmış, yeşil-beyaz kareli Vans lastik ayakkabılarına bakıyordu.

"Ayakkabılar mı?" diye sordu Peter.

"Yok bir şey," dedi Nick.

"Bunları mı istiyorsun?"

Nick evet, anlamında başını salladı.

Peter binanın kenarına geçip gözden kayboldu. Nick o ayakkabılara son bir kez özlemle baktıktan sonra onun peşinden gitti. Köşeyi döndü ama Peter orada yoktu. Nick otoparkın karşısına bakınca barın arka kapısı önünde göbekli bir kadının üstüne eğilmiş sakallı bir adam gördü. Kadının bluzunun düğmeleri açılmış, neredeyse karnına kadar sarkan memelerinden biri sutyeninden dışarıya fırlamıştı. Adam bu memeyi avuçlarken ikisi de kıkırdıyordu. "Olaya bak," dedi Nick büyülenmiş gibi ve sert bir takırtı sesi duyana kadar onları seyretti. Ses spor malzemele-

ri mağazasının bitişiğindeki çöp konteynırından gelmişti. Nick bunun öbür yanına geçip baktı. Peter bodrum penceresinin çelik parmaklıklarından birini sökmüş, bunu ikincisini gevşetmek için kullanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Peter uflaya puflaya son parmaklığı da söktü. "Bingo!"

Nick eğilip tekrar bara doğru baktı. Sakallı adam hâlâ kadını mıncıklıyor, başka bir adam dışarı çıkmış kusuyordu; kimsenin onların olduğu tarafa baktığı yoktu.

Peter pencereyi ayağıyla iterek açtı. Bodrum zifiri karanlıktı. Peter başını kaldırıp Nick'e baktı. "Ee?"

"Ee, ne?" dedi Nick.

"O ayakkabıları alacak mısın, almayacak mısın?"

Nick bir zehirli yılan görmüş gibi irkildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Buna hırsızlık denir."

Peter'ın yüzünde büyük bir hayal kırıklığı belirdi. Nick onun bu tepkisine neden üzüldüğünü anlayamadı. "Korktuğumu düşünüyorsan, korkuyor değilim," dedi Nick hemen. "Sadece hırsız, değilim, o kadar. Yani bu tam..."

"Nick, onların kazanmalarına izin verme. Seni yenmelerine izin verme."

"Ne?"

"Senin sihrini çalmalarına izin verme."

"Sihir mi?" Birisinin mağazasına gizlice girip mallarını çalmanın sihirle ne alakası vardı ki?

"Anlamıyor musun?" dedi Peter. "Artık özgürsün. Artık onların kurallarıyla yaşamak zorunda değilsin." Peter eliyle bodrumun karanlığını işaret etti. "Karanlık bizi çağırıyor. Biraz tehlike, biraz risk. Nabzının nasıl hızlandığını hisset. Bu sesi dinle. Bu *canlı* olmanın sesidir. Bu senin zamanın, Nick. Eğlenmen için tek fırsatın bu; zalimlikleriyle, sonu gelmeyen kurallarıyla, şunu yapamazsın, bunu yapamazsın demeleriyle, tavsiyeleriyle ve senin ruhunu parçalayıp sihrini öldürmeye ayarlı küçük kutuları ve kafesleriyle yetişkinler bunu senden çalmadan eğlenmelisin."

Nick karanlık bodruma baktı.

"Daha ne bekliyorsun?" dedi Peter, şeytani bir gülümsemeden sonra pencereden içeriye daldı.

Daha ne bekliyorum, diye düşündü Nick. *İleride beni ne bekliyor? Eve gidebilsem bile, sonra ne olacak? Okulu mu bitireceğim? Her hafta sonunu bunu unutmak için içip otoparkta kusarak veya pörsümüş bir fahişeyle oynaşmak için boktan bir işe mi gireceğim?* Başını iki yana salladı. Peter haklıydı; eğer şimdi yaşamazsa –hemen şu dakika– ne zaman yaşayacaktı? Zaten gençliğinin büyük bir kısmı ondan çalınmıştı. Neden daha fazlasını çalmalarına göz yumacaktı ki? Galiba artık kendi kafasına göre bir şey yapma zamanı gelmişti.

Derin bir nefes alıp pencereden içeriye sarktı. Ayağı bir koliye çarpana kadar karanlıkta bacağını uzattı, önce kolinin üstüne, sonra da yere kapaklandı. Yere bir şey düşerek parçalandı. "Eyvah," dedi Nick; yüreği ağzında her an alarmın çalmasını, ışıkların yanmasını, köpeklerin saldırmasını bekledi. Hiçbir şey olmayınca, ayağa kalktı.

Bodrum küf, toz ve eski karton kokuyordu. *Peter nerede?* Nick dar bir merdivenin tepesinde cılız bir ışık gördü. Ellerini uzatarak o tarafa doğru yürürken, vücudunun her bir hücresine adrenalin doluyor, her adımında kalbi daha gürültülü atıyordu. "Duyuyorum, Peter," diye fısıldayarak sırıttı. "Canlı olmanın sesini duyuyorum."

Vitrin penceresinden içeri sokak lambalarının ışığı doluyor, tişörtleri, beysbol sopalarını, topları ve bisikletleri mavi bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Peter görünürde yoktu. Nick küçükler ligi kupalarının ve plaketlerinin yanından geçip doğruca kasaya gitti. Mağazaların geceleri kasalarında para bırakmadıklarını biliyordu, zaten bırakmış olsalar bile, bu iş parayla ilgili değildi. Buraya hırsızlık yapmaya gelmemişti, yani para çalmak için değil. Bir şekilde farklıydı. Bu iş kontrolünü geri almakla ilgiliydi, ister iyi ister kötü olsun kaderini kendisinin çizmesi ihtiyacıydı.

Nick, Peter'ın saçlarını görebilmek için tişörtlerle ve eşofmanlarla dolu rafların üzerinden baktı. Altın gözlü oğlanı bulamadı ama bir duvarı tamamen kaplayan ayakkabılar buldu. Basketbol ayakkabılarını es geçip, yeşil beyaz kareli ayakkabıları bulunca, tıpkı Peter gibi, o da "Bingo!" dedi.

Bir süre manzaranın tadını çıkardıktan sonra, kırk iki numarayı aradı. Birkaç çift kırk beş, kırk, hatta otuz dokuz buldu,

ana kırk iki yoktu. Kaşları buruştu. "N'olur burada ol. Burada ol, burada ol." Sonra yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı. Oradaydı. "Evet!" Kutuyu aldı ama hemen açmadı. Tıpkı Noel hediyesini açma izni verilmiş gibi, o anın tadını çıkardı. Sonra yavaşça kutunun kapağını kaldırıp lastik ve tutkalın kokusunu içine çekti, ayakkabıları çıkardı ve ışığa doğru tuttu. "Ne hoş!" dedi kutuyu yere atıp bir bankın üstüne oturarak.

Ayaklarındaki ucuz ayakkabıları çıkarıp çatlamış dikiş yerlerine, soyulmaya başlamış lastiğine baktı. Ona annesini –ucuzcu annesini– hatırlatıyordu. Bunları duvara fırlattı. Yeni ayakkabılarını giyip, bağcıklarını bağladı ve hoplaya zıplaya aynanın karşısına geçti. Ve dondu kaldı. Aynada, onun arkasında soluk ve netameli bir yüz tıpkı bir kedinin fareyi seyretmesi gibi onu seyrediyordu.

Bir çift ayakkabı için onca sevinç, diye geçirdi içinden Peter; Nick'in bu çocukça sevinci ona kendi kaybettiklerini hatırlatıyordu. Çok geçmeden Nick'in düşüneceği en son şeyin bu ayakkabılar olacağını kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Nick irkilerek arkasına döndü. "Lan. Ödümü kopardın!"

"Müthiş ayakkabılar," dedi Peter en şirin gülümsemesini takınarak.

Nick bir an onu inceledikten sonra başını eğip ayakkabılarına baktı. Parmağını yaladıktan sonra bağcıklarına dokundu. "Dikkat et," dedi Nick sırıtarak. "Bunlar ayağımdayken öldürücü olurum."

Peter güldü.

"Şimdi yapacağım şeye bak," dedi Nick kaykay tahtalarının olduğu rafa giderek. Bunlardan birini alıp ayağının üstüne bıraktı, sonra ayağını sallayarak tekerlekli kısmını yere çevirdi. "Kıyak, değil mi?"

Peter başıyla onayladı.

"Yoldan çekil," dedi Nick; kaykayın üstüne çıkıp bir ayağıyla iterek ortadaki uzun koridora daldı. Ne var ki, zemindeki kaygan muşamba onun kontrolden çıkarak eşofmanların bulunduğu rafa çarpıp bütün rafın üstüne devrilmesine neden oldu.

Nick onca eşofman ve askı altından başını çıkardı; şaşkın ve mahcup görünüyordu.

Peter ulur gibi bir kahkaha attı. "Çok iyiydin!"

Nick'in kaşları buruştu. "Öyle mi? Bakalım, sen ne yapacaksın?"

"Ha, sana bu işin nasıl yapılacağını göstermemi mi istiyorsun? İstediğin bu mu? Ben kaykay kralıyım be." Peter kaykay tahtalarından birini aldı. Daha önce hiç kaykaya binmemişti ama eğer bu çocuk bunu yapabiliyorsa, kendisi de yapabilirdi. Kaykay tahtasını yere bıraktı, ayağını üstüne koydu ve Nick'in yaptığını yaparak, diğer ayağıyla itti. Kaykay tahtası yalpaladı, Peter dengesini bulmak için kollarını iki yana açtı ve Nick'e doğru yamuk bir şekilde ilerledi. "*YOLDAN ÇEKİL!*" diye bağırdı düşmemeye çalışarak.

Onun yolundan çekilirken Nick'in yüzündeki neşe ifadesi paniğe dönüştü. Peter denge mücadelesini kaybedip, kıç üstü yere düştü, altındaki kaykay tahtası fırlayıp roket gibi yakındaki bir mankene çarptı. Manken devrilirken kafası yerde sekerek Nick'in kucağına geldi. Gülümseyen yüzüyle Nick'e bakıyordu. Nick de hayretler içinde bir süre ona baktıktan sonra, Peter'a döndü. İkisi birden kahkahalara boğuldular.

"Tanrım," dedi Nick. "Hayatımda bu kadar manyak bir şey yaşamadım." Manken kafası elinde ayağa kalktı ve basketbol potalarından birine nişan alıp şut attı. Kafa potayı ve çemberi ıskalayarak planyadan sekip, yere düştü. Nick iki yumruğunu havaya kaldırdı. "Herif şut atar! Herif çuvallar! Seyirciler ana avrat düz giderler!" Sonra kaykayın üstüne binip koridorda hız yapmaya başladı. Bir o yana bir bu yana giderken sıçrama hareketleriyle önündeki engellerin arasında slalom yapıyordu.

Peter poposunu ovuşturarak ayağa kalkarken kaykay tahtasına baktı. "Bu kaykay arızalıymış."

"Tabii tabii."

Peter kaş çatarak raftan bir kaykay daha aldı, yere koymadan önce iyice inceledi. Nick onun yanından ok gibi geçerken gülüyordu. Peter kendi kaykayına binip, onun peşinden giderken yalpalıyor, düşmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Nick ani bir dönüş yaparak giriş kısmına doğru sürdü. Peter durmak için geç kalınca, ona çarparak, kapıya mıhladı. Bu çarpışmayla mağazanın bütün ön kısmı sarsılınca, alarm ötmeye başladı.

"HASSIKTİR!" diye bağırdı Nick. *"BURADAN HEMEN TÜYMEMİZ LAZIM!* Nick kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Kapıyı iterek, tekmeleyerek açmak istedi ama boşunaydı. *"HEMEN BODRUM TARAFINDAN ÇIKMALIYIZ!"*

"HAYIR, GEREK YOK."

Nick şaşırarak Peter'a baktı. Peter eliyle vitrindeki bir bowling topunu işaret etti.

Nick'in bunu anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra, *"YO, OLAMAZ,"* dedi başını iki yana sallayarak. *"BUNU YAPAMAYIZ."* Derken gözlerinde bir kıvılcım belirdi. Peter bu ifadeyi çok iyi tanırdı. Özgür olduklarını anladıkları an herkes böyle görünürdü.

Nick topu kaldırdı, gözlerini vitrin camına dikerken dudakları gerilip çizgi haline geldi. Peter ondaki öfkeyi, düşmanlığı gördü; bunun sadece dükkândan kaçmak, vandallık veya zarar verme hevesini yansıtmadığını biliyordu. Nick zincirlerini koparmak istiyordu. Peter'ın karşılaştığı pek çok kaçak gibi, yıllarca zorbalığa, kötü muameleye maruz kalmış, yok sayılmıştı. Onlara sadece deşarj olma yolunu gösterecek biri lazımdı. Bir kez bu öfke boşaldıktan, Peter onları bu aşamaya getirdikten sonra, gerisi kolaydı. Bundan sonra onun peşinden her yere giderlerdi.

"GÖSTER ONLARA, NICK," diye bağırdı Peter. *"SIÇ AĞIZLARINA!"*

Nick dişlerini sıkıp hırlayarak topu gülle gibi fırlatırken, *"AĞZINIZA SIÇAYIM!"* diye haykırdı. *"HEPİNİZİN AĞZINA SIÇAYIM!"* Top cama çarparak paramparça etti.

"YAŞASIN!" diye haykırdı Nick.

Top kaldırımda birkaç kez sektikten sonra caddede yuvarlanarak uzaklaştı.

"PEŞİNDEN GİDELİM!" diye bağırdı Nick; kaykay tahtasına binip, cam kırıklarına aldırmadan vitrinden dışarıya sıçradı.

Peter'ın ağzı kulaklarındaydı. *Artık o benimdir.* Kendi kaykayını alıp Nick'in peşine düştü ve caddenin ortasında ona yetişti. Bu şamatayı duyan bir grup erkek ve kadın olan biteni görmek için bardan çıkmışlardı. Bazıları ayakta zor duracak kadar sarhoştu.

Nick onlara çılgın gibi gülerek iki elini havaya kaldırdı ve

orta parmak yaptı. "*DÜNYANIN İÇİNE SIÇAYIM!*" diye haykırdı. "*DÜNYANIN İÇİNE SIÇAYIM!*"

O gruptaki insanlar ellerindeki şişeleri kaldırarak, onu selamladılar. "*DÜNYANIN İÇİNE SIÇALIM!*"

Peter başını göğe çevirip uludu; bu çılgınlığın tadını çıkarıyordu. Bazen donuk gözlü yetişkinler bile gevşeyebiliyorlar, hatırlayabiliyorlardı.

"Top bu tarafa gitti," dedi Nick, kaykayını yokuştan aşağı sürerek.

Peter son bir uluma sesi çıkardıktan sonra kaykayına binip düşmemeye çalışarak Nick'in ardından gitti. *Çok güzel bir gece. Harika bir gece. Son yüz yıl içinde bundan daha iyisini yaşamadım.*

Üçüncü Bölüm

Mist

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nick.

"Çılgın şehre," dedi Peter onun yanından zor bela geçerken.

Nick, "*ÇILGIN ŞEHRE*!" diye bağırarak onun peşine düştü. Cadde boyunca yarıştılar, çöp bidonlarını devirip otomobillerin alarmlarını çaldırdılar, bağıra çağıra, kahkahalar atarak giderlerken caddedeki bütün köpeklerin havlamalarına yol açtılar.

Serin hava Nick'in ciğerlerini dolduruyor, yüzüne düşen saçlarını savuruyordu. Vücudu adrenalinle, heyecanla ve hayat boyu hiç yaşamadığı bir özgürlük duygusuyla dolmuştu. Marko'yla, annesiyle ve diğer saçmalıklarla ilgili düşünceleri milyonlarca kilometre uzakta kalmıştı.

Meskûn semtler geride kalarak yerlerini depolara, sanayi tesislerine bırakırken yokuş onları doğruca limana indiriyordu. Artık otomobil farları veya insanlar görünmez olmuştu. Nick dünyada sadece o ikisi kalmış gibi hissederken, bu durumun hiç bitmemesini diliyordu.

Rıhtıma yaklaşırlarken sis yoğunlaşmış, canlı bir varlık gibi etraflarında dolanmaktaydı. Peter durup elma şekerlerini poşetine soktu. Nick o bıçağın yanı sıra, onun bir karton sigara ve

birkaç paket sakızı da olduğunu gördü. Peter bir tekmede kaykayını bir hendeğe fırlattı.

"Ne yapıyorsun? Bu kaykay bize lazımdı."

"Gittiğimiz yerde ona gerek olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Nick gülerek.

"Mist burada," dedi Peter ve Nick'in gözlerine baktı. "Burası artık dönüşü olmayan yer. Mist bizi hiçbir zaman büyümeyeceğin Avalon'a götürecek. Sihirlerle ve maceralarla dolu bir yer ama tehlike de var... ve canavarlar. Nick, isteyerek mi geliyorsun?"

Nick güldü. "Imm, elbette, Peter."

"Hayır, bunu söylemen gerekiyor."

"Neyi söylemem?"

" 'İsteyerek geliyorum,' demelisin."

Nick onun bu efsunlu ada işini fazla abarttığını düşündü ama tamam, onun suyuna gidecekti. "Pekâlâ, isteyerek geliyorum."

Peter rahatlamıştı. "O halde, gidiyoruz," dedi ve yoldan aşağı devam ettiler.

Binalar ve sokak lambaları sis örtüsü altında kaybolurken, şehre özgü sesler de –çatanaların patırtıları, arada bir duyulan feribot düdükleri– duyulmaz oldu. Rüzgâr dinince, hava ekşimik olmaya başladı. Toprak ve eskimiş şeyler kokuyordu. Sis giderek soğuyarak parlaklaşıyordu. Nick nihayet her şeyin giderek daha tuhaflaştığını, belki de altın gözlü, sivri kulaklı bu oğlanı sihirli bir adaya takip etmenin çok da akıllıca bir şey olmayabileceğini kabul etti.

"Yakınımda dur," diye fısıldadı Peter. "Ve mümkün olduğunca ses çıkarma. Burada olduğumuzu *onların* bilmesini istemiyoruz."

Nick gecenin bu saatinde burada başka kimsenin olabileceğini sanmıyordu ama yine de sessiz kaldı.

O sis bulutu içinde geçen yaklaşık on dakika sonra Nick'in ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü. Kaykayını düşürdü, elleri ıslak ve kireçli – sis gibi gri renkli toprakta kaydı. Nick kaldırımın ne zaman bitip toprak zemine geldiklerini hatırlamıyordu. Ama şaşırmadı; Peter'ın kalesinin çöpler içinde veya tersanelerin etrafındaki metruk otoparklardan birinde olacağını tah-

min etmişti. Ama ellerindeki toprağın buharlaşmaya başlayıp dumanı tüten filizler gibi süzülerek uçmasına çok şaşırdı. Sanki bu topraklar da bir şekilde sisin bir parçasıymış gibiydi. Sonra ayağının neye takılmış olduğunu gördü: Büyük iki kara deliği olan beyaz bir şekil. Gözlerini kısıp öne eğilince baktığı şeyin bir insan kafatasındaki göz çukurları olduğunu anladı.

Kafatasının yarısı toprağa gömülüydü, kurtların kemirmiş olduğu etinden kalan kısmı kurumuştu ve kül rengindeydi. Bu kafanın üstünde örgülü sarı saçı olan bir kafa derisi vardı. Bundan başka etrafa saçılmış bir kol kemiği ve küçük birkaç kemik daha gördü.

"Bu da ne!" dedi Nick ayağa kalkarak.

Korkusunu bastırmaya çalışarak, "Peter," diye fısıldadı. Peter görünürde yoktu.

"Peter," diye tısladı bir daha. *Nereye gitti bu?* Etrafına bakındı. Peter yoktu, sadece her yeri saran o donuk grilik vardı. Nick hangi yönden geldiklerini veya ne yöne gitmekte olduklarını kestiremiyordu. Soluğu sıklaştı. Sisin onu ezdiğini hissetti, sanki boğulacak gibiydi, sanki bir şey tarafından yutuluyor gibiydi.

"Peter," diye seslendi daha yüksek sesle. Sonra daha da yüksek sesle, "Peter," dedi. Kontrolünü kaybetmekte olduğunun farkındaydı, her an çığlığı basabilirdi.

Peter aniden sis bulutu içinden ortaya çıkıverdi.

"Sana yanımdan ayrılma demiştim," dedi sertçe.

"Peter, orada kemikler var. İnsan kemikleri! Burada ne olu..."

Peter parmağını dudağına götürdü. "Şş. Bizi işitecekler." Peter'ın gözlerindeki ciddiyeti gören Nick kendini topladı.

"*Onlar* kim?" dedi Nick dudak hareketleriyle; birden çok telaşlanmıştı.

Ama Peter cevap vermedi. Sadece seri birkaç hareketle Nick'e onu takip etmesini bildirdi.

Nick'in bu hayalet gibi boş topraklarda bir adım daha atmaya niyeti yoktu. Ama sis onu iyice sarıp soğuk temasıyla sanki onu okşar gibi derisi üstünde dolaşınca ve Peter artık zor görünür olunca yine yalnız kalacağını anladı, bütün kararlılığı buhar olarak Peter'a yetişmek için koşmaya başladı.

Artık mümkün olduğunca Peter'a yakın duruyor ve yerde

başka kemikler olma ihtimaline karşı adımlarına dikkat ediyordu. Ve tabii, daha pek çok kemik vardı; sadece kemik de değildi. Miğferler, kılıçlar ve kalkanlar da vardı, sanki Haçlı seferlerinden kalma şeyler gibiydi. Az kalsın bir çakmaklı tabancanın üstüne basıyordu; onun yanında korsan şapkası olduğunu tahmin ettiği üç köşeli bir şapka gördü. Biraz ötede üstünde ince bir et tabakası kalmış bir iskelet gördü; bir elinde matarası, üstünde Britanya askerinin lime lime olmuş kırmızı üniforması vardı. Otuz metre ötede tozlu bir İç Savaş üniforması içindeki bir adamdan geriye kalanları göründü. Askerin çürümüş elleri hâlâ gözlerinin üstündeydi.

Derken bir tane Nike marka uzun bilekli spor ayakkabı görünce resmen kanı dondu. Orada öylece duruyordu. Nick gözlerini bundan ayıramadığı için ayağı yumuşak bir şeye takılınca şaşırdı. Durup baktı; bir oğlan çocuğunun koluna basıyordu; ayakkabısı yumuşak ete batmıştı.

Nick sendeleyerek geriledi. *Of, Tanrım! Of, Yüce Tanrım!* Yumruğunu ağzına sokup ısırdı.

Ölü oğlan onun yaşlarında gibiydi ama derisi çatlamış ve soyulmuş olduğu için bunu anlamak zordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı, ağzı O şeklini almıştı. Bu yüzde müthiş bir korku ifadesi vardı. Sanki Nick'in kendi korkusunu yansıtır gibiydi. *Belki çığlık atsam*, diye geçirdi içinden Nick, *belki o zaman yatağımda uyanır, alt kattan Marko ve itlerinin gürültüsünü duyar, hiç umursamam çünkü her şey burada dolaşıp ölü çocukların üstüne basmaktan iyidir.*

Ama Nick çığlık atmadı çünkü bunun bir rüya olmadığını, her bir parçasıyla son derece gerçek olduğunu biliyordu. Çığlık atarsa, *onların* –her ne boksalar– işiteceklerini biliyordu.

"Peter," diye fısıldadı. Peter yürümeye devam etti. "Peter," diye seslendi. "Ben dönmek istiyorum." Nick sesinin sis içinde durmaksızın devam ettiğini fark edince dehşete düştü. Bu yankı değildi, sanki sis o sesi taşıyormuş gibiydi.

Peter ona döndü; yüzünde büyük bir korku vardı.

Ve işte o zaman Nick sesleri duymaya başladı – önce uzaklardan gelen, fakat hızla yaklaşan seslerdi: çocukların seslenişleri, kadınlar korosu, erkeklerin bariton sesleri... sanki hepsi bir

yaz günü pikniğindeymişler gibi, neşe içinde gülüyorlardı. Ama bunların gerisinde kederli bir ağlama sesi de duydu. Nick'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Bizi buldular," dedi Peter.

"Buldular mı? *Kim* bizi buldu?"

"Nick," dedi Peter telaşla. "Ne işitirsen işit, ne görürsen gör, bunlara aldırma. Gözlerine bakma. Ve ne yaparsan yap ama onlarla konuşmaya kalkma." Peter sisin içine baktı. "Eğer bu patikayı kaybedersen, kemiklerin hiçbir zaman Mist'ten çıkamaz."

Nick tam var gücüyle *NE OLUYOR AMINAKOYİM* diyecekken bir kıpırtı olduğunu fark etti. Sis karışmaya başlamıştı.

Etraflarında gri gölgeler yüzmeye başladı; bazıları iri ve hantal, diğerleri serçe kadar küçük, çoğu tanımlanamayacak buhar demetleriydi. Bunların fısıltıları ve seslenişleri çevrelerinde yankılanarak doğruca Nick'in başından içeri girdiler.

Nick, Peter'a baktı. Peter gözlerini ileri dikmiş seri adımlarla yürümekteydi.

Nick dişlerini sıkıp ellerini yumruk yaparak göğsüne bastırdı. Solumasını yavaşlatmaya çalışıyordu. *Geride kalma. Ne yaparsan yap ama geride kalma.* Adımlarını hızlandırıp Peter'a yetişti.

Bitişiğindeki sis fokurdamaya başladı ve soluk renkli teni parıldayan bir kadın şekli belirdi. Kadın ona gülümseyerek yanında süzülüyordu. Geceliğinin etekleri ve saçları sanki su altı balesi yapar gibi, arkasında dalgalanıyordu.

Nick onun gözlerine bakmamak için kendini zorladıysa da, bakmaktan kendini alamadı. Kadın olağanüstü güzeldi. Nick'e şarkı söylemeye başladı. Nick şarkının sözlerini anlayamadı ama melodiyi tanıyordu. Binlerce yıldır kadınların çocuklarına söyledikleri ninniydi. Ninni o çocuğun sıcak ve güven içinde olacağını vaat ediyordu. Sonsuz bir ana sevgisi vaat ediyordu. Kadın kollarını uzatıp Nick'in yanına gelmesini istedi.

Eğer ona giderse, her şeyi biterdi. Nick bir yanıyla bunu biliyor, bu yanı ona yoldan ayrılmamasını haykırıyordu. Kalan yanı da bunun farkındaydı ama çok tatlı bir ölüm olacağı için pekâlâ kabul edilebilir diye düşünüyordu. Kadın ona şefkatle sarılacak, onu bebek gibi sallayarak teskin edecekti. Bütün korkuları,

bütün kötü şeyler ebediyen yok olacaktı. Nick bundan başka hiçbir şey istemediğini fark etti.

Uzaklardan bir yerden Peter'ın sesi geldi, daha ziyade bir yankı gibiydi. "Benimle kal!" O anda spor ayakkabılı oğlanın dehşet dolu yüzü Nick'in aklına geldi. Gözlerini kırpıştırıp kadına bakmamaya çalıştı.

Peter nerede?

Nick önünde silik bir siluet gördü. *Bu o mu? Nasıl bu kadar geride kaldım?* Sisin tabakalar halinde perde gibi birbirleriyle birleşmekte olduğunu fark etti; sanki aralarına bir duvar örmeye çalışır gibiydi. Panige kapılan Nick koşmaya başlayınca yumuşak ve dalgalı zeminde tökezledi ve Peter'a yetiştiğinde az kalsın onu yere devirecekti.

"Dayan," dedi Peter. "İyi gidiyorsun."

İyi mi gidiyorum? Nick çığlık atmak istedi. *Neyde iyi gidiyorum? Neler oluyor? Ne sikim dönüyor burada?*

Kadın onun yanı sıra süzülmeye devam ediyordu; artık yüzünde kederli bir ifade vardı. Nick pişmanlık duymaya başladı. Derken kadın sanki balıklama atlayacakmış gibi kollarını başının üstüne kaldırdı, belini geriye kıvırdı. O anda Nick onun ne kadar dolgun memeleri olduğunu fark etti; ince geceliğinin altında meme uçlarını ve bacaklarının arasındaki gölgeyi gördü. Kendi apış arasında sıcak, gıdıklayıcı bir his duyunca yüzü kızararak başını çevirdi. Bunu yaparken de gözünün ucuyla bir şey gördü. *Kuyruk mu?* Gözlerini kırpıştırdı. Kadının uzun ve üstü pullarla kaplı bir kuyruğu vardı. Kollarında da küçük pullar vardı ve el parmakları pençe gibi uzundu. Nick gözlerini kıstı. *Of, Tanrım*, dedi içinden. *Saçları solucanlarla dolu!* Hayır, saçları hep solucandı, binlerce minik, kıvır kıvır solucan.

Nick geriye sıçrayınca az kalsın düşüyordu.

Kadın ona öfkeyle baktı. Gözleri küçülüp çizgi halini alırken meme uçları uzun antenler gibi gerildi, karnı açılarak geniş bir ağız şeklini aldı. Nick bu ağızda art arda sıralı tırtıklı dişler gördü.

Of, olamaz! Olamaz! Olamaz!

O ağızdan sanki bin tane öfkeli eşekarısını andıran bir ses çıktı ve kadın onun üstüne atıldı.

Nick bir çığlık atarak kolları havada yere düştü ve kadının üstüne çullanışını, neredeyse kendi boyu kadar büyük o kocaman ağzının onu içine alışını çaresizce seyretti. *Demek ki, ölümüm böyle olacakmış,* diye düşündü. Ama o tırtıllı dişler etine batmadı. Hissettiği tek şey, kadın onun içinden geçerken kalan soğuk havaydı. Hâlâ hayatta olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Peter! Peter nerede? Ondan uzaklaşmakta olan bir şekil gördüğünü sandı. Bu Peter miydi, yoksa sisin başka bir aldatmacası mıydı? "*PETER!*" diye haykırarak ayağa kalktı. Artık üç tane farklı şekil vardı ve her biri farklı bir yöne gidiyordu.

Bir kez daha, "*PETER!*" diye haykırdı ama içinden bir ses ona *Boşuna nefesini harcama*, dedi. *Düşün.* Nick sustu, dikkatini toplayıp düzgün düşünmeye çalıştı. *Ayak izleri. Onun ayak izlerini bul.* İşte oradaydılar, sisin hızla örttüğü belli belirsiz izler. Nick dişlerini sıkıp o yönde koşmaya başladı. Ve biraz ötede Peter'ı gördü; bu bir yanılsama değildi, gerçek Peter'dı.

"*PETER!*" Nick ona doğru koşup Peter'ı omzundan tuttu. "*BENİ BEKLE!*" diye bağırdı. "*NEDEN BENİ BEKLEMİYORSUN?*"

"Devam," dedi Peter. "Devam etmek zorundayız, yoksa her şeyi kaybederiz."

Nick onun ceketine yapıştı, kumaşını elinde çevirdi; keşke gözlerini kapatıp bütün bunları ortadan kaldırabilseydi.

Çeşitli şekillerde ve boylarda düzinelerce, sonra yüzlercesi gelerek havayı çığlıklarıyla, kahkahalarıyla, ağlama sesleriyle doldurdular. Bir grup gövdesiz baş yanlarından uçarak geçti, kocaman sarkık memeleriyle bir grup yaşlı kadın dişsiz ağızlarıyla gülerek, şarkı söyleyerek etraflarında dans ettiler. Çekirge vücutları olan bir grup minik çocuk hiç durmadan vızıldayarak yanlarından yürüyorlardı; hepsinin sivri dişleri ve pençeleri vardı. Patlak gözlü kuş gagalı adamlar deli gibi dans ediyorlardı.

"Bunlar ne?" diye sordu Nick sıkılı dişlerinin arasından. *Neler oluyor?* Kısa bir süre önce Brooklyn'in ortasında Çin yemeği yiyordu. Şimdi nasıl bu sisin içinde bu korkunç şeylerle kaybolabilmişti?

Parmaklarının saçlarında, kıyafetinde, ağzında ve gözlerinde dolaştığını hissedebiliyordu.

Küçük bir kızın yüzü önüne çıktı, gözleri yerinde siyah delikler vardı, ağzı ses çıkmayan bir çığlık atar gibi donup kalmıştı. Orada öylece durup Nick'e bakıyordu. Nick eliyle onu savuşturmak istedi ama eli onun içinden her geçişinde kız kıkırdayarak güldü.

"Of, Tanrım," diye bağırdı. *Bunu yapamayacağım. Daha fazla yapamayacağım.* Koşması gerekiyordu, nereye olursa olsun, koşmalıydı.

Koşarsan, ölürsün, dedi tanıdık bir ses. Sakin, fakat sertti; bu onun iç sesiydi, birçok zorluk yaşamış ve ayakta kalmayı başarmış oğlanın sesiydi. Peki, bunu nasıl başarmıştı? Babasının tabutu üstüne kürekle toprak atışlarını seyrederken, buna nasıl dayanmıştı? Her gece annesinin ağlama sesini duyarken buna nasıl katlanmıştı? Okuldaki saçmalıklara, ona yapılan zorbalıklara, Marko'nun her gün ona fırça atmasına nasıl dayanmıştı? Sadece kendi içine kapanmış, olagelen bütün kötü şeyler sanki başka birisinin başına geliyor, kendisi sadece bunları seyrediyormuş gibi davranmıştı. Bunu yapmak onu rahatlatmamış, duyduğu acıyı azaltmamıştı ama ayakta kalmasını sağlamıştı. Şimdi de, ayakta kalabilmesi gerekiyordu.

Böylece şimdi Nick oraya, kendi güvenli yerine gitti ve gösteriyi uzaktan seyretmeye başladı. Ve uzaktan bakınca o sisin sadece onu korkutmaya, aklını karıştırmaya, onu yoldan saptırmaya çalışan boş gürültü olduğunu görebiliyordu.

Nick sisin içine baktı, gözlerini Peter'ın sırtına kilitledi ve sabit adımlarla ona doğru yürüdü.

Az sonra sesler kaybolmaya başladı. Sis çökerek, etrafı donuk ve sonsuz bir griliğe bıraktı. Ve kısa bir süre sonra yine denizin kokusunu duydu, esintiyi hissetti ve sahile vuran dalgaların sesini işitti. Nihayet sis incelince Nick yıldızsız gece göğüne bakan belli belirsiz bir bankı seçebildi.

Nick dizleri üstünde doğrulup dengesini bulmak için iki elini ıslak kumlara dayadı. Uzun süre havasız kalmış gibi, derin bir nefes aldı, çığlık atmamaya ve *onları* düşünmemeye çalıştı. O neydi öyle? Gözlerini sımsıkı kapadı ama görmüş olduğu şey-

lerden gizlenmesi mümkün değildi. "O neydi?" diye fısıldayarak sorup Peter'a baktı.

Peter'ın ağzı kulaklarındaydı. "Çok iyiydin!"

Nick ona öfkeli bir bakış attı. "*NEYDİ O ŞEYLER LAN?*"

"Mist," dedi Peter sanki bundan daha doğal bir şey olamazmış gibi.

Nick daha çok açıklama bekledi ama Peter hâlâ yüzünde o ahmakça sırıtışla ona bakıyordu.

Nick omzu üzerinden arkasına, o fırıl fırıl dönen sise bakarken, ya peşimden gelirse, diye endişelendi. "O şeyler. O şeyler neydi? O gördüğüm şeyler neydi amınakoyim?"

"Mist ruhları."

"Mist ruhları mı?"

"Evet. Sluagh."

Nick bundan bir şey çıkmayacağını anladı. Ayağa kalkıp yumruklarını sıktı. Bu sivri kulaklı çocuğu yumruklamak, yüzündeki o kibirli sırıtışı silmek istiyordu; hayatında hiç bu kadar birisini hırpalama isteği duymamıştı.

Peter şaşırmış görünerek bir adım geriledi.

"*BENİ KANDIRDIN*!" diye bağırdı Nick. "Seni götoş! O bokları biliyordun ama bana söylemedin."

"Bu doğru değil," dedi Peter bir duruşma avukatı gibi. "Sana Mist'e girmeye hazır mısın? diye ısrarla sordum. Sen de bana–" Peter, Nick'in sesini taklit etti "–'isteyerek gidiyorum,' dedin."

Nick'in öfkesi geçmemişti "Ne demek istediğimi biliyorsun. Oradaki şeylerle ilgili hiçbir şey söylemedin. O acayip şeylerle ilgili."

"Ne yani, sürprizin tadını mı kaçırsaydım?"

"Ukalalık etme," diye bağırdı Nick. "Orada *ölmüş* bir oğlan çocuğu gördüm. Neden orada ölmüş insanlar var?"

Peter'ın yüzü bulutlandı ve başını çevirdi.

"Eğer sana yetişemeseydim, hâlâ orada mı olacaktım? Ölene kadar senin adını haykırarak kafası kesik tavuk gibi dolanacak mıydım?"

"Evet."

Nick şoke olmuş bir halde Peter'a baktıktan sonra ona arka-

sını dönüp sisi seyretti; tıpkı seni ısıracağını bildiğin bir köpeğe bakmaya benziyordu.

"Yola devam etmek zorundaydım," dedi Peter. "Senin için elimden geleni yaptım. Ama dursaydım, tereddüt etseydim veya patikadan çıksaydım... her şey kaybedilirdi.

"Ve Nick, sen gerçekten başarılı oldun. Mist aşması kolay bir yol değildir."

Nick hızla ona döndü. "*SIKTİR GİT! SIKTİR GİT!*"

Peter'ın çenesi kasıldı. "Sesini alçaltsan iyi edersin yoksa Leşyiyiciler seni işitirler." Gözlerini sahil çizgisine dikti.

Nick onun baktığı yere baktı. Leşyiyiciler mi? Kumsalın üstündeki bölük pörçük gölgelere ve kıvrımlı şeride baktı. Daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Birden ürperdi; bu sivri kulaklı oğlan neden onu buraya getirmişti? "Peter, neredeyiz? Gerçekten?"

Peter yine o şakacı gülümsemesiyle baktı; sesinde hınzır bir ifade vardı. "A, görecek pek çok şey var. Yapacak pek çok şey. Macera bizi bekliyor. Beni takip et, sana göstereyim."

Nick hayır, anlamında başını iki yana salladı. "Hayır, Peter, bunu yapacak değil..."

"Şş!" Peter parmağını dudaklarına götürdü; gözlerini kısıp karanlığın içine bakarken yüzü ciddileşti. "Leşyiyiciler geliyor. Gitmemiz gerek."

Nick kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Peter omuz silkip döndü ve kumsalın sonundaki ormana doğru yürümeye başladı.

Nick tek başına kalakalmıştı, karanlık sahile baktı. "Saçmalık," diye fısıldadı. "Baştan aşağı saçma..." Uzakta, kumsalın üstünde ona doğru gelmekte olan kambur şekiller gördü. "Hay lanet." Sise ve hâlâ fıldır fıldır dönen şekillerine baktı. "Hassiktir." Çaresizlik içinde sivri kulaklı oğlanın ardından koşmaya başladı.

Peter parmağını dudağına götürdü. Bu defa Nick bu uyarıyı hemen ciddiye alıp sessiz kaldı. Çamurlu patikayı tırmanarak ağaçlara doğru yürürlerken nefes almaya bile korkuyordu.

Orman kıpırtısız ve sessizdi, sanki bütün o arazi ölmüş gibi, cırlayan böcekler, vıraklayan kurbağalar yoktu. Bu sessizlik ortamında ayaklarının çamura batıp çıkması daha gürültülü oluyordu. Bataklıkların, obrukların etrafından dolanıp yavaş akan birkaç sığ derenin karşısına geçerek yollarına devam ettiler. Havada durgun suyun, çamurun, küfün ve çürümenin ağır kokusu hâkimdi. Bulutlu gökyüzünden gelen zayıf, yeşilimsi ışıltı sayesinde Nick yerdeki köklere, taşlara ve dikenli bitkilere takılmadan yürüyebiliyordu. Üstlerindeki ağaçları, sanki onları tutmak için uzanmış yapraksız dallarını güç bela da olsa, seçebiliyordu. Nick elinden geldiğince ağaçlara dokunmamaya çalıştı çünkü kabukları çok yumuşaktı ve ağaç kabuğundan ziyade ete benziyordu.

Ormanın ön taraflarından bir kükreme sesi geldi. Peter hemen yere düşmüş bir ağaç gövdesinin arkasında eğilince, Nick de yanına sokuldu. İkisi birlikte ağaç köklerinin arasından bakarak ilerideki gölgeleri seyrettiler. Arkalarında bir yerde bir kükreme daha geldi. Peter, "*Barghest*,"* diyerek uzun bıçağını çıkardı.

Barghest mi, dedi içinden Nick. *Harika. Önce Leşyiyiciler, şimdi de barghest. Barghest de ne ayrıca?*

Patikanın yirmi metre ilerisindeki bir açık alanda Nick bir çift parlak turuncu renkli göz gördü. Bir kurt büyüklüğünde, kambur bir şekil gölgelerin arasından çıkıyordu. Dört ayak üstünde süründü, sonra arka ayakları üstünde kalkıp havayı koklamaya başladı. Sesi giderek daha yakından geliyordu. Nick yavaşça başını çevirince, onlara doğru yaklaşan başka bir çift göz gördü. İçgüdüyle kendini ağaç gövdesine dayarken, içinden gelen kaçma dürtüsüne direndi. O karanlık şekil o kadar yakından geçti ki, Nick elini uzatsa ona dokunabilirdi. Kokusunu da almıştı; eski ve ıslak bir halıyı andıran küflü bir kokuydu.

O şekil açık alandakinin yanına gitti ve bir an sonra onlar bir üçüncüsü katıldı. Üçü birden turuncu gözlerini Nick'e çevirdiler. Nick ıslak toprağı kenetlerken parmaklarının arasından soğuk çamur sızıyor, gözünü kırpmaya bile korkuyordu.

---

* Barghest: Kuzey İngiliz folklorunda mitolojik, büyük dişleri ve pençeleri olan korkunç köpek. –çn

Daha uzakta bir yerden neredeyse insan sesine benzer bir uluma duyuldu. O üç şekil başlarını geriye atıp buna karşılık verirlerken Nick bu sesi iliklerinde hissetti. Solumasını kontrol etmeye çalışıyordu. Bütün hücreleri oradan kaçmasını, bu sesten mümkün olduğunca uzaklaşmasını istiyordu. Omzunda Peter'ın elini hissetti – kuvvetli ve hareketsizdi.

Nihayet o üç şekil oradan uzaklaştılar.

Peter uzunca bir süre ayağa kalkmadan bekledi ve sonra ayağa kalktı, birlikte patikada yürümeye devam ettiler.

Peter, Goggie Deresi'nin guruldamasını işitince, rahatlayarak iç geçirdi. Leşyiyiciler onları buraya kadar takip etmeyi göze alamazlardı.

Dere kenarında diz çöküp elini hızla akan suya soktu. "Bu su içilebilecek kadar güvenlidir," dedi ve avuç avuç içmeye başladı. Şehrin pisliğini temizlemek için yüzüne su çarptı. Şehirden, o beton yığınından, gürültüsünden, egzoz ve çöp kokusundan nefret ederdi; ama hepsinden kötüsü şehrin insanlarla dolu olmasıydı – onca zalimlikleri ve vahşilikleriyle insanoğlu...

Nick'e baktı. Oğlan olup bitenlere iyi dayanıyordu. Mist'te başarılı olmuştu. Peter bir ara onu kaybettiğine emindi ama çocuk kendi başına onu bulabilmişti. Peter bunu başarabilen başka bir çocuk olduğunu hatırlamıyordu. Oğlan yürekliydi, gelecek vaat ediyordu. *Tam Şeytanların aradığı cinsten bir çocuk,* diye düşündü Peter. *Belki bu oğlan bir süre yaşayabilir.*

Peter onun su içişini seyretti. Uzun bir gece olmuştu ve çocuk bitkin görünüyordu. Güzel, dedi içinden Peter. Derin bir uyku işi daha kolaylaştırır.

"İleride dinlenebileceğimiz güzel bir yer var," dedi Peter.

Nick başını salladı ve yola devam ettiler.

Kayaların arasında, otlardan yaptıkları derme çatma bir yatakta uzanmışlardı. Peter bulutlu gece gökyüzüne baktı. "Yıldızları özlüyorum."

Nick esnedi. "Belki hava yakında açar."

"Hayır," dedi Peter. "Mist ebedidir. Leydi, Avalon'u korur ama bunun bedeli sevgili ay ve yıldızlardır.

"Avalon mu?" dedi Nick. "Ben buranın Britanya'da bir yerde olduğunu sanıyordum."

"Eskiden öyleydi," dedi Peter.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yakında göreceksin."

"Tabii, tamam," diye mırıldandı Nick ve gözlerini kapadı.

Peter onun derin bir uykuya geçtiğine emin olana kadar onu seyretti; sonra kalkıp sessizce kayaların arasından geçti. Orada, onun altında uçurum dibinden yükselen devasa bir ağaç vardı; dallarından ince bir şerit halinde duman tütüyordu. Ağacın gövdesine bir kapı yerleştirilmiş, payandalarından sivri uçlu demirler çıkıyordu; kapının tepesinde bir kalça kemiği üzerinde dişsiz bir insan kafatası asılıydı.

Peter kapıyı üç kez tıklattı; bir an sonra dikiz deliği aralanarak çekik bir göz ona baktı.

"Taze kan getirdim," dedi Peter sırıtarak.

İKİNCİ KISIM

Şeytanağacı

Dördüncü Bölüm

Goll

Ormanın içinden kararlı adımlarla yürüyerek sahile, tekrar Mist'e doğru ilerlerken, yakında hepsi bitecek, diye düşündü çocuk hırsızı. Nick artık Şeytanların yanında. Kaderi onların ellerinde. Ne olacaksa olacak. Arada bir kulak kesilerek gölgelerin arasından ilerledi; dikkatini onu bekleyen tehlikeye yöneltip yapmış olduğu şeyi, hâlâ yapmak zorunda olduğu şeyi düşünmemeye çalıştı çünkü düşünmekle bunu değiştiremezdi. Bunu düşünmek sadece dikkatinin dağılmasına yol açardı ve burada, adanın onlara ait olan kısmında dikkatinin dağılması canına neden olurdu.

Peter çalılıkların bitimine gelince durup kumsalı taradı. Orada, onu bekleyen Mist vardı. Mist'in ona seslendiğini, onunla alay ettiğini duyabiliyordu. Yüzünü ekşiterek açık alana çıktığı anda kulağına sesler geldi. Çocuk hırsızı hemen geri çekilip ağaç köklerinin arkasında saklandı. Otuz adım ötesinde, suların sürüklemiş olduğu dalların arasında beş gölge oturuyordu. *Leşyiyiciler!*

Ahmak, diye kendine küfretti Peter. *Az kalsın onların kucağına düşecektin.* Mist'in dikkatini dağıtmasına izin vermişti. *Ahmak.* İçgüdüyle elini kılıcına götürdü ama artık sadece bıçak taşımakta olduğunu hatırladı.

Gölgelerden biri ayağa kalktı; yırtık pırtık gömleği rüzgârda dalgalanıyordu. "İşte oradalar."

Peter onun baktığı yere bakınca koyun etrafında yürüyen onun gibi en az kırk, elli karanlık figür gördü. Aynı anda hiç bu kadar çoğunu gördüğünü hatırlamıyordu – hiç değilse kalyonların ilk gelişinden bu yana... *Bunlar ne yapacaklar*... Birden kanı dondu; o karanlıkta bile uzun boylu silueti tanımakta zorlanmadı. Tepesinde tüyü olan geniş kenarlı şapkasıyla onu tanımamak mümkün değildi. *Kaptan*. Peter bıçağını kavradı.

Kaptan diğerlerinin yanına yürürken şafağın ilk ışıkları belirmişti.

"E, ne var?"

"Bazı izler bulduk ama hepsi o kadar. İzler doğruca sisten çıkıyo'."

"Bu o olmalı," dedi Kaptan ağaç sırasına bakarak. "Şeytan çocuk."

"Öyle mi düşünüyo'sun?"

"Başka kim olacak?"

"Ormanın içini arayalım istersen?"

Kaptan başını iki yana salladı. "Bugün ona ayıracak zamanımız yok." Eliyle kılıcına dokundu. "Ama sözüm söz, o çocuğun kellesini koparacağım."

Gölge figürler Kaptan'ın arkasında sıra oldular. Peter her bir gözün ona çevrildiğine emindi. Titreyerek gövdesini iyice yere yapıştırdı ve kalbinin gümbürtüsünü duyamasınlar diye dua etti. Bunların doymak bilmeyen bir açlığı vardı – her gün daha fazlasını alıyorlar, her gün yakarak ve öldürerek Avalon'un kalbine yaklaşıyorlardı. Bazıları ölülerin kemiklerini boyunlarına asıyordu. *Onları durdurmak için daha ne kadar kan gerekecek? Daha kaç çocuğun ölmesi gerekecek?*

Kaptan askerlerine döndü. "Kim size durmanızı söyledi?" diye bağırdı. "Hadi, götünüzü kaldırın. Yapacak bir ton işimiz var."

Karanlık figürler ağır adımlarla yürüyerek geçerlerken, taşıdıkları iki büyük fıçı Peter'ın dikkatini çekti. *Kaptan şimdi ne yapmayı düşünüyor?* Göğsünün sıkıştığını hissetti.

Dönüp gelmiş olduğu yöne baktı. *Geri dönmem lazım. Onları uyarmalıyım.* Tırnaklarını avuçlarına batırdı. *Hayır, buna zaman yok. Daha çok çocuk getirmeliyim. Sadece çabuk olmalıyım, Kaptan her şeyi yok etmeden dönmek zorundayım.*

Daha son Leşyiyici tam geçmeden, çocuk hırsızı gizlendiği yerden çıktı. Sahildeki dal kümelerini siper alarak dalgalara doğru koşmaya başladı. Mist onu karşılamak için yuvarlanıyordu; bu görünüşüyle beslenmeyi bekleyen acıkmış bir köpeğin hevesli halini andırıyordu.

Peter'ın yüzü gerildi. *Her şeyin bir bedeli vardır. Kimse bunu benden iyi bilemez.* Aklını başına toplamaya çalıştı; aksi takdirde Mist'in içinden geçmeyi başaramazdı. Derin bir nefes alıp fokurdayan buharın içine daldı.

Sahilden gelen sesler o boğucu sessizlik içinde kayboldu; Peter'ın düşünceleri bile boğulmuştu. Patika'yı, iki dünya arasındaki o yolu görebilmek için hiç kıpırdamadan, dimdik durdu. "İşte orada," dedi o grilik içinde ince bir çizgi gibi uzayan altın renkli kıvılcımları görünce.

Peter, Patika'yı takip ederken az sonra karşısına Nike marka uzun bilekli spor ayakkabısı çıktı. Bunu görünce durdu. *Yürümeye devam et,* dedi içinden. *Yoksa sen de onlar kadar ölü olursun.* Ama o anda aklına Nick'in sözleri geldi. *Eğer sana yetişemeseydim, hâlâ orada mı olacaktım? Ölene kadar senin adını haykırarak kafası kesik tavuk gibi dolanacak mıydım?* O ayakkabının sahibi oğlan ne kadar süre onun adını haykırmıştı acaba? *O oğlan?* Çocuk hırsızı tiksinti dolu bir kahkaha attı. Oğlanın bir *adı* da vardı. Jonathan. *Ve Jonathan da Sluagh'ların arasındaydı, değil mi?* diye düşündü Peter. "*E, n'olmuş yani? Bu kimin suçu? O oğlan beni dinlemediyse, benim suçum mu? Böylesi daha iyi. Gereken ayrımı Mist'in yapması daha iyi... zayıfla güçlüyü ayırsın.* Peter spor ayakkabısına bir tekme attı. *Her şeyin bir bedeli vardır. Sadece bazı şeyler daha pahalıya patlar.*

Uzaklarda bir yerden rüzgâr çanları duyuldu; bunu kısık sesli kahkahalar ve çocukların şarkısı izledi. Mist canlanmaya başlıyordu.

Peter bunun üzerine gözlerini öne dikerek, koşar adımlara yolu takip etti.

"Birazdan hepsi bitecek," diye fısıldadı.

Sünger gibi zemin yerini asfalta bırakırken Mist sisi de incelmeye başladı. Binaların ardından yükselen güneş görülebiliyor, uyanmakta olan şehrin gürültüsü de Güney Brooklyn'in uzun caddelerinde yankılanıyordu. Mist denize doğru kayarken, fırıl fırıl dönen parlak kütlesi dağılarak Peter'ı tek başına bıraktı.

Çocuk hırsızı kapüşonunu başına geçirip uzaktaki kiralık binalara doğru yürüdü. Bu sevimsiz yapıların başladığı yerdeki tabelada Brooklyn Belediyesi Konutlandırma Komisyonu yazılıydı. Bu yazı Peter'a hiçbir şey ifade etmiyordu ama gecekonduları ve gettoları bilirdi. Böyle yoksulluk içindeki sefil yerler çok verimli av sahaları olurdu. Şimdi binalar daha büyüktü, insanların aksanları ve kıyafetleri farklıydı ama yüzlerdeki sefillik ifadesi yüzlerce yıl öncesindeki gibiydi. Terk edilmiş yaşlıların çaresizliği ve geleceği olmayan gençlerin düşmanca bakışları. Sorunlu gençlerin, bazen çok fazla sorunlu olanların üreme alanı. Ama zaman kısıtlıydı ve Avalon'un daha fazla çocuğa ihtiyacı vardı. Peter riski göze alacaktı.

Çocuk hırsızı bina kümesine arka sokaklardan, gölgelere sığınarak girdi; keskin duyularıyla moralsiz, çaresiz, terk edilmiş ve taciz edilmiş, kayıp çocukları arıyordu. Çünkü kayıp çocukların güven duyabilecekleri birine, bir dosta ihtiyaçları vardı ve Peter da dostluk kurmakta çok ustaydı.

Bir atık su borusundan tırmanarak çöp poşetleriyle dolu bir balkona çıktı. Yağmurdan hamur gibi olmuş bir kontrplak levhanın arkasında yerleşip, kızların ve oğlanların oynamak için dışarı çıkmalarını bekledi. Beklerken burnuna çürümüş çöplere benzeyen bir koku geldi. Bu yetişkinlerin kokusuydu; terleri, osurukları, kepek dolu saçları, yağlı ve sivilceli derileri, basurlu götleri. Burnunu sıktı. Doğduğu günden beri –bin dört yüz yıl öncesinden beri– hiç değişmemişti.

O günü çok canlı bir şekilde hatırlıyordu: sulu barınağı onu dışarı atarken hissettiği o ezici basınç, içeride kalmak için direnmesi, boğulmaya benzer bir his, annesinin rahminden kayışı, soğuk, sert ellerin bacaklarından tutup onu dünyanın içine çekişi, kör edici o parlaklık, o buz gibi soğuk, birisinin poposuna attığı

tokat, onu tutan o bulanık şekle doğru ağlayışı ve oradakilerin kahkahaları...

Sonra iyice silinip başka ellere geçirilmiş, daha müşfik, daha şefkatli bu eller başını süt dolu memelere dayamıştı. Birisi şöminede ısıtılmış bir battaniyeyle onu örttükten sonra meme emmeye başlamıştı. Süt lezzetliydi ve o kadın alçak sesle bir ninni mırıldanmaya başlamıştı. Peter bir daha hiç tadamayacağı kadar tatlı bir uykuya daldı.

O günlerde yetişkinlerin kokusu o kadar kötü değildi, o büyük komün evinin baharatlarıyla karışınca rahatsız edici olmazdı. Büyük şömineden gelen dumanlı aromalar, tuzlanmış etler, bal şarabı, fırında patatesler ve haşlanmış lahana, iki kurt köpeğinin küflü kokuları, yataklık samanın kokusu, tavan kirişlerindeki çam... Ama bütün bunların burnuna o kadar uyumlu bir şekilde gelmesinin sebebi, annesinin her an duyduğu kokusuydu; onun için daima aşkın kokusu olacak o sıcak, tatlı süt kokusu.

O zamanlar gözleri kehribar rengindeydi, çok küçük altın noktaları vardı. Her ne kadar şekli tuhaf da olsa, kulakları henüz sivrileşmemişti. Dikkati çekecek kadar gür olan kızılımsı saçları dışında, herhangi bir yeni doğmuş bebekten farksızdı.

Peter hayatının ilk birkaç haftasını ya annesinin kucağında, ya da şömine yanındaki büyük hasır sepette geçirdi. Artık annesinin yüzünü hatırlayamıyordu ama onun çimen yeşili gözleriyle parlak kızıl saçlarını unutmamıştı.

Annesi hep yakınlardaydı, altın saçlı iki kız kardeşiyle birlikte örgü örerken veya yırtık giysileri onarırken ona şarkılar söylerdi. Peter günün büyük bir kısmında uyurdu veya uykulu gözlerle kalabalık ailesinin günlük işlerini yapışlarını seyrederdi. İki erkek ve en büyük oğlan gün doğmadan avlanmaya giderler, daha küçük oğlanlar koyunlara bakıp odun toplarlar, iki büklüm haldeki yaşlı adamla aynı durumdaki yaşlı karısı gün ışığı izin verdiği süre boyunca işlerini yaparlardı. Gün batarken avcılar dönerler ve kalın taş duvarların kış rüzgârına karşı koruduğu evdeki büyük meşe ağacı masanın etrafında toplanıp akşam yemeğini yerlerdi.

Günler geçiyor, Peter yattığı yerden seyrediyor, dinliyordu. Çok geçmeden kelimeleri, sonra da cümleleri söylemeye başladı.

Üç haftalıkken yakınında söylenen hemen her şeyi anlayabiliyordu.

Her gece akşam yemeğinden önce annesi onu emzirir, battaniyesine sarar ve aile akşam yemeğini yerken uyusun diye onu şöminenin yanındaki büyük sepetine koyardı. Ama Peter uyumazdı; onlar gülerlerken, espriler yaparlarken, küfredip tartışırlarken, kimi zaman birbirlerine cesaret verip ya da teselli ederlerken o günün iyi ve kötü taraflarını paylaşırlarken onları seyredip dinlerdi. Ve onlar güldüğü zaman o da güler, gözlerindeki küçük altın noktalar ışıldardı çünkü onların neşeli sesleri Peter'ın kulağına tatlı bir müzik gibi gelirdi.

Bir gece, dünyadaki yedinci haftasının akşamında Peter artık seyretmek istemediğine karar verdi; o da onlara katılacaktı. Böylece bacaklarıyla battaniyesini itip doğruldu ve sepetinin kenarına çıktı. Bacakları onu taşıyamadığı için çıplak poposu üstüne yere düştü. *Bacaklarımın nesi var,* diye geçirdi içinden. O âna kadar hiç yürümemiş oluşu aklına gelmemişti. Herkes yürüyebiliyordu. Tombul bacaklarının üstünde doğrulup sepetin kenarına tutundu. Odanın karşısına baktı. Birden o yemek masası ona çok uzaktaymış gibi göründü.

Temkinli bir adım attı, düştü, kalkıp bir daha denedi. Bu defa düşmedi. Bir adım daha, sonra bir adım daha... ve odanın karşısına yürümeye başladı. Altıncı veya yedinci adımında masaya yaklaşmıştı; pür dikkatti.

Onu önce yaşlı adam fark etti. Lokmasını çiğnerken ağzı açık kaldı ve bir patates parçası masaya düştü. Yaşlı kadın kaşlarını çatarak yaşlı adamın sırtına vurdu. Adam bağırarak kemikli parmağıyla Peter'ı işaret etti.

Hepsi birden dönerek çıplak bebeğin masaya doğru yürüyüşünü gördüler.

Ailesinin dikkatini çektiği için çok sevinen Peter minik ellerini kalçasına dayayıp güldü – gözlerindeki altın renkli noktalar ışıl ışıldı. Kimse konuşmayınca, kimseden tiz bir hırıltıdan başka ses çıkmayınca, Peter, "Size katılabilir miyim?" diye sordu. Ama bu ilk kez kelimeleri bir araya getirişi olduğu için, "ze katı bili mi?" şeklinde çıktı.

Kendi sesinin bu kadar tuhaf çıkışı onu şaşırttı. Kelimeler

doğru söylenmemişti ve masadakilerin telaşlı ve şaşkın bakışları bunu doğruluyordu. İnce kaşları bir kez daha çatıldı. Bu defa çok net bir şekilde, "Size katılabilir miyim?" diye sordu. Sonra güvenli bir sesle bir kez daha, "Size katılabilir miyim?" dedi.

Ümitle masadakilerin yüzlerine baktı. *Kesinlikle doğru söylemişti, değil mi?* Ne ki, hâlâ ona kocaman açılmış, ürkmüş gözlerle bakıyorlardı. Eskisinden de korkmuş, hatta kızmış gibi görünüyorlardı. Yüzündeki gülümseme soldu ve bir anda annesine ihtiyaç duydu; ona fena halde ihtiyacı vardı, sadece onun yumuşak göğsünün ve sıcak kollarının sağlayabileceği bir rahatlamaya ihtiyacı vardı. "Anne," diye seslendi.

Annesi ayağa kalkarken iskemlesini devirdi; elleriyle ağzını kapatmıştı.

Peter durdu. "Anne?"

Hepsinin yüzünde büyük bir korku vardı. Ama annesinin yüzündeki ifade korkunun ötesinde bir şeydi. Sanki onu korkunç bir şey yapmakla suçluyormuş gibi, ona öfkeyle bakıyordu. *Ne yaptım ki?* dedi içinden Peter. *Ne yaptım ki?*

Yaşlı kadın ayağa fırlayıp büyük tahta kaşığı kılıç gibi havaya kaldırdı. "*UCUBE!*" diye bağırdı. "*GÖTÜRÜN ONU BURADAN!*"

"*HAYIR!*" diye bağırdı annesi başını iki yana sallayarak. "O bir ucube değil. *Onun* bebeği. Ormandakinin bebeği." Çaresiz gözlerle etrafındakilere baktı. "Şimdi görüyor musunuz? Şimdi inanıyor musunuz?"

Kimsenin onu dinlediği yoktu; bütün gözler Peter'ın üzerindeydi.

"*O ŞEYİ ÇOCUKLARDAN UZAK TUTUN!*" diye bağırdı yaşlı kadın.

Yaşlı adam küçük çocukları masadan ayırıp odanın arkasına, Peter'dan olabildiğince uzak bir yere götürdü.

Peter'ın annesi yaşlı kadının kolunu tuttu. "Durun! Durun! Peter ucube falan değil, Anne. Size yalan söylemiyordum. *O* beni götürdü – orman cini." Peter'ı işaret etti. "Bu çocuğu bana orman cini verdi."

Yaşlı kadın dehşet içinde Peter'ın annesine baktı. "Hayır, kızım, bunu söyleme. Ağzına bile alma." Kızını sarstı. "O senin değil. Beni anlıyor musun? O bir ucube." Yaşlı kadın öfkeli gözlerini

Peter'a çevirdi. "*ASGER, HEPİMİZE BÜYÜ YAPMADAN ONU BURADAN ÇIKAR!*"

Adamlardan biri etin üstündeki uzun et çatalını çekti, oğlanların en büyüğü saplı süpürgeyi kaptı ve ikisi birlikte Peter'ın üstüne yürüdüler.

Peter gözyaşları içinde onların gelişini gördü; *babası* olduğunu düşündüğü adam çatalı batıracakmış gibi uzatırken, oğlan arkasına geçmeye başladı.

Peter bir adım geriledi.

"*YAKALAYIN ONU!*" diye uludu yaşlı kadın. "*KAÇMASINA İZİN VERMEYİN!*"

Süpürge Peter'ın sırtına vurunca, onu yere devirdi. Oğlan, Peter'ın kalkmaması için süpürgeyi üstüne bastırdı. Sivri çalılar yumuşak derisine batıyordu.

"Bu evin içinde kanını akıtmayın!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Yoksa hepimizin üstüne hastalık çöker. Onu ormana götürün. Orada onu vahşi hayvanlara bırakın."

Sert eller onu sımsıkı tutarken adam kalın bir sicimle kollarını ve bacaklarını bağladı.

Adamla oğlan çizmelerini ve kürklerini giyerlerken, yaşlı kadın Peter'ın sepetiyle battaniyesini getirdi. "Kirlettiği her şeyi götürün. Ben yağı getireyim." Pişen etin yağını bir kaba boşalttı.

Kapı açılınca içeriye buz gibi kış havası esti. Peter'ı soğuk geceye çıkardılar. Peter son bir kez annesine baktı; kadın ağlıyordu, iki kız kardeşi yanında oturmuş, onu tutuyorlardı.

"Anne," diye bağırdı Peter. Kadın başını kaldırıp bakmadı. Kapı kapandı.

Yaşlı kadın sıcak yağı Peter'ın üstüne boca etti. Yağ onun gözlerini yakarak battaniyesini ıslattı ve çok geçmeden soğuk macun gibi derisinde katılaştı. "Bu işi hızlandırır," dedi yaşlı kadın onlara. "Şimdi bu yaratığı alıp ormanın uzak bir yerine götürüp orada bırakın."

Yaşlı kadın, adama bir tutam yün verdi. "Bununla kulaklarını tıka. Sana ne derse desin, unutma ki, bu meşum yaratık senin çocuğun değil."

Adamın da oğlanın da ellerinde birer meşale vardı. Süpürge

sapını sepetin elciğinden geçirip birer ucundan tuttular. Buzlu patikada ilerlerken, yaşlı kadın onları kapı önünden seyretti.

Soğuk hava bebeğin minik burnunu ısırıyordu. "Baba," diye seslendi Peter. "Baba, lütfen. Uslu olacağım. Söz veriyorum. Uslu olacağım. Baba? Lütfen, Baba." Ama Peter ne kadar yalvarsa da, adam dönüp ona bakmadı.

Adamla oğlan hiç konuşmadan, kararlı adımlarla karanlık ve buz gibi soğuk ormanın içinde yürüdüler.

Peter aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama nihayet durduklarında bulutların arasından onlara bakan ay göründü. Onu etrafı yüksek çalılıklarla ve küçük kayalarla çevrili bir açık alana yerleştirdiler.

Peter ağaç dallarının aya el sallayışını seyretti. Yoğun bulutlar birleşince gölgeler de iç içe geçiyordu. Bağlarından kurtulmaya çalıştı ama çok sıkıydı. El ve ayak parmakları uyuşuyordu ve soğuk dayanılmaz bir hal almıştı. Peter zangır zangır titriyordu. "Anne," diye bağırdı. "Anne." Art arda annesine seslendi. Annesi hiç gelmedi ama gelen başka bir şey vardı. Peter bir ses duyunca sustu.

Çalıların arasında iri bir gölge belirdi. Gölgenin şekli ona evdeki kurt köpeklerini hatırlattı. Soluk ay ışığı havayı koklayan hayvanın kara gözlerinden yansıyordu. Peter hayvanın çok aç olduğunu anladı. Hiç ses çıkarmamaya çalıştı ama kurt yavaşça ona sokulurken, sızlanmadan edemedi.

Kurt battaniyenin bir ucunu ısırıp sepeti devirdi ve bebeği donmuş zemine düşürdü. Artık tamamen kış havasına maruz kalmış olan Peter yüksek sesle ağlamaya başladı. Kurt battaniye üstündeki yağı yaladıktan sonra Peter'a yaklaştı.

Burnunu onun yüzüne dayayıp yanaklarındaki, boynundaki ve karnındaki yağı yaladıktan sonra dişlerini Peter'ın bacağına geçirip onu çalılığa çekmeye başladı. Peter haykırdıkça kurt dişlerini daha çok sıkıyordu. Derken kayaların ardından bir takırtı sesi geldi. Kurt, Peter'ı bırakıp başını kaldırdı; kulakları dikilmişti.

"A-yuk," dedi hırıltılı bir ses.

Düz bir kayanın üstünde duran bir adam vardı. Ne ki, aslında bu bir adam sayılmazdı çünkü boyu kurdun omuzlarından uzun

değildi. Bacakları kısa, kolları uzun, göğsü ve omuzları genişti. Doğruca omuzlarından başlayan kafası oransız bir şekilde büyüktü. Derisi toprak gibi gri ve pütürlüydü. Pörtlek kaşı altındaki gözleri siyah noktalardan ibaretti. Peter'ı görünce sırıttı; siyah damağı ve yamuk dişleri ortaya çıktı.

Kurdun tüyleri kabarırken boğazının derinliklerinden saldırgan bir homurtu çıktı.

Yosun adam kayadan sıçrayıp açık alana atladı. "*GİT!*" diye bağırarak ellerini çırptı.

Kurt başını indirdi, dudaklarını geri çekerek uzun, sivri dişlerini gösterdi. Yosun adam kendine özgü bir sesle hırladıktan sonra, Peter gözlerini açıp kapayana kadar hızla kurdun üstüne atıldı. Boynuna sarılıp kulağını ısırdı ve hırlayarak, başını iki yana sallayarak kurdun kulağını kopardı.

Kurt aglamaklı bir ses çıkararak debelendi.

Yosun adam onu bırakıp arkasına sıkı bir tekme attı ve inleyerek kaçışını seyretti. Ağzındaki kulağı yere tükürdükten sonra Peter'a bakarken, dudaklarındaki kanı yaladı. "Bir bebek," diyerek bir dalla Peter'ı dürttü. "İyi yahnisi olur. A-yuk." Konuşması çok tuhaftı.

"Lutfen, beni yeme," diye yalvardı Peter. "Lütfen. Uslu duracağım."

Şaşıran yosun adamın kaşları kalktı, sonra kuşkucu bir ifadeyle birleşti. "Bebek konuşabiliyor mu?" Diz çöküp yassı burnunu Peter'ın boynuna sokup koklamaya başladı. O yakınlıkta Peter onun saçlarındaki böcekleri ve kurtçukları görebiliyordu. Yosun adam çok şaşırmıştı. Parmağını Peter'ın bacağındaki kanlı ısırık izleri üstünde gezdirdikten sonra dilinin ucuyla kanın tadına baktı. Yosun adamın boncuk gibi gözleri büyüdü. "Peri kanı!" dedi. "Peri kanı kötüdür. Çok kötüdür!" Omuzları düştü, suratı asıldı. "Bebeği yiyemem."

Yosun adam eğilip kurdun kulağını aldıktan sonra kanlı ucunu ağzına sokup yürümeye başladı.

Peter bir an için onun gitmesine memnun oldu ama sonra o soğuk ona bağlı ve çıplak olduğunu ve çok yakınında aç bir kurdun bulunduğunu hatırlattı. "*BEKLE!*" diye bağırdı. "Beni burada bırakma!"

Yosun adam yürümeye devam etti.

"*LÜTFEN!*" diye haykırdı Peter. "*LÜTFEN, DUR! LÜTFEN!*" Peter'ın çığlıkları hıçkırarak ağlamasına dönüştü.

Yosun adam ona döndü. Çenesini kaşıyarak Peter'a baktı. Uzun bir dakikadan sonra, "Örümcek yakalayabilir misin?" diye sordu.

"Ne?" dedi Peter.

"Örümcek yakalayabilir misin? Mağarada çok fazla örümcek var. Örümceklerden nefret ederim. A-yuk."

Peter örümceklerin yanına gitmek istemiyordu ama ormanda terk edilmeyi de hiç istemedi. Başını sallayarak, "Evet, örümcek yakalayabilirim," dedi.

Peter tiril tiril titrerken yosun adam düşündü. Neden sonra homurdanarak geri geldi ve bebeğin bağlarını çözdü. "Artık ağlamak yok. Ağlama sesinden nefret ederim. Beni takip et. Geride kalma, yoksa kurt seni yakalar."

Peter ayağa kalktı. Uyuşmuş olduğu için ayakları üstünde zor durabiliyordu. Yosun adam hızlı adımlarla yürümeye başladı; Peter da onu takip etmeye çalıştı ama birkaç adım sonra düştü. Buzlu toprak dizlerine ve ellerine batınca acıyla inledi. Ayağa kalkıp bir daha denedi ama buz yumuşak ayaklarını kesiyordu. Birkaç adım sonra yine düştü. Sürünmeyi denedi ama duyduğu acı dayanılır gibi değildi. Durdu. Artık yosun adamı göremiyordu. Karanlıktı, soğuktu, kaybolmuştu, dizleri kanıyordu, çıplaktı ve donarak ölmek üzereydi; bunlar yetmiyormuş gibi, bir de yakınlarda bir yerde bir kurt vardı. Peter ağlamaya başladı.

Yosun adam bir daha göründü; küçük, siyah gözleri Peter'a öfkeyle baktı. Tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Ağlamak yok. Ağlama sesinden nefret ederim."

Peter zırlamayı kesmek istedi ama mümkün değildi. Bunun yerine ağzını açarak yüksek sesle ağlamaya başladı.

Adam elleriyle kulaklarını tıkadı. "Kes artık," deyip yürümeye başladı. Altı adım attıktan sonra durdu. Dönüp kaşları birleşmiş bir halde Peter'a baktı. Neden sonra iç geçirip tekrar bebeğin yanına geldi. "Pekâlâ, Pekâlâ. Seni bırakmıyorum. Artık kes ağlamayı."

Ama Peter ağlamaya devam etti.

Yosun adam arkasındaki tepeyi gösterdi. "Goll'un tepesi." Parmağını göğsüne dayadı. "Goll."

Peter kolunun tersiyle burnunu silerken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Benim adım Peter," dedi kesik soluklar arasında.

Goll eğildi. "Gel, Peter, tırman."

Peter onun sırtına tırmandı, yosun adam ayağa kalkarken saçlarını tuttu.

Goll ona kurdun kulağını uzattı. "Bu senin olsun." Peter'ın ayaklarını iri ve sıcak elleri arasına aldıktan sonra yürümeye başladı. Peter kurdun kulağını çiğnerken, buzlu patikadan tepeye yürüdüler

Bir kaya tabakasına kazılmış karanlık bir boşluğa geldiler. Bu boşluk sadece bir delik değil, diye düşündü Peter. Kirli samanlar, yağlı postlar ve kemirilmiş kemikler giriş kısmını doldurmuştu. Ayrıca bir ipe asılı ayakkabılar vardı – bir düzineye yakın sandallar ve çizmeler. Küçük ayakkabılar da vardı; çocuk ayakkabıları.

Goll, Peter'ı yere indirip, sırıttı. "Goll'un evi. Çok sıcak. Çok güzel."

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Bu sesle irkilen çocuk hırsızı şimdiki zamana döndü. Omzu üzerinden dairenin içine baktı. Bir lamba yanınca ince perdenin arasından sutyeni ve donu içinde son derece iri bir kadın gördü. Kadın açık ön kapıya dayanmış bir adama söyleniyordu.

Çiseleyen yağmur gri olan sosyal konutları çamur rengine dönüştürmüştü.

"Sana bir soru sordum," diye devam etti kadın sesini yükselterek. "O boklu götünü bütün gece nerelerde sürttün?"

Adam omuz silkti. Karşılık vermedi.

"Gömleğini ters giymişsin, Germaine. Nasıl oldu bu? Ha?"

Germaine başını eğip gömleğine baktıktan sonra tekrar omuz silkerek kadına baktı.

"Yine o orospuyla beraberdin. Değil mi?"

Adam cevap vermedi.

"Bana öyle bakma," diye çığlık attı kadın. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun!" Bir tepsi üstündeki şişeyi kapıp adama doğrulttu.

"Kadın," dedi adam dili sürçerek. "Sakin ol. Sandığın gibi değil..."

"Kahrol, Germaine. *KAHROL*!" Şişeyi fırlattı. Şişe adamın başının hemen yanındaki duvara çarpıp patladı. Sonra adamı tokatlamaya başladı.

Adam onu itti. "Üstüme gelme, cadı karı! Üstüme gelme..."

Kadın bir daha saldırınca, adam bu defa onun karnına çok sert bir yumruk attı; kadın oturma odasına kadar savrulup yere devrildi. Boğuluyormuş gibi sesler çıkararak orada yattı.

"*MANYAK CADI*!" diye bağırdı adam. "*KAHROLASI MANYAK CADI*!" Kapıyı çarparak evden çıktı.

Kadın yerden kalkmadı. İki eliyle karnını tutarak ağlıyordu.

Peter daha fazla seyretmek istemedi. Balkondan aşağı atladı, başını eğerek binaların arasında yürürken altın renkli gözleriyle bahçeleri, oyun parklarını tarıyordu. Aklı ikide bir Kaptan'a ve o fıçılara gidiyordu. Zaman tükeniyordu ve bugün mutlaka bir çocuk bulmak zorundaydı.

Beşinci Bölüm

Şeytanlar

Ilık yağmur damlaları Nick'in yüzüne yağıyordu. Gözlerine, ağzına ve saçlarına akan bu ıslaklık onu derin uykusundan uyandırdı. Yüzünü silip ayılmaya çalışırken gözlerini kırpıştırarak sisli sabah aydınlığına baktı.

Fare büyüklüğünde üç minik insan, üstüne işiyorlardı.

"N'oluyor lan," diye bağırdı Nick. Hızla doğrulunca başını kafesinin tepesine çarptı. *Kafes mi?* Bunu tekrarlarken ağzındaki tuzlu-ekşimik tadı da gidermeye çalışıyordu. Kafeste ne işi vardı? Başını iki yana sallayıp gözlerindeki idrarı sildi, birkaç kez daha tükürdü.

Onu seyreden en az iki düzine daha vardı; bazıları çekirge kadar, bazıları sıçan büyüklüğünde, ince yapılı, böcek kanatları ve sivri kuyrukları olan insan benzeri yaratıklardı. Çıplaktılar, lacivert tenleri ve sırtlarına kadar inen siyah veya mavi saçları vardı.

Peter periler, cinler ve gulyabaniler hakkında bir şey söylemişti. Tabii, Peter daha pek çok kaçıkça şeyler anlatmıştı. Bunlar o periler mi oluyordu? Aslında o anda Nick için bunun hiç önemi yoktu; onu daha çok işkillendiren şey bu yaratıkların ona bakış şekilleriydi; ona yenecek bir şeymiş gibi bakıyorlardı.

"Kışt," diye fısıldadı.

Aynı acımasız, göz kırpmayan bakışlarla onu seyretmeye devam ettiler.

"Kışt," dedi daha yüksek sesle ve elini sallayarak.

Hepsi birden tıslayarak iğne gibi sivri dişlerini gösterdiler.

"Defolun!" dedi Nick kafesin tepesine vurarak.

Hepsi bir anda kafesin üstüne atladılar ve hava bir anda kanat sesleriyle doldu. Nick'in tepesinde yabani kediler gibi bağırıyorlardı.

Nick onlardan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Kafesin altındaki samanlardan bir avuç alıp onlara attı. Kafesin altından ürkmüş bir sıçan çıktı; hayvan kendini dışarı atıp taş zeminde koşmaya başladı.

Yaratıklar yıldırım hızıyla onun üstüne çullanırlarken sıçandan tüyler ürperten bir feryat çıktı. Taş zeminin üstü bir anda sıçanın tüyleriyle, etiyle ve kanıyla kaplandı. Çılgına dönmüş bu mavi gövdeler en iyi parçayı kapabilmek için deli gibi savaşıyorlardı.

"Tanrım," dedi Nick ellerini göğsüne bastırarak. "Buradan çıkmam lazım." Loş aydınlıkta etrafına bakınca en az bir düzine çocuk büyüklüğünde kafes daha olduğunu gördü. Onlar da Nick'inki gibi dallardan ve sarmaşıklardan yapılmıştı. Çoğunun üstü yırtık pırtık brandalarla örtülmüştü ve çürümeye yüz tutmuş hayvan cesetleri gibi görünüyorlardı. Bunların tam ortasında birbirine dayanmış mızraklar ve –Nick soluğunu yuttu– bir insan kafatası vardı.

Arkasında bir yerden sert bir takırtı sesi geldi.

Yaratıklar dövüşmeyi bırakıp endişeli yüzlerle ayağa kalktılar ve karanlığın içini görmeye çalıştılar.

Gölgelerin içinden uzun bir uluma sesi çıkınca, yaratıklar hemen kaçışıp Nick'i yalnız bıraktılar. Nick keşke gitmeselerdi, diye düşündü; o sesi çıkaran her ne ise, karanlığın içinde onunla kalmaktan daha iyiydi.

Bir takırtı daha geldi; bu defa daha yakındandı. Nick yüzünü kafesin parmaklıklarına dayayıp gölgelerin içini görmeye ça-

lıştı. Yukarıdaki karanlığa kadar yükselen köklerden oluşmuş yılankavi bir sütun gördü. Köklerin yanında iki büklüm olmuş bir gölge vardı – ve hareket ediyordu. Öne, arkaya sallandıktan sonra hızla oradan gitti.

"Hay lanet." Neydi bu böyle?

Oda aydınlanmaya, sis incelmeye başladı. Artık duvarlardan sarkan nesneleri seçebiliyordu. Sıra halinde dizili uçları kıvrık hançerler, uçları çivili sopalar, ağızları tırtıllı palalar vardı. Öldürmek ve sakatlamak için tasarlanmış gereçlerdi. Bu silahların üzerinde birbirlerine üçgen şeklinde bağlanmış kafatasları asılıydı. Üstlerindeki kurtların kemirdiği kayış gibi etleri sessiz çığlıklar atıyordu. Altında bir çift bacak kemiği vardı.

Buradan hemen kaçmam lazım! Kafesi itti ama açamadı. Ön tarafının deri kayışlarla bağlı olduğunu gördü. Deli gibi bağları çekmeye başladı. O sırada sol tarafından alçak sesli bir tıslama geldi. Hemen o yana dönünce bir şeyin dört ayak üstünde sıçrayarak yürüdüğünü gördü. Nick bağlarla uğraşmayı bıraktı, artık dışarı çıkmak istemiyor, bu parmaklıkların onu dışarıdaki şeyden koruyabilmesini umuyordu.

"Tanrım, n'olur kurtar beni buradan," diye sızlandı.

Sis kalkmaya devam edince artık duvarlarda asılı çeşitli mızraklarla kılıçları gördü. İçine üç iri erkeğin rahatça sığabileceği büyüklükte kocaman bir şömine vardı. Yağlı, siyah zincirlere asılı küçük boy tencereler görünüyordu. Sonra *cesetleri* gördü. Cansız gövdeleri odanın karşı ucunda asılıydı. Kaç tane vardı? Dört mü? Beş mi? Çocuk cesetlerine benziyorlardı.

Of, Tanrım, diye içinden çığlık attı. *Ne biçim bir yer burası?*

Çevresindeki gölgelerden uğultular geliyordu. Bir şey domuz sesine benzer bir homurtu çıkardı, sonra burnundan soludu, sonra da kıs kıs güldü. Çocuk seslerine benziyordu, tuhaf ve kötücül sesler. Nick bunu duymaya devam ederse, kafayı yiyeceğini biliyordu.

Bir grup gölge aydınlığa çıkınca, Nick'in ciğerlerindeki bütün hava boşaldı.

Bunlar insandı ama uzun ve ince bacaklarıyla insandan çok

örümceğe benziyorlardı. Çocuk büyüklüğündeydiler ama sanki gerilerek uzatılmış gibiydiler. Kollarında ve bacaklarında uzun çizgiler halinde vücut boyaları vardı. Cılız, tel gibi gibi kasları loş ışıkta parlıyordu. Bazılarının üstlerindeki kirli, matlaşmış hayvan postları kemiklerle, hayvan dişleriyle süslüydü, ayak ve el bileklerinde deri ve sarmaşıklardan oluşan bilezikler vardı. Yüzleri hayvan postu ve geyik boynuzları olan maskelerin altında gizliydi.

Çılgın gibi dans ederek ona yaklaşıp kafesin etrafını sardılar ve Peter'ınkine benzeyen altın renkli gözleriyle ona baktılar. Nick artık Peter'ın onu tuzağa düşürdüğünü anlıyordu. Sivri kulaklı oğlan onu kandırmıştı; kandırıp bu şeyler onu... *ne yapabilsinler diye*? Nick onların uzun bıçaklarına ve aç gözlerine baktı.

"*NE İSTİYORSUNUZ*?" diye bağırdı titrek bir sesle.

Karşılık olarak kriz geçiren biri gibi gözlerini yuvarladılar. Dişlerini takırdatarak gülüyorlardı. Çıkardıkları ses, odanın sessizliğinde sağır ediciydi.

Hayır, hayır, hayır, dedi içinden Nick. *Artık yeter, lütfen.*

O anda Nick tıpkı Mist'te yaptığı gibi içine kapandı. Kendi ölümünü seyretmek istemiyordu ama buna mecbur kalırsa, elleriyle gözlerini kapatmış bir halde, en arka sırada oturmak istiyordu.

Kafesini açıp kuvvetli, acımasız parmaklarını etine batırarak onu dışarıya sürüklediler. İçlerinden biri Nick'in boynuna insan parmakları, kulakları ve dişlerden oluşan bir kolye taktı. Onu sütuna götürüp etrafında çember olarak dans ettiler, onu sarmaşıklara sardılar; kıkırdayarak gülüyorlar, ona dillerini çıkarıyorlar, gözlerini yuvarlayarak dişlerini takırdatıyorlardı. Nick o iğrenç takırtıyı duymaktansa, hemen öldürülmeye razıydı.

Uzaktan bir yerden bir çınlama sesi geldi. Bu iblisler, canavar çocuklar ya da her ne iseler birden oldukları yerde çakıldılar. Sesleri kesildi.

Artık sis tamamen kalkmıştı ve sabah ışığı köşeli pencerelerden içeri girmekteydi. O yuvarlak oda artık bütünüyle görünür

olmuştu. Duvarlar kaba yontulmuş taşlardan oluşuyordu ve doğal bir mağara biçimi vardı. Nick bir fıçı kalınlığındaki devasa köklerin çevirdiği kırmızı bir kapı gördü. Bunun üst tarafını görmeye çalıştı ama kapı odanın tavanında kayboluyordu.

İblis yavrularının hepsi kırmızı kapıya bakıyordu. İçlerinden biri, "Şeytan Hayvan geliyor," diye fısıldadı.

"Kemik kırmaya ve ilik çiğnemeye geliyor," dedi bir başkası.

Birkaç tanesi endişeli fısıltılarla, "Yakında yiyeceğiz," dediler.

Geniş bir daire oluşturup yumruklarıyla avuçlarına vurmaya başladılar.

Nick'in duyuları korkuyla keskinleşince, havadaki ekşimik terin, haşlanmış etin, ıslak yaprakların ve böceklerin kokusunu duydu. Kırmızı kapıyı inceledi. Orada gerçekten onu pişirip yiyecek bir şey mi vardı? Gözleri bıçaklara, palalara, toprağı ıslatmış kara lekelere ve şöminedeki asılı küçük boy tencerelere gitti. Asılı cesetleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ölmek istemiyorum, diye geçirdi içinden ve ağlamakta olduğunu fark etti.

Kırmızı kapının ardında giderek yükselen çan sesleri geldi. Sonra durdu. Bir sürgünün açılışıyla kapı yavaşça içe doğru açıldı.

Kapı eşiğinde bir canavar duruyordu; diğer yaratıklardan bir kafa boyu daha uzundu, kemik ve postlardan oluşan bir maskesi vardı. Başının iki yanından bir çift keçi boynuzu çıkıyor, kalın bir örgü halindeki saçları sırtına kadar iniyordu. Ve bütün o post, maske ve boynuzlar kırmızıya boyalıydı. Ucunda uzun bir kanca olan kısa bir sopa taşımaktaydı.

Gözlerini Nick'e dikip sopasını kaldırdı ve yüksek sesle burnundan soludu.

"Yapma!" diye bağırdı Nick. "*Hayır! Hayır! Hayır!*" Adamakıllı zorlanarak kollarındaki bağlardan kurtuldu. Belindeki ve bacaklarındaki sarmaşıkları aşağı iterek, yere düştü ve ayaklarını çözdü. Ayağa kalkıp arkasına bakınca Şeytan Hayvanın ona doğru geldiğini görüp koşmaya başladı. Çember oluşturmuş yaratıkların arasından sıyrılmaya çalıştı ama onu yakalayıp geri ittiler.

Şeytan Hayvan açık avucuyla Nick'in suratına vurdu. Kafası patlamış gibi acıyan Nick taşların üstüne devrildi. Başını tutarak, top gibi büzüldü. *Bitti*, dedi içinden. *Artık ölüyüm.*

Şeytan yanına gelip Nick'in üst bacağına sert bir tekme attı. Nick çığlığı bastı, yüzüne doğru gelen ayağı görünce, başını çevirdi ve tekme omzuna isabet etti.

"*YETER!*" diye haykırdı Nick.

Şeytan ucu kancalı sopasını kaldırarak vurmaya hazırlandı. Nick hemen yana çekilince sopa taşa çarparak Şeytanın elinden düştü. Nick ayağa fırlayıp ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Şeytan öne fırlayarak Nick'i kolundan yakaladı ve elinin tersiyle suratına bir tokat indirdi.

Nick duyduğu dayanılmaz acıyla sendeleyerek geriledi. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Şeytan hâlâ üstüne geliyordu.

Ağzına kan tadı gelen Nick dudağına dokununca elindeki kanın çokluğuna şaşırdı. Sanki bilmiyormuş gibi, sanki dövülerek öldürülmekten başka bir şey olacakmış gibi, "*NE İSTİYORSUN?*" diye haykırdı.

Cevap vermeyen Şeytan gözlerini avına dikmiş bir yırtıcı gibi onun peşindeydi.

"*NE?*" diye bağırdı Nick. "*NE?*" O sırada odanın ortasına düşmüş olan kancalı sopa gözüne çarptı. Gözleri kancayla Şeytan arasında gidip geldi.

Şeytan durup ona baktı.

Nick balıklama atlayarak kancalı sopayı yerden kaptı. Ağırlığı şaşırtıcıydı, az kalsın elinden düşürecekti. İki eliyle tutup kancasını Şeytana doğru çevirdi. "*HADİ GEL!*" diye bağırdı ağzından kan ve tükürük saçarak. "*GELSENE, OROSPU ÇOCUĞU!*"

Şeytan olduğu yerde kaldı.

"*HADİ!*" diye bağırdı Nick. Kolları titriyordu.

Etrafındaki yaratıklar, "Kan, kan, kan," diye bir terane tutturmuşlardı. Nick herhalde çıldıracağım, diye düşündü.

"Yeter!" Bir kükreme sesi çıkararak Şeytana doğru atıldı, havaya kaldırdığı sopayı Şeytanın kafatasına saplamak istiyordu.

Şeytan son anda Nick'in kolunu yakalayıp büktü ve sopayı elinden söktü. Sopa tangırdayarak taş zemine düştü.

"Güzel," dedi Şeytan maskesini geri iterek.

Nick hayretler içinde karşısında bir hayvan değil, genç bir oğlan olduğunu gördü.

Oğlan, Nick'e gülümsedi. "Çok başarılı oldun." Nick'in elini tutup kaldırdı. "*ŞEYTAN AĞACI İÇİN YENİ KAN!*" diye bağırdıktan sonra başını geri atıp uludu.

Yaratıklar da ona katılıp ulumaya, ayaklarını yere vurmaya başladılar; bütün oda onların bu ateşli tezahüratlarıyla çınlıyordu. Maskelerini çıkarınca, Nick o dağınık saçlar ve vücut boyaları altında bir grup salak çocuk olduklarını gördü.

Mavi yaratıklar da çatı kirişleri arasında hoplayıp zıplıyorlar, mavi maymunlar gibi oğlanları taklit ederek vahşi kedi sesleri çıkarıyorlardı. Bütün oda şamatacı bir gürültüyle dolmuştu. Dünya giderek çılgınlaşırken Nick artık zırdeli olduğunu biliyordu.

Altıncı Bölüm

Kurt

Çocuk hırsızı oyun parkı yanındaki bir banka oturdu. Büyük bahçenin beş kenarından yükselen binalar vardı. Öğleye doğru apartmanlarda hareketlilikler başladı. Mutsuz bir genç görebilmek ümidiyle balkonları taradı ama gördüğü tek şey yetişkinlerin her zamanki akşamdan kalma, yorgun suratlarıydı. Küçük gruplar halinde toplanmışlar, balkonlarında amaçsızca vakit öldürüyorlardı. Çoğunun daire kapısı açıktı ve bangır bangır çalan müzik setlerinin sesi bahçeye kadar geliyordu. Arada bir kahkahalar da vardı ama bu sesler çoğu zaman kötülük doluydu. İnsanların büyük bir kısmı boş gözlerle bakmaktaydı; Peter'a Mist'teki ölüleri hatırlatıyordu.

Peter'ın kulağına neşe dolu bir ses geldi, sonra bunu içten bir kahkaha sesi izledi.

Birkaç küçük çocuk kaydıraktan kayıyor, oyun demirlerine tırmanıyorlardı. Takımlara ayrılıp elim sende oynamaya başladılar.

Çocuk hırsızı gülümseyerek onları seyrediyordu. Burada, onca tatsız şeyler arasında, bütün duvarları kaplayan çirkin duvar yazılarına aldırmadan oynayan bu çocuklar mutluluğu bulabiliyorlardı. *Onlar daima mutluluğu bulabilirler*, diye düşündü çünkü *hâlâ sihirleri var.*

Peter oraya koşup onlarla oynamak istedi; aynı arzuyu onca yıl önce çocuklarla ilk karşılaştığı zaman da duymuştu. Ne ki, o zaman işler pek iyi gitmemişti. Gülümsemesi dondu. *Hayır, o gün dersimi zor yoldan aldığım bir gündü.*

O zamanlar altı yaşındaydı, üstündeki rakun postuyla ormanda sessizce yürüyor, postun uzun, çizgili kuyruğu arkasında sallanıyordu. Baş kısmını kapüşon gibi yüzüne indirmiş, altın benekli gözleri rakun maskesinin içinden bakıyordu. İlkbahar olduğu için altında sadece bir peştamal, ayaklarındaysa ham deri botlar vardı. Her bir elinde bir mızrak, kemerine takılı bir bıçak vardı. Vücudu kiraz suyuyla boyanmış, kokusu giderilsin diye üstü çamurla sıvanmıştı. Bunu ona Goll öğretmişti; öğrettiği başka bir şey de, iki mızrak taşımanın önemiydi; biri avlanmak, diğeri ormandaki daha büyük hayvanlara karşı korunmak içindi.

Peter bir avuç cevizi açık alanın ortasına bıraktıktan sonra, çalıların arasında gizlendi. Yakındaki bir ağaçta iki sincap görünce, avuçlarını ağzına götürüp hindi taklidi yaptı. Bunu da Goll öğretmişti; avladığın hayvanı değil başka bir hayvanı taklit etmeliydin çünkü bir hayvanı kendi sesini çıkararak kandıramazdın ve hiçbir şey senin avını beslenmekte olan başka hayvanların sesinden daha kolay ortaya çıkaramazdı.

Nitekim iki sincap Peter'ın önüne geldi. Peter yavaşça büyük mızrağı yere bırakıp hafif olanını omzuna kaldırdı. Sincaplar cevizleri gördüler, birbirlerine baktıktan sonra ziyafete saldırdılar.

Peter ayağa kalkıp atışını yaptı. Mızrak hedefini bularak bir sincabı geride bırakırken, diğeri Peter'a öfkeli sesler çıkararak kaçtı.

Peter bulunduğu yerden çıktı. *Bu gece örümcek çorbası yok*, dedi içinden. *Bu gece sincap yahnisi yiyeceğim.*

Açık alana bir kurt gelip Peter'la avı arasında durdu. Kurdun sadece bir kulağı vardı.

Peter dondu kaldı.

Hayvan kara gözlerini Peter'a dikti. Sanki sırıtıyormuş gibi dudakları geri sıyrıldı.

Peter ağır mızrağını alıp öne uzattı. "Hayır," dedi. "Bu defa olmaz."

Kurdun boğazından bir uğultu çıktı.

Peter yerinden kımıldamadı. Kurt son birkaç ay boyunca ona musallat olmuştu. Peter ne zaman bir hayvan avlasa, kurt gelip onun yemeğini çalıyordu. Peter örümcek çorbasından bıkmıştı. Bugün artık kazandığı ödülü koruyacaktı.

Kurdun gözleri Peter'la alay eder gibiydi; ona *hadi*, der gibi, onun boynunu parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bir anda ağzı kuruyan Peter gürültülü bir şekilde yutkundu. Goll ona kurdu yenmek için tek bir yol olduğunu söylemişti; sen ona saldıracaksın. "Kurt avcıdır," demişti Goll. "Sen kurda saldırırsan, aklı karışır. Ne yapacağını bilemez. İşte o zaman kurdu yenebilirsin. Göreceksin. Ama korktuğunu belli edersen," diyerek gülmüştü Goll. "O zaman kurt seni yer. A-yuk."

Şimdi, dedi içinden Peter. *Öne fırla ve mızrağı kalbine sapla.*

Kurt başını eğip yavaşça onun etrafında dönmeye başladı. Peter onun maksadını biliyordu, bu dansı daha önce pek çok kez yapmışlardı. Kurt onun kaçış yolunu engellemeye, onunla en yakın ağaç arasına geçmeye çalışıyordu. Peter, bir an bile gözlerini ayıracak olsa, kurdun ona saldıracağına emindi.

Kurt yüksek sesle hırladı.

Peter ağaca doğru baktı.

Kurt saldırdı.

Peter çığlık attı, mızrağını düşürdü ve koşmaya başladı. Neyse ki, daha altı yaşında olmasına rağmen bir sincap kadar çevik ve hızlıydı. Açık alanın karşısına koşup bir ağacın alçak bir dalına tutunarak kendini yukarı çekti. Kurt dişlerini onun rakun kuyruğuna geçirdi, az kalsın, aşağı çekecekti. Peter ona bakmaya cesaret etmeden önce biraz daha yükseğe tırmandı.

Kurt çenesinden aşağı sarkan rakun kuyruğuyla ona bakıyordu.

Ağacın etrafında birkaç kez dolandıktan sonra ölü sincaba gitti.

Hayvan onun akşam yemeğine yumulurken, Peter onu öfkeyle seyretti.

Kurt yemeğini bitirdikten sonra ağacın altına kıvrılıp uyudu.

Gün ağır ağır ilerlerken, Peter bacaklarının uyuşmaması ve ağaçtan düşmemek için elinden geleni yapıyordu. Hava kararmaya başlarken, bütün vücudu uyuşmuştu; çok kötü bir gece geçireceğinin farkındaydı.

"Şu işe bak," diye seslendi gıcırtılı bir ses. "Bir Peterkuşu."

Peter da kurt da başlarını kaldırdılar. Goll onların yukarısındaki bir çıkıntı üstünde duruyordu.

Goll kurda ve sincap kalıntısına bir göz attıktan sonra Peter'a bakıp sırıttı. "Yine mi bizim tek kulaklıyı besledin?"

Peter'ın yüzü kızarıp başını çevirdi.

Goll bir kahkaha attıktan sonra bulunduğu yerden aşağı atlayıp açık alana geldi. Ne olacağını iyi bilen kurt, Goll'a kederli bir bakış atıp oradan gitti.

Peter ağaçtan atladı, mızraklarını alıp Goll'un yanına geldi.

Goll elindeki iri bir tavşanı gösterdi. "Goll bu gece iyi yemek yiyecek." Ayağının ucuyla sincap kalıntısına dokundu. "Galiba Pete yine örümcek çorbasına talim edecek. A-yuk."

Peter'ın omuzları çöktü. "Yapma be, Goll."

"İyi yemek istiyorsan, iyi avlanmalısın."

Peter sincap tüylerine bir tekme attıktan sonra surat asarak Goll'un peşinden mağaraya yürüdü.

Peter kaşığını çamur gibi siyah çorbasına daldırdı. Kaşığı göz hizasına kaldırınca, örümceğin bacaklarını gördü; gözü Goll'un elindeki yarısı yenmiş tavşana gitti. Kızarmış etin kokusu bütün mağarayı kaplamıştı. Goll parmaklarındaki yağı gürültülü bir şekilde yalayıp mutlu bir şekilde gurulduyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Peter.

Goll başını iki yana salladı.

"Sadece bir iki ısırık?"

"Kuralı biliyorsun. Sadece öldürdüğün şeyi yersin. Tavşan istiyorsan, kendi tavşanını öldür. A-yuk."

"O adi kurt peşimdeyken ne yapacağım peki?"

"O kurdu öldürmen gerekir."

Peter uzun süre konuşmadı. "Goll, o kurdu sen öldürür müsün? Lütfen?"

Goll başını iki yana salladı. "Benim peşimde değil ki."

Peter iç geçirip kâsesini yere bıraktı. Ayağa kalkıp mağara girişine yürüdü ve gece karanlığına baktı. İlkbahar yaprakları arasından göz kırpan yıldızları görebiliyordu. Annesini düşündü; bazen gözlerini kapadığında onun saç kokusunu duyabiliyordu. Acaba o büyük evde ne yiyorlardı, diye merak etti; neden onu vahşi hayvanlara bıraktılar diye merak etti. Giriş kısmında asılı çizmelerden birine bir tokat attı ve sallanışını seyretti. Acaba bunu giymiş olan çocuk nasıl biriydi, o da ailesi tarafından ormana terk edilmişi bir çocuk muydu?

"Goll?"

"A-yuk."

"Bu ayakkabılar kimin?"

"Küçük oğlanlar. Küçük kızlar."

"Neden onların ayakkabıları sende duruyor?"

"Onları yemeden önce ayakkabılarını çıkarma gerek."

"Yemeden önce mi?" Sonra anladı. "*Çocukları* mı?"

"A-yuk."

"Sen çocukları mı *yiyorsun*?"

"Sadece onları yakalayabildiğim zaman."

Peter sessizce ayakkabılara baktı. "Çocuk yemek isteyeceğimi sanmıyorum."

"Çok seversin. Çok yumuşak. Örümcek çorbasından çok daha iyi."

"O çocuklar nereden gelirler?"

"Köyden."

"Köy nerede?"

"*HAYIR!* Köyden bahsetmek yok. Asla o köyün yakınına gitmeyeceksin. Orada adamlar var. Kötü adamlar. *Çok* tehlikeli."

"Kurttan da mı daha tehlikeli?"

"Evet. Çok daha tehlikeli."

Peter ayakkabıya bir kez daha dokundu. Keşke yanında bir çocuk daha olsaydı. "Goll, bir çocuk daha yakalarsan, onu ben saklayabilir miyim? Ona bir kafes yaparız. Olur mu?"

Goll ona baktı. "Peter, sen çok tuhafsın. O köyden uzak dur."

Peter yine içeri girip, ateşin yanında oturdu.

Önce Goll'un kâsesindeki tavşanın arka bacağına, sonra Goll'a bakıp dudaklarını şapırdattı.

"Yalvarmak yok. Yalvarmak hiç sevmem."

Peter alt dudağını uzattı.

Goll gözlerini yuvarladıktan sonra kaşlarını çattı. "Al," diye homurdandı. Kâseyi Peter'ın önüne uzatıp oğlanın tavşan bacağına yumuluşunu seyretti. Bir süre sonra ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Başını iki yana salladıktan sonra postlarının altında kıvrılıp uyumaya başladı.

Peter tavşanı bitirdikten sonra midesindeki etin sıcaklığıyla mutlu oldu. Gözleri ağırlaştı. *Keşke birlikte oynayabileceğim bir çocuk olsaydı*, diye düşündü. Ona avlanmayı öğretirdim ve – o anda aklına başka bir şey geldi. *O hain kurdu birlikte öldürebilirdik*. Peter artık iyice uyanmıştı. *Eminim bir çocuk yakalayabilirim. Eminim.*

Peter çalılıkların arasından adamları seyretti. Köyü aramak için gün doğmadan yola çıkmış, Goll'un tepesinden daha önce hiç cesaret edemediği kadar güney yönünde ilerlemiş ve karşısına bir yol çıkmıştı; o anda atların sesini de duydu. Sabahın büyük bir kısmında onları takip etmişti; adamlar şimdi bir derede durmuş, su içiyorlardı. Dört adam atlarının yanında bacaklarını germekteydiler; uzun sakallı, fırça bıyıklı dev gibi tiplerdi. Kulaklarında bakır küpeleri, üstlerinde yün gömlekleri vardı. Üçünün bronz kaplı kemerlerinde uzun kılıçlar takılıydı. Dördüncü adamın üstünde bir post, elinde çift bıçaklı bir balta vardı. Bu adamlar gerçekten korkunçtu; Goll'un neden onlardan o kadar korktuğunu anlıyordu.

Bir de kadın gördü; geniş yüzlü, sağlam yapılı, lepiska saçları kalın örgülerle göğsüne kadar iniyordu. Uzun bir elbise giymiş-

ti, geniş kalçalarının üstünde pirinç halkalarla süslü bir kemer vardı. Ama Peter'ın asıl dikkatini çeken şey çocuklardı. Daha iyi görebilmek için kapüşonunu geri itti. Üç çocuk vardı; ikisi onun yaşlarındaki oğlan, biri onlardan birkaç yaş daha küçük bir kızdı. Oğlanların üstünde sadece pantolon, ayaklarında sandaletler vardı; kız ise parlak kırmızı bir elbise giyiyordu. Birbirlerini kovalayıp kütüklerin üstünden atlarlarken Peter onları büyülenmiş gibi seyretti.

Bir oğlan diğerini ebelediği zaman kovalamaca yeniden başlıyordu. Küçük kız onların peşinden koşuyor, onu da oynatmaları için bağırıp duruyordu. Nihayet oğlanlar, dönüp öfkeli seslerle onu azarladılar. Kız ağlayarak annesine koşarken iki oğlan katıla katıla gülüyordu. Peter da gülmekteydi, sesi duyulmasın diye eliyle ağzını kapadı. Çok eğleniyorlardı. *Bu oyunu Goll'un tepesinde de oynayabilirler*, diye düşündü ve artık onlardan birini yakalama isteği dayanılmaz bir hal almıştı.

Adamları inceledi; onlar bu kadar yakındayken çocuklardan birini nasıl yakalayabilirdi? Daha çok yaklaşması lazımdı; bir ağaçtan diğerine ilerledi.

Oğlanlardan biri ormana girip bir çalılığın üstünden atlayıp ağacın yanında eğilince, Peter'la yüz yüze geldi. İki oğlan da o kadar şaşırmıştı ki, ne yapacaklarını bilemediler.

Oğlan başını yana eğip Peter'a tuhaf bir bakış attı. "Sen bir orman cini misin?"

"Hayır. Ben bir Peter'ım."

"O halde, ben de *bir* Edwin'im. Oynamak ister misin?"

Hem de nasıl, dedi içinden Peter, evet anlamında başını sallayıp gülerek. Tam oğlanı tutacakken, kız ağacın yanına geldi. Peter'ın rakun postunu, kırmızı ve mor vücut boyasını görünce kulakları tırmalayan bir çığlık atıp oradan kaçtı.

"Edwin," diye bağırdı adamlardan biri. "Buraya gel."

Peter ona doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca hemen ormana kaçtı.

Adam ağacın yanına gelip oğlana sert bir bakış attı. "Sana yanımızdan uzaklaşma dedim." Ağaçların etrafına bakındı. "Bu

[illegible] vahşi şeyler vardır. Deliklerde yaşayan kötü yaratıklar senin gibi küçük oğlanları kaçırırlar. Ve onları ne yaparlar, biliyor musun?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Karaciğerlerinden yahni, derilerinden de ayakkabı yaparlar. Hadi, gel şimdi. Hava kararmadan önce gidecek çok yolumuz var."

Peter hava kararıktan çok sonra köye geldi. Ayakları ve bacakları sızlıyor, midesi gurulduyordu. Ama vücudunun isyan seslerine kulak tıkadı. Aklında sadece tek şey vardı – o *oğlan*.

Adamlar atlarını ahıra sokana kadar ağaçların arasında bekledi; artık ortalıkta hiç kimse kalmamıştı. Kendisinin de doğduğu eve benzeyen bir düzine kadar yuvarlak ev ve bir tane de büyükçe bir ahır vardı. Bu yapılar büyük bir meydanın etrafına serpiştirilmişti. Bir yerlerden homurdanan domuzların ve gıdaklayan tavukların sesleri geliyordu.

Sessizce evlerin arasında yürüdü; her an birisinin onu göreceğine, döndüğü her köşede o dev gibi adamlarla karşılaşacağına emindi. Bıçağını çıkarıp gölgeler arasında temkinli adımlarla yürüdü. Her an tetikteydi. Burnunu kırıştırdı; köy hayvan, ekşimik ter ve insan dışkısı kokuyordu. Orman varken, kim burada yaşamak ister ki, diye düşündü.

Oğlanın evine gelince sırtını taş duvara dayayıp küçük, yuvarlak bir pencereye yanaştı. İçeride köpekler havlamaya başlayınca, kalbi duracak gibi oldu. Kalın bir ses köpekleri susturdu. Peter pencereden içeriye bakmak istedi ama kepenkler kapatılmış, kilitlenmişti. İnce bir ışık şeridi görünene kadar bıçağıyla tirizlerin arasındaki çamuru kazıdı. Sonra içeri baktı.

Oda tıpkı bebekliğindeki ev gibiydi; büyük bir şömine, kap kacak, çatı kirişlerine asılı alaçam. Bütün aile sofradaydı, birbirlerine patates ve lahana kâselerini uzatıyorlar, oğlanlar kıkırdayıp duruyorlardı.

Peter derin bir nefes aldı; tütsülenmiş et ve fırından çıkmış ekmek kokusu ona kendi ailesiyle ilgili anıları hatırlattı. O gün-

lere öyle bir özlem duydu ki, bacakları titreyerek kaydı ve yere oturdu. Gözleri dolarken, bacaklarına sarıldı. Sımsıkı kapadığı gözlerinden aşağıya yaşlar akıyordu. "Anne," diye fısıldadı. Annesinin kahkahaları, ağzı kulaklarında gülüşü, tatlı kokusu, bütün bunları o kadar yakınında hissediyordu ki, sanki bu evin içine girse annesi onu yanına çağırıp göğsüne bastırarak ninniler söyleyecekti. Peter dişlerini sıkıp gözyaşlarını sildi. Bu kapıyı tıklattığı takdirde neler olacağını çok iyi biliyordu.

Pencereden dışarıya bir kahkaha furyası boşaldı; sadece oğlanlar değil, bütün aile birlikte gülüyorlardı. Peter hüsranla gece karanlığına baktı. Devam eden kahkahalar sinirine dokundu. Bıçağını toprağa sapladı. "Kimin umurunda?" diye tısladı dişlerinin arasından. "Kim bu kötü kalpli yetişkinlerle pis kokan bir aptal eve tıkılmak ister ki?"

Midesi gurulduyordu, ayağa kalktı. Kümesi aramak için ahıra doğru yürüdü. *Belki evlerini yakarım. O zaman soğukta dışarıda kalmak neymiş, görürler.*

Kümesi buldu; kapı mandalını sessizce açıp içeriye girdi. Birkaç tavuk başlarını kaldırıp gıdakladılar ve ona kuşkuyla baktılar. Peter onlar yatışana kadar bekledikten sonra bulabildiği bütün yumurtaları aldı. Köşede gördüğü çuvallardan birini çekip kendi boyuna uyuyor mu diye baktı. *Uyuyor.* Bir miktar ip ve bir sopa bulana kadar ahırda dolaştı. Sopayı elinde tarttı. Buna gerek kalmayacağını umuyordu ama her ihtimale karşı yanına aldı. Daha önce hiç çocuk çalmamıştı, belki sağlam bir sopaya gerek olabilirdi.

Zulasını tarlanın kenarında yükselen devasa meşe ağacının arkasına sakladıktan sonra uyumak için ağaca tırmandı. Ama uykuya dalması kolay olmuyordu. *Yarın*, diye düşündü, *kendime bir Edwin yakalayacağım.*

Peter horozların ötüşüyle uyandı. Doğrulup taze sabah havasını soludu; oğlan dışarı çıkmış mıydı acaba? Ağaçtan aşağı atladı. Güneş tepenin ardından kendini göstermeye başlamış, yakındaki tarlalar ince bir sis tabakası altında kalmıştı. Peter tuvalet

ihtiyacını giderdikten sonra meşenin yanında çöküp bekledi. Henüz ayrıntılı bir planı yoktu; mevcut planı sadece Edwin ağacın arkasına gelince onu çuvala sokmaktan ibaretti.

Erkekler, kadınlar ve daha büyük çocuklar dışarıya çıkıp günlük işlerine koyuldular. Çok geçmeden hava nalbandın çekiç takırtısı, hayvanların beslenme sesleri ve tarlada çalışan erkeklerin homurtularıyla doldu. Ama hâlâ oğlan görünürlerde yoktu.

Peter kurtlanmaya başladı. Köye ve etraftaki erkeklere bu kadar yakında olmaktan huzursuzdu. Neden sonra neşeli sesler duydu ve Edwin'le diğer oğlan göründüler. Meydanı geçip ahırlara girdiler. Ellerinde birer kovayla çıktıktan sonra bir tepe yamacının atındaki ağaçların arasında gözden kayboldular. Peter yakınlarda erkeklerden biri var mı, diye kolaçan ettikten sonra, saman balyalarının arasından sekerek ağaçlara doğru koştu.

Oğlanlar küçük bir derede kovalarına su dolduruyorlardı. Peter çalılıkların arkasına gizlendi. Oğlanlar ellerinde kovalarla bayırı tırmandılar. Peter onlar iyice yaklaşana kadar bekledikten sonra önlerine çıktı. "Selam!"

Oğlanlar çığlığı basıp kaçmak için dönünce, birbirlerine çarptılar. Ellerindeki kovalar, düşüp bayırdan aşağıya yuvarlandı.

Peter dizleri üstüne çöktü; gülmekten ölecek gibiydi.

İki oğlan korkuyla birbirlerine baktı. Derken Edwin'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hey, bu o!" dedi.

Diğer oğlan şaşırdı.

"Bu o," diye tekrarladı Edwin. "Orman cini. Otho, sana dememiş miydim?" Edwin diğer oğlanın omzuna bir yumruk attı. "Şimdi, kimmiş bakalım ahmak?"

Otho gözlerini kısıp Peter'a baktı. "Sen gerçekten orman cini misin?"

"Adı Peter," dedi Edwin. "Peter, ona kulaklarını göstersene."

Peter kapüşonunu geri itti.

"Gördün mü, bak!"

"Vay canına," dedi Otho. "Bir orman cini. Gerçek bir orman

cini." Gerçek olduğunu anlamak ister gibi uzanıp ona dokundu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hadi, oynayalım," dedi Peter.

"Oynamak mı?" dedi Otho. "Oynayamayız. Yapmak zorunda olduğumuz bir sürü saçma sapan iş var."

"İnsan her gün bir orman ciniyle oynama fırsatını bulamaz," dedi Edwin.

"Bu doğru," dedi Otho. "Ama domuzları sulamazsak, babam bizi kamçılar."

"Ben bir sürü orman cini oyunu biliyorum," dedi Peter. "Kovalarla su taşımaktan çok daha eğlenceli." Yüzünde kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Hiç değilse, kısa bir süre oynayabiliriz. Şu büyük ağacın yanındaki saman balyalarının arkasında. Orada kimse bizi göremez."

Oğlanlar da onun gülümsemesine karşılık verdiler çünkü Peter'ın gülümsemesi çok bulaşıcıydı.

Edwin Otho'yu dürttü. "Orman cini oyunları. Daha önce hiç orman cini oyunu oynamamıştım."

"Eh," dedi Otho. "Belki kısa bir süreliğine oynarız."

"Harika!" dedi Peter. "Beni takip edin. Ve unutmayın, görünmememiz lazım." İki büklüm bir halde koşmaya başladı. İki oğlan da onu taklit ederek peşinden gittiler.

Saman balyalarına gelince durdular. Peter etrafta kimsenin olmadığını anlamak için bakındı.

"Hey, Peter," dedi Edwin. "Beni seyret." Oğlan saman balyasının üstüne çıktı. Peter, birisi görecek endişesiyle onu uyarmaya başlarken, Edwin başka bir balyanın üstüne atladı. Sonra bir başkasına. Balyanın tepesinden başını uzattı. "Bahse girerim, bunu yapamazsın."

Peter kaşlarını çattı. "Bahse girerim, yapabilirim," dedikten sonra o da balyaların üstünden atlamaya başladı. Ve bunu izleyen bir saat boyunca çocuklar balyadan balyaya atladılar, yarıştılar, elim-sende ve saklambaç oynadılar. Peter çuvalı, ipi ve sopasını, hatta adamları bile unutmuştu, çok eğleniyordu. Çok geçmeden gömlekler çıkarıldı – Peter'ın altında sadece peştama-

lı kalmıştı. Tepeden tırnağa çamur, yaprak ve samanla kaplı vücutları sıcak sabah güneşi altında parlıyordu; kahkahalar atarak çok eğlenmekteydiler.

Şimdi vahşi savaşçı olmuşlardı ve ahırın arkasındaki hepsinden yüksek bir saman balyası korkunç ejderhaydı. Peter saldırıya geçti, balyaya atlayıp tepesine tırmanmaya çalıştı. Balya eğrildi, Peter ciyakladı ve bütün o saman yığını devrilerek onu bir battaniye gibi örttü.

Çocuklar onu çıkarmak için oraya koştular. Yüzündeki samanları kaldırınca, Peter ağız dolusu saman tükürüp öksürmeye başladı: Sonra da güldü. Öksüre tıksıra saman tükürürken kahkahalar atıyordu. Az sonra hepsi birden katıla katıla gülüyorlardı; oğlanlar sırtüstü yere devrildiler.

"Hey," diye seslendi Peter. "Hey... çıkarın beni buradan."

"*İŞTE ORADASINIZ!*" diye bağırdı öfkeli bir kadın.

Kahkahalar kesildi. Peter aniden nerede olduğunu hatırlayınca yüreği ağzına geldi.

"Bu ne saçmalık? Ben burada..." Cümlesini bitiremeden sustu, ağzı bir karış açık kaldı. "Kim... Ne..." Derken bir çığlık attı.

Peter ona bakmak için dönünce kadın ona titreyen parmağını doğrultup bir çığlık daha attı. "*GULYABANİ! GULYABANİ!*"

Yaşlıca, kel bir adamla yüzü çiçek bozuğu bir genç başlarını ahırdan uzattılar. Peter'ı görünce ona doğru koşmaya başladılar. Gencin elinde bir yaba vardı.

Peter ellerini samanlardan çekip bacaklarını çıkarmaya çalıştı.

İki oğlan bir annelerine, bir Peter'a bakıyorlardı. "Hayır, Anne," diye bağırdı Edwin. "O bir gulyabani değil. O bir..."

Peter tek bacağını kurtarıp diğerini de çıkarmaya çalıştı.

"*ONDAN UZAKLAŞIN!*" diye haykırdı kadın. "*EDWIN! OTHO! BENİ DUYDUNUZ, HEMEN ONDAN UZAKLAŞIN!*" Oğlanlar kımıldamayınca, kadın yanlarına koşup onları sertçe geri çekti.

Çiçek bozuğu yüzlü genç gelip, yabasını kaldırdı ve doğruca Peter'ın yüzüne indirdi.

Peter hemen başını yana çekti ama yeterince hızlı değildi. Yabanın sivri uçlarından biri kafa derisini sıyırdı. Canı yanan Peter acıyla inledi. Panik içinde diğer bacağını da kurtarıp ayağa kalkmak için davrandı. Tam kalkacakken birisi kollarından tutup onu yere fırlattı. Kel adam iri yumruğunu Peter'ın suratına indirdi. Peter'ın başı patlayacak gibi oldu. Bacakları büküldü ama daha yere düşmeden adam ona bir yumruk daha attı. Bu defa kaburgalarına gelen yumrukla Peter çuval gibi yere düştü ve dünyayı bulanık görmeye başladı.

"*ÖLDÜR ONU!*" diye bağırdı kadın.

Peter nefes almaya çalıştı ama ağzının içi ıslak ve sıcak bir şeyle doluydu. Öksürerek ağzındaki kanı püskürttü. Yüzünün o tarafı uyuşmuştu. Gözyaşları ve kanı arasında bulanık bir figürün ona doğru yaklaştığını gördü.

"*ŞİMDİ ÖLDÜR ONU! ÇABUK!*"

"Öldürüyorum!" dedi genç.

Gözlerindeki bulanıklık geçince, Peter o gencin yabasıyla üstüne geldiğini gördü. Başı dönüyordu, yavaşça ayağa kalktı.

Oğlan yabayı saplamak için hamlesini yaptı. Peter yana çekilmek istedi ama sivri uçlar vücudunun yan kısmını sıyırarak üç derin kesik bıraktı.

Kel adam onu tutmak için atak yapınca Peter eğilip, koşmaya başladı, önce biraz sendelediyse de, hemen toparlanıp rüzgâr hızıyla ormana doğru koştu.

Ağaçların arasına varınca, dizlerinin üstüne çökerek yaralı yanını tuttu; yüzü acıyla buruşmuştu. Yüksek sesle, hıçkırarak ağlarken art arda ağzındaki kanı tükürüyordu.

Tarladan onu işaret edip bağırıyorlardı. Ahırdan birkaç erkek ve kadın daha çıkmıştı. Onu takip etmiyorlar, sadece durdukları yerde heyecanla ormanın içini işaret ediyorlardı. Peter onların yüzlerindeki iğrentiyi, korkuyu... *nefreti* görebiliyordu.

O sırada başka adamlar geldi. Örgülü sakalları, uzun kılıçları olan adamlar. Peter hemen oradan kaçtı.

Peter'ın ciğerleri alev alevdi. Günün büyük bir kısmında koşmuştu ama hâlâ durmaya cesaret edemiyordu. Gözleri korkuyla büyümüş bir halde arkasına baktı. Onları işitebiliyordu; köpeklerini, atların toynaklarını... Yaklaşıyorlardı.

Ağaçların arasındaki bir açıklıktan Goll'un uzaktaki tepesini gördü; ama orada emniyette olamayacağının farkındaydı. Hiçbir yerde emniyette olmayacaktı. Goll korkunç kılıçları ve baltaları olan bu dev gibi adamları durduramazdı. Onlar Goll'u öldürürlerdi. Peter yeni bir rotada, kayalıklara doğru koşarak adamları Goll'un tepesinden öteye çekmeye çalıştı. Hiç değilse atlar onu o sarp çıkıntılarda takip edemezlerdi.

Peter kayalıklara varınca, soluklanmak ve kulak kabartmak için durdu. Sesleri gelmiyordu. Bir ümit kırıntısıyla Peter'ın morali düzeldi. Belki artık vazgeçmişlerdi. Belki her şeye rağmen bugün ölmeyecekti. Derken dumanları görünce göğsü sıkıştı. "*Goll,*" dedi.

Yan tarafındaki yaranın acısına, başındaki zonklamaya aldırmadan Goll'un tepesine doğru koşmaya başladı. Tepeye çıkınca dondu kaldı.

Goll'un mağarasından duman çıkıyordu; Goll o büyük meşe ağacına asılmıştı. İp kollarını da içine alacak şekilde göğsüne dolanarak bağlanmış, ayakları yerden bir karış yükseklikteydi. Kimi at üstünde, kimi ayakta, o dev adamlar ellerinde kılıçları ve baltalarıyla etrafını sarmışlardı.

Alazlanmış haldeki yosun adamın kırmızı etlerinden duman tütüyordu. Vücuduna saplanmış en az bir düzine ok vardı ama hâlâ ayaklarını sallıyor, onlara tükürüyordu. Köpekler onu ısırarak, bacaklarını yırtarlarken adamlar kahkaha atıyorlardı.

Peter'ın dizleri gevşedi ve devrik bir ağacın yanına çöktü. Onları durdurmak, herhangi bir şey yaparak onları durdurmak istiyor ama kımıldayamıyordu; dehşet içinde seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Siyah sakallı iri bir adam elinde uzun bir bıçakla Goll'un yanına geldi.

Goll korku içinde bıçağa baktı.

Sakallı adam Goll'u saçlarından kavrayıp başını geri çekti. Önce onun sol kulağını, sonra da sağdakini kesti. Yosun adam debelenirken, adamlar gülüyorlar, köpekler uluyarak onun etrafında dönüyorlardı.

Adam bıçağı Goll'un karnına sapladı. Goll çığlıklar atarken, adam bıçağı iyice kanırttı. Bıçağı bağırsaklarına dolayıp dışarıya çıkardıktan sonra köpeklere ıslık çaldı. Yosun adam ağlarken köpekler bağırsağın ucunu yakalayıp yere düşürdüler ve kapışma kavgasına başladılar.

Peter taş gibi bir yüzle, kılını kıpırdatamadan, gözlerini bile kırpamadan seyrediyordu. Seyretti. Hiçbir şey gözünden kaçmadı.

Bir süre sonra, epeyce bir süre sonra Goll'un inlemesi kesildi, başı öne düştü ve hareketsiz kaldı.

Adamlar gittikten sonra Peter ayağa kalkıp bayırdan aşağı indi. Ağlamıyordu, yan tarafındaki ve başındaki kesikleri hissetmiyordu; ayaklarının altındaki toprağı bile... Hiçbir şey hissetmiyordu. Yavaş ve kararlı bir şekilde yürümekteydi.

Goll'un kemik saplı bıçağını bulup iplerini kesti ve onu aşağıya indirdi. Goll gözlerini açınca, Peter küçük dilini yutacak gibi oldu.

"Cesur ol, Peterkuşu," diye fısıldadı Goll. "O kurdu öldür." Son sözleri bu oldu. Yosun adamın gözleri donuklaştı.

Peter onun bıçağını kemerine takıp mızraklarını aldı ve kuzeye doğru, köyden uzak bir yöne doğru yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece o köyden ve o adamlardan uzaklara gidecekti.

Peter çok geçmeden onu takip eden kurdun sesini duydu. Bir açık alanda durup döndü ve bekledi. Tek kulaklı kurt ortaya çıktı. Dudakları Peter'a gülüyormuş gibi, sanki onu haklayacağını biliyormuş gibi kıvrıldı.

Peter kılını kıpırdatmadı, hiç tereddüt etmedi. Hafif mızrağı yere bırakıp büyük olanı omzu hizasına kaldırdı. Diğer eline kemik saplı bıçağı alıp gözlerini kurda dikti ve ona doğru koştu.

Kurdun aklı karışmıştı.

Gözlerinden ateş saçan Peter ulur gibi bir ses çıkardı.

Kurt geriledi.

Peter mızrağı fırlattı.

Kurt mızrağı savuşturmak için çömeldi, bunu yapınca da Peter onun üstüne çullanıp Goll'un bıçağını böğrüne sapladı.

Kurt inleyerek kaçmaya çalıştı ama birkaç adım sonra sendelemeye, arka bacakları sarsılmaya başladı. Zor nefes alıyordu.

Peter mızrağıyla onun peşinden gitti.

Kurt durdu, ağzından kan damlarken öylece kalıp onu öldürmek için gelen oğlanı seyretti.

Peter'ın gözlerinde nefret veya acıma yoktu; bunlar yırtıcılara özgü gözlerdi. Mızrağı kurdun kalbine sapladı. Kurt kısa bir an debelendikten sonra hareketsiz kaldı.

Peter uzun bir süre kurdu seyretti. Gözleri dolmaya başladı. Önce tek bir damla morarmış, şişmiş yanağına aktı, sonra bunu diğer damlalar izledi. Peter kurdun önünde diz çöküp hüngürdedi. Gözyaşları Goll içindi ama aynı zamanda kendisi içindi. Annesi veya bir arkadaşı olmayan altı yaşındaki korkmuş, nefret edilen ve gidecek yeri olmayan bir çocuk için.

Bir çığlık sesi çocuk hırsızını düşüncelerinden kopardı.

Çocuklardan biri, oyun demirlerinin önünde yatıyordu. Ondan daha büyük iki oğlan tepesinde dikilmişler, gülüyorlardı. Bu oğlanlar ergen değildiler, sadece daha büyüktüler, on bir veya on iki yaşlarındaydılar.

Küçük oğlan ayağa kalkıp gömleğinin önündeki çamuru silmeye çalıştı. Yedi sekiz yaşlarında iki tombalak kız, örgülü saçlarını savurarak onun yanına gidip durdular.

"Onu rahat bırakın," dedi kızlardan biri. Çenesini öne uzatıp ellerini kalçalarına dayadı. Arkadaşı da aynı pozu aldı.

Oyun parkındaki diğer çocuklar da oynamayı bırakıp onların etrafında toplandılar.

"Senin de canına okuyayım mı istiyorsun?" dedi büyük oğlan ve kızı itip düşürdü. Arkadaşı kıkırdadı.

"Onu itme!" diye bağırdı küçük oğlan; çamurlu ellerini yumruk yapmıştı; yüzü korku ve nefretle doluydu. Peter başını iki yana salladı; çok geçmeden bu küçük oğlanın da diğer büyük ikisi gibi kötü olacağını biliyordu çünkü kötülüğün çirkin bir şekilde yayılma niteliği vardı.

"N'aparsın yani?"

"Buraya önce biz geldik," dedi ikinci kız, arkadaşını yerden kaldırırken.

"Eh, şimdi de biz buradayız," dedi büyük oğlan. "Hepinizin götüne tekmeyi basmadan önce buradan toz olup gidin."

Kimse kımıldamayınca büyük oğlan öne çıktı. "İnanmıyor musunuz? Size..." Küçük oğlanın yanında duran Peter'ı gördü. Aklı karışmıştı, bu da nereden çıktı, der gibi baktı. Arkadaşına döndü. O da kendisi gibi şaşkındı.

Çocuk hırsızı kapüşonunu geri itip, altın renkli gözlerini iki büyük çocuğa dikti: Bu gözleri gören koca bir kurt bile ürkmüştü. Peter tek kelime etmeden onlara baktı.

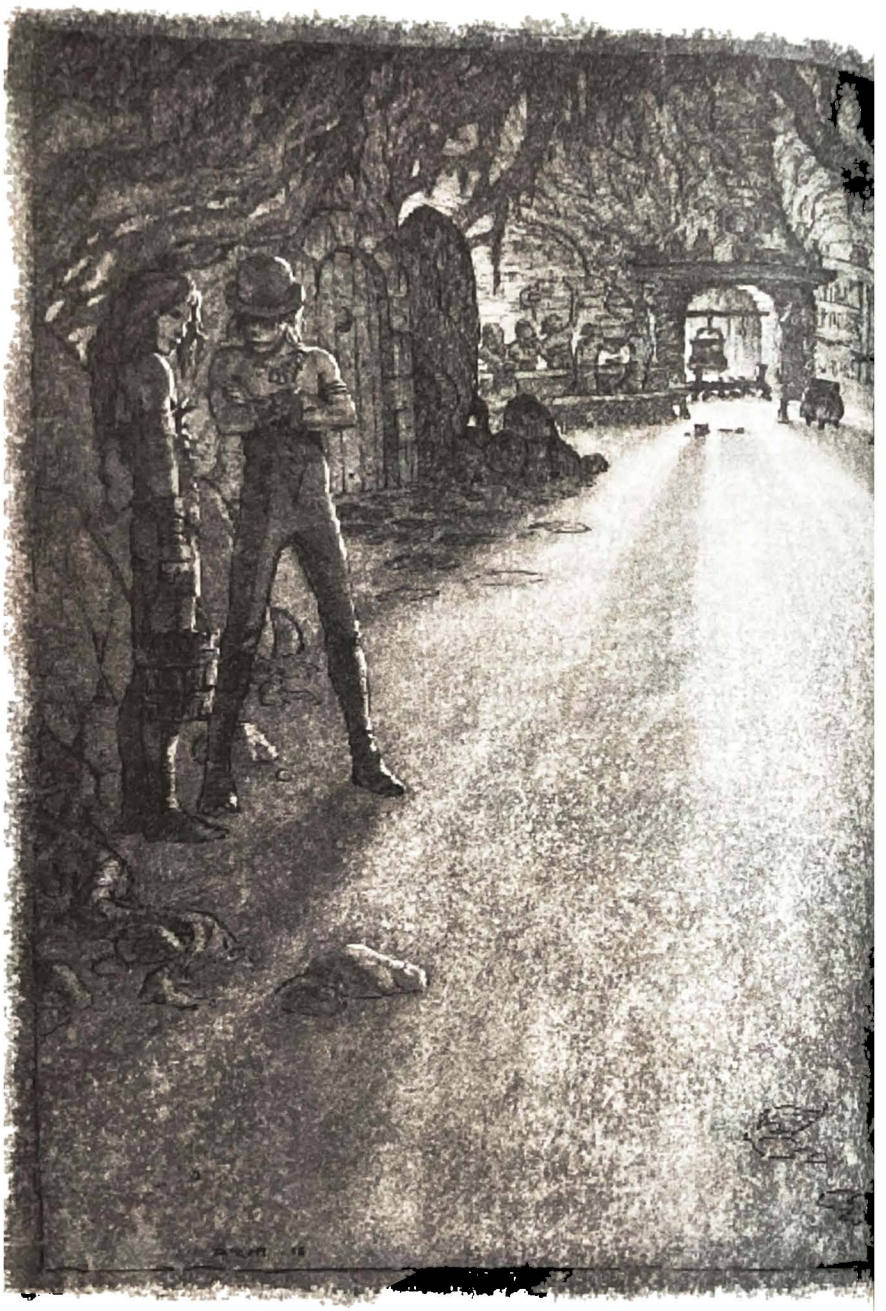
Büyük çocukların havası sönmüştü. "Hadi," dedi biri diğerine. "Oyun parkları süt kuzuları için değildir." Omuzları üzerinden kaygılı gözlerle arkalarına bakarak oradan gittiler.

"Hey, çocuk," dedi küçük kız. "Ne tuhaf kulakların var."

Peter ona gülümseyip kulaklarını oynattı. Bütün çocuklar gülmekten kırılacaklardı.

"Bizimle oynamak ister misin?" diye sordu oğlan.

"İsterim," dedi Peter. "Hem de çok isterim." Gözlerinde şeytani bir ışıltı oldu. "Ama bugün olmaz. Bugün bir arkadaşı bulmam gerekiyor."

Yedinci Bölüm

Sekeu

Nick yere oturup sırtını duvara dayadı. Ağrıyan başındaki çınlama hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Şişmiş dudağına dokununca acıyla irkildi. Bu aşamada artık onu kimsenin yemeyeceğine emindi; hiç değilse bu sabah... başını duvara yaslayıp çocukların zıpırlıklarını seyretti.

Yarı çıplak çocuklar dört bir yana koşuyorlar, itişip kakışıyorlar bağırıyorlardı; ama bu karmaşa içinde nasıl olduysa bir ateş yakıldı, meşaleler tutuşturuldu, dolaplardan tencereler çıkarıldı ve havaya kurum ve duman kokusu yayıldı. Nick çocukları saymaya çalıştı ama çok fazla dolaşıyorlardı. Yirmi civarında olduklarını tahmin etti; çıkardıkları şamata hayret vericiydi.

Sabah ışığı taş-toprak zeminde titreşirken Nick kollardan ve bacaklardan oluşan bir sayvan gördü. Odanın içini inceledi: Bir basketbol sahasından biraz daha küçüktü. Gözleri ikide bir karşı köşede asılı duran cesetlere gidiyordu. O sisli ortamda çok gerçek görünüyorlardı ama aydınlıkta bunların sadece saman mankenler olduğu belliydi. Neden kirişlerde saman mankenlerin asılmış olduğu da gizemli bir şeydi ama o anda Nick'in bunu dert edecek hali yoktu.

Ortalık darmadağınıktı; kafesler ve brandalar bir duvarı boy-

dan boya kaplıyordu. Eski fıçıların içinde ve üstünde elbiseler, şekerleme ambalaj kâğıtları, buruşmuş sigara kartonları, samanların ve yaprakların arasında sigara izmaritleri, çiğnenip atılmış çikletler... Tertipli görünen tek şey silahlardı; yağlanmış halde düzgün sırayla asılmışlardı; çeşitli deri zırhlar, miğferler...

Nick'in dikkatini yemek kokusu çekti; cevizli, tarçınlı bir kokuydu. Midesi guruldayınca çok şaşırdı. Başına gelen onca şeyden sonra midesi nasıl yemek düşünebiliyordu ki? Kâselerini ağdalı bir çorbayla doldurduğunu seyretti. O şey bulamaç mıydı? Nick bulamacın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama o gördüğü şeye benzediğine emindi.

Çocuklar birer birer uzun ahşap masada karşılıklı oturdular ve yemeğe başladılar. Nick hâlâ gördüklerine inanmakta zorlanıyordu: Bu vahşi çocuklar ağızlarını şapırdatarak, bağırıp çağırarak, ağızları tıka basa doluyken kahkahalar atarak, bazıları büyük tahta kaşıklar yerine ellerini kullanarak yemeklerini yiyorlardı. O süre boyunca o küçük mavi insancıklar da tepelerinde uçarak, artık bir şey koparmaya çalışmaktaydılar.

Nick'in midesinden bir gurultu daha çıktı. Yedikleri şey her ne ise, kendisi de ondan bir kâse istiyordu. Ama ona o şekilde davranmalarından sonra, bana da verin diye yalvaracak değildi.

Bir kız ona doğru yürüdü. Kızılderililere özgü geniş şakakları ve kuvvetli bir çene yapısı vardı. İnce vücudu sırım gibiydi. İlk bakışta onun yaşlarındaymış gibi görünse de, yaklaşınca Nick onun yüzündeki sertliği fark etti – özellikle de gözleri çocuk gözüne benzemiyordu. Yaşını tahmin etmek zordu. Bakır renkli derisi kirliydi ve yara izleriyle doluydu; kim bilir ne çok kavgada bulunmuştu. Uzun siyah saçları iki örgü halinde sırtına kadar iniyordu. Boncuklu saç bağında iki siyah kanat takılıydı. Başının iki yanından sallanan tüyleri, omuzlarına kadar iniyor ve ona asil bir hava veriyordu. Elinde bir kâseyle bir tahta kaşık vardı.

Nick'in önünde durup ona baktı. Gözleri Peter'ınki gibi altın rengindeydi ama daha büyük ve daha koyuydu. Nick gözlerini indirip yere baktı.

"Sana yemek getirdim," dedi kız kâseyi ona uzatarak.

Ceviz kokusu Nick'e cazip geldi ama kıza bakmadı bile.

"Çocukluk yapma," dedi kız. "Ye." Kızın kesik konuşması, anadilinin İngilizce olmadığını belli ediyordu.

Nick bir şey söylemedi.

Kız ona bir an daha baktıktan sonra gitmek üzere arkasını döndü.

"Bekle," dedi Nick kendini zorlayarak.

Kız ona sert ve uzlaşmaz bir ifadeyle baktı.

Nick kâseyi almak için elini uzattı.

Kız ona bakmaya devam etti.

"Lütfen," dedi Nick sıkılı dişlerinin arasından.

Kız kâseyi ona uzattı.

Nick çorbayı karıştırdı. İri parçalı yulaf ezmesine benziyordu. Tahta kaşığına küçük bir miktar alıp ağzına attı. Tadı fena değildi.

Bereli dudağını koruyarak yemeye başladı. Bulamaç sıcaktı ve midesi bundan pek hoşlanmıştı; bütün vücudu ısınıyordu.

Kız karşısında geçip, bağdaş kurarak oturdu. "Senin adın Nick mi?"

Nick evet, anlamında başını salladı.

"Benim adım Sekeu." Uzun bir sessizlik. "Kızıl Şeytanla iyi mücadele ettin. Çoğu çocuk onunla dövüşmeye korkar. Senin içinde bir savaşçı olduğuna inanıyorum. Sadece bazı becerilere ihtiyacın var. Eğitimine bugün başlıyoruz."

Nick yemeği kesti. "Eğitim mi?"

"Savaşçı olman için. Klana ait olmak için. Bir – *Şeytan* olmak için."

"Ne?"

"Dövüşmesini öğrenmelisin. Kendini ve klanını savunmak için." Kız bunu o kadar sıradan bir şeymiş gibi söylüyordu ki, bir an Nick kaçık olanın kendisi olduğunu düşündü.

"Klan mı? Bu salak çocukları mı kastediyorsun?" Nick parmağıyla çocukları işaret etti. "Onların bu küçük otuz-birci kulüplerine katılmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Çocuklar duvardaki kılıçları ve mızrakları indirmişler, şimdi

temel hareketleri çalışıyorlardı – yana sıçrama, hamle, duruşlar. Diğerleriyse ikili gruplar halinde dövüş idmanı yapmaktaydılar. Birbirlerine yumruk sallarlarken Nick onların çevikliğine ve hızlarına hayran olmadan edemedi. *Nasıl böyle hareket edebiliyorlar?*

"Peter sana bir fırsat vermek için buraya getirdi," dedi Sekeu ciddi bir yüzle. "Klan olabilmen, Periler ülkesinin bir çocuğu olabilmen için. Bunun ne demek olduğu hakkında hiç fikrin var mı? Bu ebedi gençlik için bir fırsattır, binlerce yıl istediğin gibi özgürce yaşamak için bir fırsattır."

Nick boş gözlerle Sekeu'ya baktı. "Sen ne diyorsun? Hem Peter nerede? O *piç* hangi cehennemde?"

Sekeu gözlerini kıstı. "Sözlerine dikkat et, Nick. Bu çocuklar Peter için böyle şeyler söylediğin için seni öldürürler." Nick kızın yüzündeki ifadeyi görünce onun da aynı düşüncede olduğunu anladı. Hüsranla iç geçirdi.

"Peter klan için daha çok çocuk aramaya gitti," dedi Sekeu.

"Ne?" Nick ne diyeceğini bilemedi. "Yani, daha çok çocuk kaçırmaya demek istiyorsun."

Sekeu ona ters baktı. "Onlarla konuş," diyerek odadaki çocukları işaret etti. "Sana hikâyelerini anlatsınlar. Peter kayıp, terk edilmiş ve tacize uğramış çocukları bulur. Sen bu yüzden burada değil misin? Peter seni kurtarmadı mı?"

"Peter beni kandırdı."

"Peter ortaya çıkmasaydı, dün gece ne olurdu? Nereye gidecektin, ne yiyecektin, nerede uyuyacaktın?" Sekeu bir kez daha çocukları işaret etti. "Eğer dedikleri doğruysa senin de uyuşturucu satacağın günlere ne kadar kalmıştı? Ya da, yine dediklerine göre bir pezevengin seni oğlanı yapmasına ne kadar kalmıştı? Yoksa eve dönmeyi mi isterdin? Şimdi evine dönmek istiyor musun?"

Ev, dedi içinden Nick. Evine gidemezdi. Hiçbir zaman. Ama bu, canavarlarla dolu bir adada tutsak olmak istediği anlama da gelmiyordu. "Tamam da burası neresi? Ne biçim bir yerdeyim?"

"*Burası* Avalon adası, Sidhe'nin mabedi ve Göller Hâkimi Kraliçe Modron'un diyarıdır. *Burası* dünyanın son efsunlu yaratıkları için bir sığınaktır." Sekeu gözlerini ondan ayırmıyor, sesi giderek daha etkileyici oluyordu. "*Burası* Şeytanormanı, Şeytan Cinsinin kurt maskeli çocuklarının dünyası. Bizler kayıp, ehlileştirilemez varlıklarız. Bizler ..."

Nick, "Tamam, tamam," diyerek onun sözünü kesip, gözlerini yuvarladı. Bu şekilde hiçbir yere varamayacaktı. "Bak, beni bu saçma oyunu oynamaya *zorlayamazsın*. Anladın mı? *Hiçbir* şekilde katılmak istemiyorum."

Sekeu buz gibi bir kahkaha attı. "*Budala*. Kimse seni zorlama zahmetine girecek değil. Hâlâ anlamıyorsun. Bu bir hediye değil. Senin hak etmen gereken bir şey. Peter kendini büyük bir tehlikeye atarak seni buraya getirdi. Buradan itibaren ne yapacağın sana kalmış. Eğer gitmek istiyorsan, *git*."

"Tutsak değil miyim? Hemen kalkıp gidebilir miyim?"

"Eğer gerçekten istediğin buysa."

Nick gülerek başını iki yana salladı. "Dalga mı geçiyorsun? Buradan hemen gitmek istiyorum."

Sekeu ona öfkeyle baktı. "Siz kaçakların sorunu da bu işte. Her zaman sorunlarınızdan kaçabileceğinizi sanıyorsunuz."

"Ben kaçmış değilim," dedi Nick.

Şimdi Sekeu başını iki yana sallıyordu.

"Yani, kaçtım. Ama öyle değil. Bak, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Ama göründüğü kadarıyla Sekeu pek çok şey biliyordu; bunu daha önce pek çok kere görmüş gibiydi. "Hiç kimse bir Şeytan olmaya, Periler ülkesinin bir çocuğu olmaya zorlanamaz. Bütün kalbinle istesen bile bu zor bir iştir. Bu sürece kendi özgür iradenle girmelisin, yoksa ormanın ruhu hiçbir zaman seninle bağ kurmaz."

"Peki, tamam. Her neyse. Bana buradan nasıl çıkacağımı söyleyebilir misin?"

Sekeu ona uzun uzun baktıktan sonra, odanın karşı tarafındaki büyük yuvarlak kapıyı işaret etti.

Nick kâseyi yere bırakıp ayağa kalktı. Ellerini pantolonuna silip yüzüne düşen kâkûllerini itti ve kapıya doğru yöneldi. Kapıya giderken diğer çocuklar yaptıkları işi bırakıp onu seyrettiler.

Bir zenci çocuk yanında yürüyordu. Oğlan ondan birkaç santim daha kısa boyluydu ve sol eli yoktu. Diğerlerinden daha genç görünüyordu, on yaşında falan olabilirdi. Dürüst bir yüzü ve dostça bakan gözleri vardı. Geriye taranmış saçları uçlarında mavi kurdeleler olan iki örgü halindeydi. "Hemen gidiyo' musun?" diye sordu Güneyli aksanıyla.

Nick yürümeye devam etti.

"Şunu al." Oğlan elindeki mızrağı vermek istedi ama Nick bunu itti.

"Çocuk, seni herhangi bi' silahın olmadan oraya göndermek cinayet olur. Şimdi beni iyi dinle. O barghestlerden biriyle karşılaşırsan, kesinlikle korktuğunu belli etmeyeceksin. Korktuğunu sezerlerse, peşini bırakmazlar."

Nick kapıya gelince durdu.

"Beni iyi dinle," dedi oğlan. "Senle dalga geçmiyorum. Buna ihtiyacın olcak." Mızrağı Nick'in eline uzattı.

Nick mızrağı alıp dehşet içinde baktı.

"Ha, bir de. Eğer Leşyiyiciler peşine düşerlerse, mızrağı atıp hemen oradan kaç. Çünkü o lanet şeyi götüne sokarlar."

Nick elini kapı sürgüsüne uzattı ama çekmedi.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi birisi. Bu ses tek elli oğlanınkinden daha kalındı. Nick dönüp bakınca karşısında uzun boylu Şeytan oğlanın gözlerini gördü.

"Adım Kızılkemik. Birbirimiz daha iyi tanıma fırsatı olmadığı için üzgünüm." Soğuk bir gülücükle sürgüyü çekti ve yuvarlak kapı içeriye doğru açıldı. Açılırken ahşap menteşeler gıcırdadı.

Kapının dış tarafındaki oyuklar Nick'in dikkatini çekti – yukarıdan aşağı inen derin kesikler vardı.

"Bunlara aldırma," dedi Kızılkemik. "Barghestler burada dişlerini bilemeyi seviyorlar."

Dışarısı gri ve küf kokuluydu. Nick birkaç ağaç çotuğunu görebildi ama ormanın kalan kısmı sis altındaydı. Uzaklardan bir yerden bir uluma sesi duydu. Nick bu sesi tanıyordu ve ömür boyu unutmayacaktı. Peter onu Mist'ten çıkarırken duyduğu, o turuncu gözleri olan gölgeli kambur yaratıkların ulumasıydı.

Nick olduğu yerde çakılı kaldı, kımıldayamıyordu.

Kızılkemik elini onun sırtına dayayıp öne doğru iteledi ve onun ardından kapıyı kapatmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Nick elini kapıya dayayarak. Dönünce herkesin ona baktığını gördü.

"Evet?" diye sordu Kızılkemik alaycı bir gülümsemeyle.

Nick'in dudakları titremeye başladı. Bir şey söyleyecek oldu ama ağlamaya başlayacak diye korkuyordu.

Kızılkemik ona baktı. "Belki burada kalıp birkaç arkadaş edinmek istersin. Seni kollayan birkaç arkadaşın olursa, daha uzun yaşayabilirsin."

Sekizinci Bölüm

Nathan

Çocuk hırsızı park lambalarının mırıltılarla hayata geçişini seyretti. Hiç ara vermeden çiseleyen yağmur geceyi erken getirmişti. Birbirlerine bitişik, yüksek apartman binalarının koyu gölgeleri içinde tek bir insan görünmüyordu. Peter bir günü daha kayıpla geçirmiş olduğunu kabullenmek istemiyordu; Kaptan sinsi sinsi dolanıp fırsat kollarken böyle bir lüksü yoktu. Binaların arasında yürümeye başladı.

Sokak lambalarından kaçınarak, gölgeden gölgeye koşan iki kişi gördü. Mesafe uzak olmasına rağmen Peter bunların kaçak çocuklar olduğunu anladı; neredeyse kokularını duyar gibiydi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı; oyun başlamıştı.

Çocuk hırsızı onları büyük bir binanın içindeki merdivene kadar takip edip basamakların altına saklandı. Merdiven sidik, kusmuk, küf ve çöp kokuyordu. İki oğlan endişeli seslerle konuşurlarken Peter gizlendiği yerde burnunu tıkayıp burnundan nefes almamaya çalıştı.

Artık biraz aydınlıkta oldukları için Peter onların kardeş olduklarını görebiliyordu. Büyük olanı on beş veya on altı, kardeşiyse on iki falan olabilirdi. Büyük oğlanın alnında bir sıyrık vardı ve sol gözü şişmişti; kot pantolonunun dizleri yırtık ve kanlıydı. Birisi onu fena dövmüştü.

"Ne yapacağız?" diye sordu küçük olanı.

"Oturup durumu ona anlatacağız."

"Hayatta olmaz!"

"Nathan, başka ne yapabiliriz ki?"

"Sence bize inanacak mı?" dedi Nathan endişeyle giderek yükselen bir sesle. "Bu onun malıydı. Bizi suçlayacak ya da belki çaldığımızı düşünecek."

Hep aynı hikâye, diye düşündü Peter. *Uyuşturucu.* Bugünlerde hep uyuşturucu oluyordu. Ama Peter çok şey görmüştü; insan türünün zalim olmak veya bir başkasını öldürmek için bahane bulmasına gerek yoktu. Uyuşturucu olmasa, daima başka bir şey çıkardı.

"Şş," dedi büyük oğlan merdivenden yukarı bakarak. Kolunu Nathan'ın omzuna koydu. "Sakin ol. Abin bu işi halledecek. Henry'yle aram iyi. Bizi anlar. Eh, eğer ödeşmek isterse, ödeşiriz. Değil mi?" Büyük oğlan sanki her şeyi halledebilecekmiş gibi kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama Peter onun en az küçük kardeşi kadar korktuğunun farkındaydı.

"Buradan çekip gidebiliriz," dedi Nathan. "Buradan tüyeriz. Mesela başka bir şehre..."

"Anlamıyor musun? Hiçbir şeyimiz yok. Tek bir dolarımız bile." Büyük oğlanın sesi titremeye başlıyordu. "Buralarda bizi evine alacak birini tanıyor musun? Özellikle de Henry peşimizdeyken? Yoksa dönüp babamızla mı yaşamak istersin?"

Küçük oğlan başını haşince iki yana salladı. "Hayır. Asla oraya dönmem. *Asla.*"

"Bak, bizi bu işe ben soktum. Çıkaracak olan da benim. Şimdi sen burada otur, kıpırdama..."

Nathan abisinin koluna yapıştı. "Hayır, Tony. Beni bırakma." Sesi çatlamış, gözleri dolmuştu. "Lütfen, yukarı çıkma. N'olur, oraya çıkma."

"Zırlamayı kes," dedi Tony sertçe. "Bebek gibi davranmaya başlarsan, seni temelli terk ederim. Bunu nu istiyorsun?"

Küçük oğlan çok korktu. "Hayır!" diyerek koluyla gözlerini sildi. "Özür dilerim. Sakin olacağım. Söz veriyorum."

"Biliyorum çünkü sen akıllı bir çocuksun." Başını okşayınca, Nathan'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Burada bekle," dedi abi. "Bir kere çuvalladık diye beni öldürecek değil. Bir dakikaya kalmaz dönerim, her şey hallolmuş olur." Yumruğunu kaldırdı. "Hadi," deyince Nathan onunla yumruk tokuşturdu.

Tony, "Sık dişini," dedikten sonra basamaklara gitti.

Peter çatı oluklarında tıkırdayan yağmur damlalarını dinlerken, Nathan da merdiven başında volta atıyordu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra merdivende yüksek sesle bağıran birinin sesi yankılandı.

Nathan basamaklara yöneldi.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Peter gölgenin dışına çıkarak.

Oğlan yerinde sıçradı. "Sen kimsin?"

"Bir dost."

Nathan gözlerini kısıp ona bakarken yukarıdan bir haykırma sesi daha geldi, bunu öfkeli bağırışlar izlerdi.

Nathan, Peter'ı unutup merdivene koştu. Daha bir kat çıkmamıştı ki, dışarıdan uzun, dehşet verici bir çığlık, ardından bahçeye düşen bir kütlenin patırtısı duyuldu.

Peter bu sesin ne anlama geldiğini bilerek yüzünü buruşturdu. Küçük oğlanın yüzüne bakınca, onun da bunu anladığını görebiliyordu.

"Tony?"

Oğlan o bir kat merdiveni uçarcasına inip kendini dışarı attı. Peter da onu takip etti.

Büyük oğlan kaldırımda sere serpe yatıyordu; bir bacağı sakat bir şekilde geriye bükülmüş, fal taşı gibi açılmış gözlerini kırpıştırıyor, dudakları kımıldıyor ama bir şey söyleyemiyordu. Başı yana kayınca Peter onun kafatasının içe doğru ezildiğini, saçlarının kan içinde olduğunu gördü.

Nathan, "*TONY!*" diye haykırarak abisine koştu.

Peter başını kaldırıp binanın üst katlarına baktı. Altıncı katın balkonunda bir adam ve dört genç aşağıya bakıyorlardı. Adam Nathan'ı işaret edince gençler merdivene koştular.

"Gitmemiz gerek," dedi Peter.

Oğlan ona aldırmadı. "Tony. Tony. Lanet olsun, Tony."

Birkaç kişi başlarını kapılarından çıkarıp balkona baktılar, sonra çabucak içeri girdiler.

Peter merdivenden hızla inen gençlerin ayak seslerini duydu. Bir dakikaya kalmaz, aşağıda olurlardı. Elini oğlanın omzuna koydu. "Geliyorlar. Gitmemiz lazım."

Dudakları titreyen Nathan başını kaldırıp Peter'a baktı. "Onu öldürdüler!" Boğazından bir hüngürtü çıktı. "Abimi öldürdüler!"

"Şimdi de senin için geliyorlar. Buradan gitmeliyiz."

Oğlan balkona bakıp adamı gördü, merdivenden bağırarak inen gençlerin seslerini duydu. Gözlerindeki korku silinip yerini nefret almıştı. Elini abisinin ceket cebine sokup bir sustalı bıçak çıkardı. Bunu açarak ayağa kalktı.

"Onları öldürmek istiyor musun?" diye sordu Peter.

Oğlan cevap vermedi. Gerek yoktu. Gözleri her şeyi açıklıyordu.

Peter sırıttı. "Güzel. Hadi, onları öldürelim."

Peter hemen açık duran merdiven kapısının arkasına gizlendi. Uzun bıçağını çıkarıp sırtını duvara dayadı.

Dört genç hızla dışarıya çıkıp Nathan'ı gördüler. Titreyen elindeki küçük bıçağı görünce gülmeye başladılar.

Kısa boylu, uzun favorileri olan adaleli biri öne çıktı. "Sen çoktan öldün, orospu çocuğu. Ama çok ahmak olduğun için bunun farkında değilsin." Ceketinden bir tabanca çıkarıp Nathan'a doğrulttu. "Hadi, ne bekliyon, küçük horoz? Görelim bakalım..."

Gençlerin arasından yıldırım gibi bir karaltı ve çeliğin parıltısı geçti, tabancayla birlikte adaleli oğlanın eli havada uçup çimlerin üstüne düştü.

Bütün oğlanların gözleri büyüdü. Ama hiçbirininki kesik bileğinden kan fışkıran adaleli oğlanınkiler kadar büyümemişti. Sanki ondan korkuyormuş gibi, çotuğunu yüzünden uzaklaştırıp çığlık atmaya başladı.

Yanındaki oğlan ceketinin içinden bir şey çıkaracakmış gibi elini uzattı ama Peter o şeyi çıkarmasına izin vermedi. İşin içine tabanca girdiği zaman oyun biterdi. Hızlı davranıp bir adım önde olman gerekirdi. Göz açıp kapayana kadar bıçağını oğlanın boynuna sapladı, kanırttıktan sonra çekti.

Oğlan dizleri üstüne çöktü, elleri boğazında tüyler ürperten hırıltılı sesler çıkarıyordu. Peter'ın gözleri parladı ve şeytani bir kahkaha attı. Bunu gören diğer iki genç deli gibi kaçmaya başladılar.

"*HADİ GİDELİM!*" dedi Peter eli kesik oğlanın feryatlarını bastırmak için bağırarak. "Gerçekten, artık gitmemiz lazım."

Nathan ona minnet mi duysa, yoksa ondan korksa mı diye tereddüt içinde baktı.

Yukarıdan silah sesleri geldi; etraflarındaki toprak uçuştu. Balkondaki adam ateş ediyordu. Bunun üzerine oğlan harekete geçebildi, ikisi birlikte sayvanın altında siper aldılar. Nathan adaleli oğlanın düşürdüğü tabancasını fark etti. Uzanıp onu aldı.

Bahçenin karşısında gençlerin kaçmış olduğu binadan bağırış çağırış geldi. Sayıları artan gençler geliyorlardı.

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum," dedi Peter ve koşmaya başladı.

Oğlan da onu takip etti.

Dokuzuncu Bölüm

İLK KAN

Sekeu, Nick'i uzun masaya götürdü. Masanın üstü bulamaç, kirli kaşıklar ve kâselerle kaplıydı. Mavi periler bu pisliğin üstünde uçuşuyorlar, kırıntıları yalamaya çalışıyorlardı. İki oğlan ve bir kız bunları savuşturmak için ellerinden geleni yaptıktan sonra, kâseleri toplayıp bir fıçının üstüne bıraktılar.

Sekeu, "Eğitimin burada başlayacak," dedikten sonra iki kez el çırptı.

Çocuklar durup Nick'e baktılar. Bu çocuklarda vücut boyası, dövme veya yara izi yoktu. Yüzleri yuvarlaktı, sırım gibi kasları veya altın renkli gözleri yoktu. Tipik ortaokul öğrencilerine benziyorlardı.

"Nick, bu kız Cricket."

Kısa saçlı, ellerini küstahça kalçalarına dayamış bir kızdı. Baldırlarına kadar sıyırdığı bir kamuflaj pantolonu, adamakıllı eskimiş, uzun bilekli spor ayakkabıları vardı ve mor renkli bir kolsuz atlet giyiyordu. Başının kenarında, bir yara izi olması muhtemel, saçsız bir nokta vardı; bu onu uyuzmuş gibi gösteriyordu. Tek kaşını kaldırıp Nick'e gülümsedi.

"Ve Danny." Sekeu siyah çerçeveli gözlüğü olan ve kâseleri taşıyan tombalak bir oğlanı işaret etti. Çocuğun gözlüğü bir kayışla başına dolanmıştı ve bu görünüşüyle Nick onu sınıfın inek öğrencisine benzetti. Danny'nin saçlarında ve beyaz tişörtünde

bulamaç kalmıştı. Kahverengi kadife pantolonu belinin üstüne çekilmiş, ayaklarında botlar vardı. Bir peri onun kafasına konup saçlarındaki bulamaca yumuldu. "Hay, lanet!" diye bağıran oğlan başını sağa sola salladı. Ama peri kaçmayınca, Danny dengesini kaybederek elindeki kâseleri yere düşürdü. "Lanet olsun!" diye bağırarak eliyle periyi kovaladı.

Sekeu başını iki yana salladı. "Danny ve Cricket de senin gibi, henüz kanıtlanmamış olanlardandır. Onlar Yeni Kan. Kendini kanıtladıktan sonra klana ait olursun ve ancak o zaman Şeytan Türü saflarına katılabilirsin."

Nick gözlerini yuvarladı.

"Bu da Leroy."

Leroy iri yapılı bir çocuktu ama Danny gibi tombul değildi; kalın kemikliydi ve sağlam yapılıydı. Kısa siyah saçları kafatasına yapışmış gibi görünüyordu. Kolsuz bir eşofman üstü ve Şeytanlarınki gibi deri pantolonu vardı ama pantolon onlarınki gibi süslü değildi.

"Leroy epey bir zamandan beri bizimle. Hâlâ kanıtlanmış değil." Sekeu oğlana karamsar bir bakış attı. "Leroy'un yakın bir zamanda bunu değiştireceğini umuyoruz."

Leroy kızararak ağzını büzdü.

"Leroy seninle ilgilenecek. Hemen yerleşmeye bak."

Leroy, Nick'e düşmanca baktı.

Sekeu başka bir şey söylemeden dönüp onları işleriyle baş başa bıraktı.

"İşe yara," dedi Leroy bezini Nick'e atarak. Bez masaya düşünce ıslak bulamaç parçaları sıçrayıp Nick'in gömleğine geldi. "Ha, aklımdayken," diye ekledi Leroy. "Ben senin bebek bakıcın değilim. Sıkıştığın zaman gelip bana sızlanma. Tamam mı?"

Nick derin bir soluk verdikten sonra bezi alıp masanın üstünü silmeye başladı. Masanın bir ucundan diğerine giderken periler vızıldayarak kafasının üstüne dolanıyorlardı. Masanın sonuna gelince kırıntıları yere doğru sildi. Sonra Cricket'ın kâseleri silmekte olduğu sabunlu su fıçısına gitti. Bezini fıçının kenarına bırakıp döndü.

"*HEY!*" diye bağırdı Leroy masanın öbür ucundan. "Bu ne be? İşin bitmedi. Bıraktığın pisliğe bak."

"Gayet iyi."

"Hayır, hiç iyi değil. Perilerin her şeyin üstüne sıçmalarını mı istiyorsun? Al bezini, bir daha sil. Bu defa işini doğru yap."

Nick ona öfkeyle baktı.

"Bu tavrından vazgeç," diye fısıldadı Cricket. "Onunla dalaşmak senin için iyi olmaz"

Nick bezi alıp masaya döndü ve yeniden silmeye başladı.

Leroy arkasına geçti. "Sen geri zekâlı mısın? Buna silmek mi diyorsun? Bir masanın üstünü silmek çok zor bir iş mi?" Bezi Nick'in elinden alıp masanın üstünü bastıra bastıra sildi. "İşte böyle. Gördün mü? Şimdi doğru yap."

Nick bezi masaya çarpıp oradan uzaklaşmaya başladı. Daha iki adım atmadan yakasında bir el hissetti; Leroy onu sertçe çekerek masaya yapıştırdı. Saçından kavrayıp yanağını beze dayadı. Nick sıyrılmaya çalıştı ama Leroy onun kolunu arkasından bükünce acıyla bağırdı.

Leroy onun yüzüne doğru eğildi. Nick onun alnındaki damarların atışını görebiliyordu. Elleriyle bileğini o kadar sert sıkmıştı ki, Nick kemiğinin kırılacağından korktu.

"Yapma!" diye yalvardı Nick.

"Bak, bok parçası. Sana bir şey yap dediğim zaman, bunu hemen yapacaksın. Anladın mı?"

"Evet," dedi Nick.

Leroy onun kolunu biraz daha büktü. "Anladın mı?"

"*EVET!*" diye haykırdı Nick.

"Ne?"

"*EVET! EVET!*"

Leroy onu bıraktı. "Hadi, şimdi o masayı sil, salak herif."

"Orada yıkanabilirsin," dedi Cricket önünde bir ay resmi kazılmış olan bir kapıyı işaret ederek. "Orası banyo."

Nick temizlik bezini fıçının kenarına astıktan sonra banyoya yöneldi. İçeri girip, kapıyı kapadıktan sonra sırtını kapıya dayadı. Ağlamamak için kendini zor tutarak gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Ellerini yumruk yaptı. "Hepinizi sikeyim, adi piçler," diye fısıldadı. "Siktiğimin piçleri."

Bir şey hışırdadı, bir çatırtı sesi.

Nick gözlerini açıp hızla küçük, loş ışıklı odayı taradı. Duvarda asılı, yüzeyi çatlaklarla kaplı bir ayna vardı; görüntüsü bir dü-

zine parçaya ayrılmıştı. Bir karış enindeki yüksek bir pencereden ince bir ışık huzmesi geliyordu. Bu ışık sayesinde bir köşede çok eski, pirinç bir tulumba, bunun altındaysa yere konmuş yuvarlak bir döşeme tahtası gördü. Bunun tuvalet olduğuna hükmetti ve fena halde sıkışmış olduğunu fark etti.

Tahtaya bağlı bir ip bir makarayla aşağıya yukarı doğru çekiliyordu. Nick ipi çekince kapak açıldı ve dışarı berbat bir koku çıktı. Tam tuvaletini yapacakken o takırtıyı yine duydu. Delikten geliyordu. Gözüne bir hareket çarptı. Bir sıçan büyüklüğünde, bir sürü örümcek bacağı olan bir şey yere sıçradı. Başını eğip altı donuk, ruhsuz gözüyle Nick'e baktıktan sonra gözden kayboldu. Nick karanlık deliğin içine bakınca yüzlerce parlayan gözün ona baktığını gördü. Ayağıyla kapağı ittiği sırada, bir köşede kuş pisliğine benzeyen şeyler gözüne çarptı. Başını kaldırıp bakınca, o mavi insancıklardan ikisinin kirişlerdeki yuvalarından ona bakmakta olduklarını gördü. Kanatlarını çırpıp tıslıyorlardı.

"Ne sikim bir yer burası?" dedi fermuarını çekerken. Aynaya bir göz attı; bir düzine öfkeli yüz ona bakıyordu. *Bir mülteci kampındaki birine benziyorum*, diye düşündü; saçlarında çamur ve bulamaç, üst dudağı şişmiş, başından akan kan yüzünde kurumuş... "Kendimi nasıl bir belaya soktum?" Birden annesini görme ihtiyacı ezici bir şekilde içini kapladı. Gözleri yaşlarla dolunca aynadaki görüntüsü bulanıklaştı.

"Hayır. Annemin canı cehenneme," dedi. "Bütün bunlar onun suçu. Dünyada görmek isteyebileceğim en son insan o." Öfkeyle gözyaşlarını silip tulumbaya gitti.

Nick tulumbayı pompaladı, ellerini püskürten suyun altına sokup yüzüne su çarptı. Su soğuk ve canlandırıcıydı. Saçlarındaki çamuru, bulamacı ve kanı yıkadıktan sonra sıra yüzüne ve kollarına geldi. Tekrar aynaya baktı. *Oyunlarını oynayacağım*, dedi içinden. *Ama ilk fırsatta buradan tüyerim.*

Nick tuvaletten çıktığında Sekeu onu bekliyordu.

"Gel," dedi ve onu odanın karşı tarafına götürdü. Silahlarla idman yapan bir grup Şeytanın etrafından dolandılar. Havayı yüksek sesle bağırmalar ve birbiriyle çarpışan tahtaların takırtıları doldurmuştu.

Odanın karşı tarafına –Nick'in ilk gördüğünde çocuk sandığı–

saman mankenlerin iplerle asılı bulunduğu yere geldiler. Şimdi, yakından bakınca bunların ne işe yaradığı belli oluyordu: İdman mankenleriydi. Buradaki zemin kumluydu. Leroy, Cricket ve Danny'nin kısa sopalarla saman adamlara çeşitli hamle çalışmaları yaptıklarını gördü.

Danny durdu; nefes nefeseydi, yüzü pancar gibi olmuştu ve ter içinde kalmıştı. "Hey," diye seslendi kaşını silerken. "Mola vakti gelmedi mi?"

"Danny," dedi Sekeu. "Daha yeni başladın."

Danny'nin omuzları düşerken uzun bir inleme sesi çıkardı.

Sekeu ona aldırmadan duvara gitti ve bir sopa aldı. Bunu müthiş bir hızla vücudu etrafında döndürdükten sonra pat, diye durdu. Sopayı Nick'e uzattı. "Al."

Nick sopayı aldı.

"Gel."

Nick onun peşinden saman mankenlerden birine yürüdü.

"Bugün vuruş yapmayı öğreneceksin."

Nick diğer Yeni Kanın onu seyretmekte olduğunu fark etti. Leroy'un aşağılayıcı sırıtışını fark etmemek mümkün değildi.

Sekeu mankeni şöyle bir ittikten sonra Nick'e başını salladı.

Nick sopayı kaldırıp bekledi. Manken ona doğru sallanınca var gücüyle sopayı ona savurdu. Ama daha tam vuramadan manken ona çarparak elindeki sopayı düşürdü. Nick geriye sendeleyip kıç üstü yere indi.

Leroy bir kahkaha attı.

Nick'in yüzü kızardı. Ayağa kalkmadı.

Sekeu bekledi.

Nick başını iki yana salladı. "Neden bu işten vazgeçmiyoruz?"

Sekeu ona doğru eğildi. "Sana saygı duymalarını sağlamazsan, daima zorbaların hedefi olursun." Gözlerini Leroy'a çevirdi.

Nick iç geçirip, sopayı aldı ve ayağa kalktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Sekeu.

Nick sopasını kaldırdı. Sekeu bir kez daha mankeni salladı ve manken bir kez daha Nick'i yere devirdi.

Nick zor bela ayağa kalktı. "Bak," dedi başını iki yana sallayarak. "Gerçekten, ben böyle şeyler için uygun değilim. İçimde yok."

Sekeu'nun yaşsız gözleri Nick'in yüzünü inceledi. "Nick, bu-

gün şeytan hayvanla dövüştün. Kalbinde cesur bir ruh gördüm. Bir savaşçı ruhu."

Nick onun bu saçma sözlerine gülmek istedi ama Sekeu'nun bunu söyleyiş şekli, söylerken ona bakışı ona inandığını gösteriyordu. Nick o güne kadar ona böyle bakan kimse görmemişti.

Nick iç geçirdi. "Pekâlâ," diyerek sopayı yerden aldı.

Saman manken bir kez daha onu yere devirdi.

"Lanet olsun," dedi Nick öfkeyle kuma yumruk atarak. "Bu manken çok ağır."

"Büyüklüğün ve ağırlığın önemi yoktur."

Nick ayağa kalktı; sopayı Sekeu aldı.

"Önce L duruşuna geçmen lazım," dedi Sekeu duruşu göstererek. "Ağırlığın arkadaki bacağında olacak, öndeki bacağın hafif kalacak. Bu senin manevra yapabilmeni ve vücudunun bütün ağırlığını vuruşuna yöneltmeni sağlar. Arkadaki ayağınla kendini iter, öndekini savurmaya hazırlarsın." Sekeu bunu vurgulamak için öndeki ayağını yere mıhladı. "Şimdi bir elini aşağıda, diğerini orta bir yerde tut. Vurduğun zaman üstteki elin alttakiyle buluşsun. Bunu yapmak kuvvet sağlar."

Sekeu sopayı havada şaklattı. Nick bunun gücüyle sopanın resmen titreştiğini gördü.

"En önemlisi, dikkatini hedefe vurmaya odaklama. Bunun içinden geçmeyi istiyorsun. Eğer hedefe vurmaya odaklanırsan, bütün kuvvetin o temasta kaybolacaktır. Ama dikkatini hedefin ötesine odaklarsan, darben kuvvetli olur.

"Ayrıca, zamanlama da çok önemlidir ama o çalışmayla geliştirilir."

Sekeu saman mankeni itti, hemen L duruşu aldı, manken ona doğru geri gelirken vücudu hafifçe öne, arkaya doğru sallanıyordu. Son anda vücudu bir engerek yılanı gibi öne fırladı. Sopası saman mankene çarpınca korkunç bir *ŞAK* sesi çıkarak odada yankılandı. Manken darbenin etkisiyle neredeyse iki büklüm bir halde geriye gitti. Kopan samanlar etrafa saçıldı.

"Vay canına," dedi Nick heyecanla.

"Sen de yapabilirsin, Nick. Ama çalışman lazım."

Nick yapamadı. Yakınından bile geçemedi. Ama Sekeu'yla geçirdiği bir saat sonunda artık yere devrilmeden mankeni durdurabiliyor, her defasına hedefine vurabiliyordu. Bunlar küçük

adımlardı ama her vuruşunda Nick daha iyi yapabildiğini gördü.

Sekeu bir çocuktan diğerine gidiyor, onları teşvik edip, kendilerini zorlamalarını sağlıyordu. Onlara işin püf noktalarını, nerede hata yaptıklarını gösteriyordu. Bir süre sonra Sekeu onları kendi başlarına bıraktı. Nick eğitimin tekrarında kendini kaybetmişti. Geçen zamanın ve gerçekten eğlendiğinin farkında bile değildi. Ve bir süre Mist'te gördüğü spor ayakkabısını, mavi perileri, Leroy'u ve Peter adındaki altın-gözlü oğlanı unuttu.

Sekeu onları etrafında topladı. Nick, Cricket ve Danny onun saman mankeni Leroy'a itişini seyrettiler.

Leroy mankene sert bir darbe vurup onu geri savurdu.

"Güzel," dedi Sekeu.

"Tabii güzel," dedi Leroy sırıtarak.

"Hadi, bir daha."

Leroy duruş pozisyonu aldı, sopayı kaldırdı; Yeni Kanlar önünde şov yapmaktan çok hoşlandığı belliydi.

Sekeu mankeni ona doğru itti ama bu defa döndürerek, bir yandan diğerine savrulacak bir şekilde gönderdi.

Leroy şaşırıp gerilerken saman manken onu yere devirdi.

Leroy hemen ayağa fırladı. "Hey, bu da neydi böyle?"

"Beklenmedik hamleler için hazırlıklı olmalısın," dedi Sekeu. "Danny, Leroy neden düştü?"

"Manken ona çarptığı için mi?" dedi Danny sırıtarak.

Cricket bir kahkaha attı.

Sekeu'nun kaşları çatıldı. "Nick, Leroy neden düştü?"

Nick tam bilmediğini söyleyecekken nedenin Sekeu'nun ona gösterdiği şey olduğunu anladı. "Dengesini iyi sağlayamadı," dedi.

Sekeu onaylar şekilde başını salladı. "Çok iyi, Nick."

Leroy, Nick'e öldürücü bir bakış attı.

"Leroy, bunu defalarca tekrarladık. Çok kuvvetlisin ama sadece kuvvete bel bağlamamalısın. Sana gösterdiğim şeyi çalışmazsan sınavı hiçbir zaman kazanamazsın."

Leroy'un ağzı büzülerek küçüldü. Nick onun alnındaki damarın attığını görebiliyordu.

KLANG; KLANG; KLANG... bronz bir kaşığın demir bir tencereye vurulmasıyla çıkan çınlama bütün odayı kapladı. Pişmiş soğan kokusuyla Nick'in midesi guruldayınca o anda ne kadar acıkmış olduğunu fark etti.

Şeytanlar malzemelerini bırakıp grup hallinde itişe kakışa sofraya koştular; devasa demir kazanın önünde bir yer kapmaya çalışıyorlardı. Kızılkemik ve üç başka Şeytan yemekten sorumluydular ve uzatılan kâseleri bir çeşit yahni olan yemekten bol kepçe doldurmaya başladılar.

O ana kadar kalp krizi geçirmiş biri gibi sırtüstü yatmakta olan Danny birden doğruldu ve o gün ilk defa canlı gibi göründü. "Yemek vakti. En sevdiğim spor!"

Nick sopasını bir direğe dayayıp yemek kuyruğuna doğru yürüdü.

"Aklından bile geçirme," dedi Leroy.

Nick dönüp ona baktı.

"Yapman gereken bir iş var."

Leroy Şeytanların yemek kuyruğuna koşarken attıkları malzemelerin bulunduğu idman alanını işaret etti. Kılıçlar, sopalar, mızraklar ve türlü kasklarla koruyucu yastıklar vardı.

"Silahları şu duvardaki raflara koy." Eliyle gösterdi. "Malzemeleri şuraya taşı. Ve bu iş hakkıyla yapılmadan seni sofrada görmeyeyim."

Cricket iki tane sopa alıp raflara doğru yöneldi.

"Hayır," dedi Leroy başını iki yana sallayarak.

Cricket şaşırarak ona baktı.

"Bu gece bu işi Nick tek başına yapacak."

"Bu haksızlık," dedi Cricket. "Onun böyle..."

"Kes sesini," dedi Leroy.

Cricket bir şey daha söyleyecekken durdu ve dudağını ısırdı. Sopaları duvara dayayıp masaya yöneldi.

"Eh, istersen bütün gece orada dikilip durabilirsin," dedi Leroy, Nick'e. "Ama her şey yerine konmadan yemek yiyemezsin."

Leroy Cricket ve Danny işitme mesafesi dışına çıkana kadar bekledikten sonra, "Bir şey daha var, göt oğlan," dedi. "Eğer bir daha beni mahcup edersen bu defa bunu sana çok kötü ödetirim. Hem de çok kötü." Parmağını Nick'in göğsüne batırdı. "Anladın mı, sik kafa?"

Nick silahları yerleştirdiğinde, Şeytanların çoğu yemeklerini bitirmişlerdi. O kadar yorgundu ki, neredeyse sofraya gitmeyecekti ama midesindeki gurultu bu niyetini değiştirdi.

Demir kazana gitti, iki tane mavi periyi eliyle savuşturduktan sonra kapağını açtı. Yahniden sadece birkaç tane kurumuş parça kalmıştı. Nick kazanın dibini de kazıdığı halde kâsesinin sadece yarısını doldurabildi.

Leroy masanın bir ucunda tek başına oturuyordu. Cricket ve Danny ortada bir yerde, iki Şeytanın yanındaydılar. Cricket, Nick'e bakıp gülümsedi. Nick kâsesini herkesten olabildiğince uzak bir yere koyup bitkin bir halde oturdu.

Hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu. Ama iyi tarafı da vardı. İtiraf etmekte zorlanıyordu ama eğitim ona çok doyurucu gelmişti. Sporda, özellikle de takım sporlarında hiçbir zaman başarılı olmamış, sadece kaykay yapmayı sevmişti. Bir maç yapılacağı zaman takıma en son seçilen hep o olurdu; bu yüzden takım oyunlarını hiç sevmezdi; bunlar sadece Leroy gibilerinin onu aşağılayacağı ortamlar yaratırdı.

Şeytanlar yemeklerini bitirdikten sonra tabaklarını sabunlu su dolu olan fıçıya koydular ve odanın etrafına dağıldılar. Kimi kitap ve çizgi romanların olduğu raflara gitti, bazıları dart atmaya, dama, iskambil veya çeşitli masa oyunları oynamaya başladı.

Nick'in kulağına alçak sesli bir müzik geldi; siyah kıvırcık saçlı bir kız şöminenin yanında kemanının akordunu yapıyordu. Bir dakika sonra yanına iki oğlan geldi; biri bir davulda ilkel bir ritim tutturmaya çalışıyor, diğeri de bir akustik gitarı tıngırdatıyordu. Önceleri sadece bir gürültüden ibaretti ama sonra kız yayıyla üç kez tıklatınca gerçekten çalmaya başladılar. Odayı kemanın tatlı, hüzünlü sesi kapladı. Kız kemanın kederli şarkısı sanki kendi sesiymiş gibi gözleri kapalı çalıyordu; derken davul bir cenaze ayinine özgü bir ritimle ona katıldı. Son olarak gitar devreye girdi ve Spagetti-Western tarzı bir melodiye başladı. Nick bu vahşi çocukların bir melodiyi bu kadar güzel ve yürekten çalışlarına hayret etti. Yemeğini yerken bu melankolik müzikle mest oldu.

Yahninin tadı o sabah kahvaltıda yediği bulamaca benziyordu. Aslında aradaki tek fark, yahnide böğürtlen yerine mantar ve so-

gan parçaları oluşuydu. Mantarlar çok lezzetliydi. Nick yakından bakmak için bir tanesini aldı. Tam o anda bir mavi peri masaya, onun erişemeyeceği bir yere kondu. Bu peri simsiyah saçlı genç bir oğlandı. Başını yana eğmiş, Nick'in parmakları arasındaki mantara bakıyordu. Nick onun bu kadar insana benzeyişine şaşırdı. Mantarı ona attı. Peri bunu hemen kaptı, tısladı ve uçup gitti. Nick'in dudakları bir gülümsemeyle yayıldı.

Şeytanlar akşam etkinliklerine başlamışlardı. Bir köşede hareketli bir poker oyunu sürüyor, bağrışmalar ve küfürler duyuluyordu. Bir çocuk İspanyol kökenli bir oğlanın omzuna boynuzlu bir kurukafa dövmesi yapıyor, mürekkebin deri altına geçmesi için bir dikiş iğnesiyle iplik kullanıyordu. Oğlan acıya dayanıklıymış gibi görünmeye çalışsa da Nick onun bayılmak üzere olduğunu gördü. Dudaklarında sigaralarla duran Şeytanları görünce şaşırdı; bu halleriyle suçlu çocuklara benzemişlerdi. Üç çocuk yaptıkları uyduruk potaya basket atmaktaydılar. Sadece oyalanmakta olmalarına rağmen bu kadar çevik ve hızlı olmaları Nick'i şaşırttı.

Peri oğlan geri geldi. Masanın ucuna, Nick'in biraz daha yakınına kondu. Minik çekik gözleriyle Nick'e baktı.

Nick ona bir kırıntı attı.

"Bunu yapmamalısın."

Nick dönüp bakınca yanında dikilmiş duran Cricket'ı gördü.

"Onları beslersen, bir daha hiç yanından ayrılmazlar," dedi Cricket karşısına otururak. Bir dakika sonra Danny de gelip onlara katıldı.

"E," dedi Cricket. "Sen nerelisin?"

Nick cevap vermedi.

Cricket ona doğru uzanıp "Leroy'u kafana takma," diye fısıldadı. "Hepimize öyle davranır. Ona diklenme. Bazı zamanlar çok gerginleşir."

Nick'in Leroy hakkında uyarılmaya ihtiyacı yoktu.

"E, nerelisin?" diye sordu Cricket bir daha. Nick tam ona konuşmak istemediğini söylemek üzereyken bir gürültü koptu.

"Savaş geminin yerini değiştirdin! Gördüm!"

"Hayır!

"Tam şurada, B-12'deydi. Bunu söyledim. Sayılır."

"Hayır!"

"Beş para etmez bir *hilekârsın*!"

Odaya sessizlik çöktü.

"Yine Kızılkemik," diye fısıldadı Danny.

"Her zaman Kızılkemik olur," dedi Cricket.

"Geri al!" dedi Kızılkemik bir bıçak çıkararak.

"*HAYIR!*" dedi iri yapılı sarışın bir oğlan ve kendi bıçağını çıkardı.

İki oğlan odanın ortasına karşılıklı pozisyon alırken herkes oradan uzaklaştı.

"Öf," dedi Danny. "Yine aynı şey."

Bütün Şeytanlar yaptıkları işi bırakıp onların etrafında bir çember oluşturdular ve art arda "ilk kan," diye tezahürat yapmaya başladılar.

"İlk kan mı?" diye sordu Nick.

"Evet," dedi Cricket. "Anlaşmazlıklarını bu şekilde çözerler. Kim ilk kanı çıkarırsa, o kazanır."

İki oğlan bıçaklarını birbirlerine doğru sallıyorlar, bir açık aramak için sıçrayarak, kıvırarak tehlikeli bir dans ediyorlardı. Yaptıkları hamlelerde bıçaklar hedefini kıl payı ıskalıyordu.

"*KAN!*" diye bağırdı Kızılkemik, bıçağını kaldırıp sırıtarak. "İlk kanı çıkardım."

"*ÇIKARMADIN!*" diye bağırdı öbür oğlan.

Herkes durdu. Sekeu gelip oğlanın alnını muayene etti. Parmağını o ize sürdükten sonra küçük kan lekesini herkes görsün diye elini kaldırdı.

Kalabalıktan onaylayan mırıldanmalar yükseldi.

"İşte böyle," dedi Cricket. "İz ne kadar ince, çıkan kan ne kadar az olursa, galibiyet o kadar daha değerli olur. Üstün beceri gösterir."

Sarışın oğlan sövüp saydı ama bıçağını indirdi. Şeytanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi, daha önce yaptıkları işlere döndüler.

"Nasıl bu kadar seri hareket edebiliyorlar?" diye sordu Nick. "İmkânsızmış gibi görünüyor."

"Sihir yüzünden," dedi Cricket.

"Sihir mi?" dedi Nick. "Hadi canım, sen de."

"Hayır, sihir her şeyin içinde vardır," dedi Danny. "Şu anda bunu yiyorsun."

"Ne?" Nick yemeği bıraktı. "Yemeklerimize bir şey mi katıyorlar?"

"Hayır," dedi Danny. "Buna gerek yok. Zaten bu bir iksir veya peri tozu değil. Sekeu bana buradaki her şeyde sihir olduğunu söyledi: havada, suda. Ama bunu yediğin zaman doğruca midene indiriyorsun. Bu yapışkan şey," Danny Nick'in kâsesinden bir parça sıyırdı, "meşe palamutlarından oluşur. Ama buradaki her şey gibi, içlerinde sihir vardır."

"Gözlerini fark ettin, değil mi?" diye sordu Cricket. "Altın renginde. Bunu sihir yapıyor."

Nick onun gözlerindeki hafif pırıltıyı da fark etti.

"Anladığım kadarıyla," dedi Cricket, "burada yeterince uzun bir süre kaldığın zaman, görünüşün değişmiyor ama sana süper güçler kazandırıyor."

"Hayır, süper güç değil," diye düzeltti onu Danny. "Bunu daha çok sihirli steroitler olarak düşün. Bu kadar hızlı hareket edebilmelerinin bir nedeni de budur."

"Yan etkileri ne olur?"

"Yan etkileri," dedi Danny dudak bükerek. "Ne diyorsun sen? Bu bilim falan değil, düpedüz sihir. Abraham'a bak." Danny şöminenin yanında duran siyah oğlanı işaret etti. "Abraham yüz yaşını geride bıraktı. Onda herhangi bir terslik görebiliyor musun? Ve Sekeu, kimse onun kaç yaşında olduğunu bilmiyor. Buradaki diğer çocuklardan bazıları altmışlı, yetmişli yıllardan beri buradalar."

"Evet," dedi Cricket gülerek. "Kızılkemik'e iPod nedir diye sorsana."

Nick sihirli yahnisi nasıl bir etki bırakacak diye düşündü. Zehirleniyorlar mıydı? Midesindeki giderek yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Üstünde düşündüğün zaman tuhaf bir histi ama fena da değildi, rahatlatıyordu. Ama ona gerçekten ne yaptığını da merak etti.

Kaşığındaki yiyeceğe kuşkuyla baktıktan sonra, Şeytanları inceledi. *Hiçbirine zarar vermiş gibi görünmüyor.* Bir oğlanın arkadaşının üzerinden sıçrayıp potaya bir hook atış yapışını seyretti. *Hem de hiç zarar vermiyor.* Yediği bu şey onun da böyle hareket edebilmesini sağlayacak mıydı? Öyle hareket edebilmeyi istiyor muydu? Nick dolu kaşığını ağzına attı.

"Sizleri bilmem," dedi Danny, "ama şahsen bir Big Mac'i bu lapaya bin defa tercih ederim."

Üçü birden başlarını sallayarak güldüler.

Leroy yanlarına gelince sustular. Leroy onları süzdü. "Burasını temizleyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Kimse cevap vermedi.

"Beni duydunuz mu?"

"Biliyoruz, Leroy," dedi Cricket. "Hadi ya, biraz gevşesene."

Danny başını salladı. "Evet, tamam. Biliyoruz."

"Ya, demek böyle. Sizler de bana karşı cephe mi alıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Cricket usanmış bir şekilde iç geçirerek. "Kimse sana karşı cephe almıyor, Leroy. Aynı takımda olmalıyız. Unuttun mu? Bak, bir kere olsun yanımızda oturup bizimle konuşsana. Bir kerelik olsun, iyi davran."

Leroy duraksadı. Sonunda Nick'in yanına oturdu.

"Bakın, sizi dürtüklemeyi ben istemiş değilim," dedi Leroy, Şeytanlara bakarak. "Bunlar beni zorluyorlar. Bu adi yaratıklar devamlı üstüme geliyorlar."

"Aynı şeyi hepimize yapıyorlar," dedi Cricket. "Bu da onların sorumluğu olmalı. Öyle yapmaları gerektiğine inanıyorlar. Yani bizleri daha dayanıklı hale getirmek için falan..."

"Tabii, ya, sorun değil," dedi Danny. "Hem zaten sen yakında onlardan biri olacaksın. O zaman seni rahat bırakırlar."

Leroy'un yüzü asıldı.

"Sahi, Şeytan olmak için ne yapmak gerekiyor?" diye sordu Danny.

"Birine meydan okuyup ilk kanı çıkarman gerekiyor," dedi Leroy. "Ya da birinin hayatını kurtarmak veya olağanüstü cesaret isteyen bir eylemde bulunmak. İşte, buna benzer saçmalıklar."

"E, o halde sen bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Danny burnunu çekerek.

"Yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Leroy bozularak.

Danny'nin gülümsemesi buhar oldu. "Onu demek isteme..."

"Siktir git, Danny."

"Şaka yapıyordu, Leroy," dedi Cricket. "Biraz gevşesene ya."

Leroy öfkeli bakışlarını kâsesine çevirdi. Kaşığını öyle sıktı ki, parmak kemikleri beyazlaştı.

"E," dedi Cricket. "Nick, ne diyordun?"

"Ne?"

"Bize nereli olduğunu söyluyordun."

"Hayır, söylemiyordum."

"E?"

"E, ne?"

"Nerelisin?"

O sırada peri oğlan gelip, Nick'in yanına kondu ve başını eğerek ona o tuhaf, hiç kırpmadığı gözleriyle baktı.

Nick bulamacından bir kırıntı aldı. Peri buna ümitle bakıp öne doğru bir adım attı; bunu yapınca Leroy kaşığıyla ona vurdu. Bu sert darbe küçük yaratığı masanın arkasındaki duvara kadar uçurdu.

"N'aptın!" dedi Danny.

"Senin neyin var?" diye bağırdı Cricket.

Leroy'un gözleri kısıldı. "Ya, öyle mi? Artık böyle mi olmasını istiyorsunuz?"

Ayağa kalkmaya çalışan mavi perinin kanatları titreşiyordu.

Leroy oraya gidip periyi ayağının altında ezdi. Botunun altından tüyler ürpertici bir çıtırtı çıktı.

Nick ağlayacak gibi oldu. Yerde yatan paralanmış şekle bakarken dehşet içinde onun henüz ölmemiş olduğunu fark etti. Bir kan lekesinin içinden sürünmeye çalışıyor, kanatları titreşiyordu. Yaratık acıyla debelenirken Nick onu her zamankinden daha çok insana benzetti.

Leroy art arda onu ayağıyla ezdi.

"*TANRIM!*" diye bağırdı Cricket. "Senin neyin var?"

Botunun tabanını duvarda kazıyarak temizlerken Leroy'un yüzü çarpılmıştı. Duvarda bir et ve kıl lekesi kaldı. "Küçük pis mahluklar! Devamlı üstüme geliyorlar! Herkes devamlı üstüne geliyor!" Ayağını yere vura vura oradan gitti.

"Bu çocuk zırdeli," dedi Cricket. "Hepten kafayı yemiş. Gözlerinin ne hale geldiğini gördünüz mü? Sanki aklı başından gitmiş gibiydi."

Köklerin yanına gelmişler, Leroy'dan ve ölü periden olabildiğince uzaklaşmışlardı. Nick yerde oturmuş, çenesini dizlerine dayayıp bacaklarına sarılmıştı. Cricket ve Danny sırtlarını köklere dayamışlardı.

"Lanet olsun," dedi Cricket, "Her şey bir yana, perilere zarar vermememizi bize söyleyen Leroy'un kendisiydi. Yasalardan bi-

ridir, demişti. Bu yerin sihrinin bir parçasıdırlar gibisinden bir şeyler söylemişti."

"Periye zarar vermedi," dedi Danny. "Onu öldürdü."

"Ha, sağ ol, Danny. Ben de oradaydım, unuttun mu?"

"Herhalde bipolar bozukluğu falan vardır," dedi Danny. "İlaç kullanması lazım."

"Evet, bütün bu çocuklarda şu veya bu şekilde bir bozukluk var. Yani hepimizin başından boktan şeyler geçti, değil mi? Leroy farklı. Onun daha derine inen bir sorunu var."

Kısa bir süre kimse konuşmadı.

"Bakın," dedi Cricket, "Abraham bana Leroy'un bayağı uzun bir zamandan beri burada olduğunu söylemişti. Yani, birkaç hafta değil, adamakıllı uzun bir süre. Dediğine göre, Leroy meydan okumaktan korkuyormuş, bu yüzden hâlâ sadece İlk Kanmış. Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence sorun bu. Bence onu deli eden şey bu."

"Vay be, ruh doktorumuz teşhisini koydu bile," dedi Danny.

Cricket ona sert bir bakış attı.

"Pekâlâ, ben size ne düşündüğüm söyleyeyim," dedi Danny. "Bence bizim Leroy bebekken çok fazla boyalı şeyler yemiş."

"Bunu birisine söylesek mi?" diye önerdi Cricket.

"Evet, iyi olur," dedi Danny. "Cricket, bu işi sen yapsana."

"Olmaz."

"Neden?"

"Dalga mı geçiyorsun? Etrafına bir baksana."

İki Şeytan sırayla birbirlerinin ayaklarının dibine bıçak atıyordu. Başka bir grup kollarına desenler kazımaktaydı.

Cricket iç geçirip kendini yere bıraktı.

Nick mavi perinin öldürülüş sahnesini aklından çıkaramıyordu. Küçük yaratık insana o kadar çok benziyordu ki. Herhalde bütün canlı varlıklar aynı olmalıydı: hayvanlar, insanlar, periler bile. Acı çektikleri zaman, ölüm korkusu duydukları zaman aynı oluyorlardı. Nick'in gözkapakları ağırlaştı. Uyumaya, bu uzun ve korkunç günü geride bırakmaya hazırdı. Midesinde bir sıcaklık vardı, doğal olmayan bir sıcaklık. Aklına yine o yemek ve bunun onu nasıl etkileyeceği sorusu geldi. Ama fena bir his de değildi. Gözlerini kapatıp bunun vücuduna yayılışının tadını çıkardı.

Ateş sönmeye yüz tutmuş, birkaç Şeytan saman kaplı kafeslerine gidiyordu. Müzik kesilmiş, Sekeu ve Abraham birer birer meşaleleri söndürmekteydiler.

"Galiba bize ipucu veriyorlar," dedi Cricket. "Hadi, Nick. Seni yerleştirmemiz lazım."

Nick gözlerini açtı. "Ne?" Ama Cricket ve Danny kafeslere doğru yönelmişlerdi. Nick ayağa kalıp peşlerinden gitti.

"Bu nasıl?" diye sordu Cricket kendisininkinin yanındaki kafesi işaret ederek.

"İyi," dedi Nick ve uykulu bir şekilde kafese girmeye hazırlandı. Ama bir kafeste uyumanın saçmalığı dank edince, durdu. "Cricket?"

"Efendim."

"Neden bizleri kafeslere sokuyorlar?"

Cricket güldü. "Mavi periler bütün gece musallat olmasınlar diye." Bir branda çıkardı. "Bunu al, kafesin üstünü ört. Bu sayede üstüne işeyemezler. Uçlarını bağlayabilirsin ama aslında fark etmez çünkü bunların çözemeyecekleri düğüm yoktur."

"Evet, sana ulaşırlarsa, vücudundaki bütün kanı emerler," dedi Danny. "Geçen gece bir çocuğun başına geldi."

Nick ona korkuyla baktıktan sonra Cricket'ın sırıtışını gördü.

"Hadi be," dedi Nick.

Danny güldü.

Nick branda bezini kafesinin üstüne serdikten sonra içine girdi. Bir kafeste uyumayı hâlâ çok tuhaf buluyordu ama bunu umursamayacak kadar yorgundu.

"Sabah kahvaltısında jambonlu yumurta ve gözleme çıkacağını umuyorum," dedi Danny kafesine girerken. "Çikolatalı böreğe bile fitim be."

Cricket bir şey hakkında bir şeyler söylüyordu ama Nick bunu duymadı bile. Gözkapakları çok ağırlaşmıştı. Midesindeki sıcaklık yayılmaya devam ediyor, onu bir battaniye gibi sarıp derin bir uykuya çekiyordu.

Bu sıcaklık onu rüyasına kadar takip edip, güneşli, hoş kokulu bir yaz günü haline geldi. Nick ağaçlarla çevrili bir çayırdaydı, etrafındaki her şey güneşin parlak ışınlarıyla altın rengini almıştı. Yüzünü

yukarıya kaldırıp kollarını iki yana açtı ve o sıcaklığın bütün vücudunu sarmasını sağladı.

Kıkırdamalar duydu. Bir grup peri bu rüya gibi çayırın bir ucundan diğerine dans ederek koşuyorlar, eğleniyorlardı. Renkli kelebek kanatları olan böcek büyüklüğündeki insanlar dört bir yanda uçuyorlar, rengârenk çiçeklere polen serpiştiriyorlardı. Yüksek otların arasından bir homurtu geldi. Nick kedi büyüklüğündeki kentaurların dörtnala önünden geçtiklerini gördü. Küçük beyaz tenli kızlar bunlara binmişler, neşe içinde çığlıklar atıyorlardı. Mor maymunların daldan dala atladıkları ağaçlardan kahkaha sesleri geliyordu. Hafif esintiyle peri şarkıları etrafa yayılıyordu.*

Rüyasında Nick derin bir nefes alıp ciğerlerini çiçeklerin tatlı aromasıyla doldurdu. Her şey harikaydı ama birden terlemeye başladı ve biraz gölgelik bir yer aradı. Serin bir yer ararken sıcak dayanılmaz bir hale geldi ve bunun güneşten değil, midesinden kaynaklandığını anladı. Midesi yanıyordu. Bu yanmayı gidermek için su veya herhangi bir şey bulmak istedi. Karnını tutarak inledi ve işte o zaman bütün çayır sessizliğe büründü. Bütün yaratıklar ona bakıyorlardı; Nick onların gözlerindeki korkuyu gördü – ondan korkmaktaydılar.

Nick onların korkmasını istemiyordu. Onları yatıştırmak için ellerini kaldırdı ve o anda derisinin kardığını gördü. Gözlerinin önünde kıvrılarak dönen karartı kollarını ve ellerini sardı. Parmaklarının siyah tırtıklı pençelere dönüşmesini dehşet içinde seyretti.

Yaratıklar onu orada bırakıp kaçtılar. Bu Nick'i çok kızdırdı, deli etti. Onları hırpalamak, onları yakalayıp her birini doğramak istedi.

Nick uyandığında iki eliyle karnını tutuyordu. Midesi yanıyordu, elbisesi terden sırılsıklamdı. Su içmek istiyordu ama o lanet örümcekler oradayken gece vakti tuvalete gidecek cesareti yoktu. Böylece, yattığı yerde nasıl böyle bir adaya düştüğünü, bir kafeste olduğunu, Şeytanlarla ve küçük mavi insanlarla bir kaleyi paylaştığını düşünmeye başladı. Neden sonra midesindeki yanma geçti ve sabaha doğru tekrar uykuya daldı.

---

* Kentaur: Mitolojideki insan başlı at. –çn

Onuncu Bölüm

Yeşil Dişli Ginny

Nathan yüzünü elleri arasına almış, kaldırımda oturmaktaydı. Yaklaşık bir saattir burada oturuyordu.

Limandaydılar; toplu konutlar, uyuşturucu satıcıları, çeteler, hepsi geride kalmıştı. Koyda Mist sisi demleniyor, önlerinde onları bekliyordu.

Peter bir an önce harekete geçmek, dönmek istiyordu ama oğlana baskı yapmanın iyi olmayacağını da biliyordu. Bir sonraki adım çok hassastı. Oğlan gerçekten onu takip etmek istemeliydi, yoksa asla sağ kalamazdı.

"Benimle eve gelebilirsin derken, ciddiydim."

Oğlan onu işitmemiş gibiydi. Toplu konutlardan çıktıklarından beri çocuk sadece abisiyle ilgili konuşmuştu.

"Çok güzel bir kaledir. Beğeneceksin. Eminim."

Oğlan burnunu sildi ama başını kaldırıp bakmadı. "Evet, dediğin gibiyse çok iyi olmalı. Gidecek hiçbir yerim yok. Tony öldükten sonra kimsem kalmadı."

"Yakında pek çok arkadaşın olacak. Ama acele etmemiz lazım, Sis dağılmadan gitmeliyiz."

"Tamam. Bana bir saniye daha izin ver." Oğlan gömleğinin önüyle gözlerini silip ayağa kalktı. Sisi görünce alnı buruştu. "Bu çok ürkütücü. Oradan gitmek istediğine emin misin?"

"Bu sis bizi Avalon'a götürecek; hiç büyümeyeceğin, hiçbir yetişkinin alınmadığı sihirli bir yerdir."

Nathan ona kuşkulu bir bakış attı. "Çok tuhaf bir çocuksun. Farkında mısın?"

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Peter.

"Tabii, neden olmasın."

"Kendi arzunla mı gideceksin?"

"Elbette."

"O halde, bunu söylemen gerek."

"Neyi söylemem?"

"Kendi isteğimle gidiyorum, de."

"Of, abarttın he. Pekâlâ, kendi isteğimle gidiyorum."

Çocuk hırsızı önde, Nathan peşinde ilerlediler; Mist onları hemen sarıverdi. Peter'ın ağzı tebeşir ve buhar tadıyla doldu. Ona öğütülmüş kemikleri ve balık pullarını hatırlatıyordu. Ama hep böyle olmamıştı; ilk defasını hatırladı – onca yıl öncesini.

Peter kurdu öldürdükten sonra ormanın içinde ilerlemişti; erkeklerin dünyasından olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Üstündeki rakun postu gitmiş, yerini tek kulaklı kurdun pöstekisi almıştı. Kurdun kafasını maske gibi takıyordu. Sert, dikkatli gözleri av veya bir yırtıcı var mı, diye ormanı taramaktaydı ama bu sert bakışlı gözlerin altında vahşi ormanda tek başına yürüyen altı yaşındaki bir oğlan vardı.

Günleri geyik izlerini ve dereleri takip ederek, küçük hayvanları avlayarak geçiyordu. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece neden uzaklaştığını biliyordu. Her gün hava kararırken ve daha büyük hayvanlar gece içinde hüküm sürerken, kıvrılıp uyuyacağı içi boş bir ağaç veya bir mağara arardı.

Dördüncü gün gözetlendiğini hissetti. Orman değişmeye başlamıştı, etrafındaki ağaçlar sıklaşarak sanki ona gideceği yolu gösterir gibi olmuştu. Hiç aşina olmadığı ve fena halde insan konuşmasına benzeyen kuş sesleriyle böcek cırcırları işitti.

Peter birkaç avuç fıstık ve böğürtlen dışında iki gündür hiçbir şey yememişti. Av hayvanlarına ait izler buldu ama hiçbirini göremiyordu. Aynı yerde dönüp dolandığını fark etti; olağanüstü yön bulma duyusu kaybolmuştu. Goll'un ona kuvvetli ve cesur

olmalısın, deyişini düşünmeye çalıştı ama birkaç saat önce önünden geçmiş olduğu dikilitaşa gelince bitkin bir halde yere çöktü. Sırtını dikilitaşa dayayıp bacaklarını göğsüne çekti ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Bir kahkaha sesi duyunca ayağa fırladı. Kendisinden birkaç yaş daha büyük bir kız alçak bir tepenin üstünden ona bakıyordu. Uzun beyaz saçları vardı ve kumaşı tüy gibi hafif, kısa beyaz bir gecelik giymişti. Kız ona hınzır bir gülücük gönderip hızla oradan gitti.

Peter donup kalmıştı, ne yapacağını kestiremiyordu; derken onun bir kahkahasını daha işitti. Bu gülüşte rahatsız edici bir şey vardı, onun peşinden gitmenin akıllıca olmadığı konusunda uyaran bir şey... ama Peter merakını yenemeyip kızın ardından tepeye koştu.

Tepenin üstüne vardığında, kız görünürlerde yoktu. Peter kıkırdamalar işitti. Karşıda, ufalanmış kaya tabakalarının yanında beyaz gecelikli iki kız el ele tutuşmuşlardı. İkiz gibiydiler. Biri diğerinin kulağına bir şey söylüyordu. Ona bakıp kıkır kıkır gülmeye başladılar. Peter onlara doğru yürümeye başlayınca, kızlar hemen kayaların arkasına kaçtılar.

Peter onlara yetişmek için koşarken ağaçların ve çalılıkların giderek sıklaştığını, ağaçlardan ve sarmaşıklardan oluşan bir labirent haline geldiğini fark etti. Eski yolunu nasıl bulacaktı? Kaya tabakasının arkasına geçince, ileride onların beyaz geceliklerini gördü.

Genişçe bir açık alanda onlara yetişti. Artık üç kişi olmuşlardı ve birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Çember halindeki yüksek taşların önünde birbirlerine sarılarak duruyorlardı. Bu taşlar çevredeki kayalardan çok daha eski görünüyordu. Yüzeylerinde hiç küf veya yosun yoktu, kenarlarından aşağıya inen türlü tuhaf semboller ve taşların arasında her çeşit kemik vardı.

Kızlar çekik gözleriyle onu süzdüler. Peter saçlarının arasından çıkan sivri kulaklarını görebiliyordu. Ayakları çıplaktı ve kirliydi, tenleri neredeyse saydam denecek kadar beyazdı. Derilerinin altında örümcek ağı şeklindeki mavi damarları görünüyordu. Mahcup bir ifadeyle Peter'a gülümsediler.

Peter artık onlara yetişmişti ama şimdi ne yapacağını bilmedi-

gı için sadece onlara bakakaldı. Neden sonra elini kaldırıp, "Merhaba," dedi.

Kızlar bir anda kahkahayı patlatınca Peter kızardı.

Kızlardan biri Peter'ın yanına gelip, parmağını kolunda gezdirdi.

"Sen ne çeşit bir yaratıksın?" diye sordu kız.

"Ben bir Peter'ım," dedi Peter.

"Bir Peter nasıl bir şeydir. Bir oğlan gibi bir şey mi?"

"Tabii, budala," dedi diğer kız. "Görmüyor musun? O bir oğlan."

"Bir oğlan," diye şakıdı üçüncü kız. "Ormanda tek başına kalmış küçük bir oğlan mı?"

"Küçük bir oğlanın tek başına ormanda ne işi var?"

"Ben... aslında ben," diye başladı Peter kaybolduğunu söyleyecekken ama yine ona gülmelerini istemiyordu. "Birlikte oynayabileceğim arkadaş arıyorum."

Kızlar bilmiş ifadelerle aralarında bakıştılar.

"Biz de," dedi biri.

"Ne talihliyiz," dedi diğeri elini Peter'ın omzuna koyarak.

"Oyun arkadaşları olabiliriz," dedi üçüncüsü; Peter'ın arkasında geçip boynunu ve saçlarını kokladı.

"Ne çeşit oyunlar oynamayı seversin?" diye sordu ilk kız.

Peter omuzlarını salladı. "Her çeşit oyunu."

"Biz de!" dedi ikinci kız.

"Bizimle gel," dedi üçüncüsü.

"Nereye?"

"Göreceksin."

Peter duraksadı. "Orada yetişkinler var mı?"

"Yetişkin mi?" Kızlar şaşırmış gibiydiler.

"Ha, yani insan türünü kastediyorsun," dedi birinci kız. "Yok tabii, çocuk. Gideceğimiz yerde öyleleri olmaz. Sadece eğlence ve oyunlar vardır."

"Evet," dedi ikinci kız. "Bir sürü harika oyun."

"Hadi gel," dedi üçüncü kız ve taşların arasından yürürlerken onları takip etmesi için elini salladı.

Peter onların peşinden giderken birden durdu. Kollarındaki tüyler kabarmış, kafa derisine iğneler batıyor gibi olmuş, ellerin-

de ve ayaklarında karıncalanmalar başlamıştı. Bir melodi duyar gibi oldu... bir ninni olabilirdi. Bu ses taşlardan yankılanıyordu.

"Ya, bizimle gelmek istemiyor," dedi ilk kız.

"Bizimle oynamak istemiyor," dedi ikincisi.

"Ne yazık," dedi üçüncüsü.

"Ama istiyorum," dedi Peter.

"Korkuyor."

"Korkmuyorum."

"Bizimle herkes gelemez, küçük Peter," dedi ilk kız.

"Sadece bunu gerçekten isteyenler gelebilir," dedi ikincisi.

"Bunu iste, Peter," dedi üçüncüsü. "İste, o zaman bizimle gelip oynayabilirsin."

Kızlar taşlardan oluşan halkanın tam ortasına girdiler; burada çimlerin üstünde yuvarlak, düz bir taş vardı. Kızların vücutları önce kıvılcım saçmaya başladı, sonra yavaşça silindiler ve geride altın renkli parlak tozlar bıraktılar.

Peter irkilerek geri çekilip eriyen altın kepeklerine baktı.

"Hadi gel, oynayalım," diye seslendi kızlar gülerek; sesleri sanki bir kuyunun dibinden gelir gibiydi.

Peter etrafına bakındı; hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı. Uzaktan bir kurdun uluma sesi geldi, bunu başka kurtların sesleri izledi. Yine bir ağaç kovuğunda uyumak istemiyordu. Taşlara baktı. Başka nereye gidebilirdi ki? Derin bir nefes alıp dudağını ısırdı ve halkanın içine yürüdü.

Hiçbir şey olmadı.

Peter gözlerini kapadı. "Onları takip etmek istiyorum."

Yine bir şey olmadı. Gözlerini açtı.

"Onları takip etmek istiyorum," dedi ve bu defa bunu bütün kalbiyle istedi.

Gözlerinin önünde altın kıvılcımlar parladı, gümüş renginde bir sis ayaklarını sardı ve ormanla taşlar kayboldu. Bir saniye boyunca düştü. Midesi sarsıldı; Peter öleceğini sandı ama sis yoğunlaşarak canlandı ve kendini bunun içinde yüzerken buldu. Sanki uçuyor gibiydi. Yüzüne esen rüzgârı hissetti, hava ılık ve tatlıydı.

Taşlar yine ortaya çıkınca Peter afalladı. Yosun kaplı bir zeminde takla atınca bacakları dikilitaşlardan birine dayalı başının üstüne kaldı.

Kızların gülüşmelerini duydu.

Peter doğrulduğu anda etrafındaki dünya da doğruldu ama bunun için *doğruldu* ifadesi uymuyordu. Peter başını iki yana salladı. Taşlar yine eski yerindeydi ama orman – *olur şey değil*, orman...

Görecek o kadar çok şey vardı ki, önce nereye bakacağını bilemedi. Geniş, düğümlü ağaç gövdeleri kıvrılarak rengârenk yapraklardan ve sarmaşıklardan oluşan bir sayvana doğru yükseliyorlardı. Üzüm asmaları, çiçekler ve meyvelerle kaplı bu sarmaşıklar birbirlerine dolanmıştı. Işıldayan ılık güneş ışını ağaç tepeleri arasından sızarak yerdeki ince sis tabakasını parlatıyordu. Çalılıkların arasından boğumlu kökler uzanıyor, yosunların arasından devasa mantarlar benekli başlarını çıkarıyorlardı. Ağaçları, çalılıkları ve sarmaşıkları süsleyen bin bir çeşit çiçek renkleriyle ve ışıltılarıyla birbirleriyle yarışır gibiydiler. Ama Peter'ı büyüleyen şey bu bitki örtüsü değil, düzinelerce küçük insanın görünmesiydi. Bazıları arı büyüklüğündeydi, bazıları kedi kadardı. Çoğunun kanatları vardı; kuş kanadı, böcek kanadı, kelebek kanadı, yarasa kanadı... Kimi benekli kim şeritli vücudu olan, akla gelecek her türlü renkte çıplak yaratıklardı. Vızıldıyorlar, mırıldanıyorlar, gülerek cıvıldıyorlardı. Küçük açık alanın ortasında dans ederlerken bin çeşit küçük şarkıları neşeli bir senfoni oluşturuyordu.

Kızlar onu ince, kavisli bir patikada beklemekteydiler. Peter halkadan dışarı çıkınca kokularla karşılaştı: Havayı bin bir çeşit parfüm kaplamıştı. Derin nefesler alarak ciğerlerini bu leziz havayla doldurdu.

Bir grup minik yaratık başının üstünden geçtikten sonra onun etrafında dolanmaya, saçını dağıtmaya ve kurt pöstekisini didiklemeye başladı; kanatlarının kıpırtısı Peter'ı gıdıklıyordu. Gülmeye başladı. "Yeter," dedi ve gülerek onları savuşturmaya çalıştı.

Birisi omzuna dokundu.

Peter arkasına döndü.

"O sensin!" diye bağırdı kızlardan biri ve üçü birden kahkahalar arasında patikada yürüdüler.

Peter sırıttı; elinde değildi. Minik insanlar tepesinde uçuşurlarken, kızların peşine düştü.

Patika kıvrılarak bir yamaçtan aşağıya iniyordu ve orman değişmeye başlamıştı. Ayaklarının altındaki zemin ıslanmaya ve bataklık olmaya başladı. Peter çamurlu bir derenin karşısına geçtikten sonra birkaç bataklığın etrafından dolandı. Çamurlu, bulanık suların içinden kabukları siyah, yağlı dallarından yosun damlayan tıknaz ağaçlar yükseliyordu. Tepeden sızan loş ışık onların kahverengi, sarı yapraklarını gölgeli bir kehribar rengine dönüştürmüştü. Çiçeklerin ve böğürtlenlerin kokuları yerlerini çamurun baharatlı kokusuna bırakmış, ortalığı neşeli kuş cıvıltıları ve kurbağa sesleri kaplamıştı.

Peter durdu. Kızlardan hiçbir iz görünmüyordu. Minik insanların artık onu takip etmediklerini ve artık tek başına olduğunu fark etti. Yakında bir yerden bir şey su sıçratınca Peter yerinde sıçradı. Yanlış yola girdiğine karar vererek, gelmiş olduğu yöne doğru yürüdü.

İşte, oradaydılar – o üç kız sanki birden ortaya çıkıvermişlerdi. Büyük bir söğüt ağacının önünde durmuş, ciddi yüzlerle ona bakıyorlardı.

"Nereye gittiniz..." diye başladığı anda arkasında bir hareket hissetti. Birisi vardı.

Yaprakların arasından bir kadının gölgeli şekli belirdi.

Peter bir adım gerilerken eli bıçağına gitti. "Bir yetişkin!" diye öfkeyle tısladı.

Kadın tıknazdı ama geniş kalçaları ve butları kıvrımlıydı. Işık yüzünde dans ediyor, dumanlı, ağır gözkapaklarını ve ışıldayan bataklık yeşili gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Kadın fısıltılı bir sesle adını söylerken, Peter koşmaya başladı. Ama sanki kadın onun içindeymiş gibi bu seslenişi duymuştu. Duraksadı.

"Buraya hoş geldin, tatlı çocuk." Kadının kalın ve gür sesi Peter'ı sarıp sarmaladı, onu rahatlatarak bütün korkularını savuşturdu.

Güneş ışığının altına doğru bir adım atınca ışık onun esmer, yağlı cildini parlattı. Peter yakından bakınca kadının derisinin yeşil olduğunu gördü; zümrüt yeşiliydi. Saçları da yeşildi ama daha koyu bir tonda, neredeyse siyah gibiydi. Alnını kaplayan bir bereden aşağıya sarkıyordu. İri gözleri dışında yüzünü tamamen

gölge altında bırakan bu saçlar dizlerine kadar iniyordu. Vücudunu bir örümcek ağı gibi saran elbisesi dolgun göğüslerini ve bacaklarının arasındaki siyah öbeği örtmuyordu. El ve ayak bileklerinde bronz bilezikler şıngırdıyor, boynunda kemik ve pençelerden oluşan bir kolye sallanıyordu.

Peter'a gülümseyip, yanına geldi ve kolunu onun omzuna doladı. Nefesi sıcaktı, bal kokuyordu ve Peter soluyunca, içini baş döndürücü bir sıcaklık kapladı.

"İçeri gelir misin?" Kadın zemine kazılmış yuvarlak bir çukuru işaret etti. Girişin etrafında her birinin yüzeyine bir hayvan yüzü kazınmış büyük taşlar vardı. Açık yerinde düzinelerce su kabağı asılıydı; kırmızıya boyanmıştı ve üstlerinde kuş büyüklüğünde delikler açılmıştı. Siyah yarasa kanatlı, akrep kuyrukları olan insan şeklindeki yaratıklar bu deliklere girip çıkıyorlardı.

Hiç de Peter'ın girmek isteyeceği bir yere benzemiyordu. Hayır, anlamında başını iki yana salladı.

"Fırından yeni çıkmış zencefilli ekmeğim var. Bütün küçük oğlanlar zencefilli ekmeğe bayılırlar. Değil mi?"

Üç kız aynı anda başlarını salladılar. "Kesinlikle öyle, anne."

Kadın dolgun, ıslak dudaklarını Peter'ın kulağına dayayıp fısıldadı. Abuk sabuk sesler olan bu sözler Peter'a hiçbir şey ifade etmedi ama fırındaki ekmeğin ve balın kokuları birden hayat buldu. Peter'ın midesi guruldadı ve ağzı sulandı. Dudaklarını yaladı. Aslında biraz zencefilli ekmek hiç fena olmazdı – bu her ne ise...

"Hadi gel," dedi kadın ve çukura daldı.

Peter bu kadının peşinde çukura girmenin, herhangi bir yere onun peşinden gitmenin akıllıca olmadığını biliyordu ama zihni bulanmıştı ve üç kız onu ellerinden tutup çektikleri zaman direnmedi.

Uzun oyuk içinde sarhoş gibi sendeleyerek yürürken köklere ve mantarlara çarpmamak için eğiliyordu. Bu tünel gibi geçit duvarları siyah, birbirine dolanmış köklerin olduğu bir mağarada son buldu. Büyük bir toprak şömine içindeki dalların altında kehribar renkli taşlar yanmaktaydı.

Peter'ın ayağı bir hayvan postuna takılınca, kürklerden oluşan bir yığının üstüne düştü.

Kemikler, hayvan tüyleri, boncuklar, kurumuş çiçekler ve çe-

şitli hayvan kurukafaları birbirlerine bağlanmış, tavandaki uzun kordondan sarkıyordu. Siyah tombul kurbağalar, kocaman yağlı böcekler ve rengârenk kuşlar baş aşağıya kancalara asılmışlar, Peter'a cansız, donuk gözlerle bakıyorlardı. Alçak masaların üstüne kil tencereler serpiştirilmişti.

Peter mağaradaki yarıkların arasında bir hareket fark etti, çeşitli şekillerin gölgelerin içinde süründüğünü düşündü. Derken kil bir kâse içindeki küçük pastaları görünce, başka hiçbir şey düşünemez oldu.

Kadın elinde bir kâseyle kürklerin üstünden geçip, Peter'ın yanına geldi. Çıplak bacağını ona doladıktan sonra dudaklarına bir pasta koydu. Peter bir ısırık aldı.

Pasta sıcak ve tatlıydı ama orta kısmı vıcık vıcıktı. Buna rağmen yedi, ardından bir tane daha, daha çok yemek istiyordu ama çiğnemekte ve başını kaldırmakta zorlanmaya başlamıştı. Oda bulanıklaşmış, sudaki dalgacıklar gibi kırışır olmuştu. Bir an düzinelerce parlak mum gördü, gözlerini kırpıştırınca bu mumların yerini yüzlerce çekik sarı göz aldı.

Kadın ata biner gibi Peter'ın üstüne çıkarak saçlarıyla onun yüzünü örttü. Kurt pöstekisini kenara itip sıcak elini onun karnına dayadı, parmaklarını göğsünde gezdirdi. Eğilip saçlarını koklarken, memeleri Peter'ın çıplak göğsüne dayandı; kadın sonra yanağını onun göğsüne bastırdı. Peter onun ağzının ve meme başının sıcak ıslaklığını hissetti.

Peter'ın kasıklarında kıpırdanmalar başladı. Kadının arkasında duran üç kız kardeşin açık gözlerle, ağızlarının suyu akarak onu seyrettiklerini gördü.

"Vay, bunun eti sıkıymış," dedi ilk kız.

"Çadır direği gibi sert," dedi ikincisi.

"Bununla uzun bir zaman besleniriz," dedi üçüncüsü ve hepsi birden kıkırdadı.

Hayır, diye bağırmak istedi Peter ama ağzından sadece cılız bir inleme çıkabildi. Meme başında bir batma ve yanma hissetti.

"Çocuklar için kan. Herkes için kan," diye cıvıldadı kızlar.

Peter tepesinde bir kıpırtı gördü – o sarı çekik gözler gölgelerin arasından çıkıyorlardı. Kimi semender, kimi rakun büyüklüğünde biçimsiz bu yaratıklardan yüzlercesi vardı. Gri derileri,

kemikli gövdeleriyle ona doğru titreyerek gelirlerken uzun, iğne gibi dişleriyle gülüyorlardı.

Zencefilli pastaların olduğu kâse gözüne çarptı; ne ki, bunlar pasta falan değil, küçük siyah kafaları olan tombul larvalardı. Peter bir kez daha bağırmaya çalıştı.

Kadının vücudu kasıldı, şiddetle öksürerek doğruldu. Dudaklarının etrafı kana bulanmıştı.

"Anne, ne oldu?" diye sordu kızlar aynı anda.

Kadın bir kez daha öksürdükten sonra öğürdü. Boğazını tutarak tükürdü ve Peter'ın yüzüne ağız dolusu kan ve safra kustu.

Korkunç bir sesle uludu.

Yaratıklar donup kaldılar; gözlerinde dehşet vardı.

Kadın dudaklarından kan sızarken Peter'a baktı. "Olamaz," dedi. Başını iki yana salladı. "Nasıl?"

Bir kez daha öksürünce, yine Peter'ın suratına kan püskürttü.

"Anne, ne oldu?" diye sordu kızlar. "Söylesene!"

Kadın, Peter'ın başındaki kurt başlığını çıkarıp kulaklarına baktı. "Bu bir oğlan değil," dedi. Aklı karışmıştı, korku içindeydi. "Bir Sidhe çocuğu da değil. İğrenç bir şey," diye tısladı.

Peter hızla kendine geliyor, odayı net bir şekilde görebiliyordu.

Kadının eli bir engerek hızıyla uzanıp Peter'ın boğazına sarıldı; sert parmakları ve sivri tırnakları etine batıyordu. "Nereden geldin? Seni Modron mu gönderdi? Bu da o kadının oyunlarından biri mi?"

Peter elini bıçağına götürdü ama kılıfı boştu.

"Bu onun pis numarası mı?" diye bağırdı zümrüt gözlerinden nefret saçarak. "Cevap ver, yoksa çükünü koparıp seni sülüklere yem ederim!"

Peter elini sallarken, kil kâseye çarptı. Bunu tuttuğu gibi, kadının kafasına indirdi ve onu üstünden devirdi. Kâse parçalanmıştı. Tam ayağa kalkacakken kadının parmakları ayak bileğine yapışarak onu şöminenin önüne devirdi.

Kadın pençeleri önde, gerili dudakları uzun, kan lekeli dişlerini sergileyerek Peter'a saldırdı. Gözleri ufalarak iğne deliği gibi olmuştu. Peter'ın kolunu kavrayınca, sivri pençeleri adalesini deldi. Diğer elini kaburgalarına götürüp etini yırtmaya başladı.

Peter acı bir çığlık atarken şömineden bir kırık bir çömlek par-

çası kaptı; bunun sıcaklığıyla yine canı çok yandı ama bırakmayıp yanan ucunu kadının gözüne sapladı.

Kadın öylesine güçlü bir çığlık attı ki Peter kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Kadın onun üstünden uçar gibi kalkıp odanın karşısına koştu; yanan çömlek parçası gözüne saplanmış, bunu tutan parmaklarının arasında cızırdayan alevler görünüyordu.

Peter daha sonra olacakları görmek için beklemedi; hemen tünele dalıp bir sıçan gibi delikten yukarıya tırmanmaya başladı.

"Yakalayın onu!" diye haykırdı kadın. "Yakalayın! *ONU YAKALAYIN!*" Patlama halindeki sesi tünelden yukarıya roket gibi çıkarken yaprakları, toprağı ve böcekleri uçurdu.

Her sürüngen, her uçan şey, mağaranın kendisi ulur gibiydi. Ve, kökler dahil, hepsi Peter'a saldırdılar. İçinde bulunduğu tünel daralıyordu. Duvarlardaki böcekler ve örümcekler üstüne sıçradılar. Peter onların ısırıklarını hissediyordu. Yüzeye eriştiğinde yarasa kanatlı yaratıklar ona bir eşek arısı sürüsü gibi saldırarak kuyruklarıyla onu soktular. Peter acı çığlıklarla çalılıklara doğru koştu. Nereye gittiğini bilmiyordu; tek hedefi o kadından, o yaratıktan ve onu ısırıp sokan şeylerden mümkün olduğunca uzağa gitmekti.

Uluma sesleri duyunca arkasına baktı. Üç kız, dört ayak üstünde ona doğru koşmaktaydılar. Ayakları yere değmiyor gibiydi, hızla aradaki mesafeyi kapatırlarken, uzun sivri dilleri sivri dişleri arasından sarkıyordu.

Peter çalılıktan çıkıp küçük bir patikaya dalarak koşmaya devam etti. Yokuşu tırmandıkça bataklık alan geride kaldı ve zemin sertleşti.

Önüne biri çıktı. Bir adam mı? Peter ona çarpınca, ikisi birden çimenli açık alanda yere düştüler. Peter hemen ayağa kalkıp koşmaya başladı ama o anda altı adam daha gördü. Uzun sivri kılıçlarını onun göğsüne doğrulttular. Peter kaçabileceği bir boşluk görebilmek için etrafına bakındı.

"Hop dedik," dedi Peter'ın çarpıp yere devirdiği adam. "Durun hele. Ne işler dönüyor burada?"

Peter bir daha bakınca bunların adam olmadıklarını, yani bildiği adamlardan olmadıklarını gördü. Aslında bunlar cinlerdi ama Peter o zamanlar cinlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bu cinler normal erkeklerden çok daha kısaydılar, boyları oğlan çocukları

kadar, Peter'dan sadece bir baş daha uzun boyluydular. Kollan bacakları uzun, neredeyse kadınımsı denecek yüzleri ince, sivri yanak kemiklerinin çok üstünde altın renkli çekik gözleri vardı. Kulakları sivriydi ve tenleri tebeşir beyazıydı. Uzun, örgülü saçları sırtlarına kadar iniyordu. Üstlerinde örülmüş yapraklar ve ağaç kabuklarından oluşan dar giysiler vardı.

"Onu geri verin," dedi küçük bir kız sesi. Üç kız kardeş on metre ötede duruyorlardı.

Cinler kılıçlarını kızlara doğrulttular.

"Onu buraya biz getirdik," dedi kızlar. "O bize aittir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Peter'ın çarptığı cin. Peter onun diğerlerinden daha yaşlı olduğunu görebiliyordu. Saçları bembeyazdı ve gözlerinin kenarlarında derin çizgiler vardı. Cin ayağa kalkıp kılıcını çekti ve Peter'ın önüne geçti.

Kız kardeşler tısladılar, sanki bir an önce Peter'ın etini paralamak için can atıyorlarmış gibi, pençeleriyle havayı tırmaladılar.

"O bana aittir," dedi kızların arkasından gelen kalın bir ses.

Cinler birbirlerine baktılar.

Kadın bir eli gözünde, açık alana girdi. "Bana bir şey borçlu." Elini indirip kanlı, gözsüz göz çukurunu gösterdi.

Birkaç cin dehşetle soluk verdiyse de, kimse yerinden kıpırdamadı.

"Sınırı geçmiş bulunuyorsunuz. Bana oğlanın gözlerinden birini verin, canınızı yakmadan burada gitmenize izin vereyim."

"Hadi oradan," diye karşılık verdi Peter'ın arkasından bir ses.

Açık alana başka bir kadın girdi. Bataklık kadınından biraz daha uzun boyluydu, ince kemikli narin bir vücudu vardı ve pürüzsüz teni maviye yakın bir beyazlıktaydı. Uzun beyaz saçları arkasında bağlanmıştı ve başında çobanpüskülü yapraklarından bir taç vardı. Beyaz ve altın renkli bir cüppe giymişti ve boynundan altın bir zincire takılı bronz bir yıldız sarkıyordu.

"Burası Myrkvior ormanı," dedi kadın. "Burada hiçbir hükmünüz yok. Çukurunuza dönüp iğrenç yaratıklarınızla birlikte çürüyün."

Bataklık kadını dudak büktü. "Sen çürümekten ne anlarsın? Sen ve senin buz gibi ölü amcığın."

Beyaz saçlı kadının gök mavisi gözleri parladı.

Bataklık kadını bir kahkaha attı. "Kısır bir doğurganlık tanrıçası. Tevekkeli değil artık Baba'nın sesini duyamıyorsun."

Beyaz saçlı kadının boğazından öyle bir hırıltı çıktı ki, bu sesi duyunca Peter'ın tüyleri dike diken oldu. Kadın öne çıktı; dudakları gerilerek uzun sivri köpek dişlerini gösterdi. Bu görünümüyle insandan çok bir hayvana benziyordu.

"Kızmana gerek yok, Modron," dedi bataklık kadını. "Bu yaratığı istiyorsan, senin olsun." O anda bataklık kadınının yüzü değişti. Peter bu yüzde merhamet mi, acıma mı gördüğüne karar veremedi – belki her ikisiydi. "Kaç tane?" diye sordu. "Kalbindeki o deliği doldurman için daha kaç tane gerekecek? Bizim ve onların dünyasındaki bütün çocukları alsan da, bu sana asla küçük oğlunu geri getirmeyecektir."

Beyaz saçlı kadının yüzünde derin bir ıstırap ifadesi belirdi.

Bataklık kadını tam gidecekken durdu ve Peter'a baktı. "Dikkatli ol, küçük oğlan. Ben sadece senin gözünü istiyordum. Ama bu kadın – bu kadın senin ruhunu alacak." Bataklık kadını döndü ve bir anda ormana girip gözden kayboldu.

Üç kız kardeş gözlerini Peter'dan ayırmadan yavaşça gerilediler. Son kız kardeş gitmeden önce eliyle Peter'ı, sonra kendi gözünü gösterdi ve kanca gibi pençesini havaya sapladı.

Gök mavisi gözlü kadın Peter'a baktı. Hepsi bakıyordu. Peter kaçabileceği bir yer görme ümidiyle etrafına bakındı.

"Korkma, küçük oğlan," dedi yaşlı cin bacaklarındaki tozları silkelerken. "O cadının gözünü çalabilen birinin bizim gibilerden korkmasına gerek yok." Peter'a hayranlığını ifade eder biçimde gülümsedi.

Diğer cinler de bunu onaylarcasına başlarını sallayıp kılıçlarını bıraktılar.

Yaşlı cin elini uzattı. "Leydi'nin Özel Muhafızlarından Çavuş Drael, emrinize amadedir." Yüzündeki gülümseme genişledi.

Gülümsemesi Peter'ın hoşuna gitti. Uzatılan eli sıkıp o da gülümsedi. "Benim adım Peter."

"Bu," dedi cin elini kadına doğru uzatarak, "Avallach'ın kızı Leydi Modron'dur. Gölün Hanımı ve bütün Avalon'un Kraliçesi'dir."

Kraliçe mi? Peter kraliçe ne demektir bilmiyordu ama diğer cinlerin ona davranışlarına bakılırsa, önemli bir şey olmalıydı. Kadına daha yakından baktı. İnce kemikleri ve ince uzun boynuyla biraz kırılgan görünüyordu ama kadındaki kuvveti de hissetti. Belki de ormanın içinde kayar gibi yürürken yansıttığı özgüven, etrafındaki her şeye ona aitmiş gibi bakışıydı. Şıktı, zarifti ama Peter onun gözlerinin birbirinden çok fazla ayrı, yüzünün çok uzun olduğunu düşündü, bu özellikleri onu hayvan gibi, hatta daha da ürkütücü gösteriyordu.

"E, Peter," dedi Drael. "Senin gibi bir oğlan nasıl oldu da Yeşildişli Ginny'nin pençelerine düştü?"

"Kimin?" dedi Peter.

"O cadının."

"O bir oğlan değil," dedi Leydi, Peter'ı süzerek. "Kulaklarına bak. İçinde peri var."

"O halde, ne?" diye sordu Drael.

Leydi bir kez daha Peter'a baktı. "O bir gizem. Çok ilginç bir gizem." Peter'ın göğsüne baktı. "Damgalanmış."

Peter başını eğip kendine baktı. Çamur ve kana bulanmıştı. Yan tarafındaki kesikler devamlı kanıyordu, böcek ısırıkları kızarmış ve şişmişti, meme başındaki ısırık yeri kararıyordu. Kendini kaçma dürtüsüne o kadar kaptırmıştı ki, bunların farkında bile değildi ama şimdi bu yaralar canını yakmaya başlıyordu. Eli de acıyordu. Avucunu açıp baktı; ortası kırmızı, etrafı beyaz kabarcıklarla çevriliydi.

Leydi eğilip ısırık yarasının kenarına hafifçe dokundu. Peter irkilip, soluk aldı.

"Gel," dedi kadın. "Bununla ilgilenmemiz lazım yoksa zehir yayılır." Elini uzattı.

Peter duraksadı.

"Korkacak bir şey yok," dedi kadın.

Peter onun elini tuttu ve onunla birlikte patikadan yukarıya doğru yürüdüler. Cinler de, üçü önde, üçü arkada onlara katıldılar. Yürürlerken Peter başını kaldırıp kadına baktı. Kadın ona gülümsedi. Peter bir kraliçenin elini tuttuğu için çok memnundu.

Patika geniş bir açık alanda son buldu. Bunun tam ortasında büyük, beyaz taşlarla çevrili yuvarlak bir gölet vardı. Taşların üs-

tünden bir dere akıyor, göledin yüzeyinde küçük dalgalar oluşturuyordu. Su kristal berraklığındaydı.

Peter suyun hemen altında birbirilerini kovalayan renkli balıklar gördü – ama bir daha bakınca bunların üst gövdelerinin kadınlar ve erkekler olduğunu fark etti. Kanatlı ufak yaratıklar su yüzeyinde kayıyorlar, havadaki böcekleri kapıyorlardı.

Leydi omzundaki kopçayı açıp cüppesini yere bıraktı. Elleri suya değene kadar göledin içinde yürüdü. Yüzeyden yansıyan güneş ışını beyaz tenini parlatıyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve sıcaklığının tadını çıkardı.

Peter'ın anlamadığı birkaç kelime söyledikten sonra suyun altına girdi.

Cinler dağılarak etraftaki kayalara oturup ormanı seyrettiler.

Peter, Leydi'nin su üstüne çıkmasını bekledi. Uzun bir süre bekledi. Kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamazdı. Cinlere baktı ama hiçbiri endişeli görünmüyordu. Peter göletin kenarına yaklaştı, suyun altında bir parıltı vardı ve o anda kadını gördü; gümüş gibi bir şekil suyun içinde yüzüyordu. Leydi başını sudan çıkarıp ona suya girmesini işaret etti.

Peter kurt pöstekisini çıkarıp ayağıyla suyu yokladı. Serindi ama soğuk değildi; böyle sıcak bir günde iyi gelmişti. Beline kadar suya girince, ayak bileklerini bir şey gıdıkladı. Balık insanlar ayaklarının etrafında dolanıyor, kumlarla besleniyorlardı.

Leydi onun elini tutup suyun daha derin olduğu yere çekti; burada Peter'ın ayak parmakları zor bela dibe değiyordu. Kadın onun arkasına geçip, kollarını omuzlarının üstüne doladı. Peter gerildi.

"Korkmayı bırak, Peter," diye fısıldadı Leydi.

Peter derin bir nefes aldıktan sonra kadın onu aşağı, suyun karanlık ve soğuk olduğu yere çekti. Peter çok üstündeki yüzeyde güneş ışınlarının dansını görebiliyordu. Ciğerleri sıkışmaya başlarken paniğe kapılmanın eşiğindeydi.

Kadının kolları onu sıkarken Peter'ın aklına onun sivri dişleri geldi. Onu boğmak mı istiyordu?

Kadının sesi bir şarkı halinde kulaklarına geldi. Etrafındaki su ısınmaya başladı. Kalp atışına benzeyen sabit bir vuruş hissetti, damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyordu, sanki yine

annesinin rahminde gibiydi. Nabzı yavaşlamaya başladı, kadının ritmine uydu, iki kalp tekmiş gibi atıyordu. Ciğerleri artık hava dive inlemiyor, kendisini kadının ve göletin bir parçası gibi hissediyordu. Kadının sesi kulağını gıdıkladı. *Ben senin ormanınım, senin toprağınım, senin sonsuzluğunum. Ben senin hayatınım. Ben senin ölümünüm. Ben ebediyen ve her zaman her şeyim. Beni sev. Beni sev. Beni ebediyen sev.* Peter bir cenin gibi top haline geldi, gölet onun rahmiydi. *Evet*, diye karşılık verdi Peter. *Ebediyen.* Rahim ışıldamaya başladı, giderek daha parlak oldu. Peter'ın başı su üstüne çıktı.

Ağız dolusu su tükürdükten sonra derin bir nefes alıp güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Neredeydi? Sonra Leydi'yi görünce hiçbir şeyin önemi kalmadı. Bu kadın onun hayal bile edemeyeceği kadar mükemmel bir yaratıktı, daha önce neden bunu anlamadığına şaşırdı. Onu görünce kalbi çınlıyordu, tek isteği ebediyen ona bakmaktı.

Leydi onu kontrol etti. "Zehir gitmiş," dedi memnun bir halde. "Yaraların zamanla iyileşir."

Peter gönülsüzce gözlerini ondan ayırıp başını eğdi ve göğsüne baktı. Isırık izinden sadece hafif bir pembelik kalmıştı. Yan tarafındaki kesikler kapanmış, yüzlerce böcek ısırığı kaybolmuştu.

Giyinip güneşte ısınmak için büyük, düz bir taşın üstünde uzandılar.

Peter havada süzülen bir balıkçıl kuşu seyrederken ağaçların içinden korna sesleri ve ulumalar geldi. Doğruldu. Uzun kollu bir grup yaratık açık alana giriyordu. Boyları rakunlardan biraz daha büyüktü, siyah yeleleri vardı. Küçük kara gözleri birbirine yakındı, uzun burunları Peter'a kurt köpeklerini hatırlattı. Kısa bacaklarıyla göledin karşı kıyısına üşüşüp gürültülü bir şekilde su içtiler.

"Bunlar nedir?"

"Barghest," dedi Leydi. "Bunlardan sakın; fırsatını buldular mı, çok kötülük yapabilirler. Üstünde ellerine geçirebilecekleri ne varsa çalarlar."

Yaratıklar düdük gibi sesler çıkararak su içmeye devam ettiler.

Peter ellerini huni yapıp ağzına götürdü ve onların sesini taklit etti.

Barghestler gürültüyü kesip Peter'a baktılar. Peter havaya sıçrayıp biraz daha onların sesini taklit etti. Yaratıklar sinirli sesler çıkararak zıpladılar ve ağaçların arasına dalarak gözden kayboldular.

Leydi yürekten bir kahkaha attı; bu ses Peter'ın kulaklarına nefis bir müzik gibi geldi.

"Bu çok iyiydi, Peter. Bunu nerede öğrendin?"

Peter omuzlarını sallayıp başka hayvanların sesini taklit etti. Çok geçmeden göletin etrafındaki bütün yaratıklar başlarını yana eğip merakla ona bakıyorlardı.

Leydi bir kez daha uzun bir kahkaha atınca, cinler bile gülümsemeden edemediler.

Tuhaf bir çığlık sesi dikkatlerini çekti. Peter ateş kırmızısı büyük bir kuşun gölet üstünden geçip yakındaki bir ağaca konduğunu gördü. Kuş başındaki simsiyah tüylere tezat düşen parlak turuncu gözleriyle göledi inceledi.

Leydi soluk verip ayağa kalktı. "Peter," diye fısıldadı "Bu Güneşkuşu'dur."

Kuş başını kaldırıp ötmeye başlayınca, ormandaki bütün yaratıkların sesi kesildi. Bu alelade bir kuş ötüşü değildi, ıslıklardan ve cıvıldamalardan oluşan bir şarkıydı; Peter daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

"Ne harika, değil mi?" diye fısıldadı kadın.

Peter başını sallayıp ona baktı. Leydi parmak uçlarını dudaklarına götürdü; büyülenmiş gibiydi.

Kuş ortaya çıkışı gibi, ani bir şekilde havalanıp onlardan ayrıldı.

"Ah, gitme," dedi Leydi iç geçirerek. "Bunu çocukluğumdan beri görmemiştim. O tatlı şarkı beni daha mutlu olduğum zamanlara götürür." Gözleri dalmış bir halde sustu.

Peter kumun üstüne parlayan bir şeyin düştüğünü gördü. Hemen gidip bunu yerden aldı. Parlak kırmızı bir kuş tüyüydü. Bunu getirip, görmesi için Leydi'ye uzattı. Güneş ışığı ince ipliklerinden yansıyor, Peter bunu çevirdiğinde alev almış gibi kıvılcımlar saçarak parlıyordu.

Bu kıvılcımlar Leydi'nin yüzüne kadar geldi. "Ah, Peter. Ne kadar güzel."

Peter tüyü ona uzattı. "Sizin olsun."

"Benim mi? Hayır, Peter, alamam. Bu çok fazla güzel bir hazine."

"Alırsınız."

Leydi tüyü alıp döndürmeye başladı. Yüzü çekincesiz bir gülümsemeyle aydınlanırken, küçük bir kız çocuğuna benzedi. Peter yine ellerini avuç yapıp ağzına götürdü ve ıslıklar ve cıvıltılarla Güneşkuşu'nun şarkısını taklit etmeye çalıştı. Pek benzetemedi ama birkaç denemeden sonra şarkıyı sonuna kadar seslendirdi.

Leydi büyük bir hayret içinde ona baktıktan sonra elini tutup kendi elleri arasına aldı. "Bu harikaydı. Sen kısmen kuş olmalısın."

"Evet," dedi Peter gururla. "Ben Peterkuşu'yum."

"Eh, o zaman Peterkuşu, benimle sarayıma gelip, bana şarkı söylemelisin. Kabul mü?"

Peter ağzı kulaklarında, başını salladı.

"Güzel." Kadın uzun bir süre gözlerini ondan ayıramadı. Peter buna ne anlam vereceğini kestiremiyordu.

"Bir şey daha var." Leydi elini boynuna götürüp altın zincirini çıkardı. Peter'ın sekiz uçlu yıldızı görebilmesi için bunu ona uzattı. Peter bunun siyah bir taşa dolanmış, ince lekeli altın iplikleri olduğunu fark etti. "Bu bir zamanlar küçük bir oğlan çocuğuna aitti, çok özel bir çocuğa. Onu kaybettim. Artık bunu senin takmanı istiyorum. Bana bu iyiliği yapar mısın?"

Peter bir kez daha evet, anlamında başını salladı.

Leydi kolyeyi Peter'ın boynuna geçirdikten sonra başının tepesini öptü. "Benim küçük Mabon'um," diye o kadar alçak sesli fısıldadı ki Peter neredeyse duymayacaktı.

Peter yıldızı elinde tutarken yıldız hafifçe parlamaya başladı.

Bunu Leydi de gördü ve o anda gözleri yaşarmaya başladı. Peter'ı kendine çekip, uzun bir süre ona sarıldı. Polen ve serin su kokuyordu.

Peter tıpkı gölette olduğu gibi yine onun sesini duydu. *Sen benimsin. Ebediyen benimsin.*

Evet, dedi Peter. *Ebediyen.*

"Hey," diye seslendi Nathan. "Beni bekle."

Çocuk hırsızı geçmişin hayallerine dalarsa, çocuğu geride bırakacağını fark etti. Fırsatını bulunca Mist'in aklını ele geçirip, onunla oynayacağını iyi bilirdi. *Aptal*, dedi içinden. *Hem dikkatsiz hem aptal*. Şimdi oğlan Mist'in içinde düpedüz bağırıyordu.

Peter gümüş ışıklı parıldayan duvarı arayarak ve kulak kabartarak bekledi. Sluagh sesi işitmiş miydi? Doğru yolda mıydılar?

"Bundan hoşlanmadım," dedi Nathan. "Neredeyiz biz?"

Peter parmaklarını dudaklarına götürdü. "Şşş!" diye fısıldadı. "Sessiz olmalısın, yoksa işitirler. Hadi, gidelim."

"Neyden bahsediyorsun?"

Peter cevap vermedi; şimdi konuşma zamanı değildi. Dönüp Patika'yı aramaya başladı. Aha, işte orada, hemen önlerindeydi; o ince altın iplik gizli bir rüzgâr tarafından savruluyormuş gibi kayarak, süzülüyordu. O Patika'dan ayrılmamalıydın, yoksa seni geride bırakırdı.

"Bak!" dedi Nathan eliyle işaret ederek.

Peter'ın bakmasına gerek yoktu. Bunun ne olduğunu biliyordu.

"Bunlar kemik! Bu birisinin kafası!" Nathan gözlerini kısıp endişeyle Peter'a baktı. "Burası ne biçim yer lan böyle?"

Peter parmaklarını onun dudağına bastırdı. Oğlan sessiz olmak zorundaydı. *Mecburdu*!

"Bana şşş deyip durma," dedi Nathan sesini yükselterek. "Sana bir soru sordum. Ne biçim bir yer burası?"

Peter dişlerini sıktı, öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama bu çocuk yüzünden ikisi de ölecekti. Giderek uzaklaşan Patika'ya baktı. Onu gözden kaçırmamalıydı ama oğlana ihtiyaçları vardı. Peter ona doğru bir adım attı.

Nathan gerileyip bir tabanca çıkardı ve bunu Peter'a doğrulttu. Peter durdu.

"*BENDEN UZAK DUR!*" diye bağırdı Nathan.

Peter uzaktan çocuk kahkahaları işitti. Kanı buz kesti. Kahkaha sesleri giderek yükselirken aralarına ağlama, inleme ve yaşlı kadınların çatlak sesleri karıştı. Mist kıpırdamaya başlıyordu.

Oğlan başını uzattı. "Bu neydi? Ha? Bu neydi lan?"

Patika giderek uzaklaşıyordu, bir an sonra tamamen kaybolacaktı. "Dinle, Nathan," dedi Peter sakin olmaya çalışarak. "Tek

bir fırsatın var. Hemen beni takip et. Derhal, yoksa hiçbir zaman Mist'ten çıkamayacaksın."

Ama Nathan ona dikkat etmiyordu. Tabancası elinde bir sağa, bir sola döndü; korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*BANA YAKLAŞMA!*" diye haykırdı.

Sluagh geldi; önce gövdesiz kafalar uçuşarak oğlanın etrafında döndüler, sonra el ele tutuşmuş neşe içinde dans eden çıplak yaşlı kadınlar, sonra da çeşitli biçimleri ve boyları olan hayvanlar ulumalarla, çığlıklarla gümbürdeyerek oraya geldiler.

"*NATHAN!*" diye bağırdı Peter. "*GEL! ÇABUK!*"

Nathan, "*OF TANRIM!*" diye çığlık atıp art arda tetiği çekti. Ne ki, tabanca horozu kof kurşunlara çarpınca, sadece kuru bir klik sesi çıktı. Oğlanın yüzü bir şaşkınlık ve dehşet maskesi haline gelmişti. Peter ona barutun Mist'te işe yaramayacağını söyleyebilirdi. Hem tabanca ateşlenseydi bile kurşunların hiçbir etkisi olmayacaktı.

Ruhların tek bir ağızdan attıkları kahkaha Mist'in içinde gök gürültüsü gibi patladı. Uçan kafalar oğlanın tepesine üşüşüp saçlarını didiklediler. Nathan ağlayarak, bunları savuşturmak için deli gibi tabancasını sallayarak koşarken onu gri sisin fırıldak gibi dönen duvarına doğru kovaladılar.

Peter oğlana bir daha seslenmedi. Hiçbir yararı olmazdı. Patika'yı bulup gergin bir suratla, duygusuz gözlerle yürüdü. Yumuşak, toz gibi zeminde ilerlerken Nathan'ın giderek uzakta kalan çığlıklarını duymamaya çalıştı.

Peter sahile çıkıp kumsala çöktü. Parmak kemikleri kızarana, oğlanın kafasının içindeki çığlıklarını duymayacak hale gelene kadar kumları yumrukladı. Parmaklarını kuma daldırıp iki avuç kum çıkardı ve fırıldak gibi dönen kütleye savurdu. "Neden?" diye haykırdı. "*NEDEN?*" diye bir daha haykırdı; hayvanların, daha da beteri Leşyiyicilerini işitebileceğini biliyordu ama umurunda değildi.

"Leşyiyiciler," diyerek tükürdü. "Lanet olası Leşyiyiciler. Hep onların yüzünden." Mist'e bakarak dişlerini gösterdi. Gözlerinde çılgınlığın parıltıları vardı. "Birisi onlara geceden korkmaları gerektiğini hatırlatmalı."

Bataklıklara ve tekrar Şeytanağacı'na yönelmek yerine sahil şeridini takip ederek, alçalmış bulutların gümüş gibi aydınlığında yürüdü. Çok geçmeden onu takip eden bir ayak sesi duydu.

Peter uzun bıçağını çıkarıp o şeye cesareti varsa kendini göstermesini söyledi. Ortaya kimse çıkmadı; Peter o çıldırmış haliyle yürümeye devam etti. Çok geçmeden kalenin kalas duvarlarını ve için için yanan nöbetçi ateşini gördü.

Yarısı su altında, çürümeye yüz tutmuş büyük kalyonların iskeletlerinin bulunduğu lagüne baktı. Mist'in ışıltısı içinde bir deniz ejderinin hayalet kemiklerine benziyordu.

Kale duvarına yaklaştı; tırtıllı kalas kirişlerinin arasından sızan ateşin ışığı büyüleyiciydi. Her bir kapı babasının üstünde bir oğlan çocuğunun kafası vardı; sessiz çığlıklar atan ağızları ebediyen donmuş, saçları esintiyle dalgalanıyor, siyah göz çukurlarıyla ona alay eder gibi, suçlar gibi bakıyorlardı.

Peter yirmi dört kafa saydı. "Jimmy, Mark, Davis... Bob. Hayır, Bill mi? Hangisiydi?" Bir kez daha baştan başladı ama ne kadar gayret ettiyse de, hepsinin ismini hatırlayamadı. Hüsranı arttıkça sesi de yükseliyor, Leşyiyicilerin onu duyabileceklerini bildiği halde, umursamıyordu.

Onların duvara yaklaştıklarını, karanlığın içinde onu aramakta olduklarını gördü.

"*ÖLÜM GELDİ*," diye bağırdı Peter. "*GIRTLAĞINIZI KESİP, KANINIZI İÇMEK İÇİN!*" Başını geri atıp kurt gibi uludu.

Kale kapısı açıldı ve düzinelerce Leşyiyici ellerinde meşaleler, kılıçlar ve baltalarla dışarıya çıktılar. Geniş kenarlı şapkası olan uzun boylu bir adam onların arasından geçti. Kılıcını kılıfından çıkarıp havayı kesip biçtikten sonra öne yürüdü.

Peter sessizce gölgelerin için çekilip gece karanlığında gözden kayboldu.

On Birinci Bölüm

Barghest

"Of!" diye inledi Nick. "Ooff!"

"Kıpırdama," dedi Cricket. "Daha kötüleştiriyorsun."

Nick yüzünü buruşturdu. O gece, *bir şey* –Nick bunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü kirişlerdeki periler kıkır kıkır gülmekteydiler– onu saçlarını kafesin parmaklıklarına bağlamıştı.

"Sadece bir tane kaldı," dedi Cricket. "Tamam. Bak, başın parmaklıklara bu kadar yakın uyumamayı öğrenmelisin."

Nick doğrulup saçlarını ovuşturdu ve Cricket'a baktı. "Sağ ol ama bunu zaten kendim anlamış bulunuyorum."

"Oo, bugün birisinin aksiliği üstünde." Cricket gülerken birden durdu. "Bir dakika, sen pek iyi görünmüyorsun."

Nick kaşlarını çattı. "Sağ ol, be."

"Hayır, o anlamda söylemedim. Gerçekten iyi görünmüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi Nick tersçe. "Sadece kötü bir rüya gördüm, o kadar."

Nick tuvalete girmek için sırasının gelmesini bekledi; sonra içeri girip aynaya baktı. Cricket haklıydı, kötü görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı, yüzü tuhaf bir şekilde cılız görü-

nuyordu. O kâbusu aklından çıkaramamıştı. Çoğu kâbusundan farklı olarak, bu onun kafasında yer etmiş gibiydi. Sadece her bir ayrıntıyı net bir şekilde hatırlamakla kalmıyor, nefreti, görmüş ve yapmış olduğu korkunç şeyleri hâlâ zihninde barındırıyordu. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındaydı ama yine de elleri kararıyor mu, pençelere dönüşüyor mu diye kontrol etmeden duramadı. Kafasını soğuk suyun altına soktu. Bu ona iyi geldi ama göğsünü sıkıştıran korkusunu ve kötü ruh halini gideremedi.

Dışarı çıktığında Nick az kalsın Sekeu'yla çarpışacaktı. Sekeu kahvaltı dağıtımıyla meşguldü.

"Özür dilerim," dedi Nick.

Sekeu ona ustünkörü bir bakış attıktan sonra, durdu, bir adım geri çekilip ona bir daha baktı. Huzursuz olmuş gibi görünüyordu. "Nick, kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

Sekeu ona kuşkuyla baktı. "Emin misin?"

"Evet," dedi Nick biraz sinirlenerek. "Gerçekten iyiyim."

Kızılkemik arkadan gelip Sekeu'nun poposunu avuçladı. "Kızılderili kadın, soluk benizli seninle görüşmek istiyor."

Sekeu yumruğu önde, ona doğru hızla döndü.

Kızılkemik bu hamleye hazırlıklıydı, hemen geri çekildi ama Sekeu onun kolunu öyle sert yakaladı ki, Nick bile irkildi.

"Aaah, yapma!" diye inledi Kızılkemik, omzunu tutarak. "Sadece takılıyordum." Kolunu salladı.

"Ne istiyorsun?" dedi Sekeu onun kafasını koparacak gibi bir bakışla.

"Önemli değil, sadece palamudumuzun, kirazlarımızın ve mantarlarımızın bitmek üzere olduğunu söyleyecektim. Başka şeyler de aynı durumda." Kızılkemik hâlâ kolunu ovuştururken Nick'e doğru eğildi. "Bu kadın beyaz adamların kafa derilerini yüze yüze kollarını bu kadar kuvvetlendirdi." Burnunu çekti, sonra Nick'e bir daha baktı. "Hey, çocuk, sen hiç iyi görünmüyorsun."

Nick'in kaşları birleşti.

Sekeu, "Uyuman nasıldı?" diye sordu Nick'e. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Ellerinin karardığı ve pençe haline geldiği görüntü bir kez

daha Nick'in aklına geldi. Bunu anlatacak gibi oldu ama ikisinin de ona bakış şekli hoşuna gitmedi. Ona sanki bir suç işlemiş gibi bakıyorlardı. "Hayır," diye yalan söyledi. "Biraz karnım ağrıdı, o kadar. Şu anda iyiyim."

Sekeu ve Kızılkemik endişeli ifadelerle bakıştılar; ikisi de buna inanmamıştı.

Kızılkemik, Nick'in sırtına bir şaplak attı. "Vücudun farklı yiyeceklere alışmaya çalışıyor, bundandır. Geçer." Ama onun Sekeu'ya endişeli bir bakış atışı Nick'in gözünden kaçmadı.

Bu onu korkuttu.

Bunu izleyen birkaç gün birbirinin kopyası gibiydi: kahvaltı, eğitim, akşam yemeği, uyku, kahvaltı, eğitim, akşam yemeği, uyku... Nick elinden geldiği kadar Leroy'la karşılaşmamaya çalışıyordu fakat bu iri oğlan eline geçen her fırsatta Nick'e zorluk çıkarmaktan zevk alıyordu. Nick bunu kafaya takmamaya çalıştı, kendini tamamen eğitime verdi. Uzun çalışma saatleri ve idmanlar tüm sorunlarını unutabileceği tek yerdi. Sopada ve mızrakta çok ustalaşmıştı – becerileriyle Cricket'a ve Danny'ye fark atıyordu. Gösterdiği gelişme çok ümit vericiydi. Ama en çok istediği şey, Leroy'u dövmekti ve bunun için yorulmak nedir bilmeden Sekeu'yla çalışıyor, her hamlede, her numarada ustalaşmak istiyordu. Çok geçmeden Sekeu'dan ona Şeytanların ileri aşamadaki manevralarını öğretmesi için yalvarmaya başladı. Yaptığı idmanlar mı, ya da o tuhaf yemekler mi, ya da her ikisi mi bilmiyordu ama vücudu daha kuvvetlenmiş, zamanlaması ve sürati de her geçen gün gelişmekteydi.

En zor anlar karanlık rüyaların musallat olduğu gecelerdi. Her gece kâbusunda derisinin karardığını görüyor, içindeki öfke ve nefretle göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Nick'in dördüncü sabahı kahvaltıdan sonra Sekeu onu, Cricket'ı, Danny'yi ve Leroy'u salonun karşı ucundaki büyük, yuvarlak kapıya götürdü.

Birkaç dakika sonra Kızılkemik ve tek-elli oğlan Abraham ellerinde kovalar ve patates çuvallarıyla onlara katıldılar. Vücutlarını saran, elle dikilmiş deri kıyafetler giymişlerdi, bu tek parça elbiseye dikili sivri uçlu çizmeler vardı.

Kızılkemik yıpranmış, siyah bir deri ceket getirmişti. Bu ceket elle dikilenlerden değildi, gerçek bir Amerikan motosikletçi ceketiydi, üstünde çivileri, yamaları vardı ve sırt tarafında soyulmaya yüz tutmuş kırmızı harflerle ŞEYTANA SEVGİ yazılıydı.

Kızılkemik'in yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Değişiklik ister misiniz?"

Danny, "Harika olur," dedi hemen.

"Güzel," dedi Kızılkemik. "Küçük bir macera yaşayacağız."

Nick onun *macera* deyişinden hoşlanmadı.

"Araştırma yapacağız," dedi Sekeu.

"Size etrafı görmeniz için bir fırsat olacak," dedi Abraham ve Kızılkemik'e göz kırptı.

Kızılkemik, "Dirk ve Dash de bizimle gelecekler," dedi Sekeu'ya. "Birazdan burada olurlar. Dirk kılıcını bulur bulmaz."

"Ne, yine mi?" dedi Abraham. "İnsan kılıcını nasıl kaybeder ki? Bu oğlan götünün içinde olmasa, göt deliğini bile kaybeder."

Kızılkemik bütün dişlerini sergileyen bir kahkaha attı. Yüzünde daima o geniş, haşin gülümseme vardı. Nick bu gülüşün, vücuduna ve saçlarına sürdüğü kırmızı boyayla birleşerek onu gerçek bir şeytana benzettiğini düşündü. Sonra bir de saç topuzuna bağlı o gülünç kırmızı kemik vardı. Ona bu kemiğin takma adıyla bir ilişkisi var mı, diye sormak isterdi. Yakından bakınca oğlanın gövdesindeki yara izlerini fark etti. Kim bilir kaç meydan okuma dövüşü yapmış ve kaç yara almıştı. Bunlardan en belirgini, şeytani gözlerinin arasından yılan gibi kıvrılarak inen bir yara iziydi.

Bir elinin olmayışı bir yana bırakılırsa, Abraham'da çok az yara izi vardı. Kara derisiyle tezat oluşturan altın renkli gözleri en dikkati çeken özelliğiydi. Nick onun kadar siyah bir insan görmüş olduğunu sanmıyordu; derisi kuzguni siyahtı. Abraham'ın başında siyah tüyler ve boncuklarla süslü bir melon şapka vardı; kolları kesik, ince şeritli daracık bir smokin giyiyordu.

Onlara, biri botunu bağlamakta olduğu için hoplayarak gelen iki oğlan daha katıldı.

"Nick," dedi Sekeu. "Seni Dirk ve Dash'le tanıştırayım."

Kafa derisi tıraş edilmiş Dirk'ün kaşlarından başının yanına kadar uzanan bir yara izi vardı. Nick'ten biraz daha kısa boyluydu, köşeli çenesi ve kalın gövdesiyle Nick'e buldog köpeklerini hatırlattı.

Dash yüzüne düşen sarı saçlarını itip Nick'e baktı. Neredeyse Kızılkemik kadar uzun boyluydu, alt dişleri öndeydi ve uzun saçları yağlıydı. Burnundan, kulaklarından, kaşlarından ve meme uçlarından kemik ve metal parçaları çıkıyordu.

Dirk ve Dash başlarını iki yana sallayarak, dişlerini takırdatmaya başladılar.

"Hayır," dedi Sekeu ve Dash'e bir tokat attı.

Dirk homurdandı.

"Hey," dedi Dash ve parmağını Dirk'e uzattı. "Ya o?"

Sekeu, Dirk'e de tokat attı. Dirk kaşlarını çatıp Dash'e tokat attı. Derken iki oğlan yumruklaşmaya başladılar. Kızılkemik ve Abraham onları ayırmak zorunda kaldı.

Bu arbedeye aldırmayan Sekeu duvara gidip içi iğrenç görünen hayvan postlarıyla dolu bir sepet çıkardı. Her bir Yeni Kan'a postlardan birini verip, "Bunları üstünüze giyin," dedi.

Nick bunu eline alıp baktı; bir postun nasıl giyileceğini bilmiyordu.

"Başını şuradaki delikten geçir," dedi Abraham. "Bunlar kamuflaj içindir."

Kimden gizleniyoruz ki, dedi içinden Nick ama bunu sormaya cesaret edemedi.

Nick postu üstüne geçirdikten sonra Sekeu ona bir kemer verdi. Derisi soyulmuş, pulları dökülen çok eski bir kemerdi. Nick bunun üstünde yıllardır kullanılmanın sonucu yıpranmış çapraşık motifler olduğunu fark etti.

"Kılıç taşıma hakkını kazanmanız gerekiyor," dedi Sekeu duvardan dört tane mızrak çekerek. "Şimdilik sadece mızrağa iznimiz var."

Nick Şeytanların kemerlerindeki uzun bıçakları ve sırtlarında asılı kısa kılıçları gördü. Dirk ve Dash de mızraklarını getirmişlerdi.

Sekeu, Nick'e bir mızrak verdi. İdman mızraklarından ve sopalarından daha ağırdı. Ama eline çok güzel oturdu. Mızrağın sivri ucuna hayranlıkla baktı.

Danny ekşimik bir suratla kendi mızrağına bakıyordu. "Bunlara neden gerek duyuyoruz ki?"

Kapıdaki pençe izlerini hatırlayan Nick bu soruyu cevaplayabilirdi.

"Saldırıya uğradığımız takdirde," dedi Sekeu.

"Saldırı mı?" dedi Danny. "Hah? Kim tarafından?"

"Canavarlar," dedi Kızılkemik ciddi bir ifadeyle.

Sekeu sürgüyü çekince ağır, yuvarlak kapı içe doğru açıldı.

Nick bu macerayı yaşayacağı için memnun oluşuna şaşırdı. Son kez dışarıdayken hava etrafı göremeyeceği kadar karanlıktı, daha sonra kapıdan dışarı göz attığında ise, korkudan kendi gölgesinin ötesine bile bakamamıştı. Ama tepeden tırnağa silahlı Şeytanlar da yanlarında olduğu için korkmuyor, sadece tuhaf bir heyecan duyuyordu.

Kızılkemik'e, Sekeu'ya, Abraham'a, Dirk'e ve Dash'e baktı; hepsi de tetikte ve tehlikeli görünüyordu. Ormanda böyle bir grupla karşılaşmayı istemezdi.

Tek sıra halinde dışarıya çıktılar; Nick, Kızılkemik'in arkasındaydı. Derin bir nefes alınca ıslak toprağın mis gibi kokusu burun deliklerine doldu. Ormanı görmeye hevesli bir şekilde önündeki Kızılkemik'in etrafından bakındı.

Kapı arkalarından kapandı ve sürgü çekildi. Nick kapıdaki derin pençe izlerine bakarken sesli bir şekilde yutkundu. Başını kaldırıp bakınca kalenin –hiç değilse bir kısmının– aslında bir ağaç olduğunu anladı; uçurumun kayalık yamacında büyümüş kocaman bir ağaçtı, kalın kökleri ve sarmaşıkları kayaları devasa bir ahtapot gibi sarıyordu. Adamakıllı yüksekti ve dalları arasında birkaç tane nöbetçi yuvası gördü.

Kısa bir yamacın üstüne vardıkları zaman Nick ilk defa Avalon'un tamamını gördü. Alan hayalinde canlandırdığı gibi değildi.

Her yer sıkıcı bir grilik içinde, sanki uzun zamandır ölü olan

bir şeyin derisi gibiydi. Rüyasında gördüğü çiçekler içindeki o sık çalılıklar, devasa ağaçlar, mor maymunlar ve kelebek insanlar neredeydi? Hiç de sihirli yaratıklar yoktu, periler bile... Aslında herhangi bir canlı yaratık görünmüyordu. Önünde uzayıp giden arazi kurak, isli bir topraktan ve bir zamanların heybetli ağaçlarının iskeletlerinde oluşmaktaydı. Bunların tırtıllı çotuklarına dikenli sarmaşıklar dolanmıştı.

Tepeden aşağı, devrilmiş ve çürümüş ağaçların üstünden ve altından uzayan yamuk bir patikada yürüdüler. Mola verdikleri zaman Nick ormanın ötesindeki dik uçurumları gördü.

Kızılkemik onun yanında durdu ve birlikte arkadan gelen grubu beklediler. Kızılkemik yüzünde o tuhaf gülümsemeyle Nick'e baktı.

Nick ona şirin görünmek ümidiyle gülümsemesine karşılık verdi. Kızılkemik ona sokakta yanına gelip onunla konuşan kaçık tipleri hatırlatıyordu; böyle tiplerle göz teması kurulmazdı.

Patikayı yoğun bir sis kaplayınca bir an için yol gözden kayboldu.

Kızılkemik hayalet sesleri çıkarmaya başladı.

"Ses çıkarma," dedi grubun önünde oraya gelen Sekeu.

Kızılkemik hemen sustu ama o delice gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Sekeu'ya Hitler subayları gibi, *sieg heil* selamı verip, Nick'e göz kırptı.

Patika boyunca yürürlerken Nick birkaç ağacın –özellikle de büyük olanların– en üst dallarında yeşillikler olduğunu fark etti. Merakını yenemeyerek fısıltıyla Kızılkemik'e sordu: "Orman ölüyor mu?"

"Dostum, bütün Avalon ölüyor," dedi Kızılkemik; Nick'in konuşmak isteyişi onu memnun etmişti. "Buna musibet diyorlar. Burada bulunduğum kısa süre içinde bile bu ormanın harika bir güzellikten bu hale gelişini gördüm. Ne zaman böğürtlen aramak için çıksak, her defasında daha kuzeye doğru gitmek zorunda kalıyoruz."

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Bunu söylemek zor. Burada zaman farklıdır. İnsanların dünyasından ayrıldığımda 1974 yılı olduğunu biliyorum."

"Vay canına."

"Bu bir şey değil. Abraham da İç Savaş sırasında insan dünyasından ayrılmış. O zamanlar köleymiş."

Nick hayretler içinde Abraham'a baktı. Olamaz."

"Evet, ya. Sen bunu inanılmaz sanıyorsan, bir de şunu dinle: Sekou ilk Hristiyan Hacılar döneminden beri burada. Delaware kabilesinin bir kölesiymiş. Peter onu o heriflerin gözleri önünde çalıvermiş.

"Abraham'ın bana anlattığına göre, buraya ilk geldiğinde orman hâlâ her türlü sihirli hayvanlarla doluymuş, kelebek insanlar bile varmış. Bir de şimdiki haline bak, inanılır gibi değil."

Nick sisin içinde bir kıpırtı gördü; sıçan büyüklüğünde sıçrayan bir gölgeydi.

"O bir karanlıkçıdır," dedi Kızılkemik. "Bana anlatıldığına göre, onlar daima Avalon'un bir parçası olmuşlar. Hayat-emen kötü yaratıklardır. Ama buralarda bulabileceğin tek canlı türüdür. Bugünlerde karanlıkçılar bile yok olmaya başladılar. Kelebek insanlar tükendikten sonra sadece birbirlerini yiyebiliyorlar."

Nick içi oyuk bir tomruğa giren başka bir karanlıkçı gördü. Örümceğe benziyordu ama kedi kadar büyüktü. Ürperen Nick içi oyuk ağaç çotuklarına ve tomruklara yaklaşmamaya karar verdi.

Ölü çalılıklardan oluşan bir kümenin yanından geçip bir dönemecin etrafından dolandılar ve karşılarına kahverengi yapraklı ağaçların göründüğü sığ bir vadi çıktı. Bu hatta yürüdükçe manzara giderek değişti ve daha sık ağaç ve çalılık göründü. Ama Nick'in gerçek bir yeşillik görebilmesi için bir saat daha yürümeleri gerekti.

Ağır ağır akan bir dereyi ve tek tük çiçeğin süslediği uzun, kahverengi otları geçtikten sonra sık ağaçlı bir ormana vardılar.

"Burası Myrkvior Ormanıdır," dedi Kızılkemik. "Avalon'un en eski ormanı ve adanın kalbidir. Sihri kuvvetlidir ama şuna bak." Kızılkemik çarpık çurpuk dalları ve gri-kahverengi yaprakları işaret etti. "O lanet musibet burada bile hayatı söndürüyor."

Nick sihirli yaratıklardan hiçbir iz göremedi, sadece arada bir öten bir kuşun sesi vardı.

Grup durdu; Sekeu ve Abraham dikenli bir çalılığı incelediler, sopalarla kahverengi yapraklarının arasını karıştırdılar.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Abraham.

Sekeu ona iki tane pörsümüş böğürtlen gösterdi.

"Bu çok acıklı bir manzara," dedi Abraham başını iki yana sallayarak.

Grup yüksek ağaçların arasında ilerlemeye devam ederken önlerine çıkan bütün çalılıkları kontrol ediyorlardı. Birkaç saat sonra kısa ağaçlardan oluşan bir koruluğa geldiler. Kızılkemik Sekeu'nun birkaç böğürtlen koparabilmesi için bir dalı eğdi. Sekeu bunları Abraham'ın kovasına bıraktı.

Abraham kovanın içine baktı. "Eh, artık dişe dokunur hale geliyor. Tam sekiz böğürtlenimiz ve yaklaşık yirmi palamudumuz var."

"Kahvaltım için yeter," dedi Kızılkemik. "Sizlerin beslenmek için ne yapacağınızı bilemem."

Abraham bezginlikle derin bir iç geçirdi. "Bir zamanlar iki çalılık arasında bile kovalarımızı doldurabilirdik. Bu iş böyle devam ederse, yakında dikenleri yiyeceğiz."

"Şu işe bak," dedi Dirk. "Geçen hafta burada dünya kadar böğürtlen vardı."

"Hassiktir," dedi Kızılkemik. "Galiba giderek hızlanıyor. Her çıkışımızda ormanın daha uzak noktalarını araştırmak zorunda kalıyoruz. Orman bittiği zaman ne halt edeceğiz?"

"Yeterince konuştunuz," dedi Sekeu sertçe. Hızla onların yanından ayrılıp patikada ilerledi.

Şeytanlar kederli gözlerle bakışıp onu takip ettiler.

Küçük bir geyik saklandığı yerden ortaya çıktı. Sığ bir derenin üstünden atlayıp bir yamaca doğru koştu ve böğürtlen çalılarının arasında gözden kayboldu.

Kızılkemik Dirk'ün elindeki mızrağı kaptı ve geyiğin peşine düştü.

"*HAYIR*!" diye bağırdı Sekeu.

Kızılkemik ona aldırmadı.

"*LEYDİ'NİN ORMANI*!" diye haykırdı Sekeu.

Kızılkemik durdu. Derenin sağına, solun baktı; aklı karışmıştı.

"Of, Tanrım," dedi Abraham. "Sekeu haklı. Burası Cusith Deresi. Hayret, hiç tanıyamadım. Onca yaprakların ve çiçeklerin yokluğunda..."

"İmkânsız," dedi Dirk. "Leydi'nin ormanında musibet mi varmış?"

"Eğer yiyecek bir şeylerle dönmezsek, açlıktan ölürüz," dedi Kızılkemik. "Bence o geyiğin peşinden gidelim."

"Sen git," dedi Abraham. "Bir lokma geyik eti için hayatımı kaybedemem."

Kızılkemik geyiğin ardından baktı.

"Cinler sen öldürürler," dedi Sekeu emin bir şekilde. "Ağaçların gözleri ve kulakları vardır." Yüksek bir daldan onları izleyen kuş büyüklüğündeki üç periyi işaret etti.

Karanlık dere boyunca yürüyüp arada bir kıyılardaki çalılıkları yokladılar. Güneş bulutların arasından hiç çıkmamıştı ama hava ısınmıştı ve rutubetliydi.

"Hey," dedi Danny kaşlarının üstündeki teri silerek. Yüzü kıpkırmızı, tişörtü sırılsıklam olmuştu. "Hiç mola vermeyecek miyiz?"

"Haklısın," dedi Abraham. "Mola iyi fikir. Daha ilk dışarıya çıkışlarında Yeni Kanların ölmesi çok tuhaf olur."

Sekeu durup Danny'nin suratına baktı, sonra da gözleriyle etrafı çeviren ağaçları taradı. "Burada dinlenin. Ben gidip meşe koruluğuna bakacağım. Dirk, benimle gel."

Nick o sığ derenin kenarındaki düz bir kayanın üstüne çöktü ve ağaçların arasında gözden kaybolan Sekeu'yla Dirk'ün arkasından baktı. Bitap bir halde iç geçirip diğerleri gibi başını suyun içine soktu ve uzun uzun içti. Suyun tatlılığı hâlâ onu şaşırtıyordu.

"Musibetin Leydi'nin ormanına yayıldığına inanamıyorum," dedi Kızılkemik. "Kırk yıl düşünsem, bunun olabileceği aklıma gelmezdi."

"Anladığım kadarıyla yayılması giderek hızlanıyor," dedi Abraham. "Merak ediyorum, acaba Peter'ın bu konuda bir fikri var mıdır?"

"Aslında," dedi Dash, "Peter'ın çoktan dönmüş olması gerekirdi."

"Dua et de, kendini kurtaramayacağı bir çukura düşmüş olmasın," dedi Abraham.

"O çocuğun kurtulamayacağı bir çukur yoktur," dedi Kızılkemik.

"Umarım, biraz Snickers daha getirir. O fıstıklı çikolatalara bayılıyorum," dedi Dash.

"Dünyayla ilgili özlemini duyduğum pek bir şey yok," dedi Kızılkemik. "Ama yemekleri çok özlüyorum ha. Peter'ın altı koli pizza getirdiği günü hatırlıyor musunuz?"

"Unutur muyum hiç," dedi Abraham geniş bir gülümsemeyle yüzü aydınlanarak. "Neredeyse her gece rüyamda bunu görüyorum."

Danny'nin gözleri büyüdü. "Pizza! Öf, ne harika olurdu!"

"Sakın bana şimdiden palamut ve mantardan bıktığını söyleme," dedi Kızılkemik dirseğiyle Danny'yi dürterek. "Burada benim kadar uzun süre bulunana kadar yemekler hakkında sızlanma."

"Peki, Peter nerede?" diye sordu Nick.

"Çocuk yakalıyor," dedi Kızılkemik gülerek.

Nick onların güldüklerine inanamadı. "Bu komik bir şey mi?"

Kızılkemik'in suratı asıldı.

"Hiç doğru bir şey değil," diye mırıldandı Nick.

"Doğru olmayan şey neymiş?"

Nick cevap vermedi, sadece başını iki yana salladı.

"Doğru olmayan şey neymiş?"

"Ne olabilir?" dedi Nick. "O piç, çocukları kaçırıyor. Doğru olmayan şey bu işte."

Kızılkemik, Nick'e bir yumruk attı. O kadar çabuk hareket etti ki, Nick ne olduğunu anlayamadan göğsüne inen darbeyle dereye düştü.

Abraham göz açıp kapayana kadar aralarına girip Kızılkemik'i tuttu. "Hey, sakin ol. Sakin ol. Üstünde durma. Onun bir Yeni Kan olduğunu unutma."

Kızılkemik öfke saçan gözlerle Nick'e baktıktan sonra diğer Yeni Kanlara döndü. "Bir şeyi iyi anlayın. Ağzınızdan o *adam* hakkında tek bir kötü söz duymayayım. Sakın ha." Nick'in yanına gidip onu yakasından tutarak dereden çıkardı. Sonra onu ka-

yanın üstüne oturtup karşısına geçerek kaçık gözlerini yüzünde kilitledi.

"Bazı şeyleri iyi anlaman gerekiyor," dedi Kızılkemik. "Sana anlatacağım. Ben buraya gelmeden önce babamla birlikte taşrada yaşıyordum. O bezgin piçin iki günde bir beni pataklamasından usanmıştım. Bu nedenle kaçıp büyük şehre gittim. Bir hafta geçmeden karton kutuların içinde yaşıyor, sırf karnımı doyurabilmek için hırsızlık ve fahişelik yapıyordum. Ne kadar kötü olduğunu tahmin edemezsin. Hâlâ konuşmak bile istemediğim şeyler yapmak zorunda kaldım. On üç yaşındaydım. *Tastamam on üç!*

"Bir gece bir pezevenk beni yakaladı. Onun sokağında iş tutmak istiyorsam, ona pay vermek zorunda olduğunu söyledi. *Para mı?* Ne parası? Yiyecek alacak kadar bile param yoktu. Bu godoşa nasıl para verecektim ki? Tabii, veremedim. Bunun üzerine beni yakalayıp canıma okudu. Yani, ağzıma sıçtı. Beni bir çöp konteynırına bıraktığında kan tükürüyordum. İşte o anda ölmeyi çok istedim.

"Bir hafta sonra tekrar o işe döndüm çünkü yapabileceğim tek şey oydu. Ne ki, artık kimse beni istemiyordu. Neden mi?" Kızılkemik'in gözleri Nick'e deler gibi bakıyordu. "Çünkü ağzımın üstünde iğrenç bir kabuk vardı ve vücudumda yediğim dayağın yara izleri kalmıştı. Böylece ufak tefek hırsızlıklarla ve çöp tenekelerinden bulabildiğim şeyleri yiyerek devam ettim. Derken o pezevenk beni yine kendi bölgesinde yakaladı. Artık iş tutmuyordum, sadece oradaydım, o kadar. Ama o orospu çocuğu için fark etmiyordu. Beni bir ara sokağa çekti, çığlıklarım duyulmasın diye, ağzıma çöp tıkadıktan sonra bıçağını çıkardı. Beni temelli bozacağını söyleyip, bunu yaptı." Kızılkemik yüzündeki uzun yara izini gösterdi. "Beni öldürecekti ama işte o anda Peter ortaya çıktı. Hani az önce sövdüğün kişi. O piç daha ne olduğunu anlayamadan Peter onu ikiye ayırdı. O piç bir daha hiçbir zaman başka bir çocuğa zarar veremeyecek.

"Peter elinden geldiğince bana doktorluk yapıp beni buraya getirdi. Sana açıkça söyleyeyim. Ben o sivri kulaklı oğlana hayranım. Sadece hayatımı kurtarmakla kalmadı, bana bir hayat verdi. Bir aile verdi. Burada ne olduğumu biliyorum çünkü her şey çok sade. Biz bir klanız. Şeytanlarız ve birbirimizi kollarız."

Abraham ve Dash başlarını sallayarak onu doğruladılar.

"Eğer benim hikâyemin kötü olduğunu düşünüyorsan," diye devam etti Kızılkemik, "daha hiçbir şey dinlemiş değilsin. Abraham sana bir ara firari bir kölenin neler yaşadığını anlatsın. Peter'ın onu kurtardığı hayatı anlatsın. Kaledeki herhangi bir çocuğa sor. Her birinin gözlerini yaşartacak kadar feci hayatları vardı. Benimkinden çok daha kötüleri. Ve aralarından biri bile geri dönmeyi istemiyor. Çünkü hepimiz o dünyadaki siktiriboktan ebeveynlerden, üvey ebeveynlerden, rahiplerden, polislerden, pezevenklerden, torbacılardan nasibimizi aldık. Oradaki dünya, onlara kalsın.

"Peter bize bir fırsat daha tanıdı. O çocuk benim için hayatını ortaya koydu. Senin için de, buradaki her çocuk için de, hem de defalarca... Bunu kafana iyice sokarsan rahat edersin. Şimdi anlaştık mı?"

Hayır, dedi içinden Nick. *Anlaşmadık.* Ama evet, anlamında başını salladı.

"Güzel," dedi Kızılkemik. "Çünkü seni sevdim. Seni öldürmek zorunda kalmak istemem."

Nick onun şaka yapıp yapmadığını kestiremedi ama ciddi olduğunu sanıyordu. Ama Peter istediği takdirde, onu öldüreceğinden kuşkusu yoktu. Ve kalede gördüklerini düşünecek olursa, herhalde hepsi bunu yapardı. Abraham'a, Dash'e, Leroy'a, hatta Cricket ve Danny'ye baktı. Onların gözlerinde de bunu görebiliyordu. Kendilerini Peter'ın katakullisine tamamen kaptırmışlardı. Onlar için Peter, onları cennete götürmek için gelmiş bir peygamber gibiydi.

"Burası sihirli bir yerdir," dedi Abraham bütün Yeni Kanlara hitap ederek. "Bunu anlayamazsınız. Şu andaki durumuna bakarak olmaz. Ama ben buraya ilk geldiğimde yemyeşil ormanlar hayat doluydu. Hayal edebileceğiniz her türlü meyveler ve cevizler vardı. Ağaçlardan muzlar sarkıyordu... gerçek bir cennetti."

"Ve yine öyle olacak," dedi Kızılkemik kesinlikle inanarak. "İşte biz burada devreye giriyoruz. Siz giriyorsunuz. Birlikte Leşyiyicileri buradan süreceğiz. Sonra." Gözleri parladı. "Sonra bizler Avalon'un efendileri olacağız."

"Leşyiyiciler mi?" diye sordu Cricket.

Kızılkemik duraksadı, yan gözle Abraham'a baktı.

"Anlatsanıza," diye ısrar etti Cricket.

"Eh, peki," dedi Kızılkemik. "Şimdilik sadece bütün sorunları onların çıkardıklarını söyleyip, orada bırakalım."

"Onlar nedir?" diye usteledi Cricket.

"Artık susalım," dedi Abraham. "Sekeu geliyor. Zaten tepesi atmış. Yeni Kanlara Leşyiyicileri anlattığımızı duyarsa, hepimizin kafa derisini yüzer. Peter size anlatır. Çok yakında sizi her konuda aydınlatır."

Neden Leşyiyiciler hakkında konuşamıyoruz? diye geçirdi içinden Nick. *Neyi gizliyorlar?* Bunu Sekeu'ya sormayı düşündü ama kadının yüzünü görünce şimdi sırası olmadığına karar verdi.

Sekeu elini uzattı: Dört gri palamut vardı.

"Bunlar Meşe Koruluğundan mı?" diye sordu Abraham.

Sekeu evet, anlamında başını salladı.

"Ne yapacağız?"

"Bence derenin karşısına geçelim," dedi Kızılkemik. "Leydi'nin ormanına süratli bir baskın yapalım."

Abraham ona aklını kaçırmışsın der gibi baktı. "Sen canına susamışsın."

"Cinler hep tetiktedirler," dedi Sekeu.

"O halde geriye cadının bataklığı kalıyor," dedi Kızılkemik.

Kimseden ses çıkmadı.

"E?" diye sordu Abraham, Sekeu'ya bakarak.

Sekeu başını iki yana salladı. "Başka seçeneğimiz var mı ki?"

Bir süre derenin akış yönünde yürüdükten sonra arazi düzleşti ve suyun rengi kahverengine dönüştü. Yüksek gri kamışların bulunduğu bir bataklığa geldiler. Daha sonra kamışların yerini siyah ve yağlı kabukları olan tıknaz ağaçlar aldı, dallarından yosunlar sarkıyordu. Burada patika yumuşadı ve ayaklarına yapışan bir çamur haline geldi. Patika döne döne uzarken ağaçlar onları boğacak gibiydi.

Nick bu durumdan hiç memnun değildi; arada bir duyulan bir kükreme dışında bataklık durgun ve sessizdi. Boğucu bir nemli hava vardı. Kızılkemik bile sessizliğe bürünmüştü; hepsi silahları hazır vaziyette, ağaçlara ve suları bulanık göletlere pür dikkat bakıyorlardı. Nick kendini bir korku filmi seyredermiş

gibi hissetti, her an bir yerden kötü bir şey fırlayacakmış gibiydi. Bitkin düşmüştü, ayakları sızlıyordu ve duyduğu korku sinirlerini yıpratıyordu. Bir gün için yeterince macera yaşadım, diye düşündü. Bir an önce kaleye dönmek istiyordu.

Nick arkasından gelen bir çığlık duyunca hemen dönüp baktı; Danny kısa bir toprak setten aşağıya, simsiyah bir çamur gölüne doğru kaymaktaydı.

"*İMDAT!*" diye haykırdı Danny kaygan setten tırmanmaya çalışarak. Onu saran çamur fokurduyordu. Bir anda beline kadar yükselmişti ve onu aşağı çeker gibiydi.

Kızılkemik hemen oraya koşup bir eline bir kök aldı, diğer eliyle Danny'nin bileğini kavradı. Dash ve Dirk de hemen orada bittiler ve üçü birlikte nihayet Danny'yi çıkarabildiler.

"Bak, Danny," dedi Kızılkemik. "Bir daha boğulmaya karar verecek olursan, bu kadar yaygara yapma, tamam mı?"

Danny ağlamak üzereydi. Botlarını kaybetmişti ve tepeden tırnağa yağlı bir çamura bulanmıştı. Arkasında kalan çamur göleti hâlâ fokurduyordu.

Abraham, "Galiba onları geri götürsek iyi olacak," dedi Sekeu'ya.

"Oraya bak," dedi Sekeu dikenli çalılardan oluşan bir çitin altındaki benekli mantarları işaret ederek.

"Şurada da var," dedi Dash. "Yayılsak iyi olur. Belki yeterince bulabiliriz."

Sekeu bunu mantıklı buldu. Nick ve diğer Yeni Kanlara, "Siz dördünüz burada arayın," dedi. "Abraham, sen onlarla kal. Diğerlerimiz yayılacağız. Ama gözünüzü dört açın. Çabuk olmalıyız. Oyalanacak olursak, Leydi bizi bulur."

"Ah," diye bağırdı Nick ve parmağını ağzına soktu. Yüzüncü defa parmağına diken batmıştı. Bulabildikleri mantarlar sadece dikenli çalıların altındaydı. Herhalde bu yüzden geyikler bunlara erişememişlerdi.

"Bana da battı," dedi Cricket elinin tersini kaldırarak. Birkaç çalılık ötedeydi ama Nick elindeki sıyrıkları görebiliyordu. Danny o gün belki ilk defa halinden memnun gibiydi. Kolları ve dizleri üstüne çökmüş, mızrağıyla bir mantara vuruyordu.

"Sanki Paskalya yumurtası avlamak gibi," dedi Danny. "Sizce de öyle değil mi?"

"Kes sesini ve toplamaya devam et," dedi Leroy.

Abraham onun yanına geldi ve bir avuç mantarı onun çuvalına bıraktı.

"Acele etmeliyiz," dedi Abraham endişeli gözlerle tepenin üstüne bakarak. "Sis bastıracak."

Nick tepenin üst tarafına bakınca zor bela Sekeu ve Kızılkemik'in siluetlerini görebildi.

Yakınlarında bir yerden bir şarlama sesi geldi; bunu Abraham da duydu. Sis gerçekten de hızla yoğunlaşıyordu. İlk başta Nick bazı şeyleri sadece hayal ettiğini sanmıştı ama bir sis dalgası o açık alana erişti ve Danny bir anda görünmez oldu.

"Bu çok kötü," dedi Abraham. "Hemen gitmemiz lazım. Ben koşup Sekeu'yu getireyim. Sakın bir yere ayrılmayın." Koşarak tepeye tırmandı.

Sis yuvarlanarak gelmeyi sürdürüyordu.

"Kimse size durmanızı söylemedi," dedi Leroy onlara.

"Onları görebiliyor musun?" diye sordu Cricket.

"Artık göremiyorum," dedi Nick.

"Çıkardım!" dedi Danny büyük bir sarı mantarı kaldırarak. "Of, şunun büyüklüğüne bakar mısınız?"

"Lanet olsun, hiçbir şey göremiyorum," dedi Cricket.

"Size çalışmaya devam etmenizi söyledim," diye hırladı Leroy.

Sis bulutu içinde küçük bir aralık oluştu. Nick bayırın yanındaki Abraham'ı gördü; sonra da ensesindeki bütün tüyler kabardı. Abraham'ın hemen arkasında dört, belki beş kambur şekil vardı ve bunlar her ne iseler, *insan değildiler.*

Nick tam bağıracakken korkunç bir çığlık duydu.

Danny'di. Yerde yatıyordu ve üstünde bir *canavar* vardı. Kırmızı bir postu olan bu yaratık bir kedi büyüklüğündeydi ve Nick onu çakala benzetti ama uzun kolları ve pençeleri vardı. Bu pençelerini Danny'nin koluna ve omzuna batırıyordu. Kamçı gibi salladığı, ucunda ıslak ve kırmızı bir akrep iğnesi olan kuyruğuyla art arda Danny'nin boynuna ve yüzüne vuruyordu.

"*HASSİKTİR!*" diye bağırdı Nick. Elindeki çuvalı düşürünce, bir avuç mantar bayırdan aşağı yuvarlandı.

Danny'nin yüzü kıpkırmızı oldu, soluk almakta zorlanıyordu. Başı geriye düştü, bütün gövdesi seğirdi, sonra gözleri boşluğa bakarak hareketsiz kaldı.

Başka bir çakal benzeri yaratık, Cricket'ın üstündeki ağaçtan atlayıp kızın elindeki mızrağı düşürdü. Bu yaratık daha büyüktü, bir Alman kurdu kadardı. Siyah, kalın bir yelesi ve kamçı gibi kuyruğu vardı ama Nick kuyruğun ucunda iğne göremedi.

Cricket çığlık atarak kovasını savurup yaratığı geri püskürttü. Onun etrafından dolanmak istedi ama yaratık onu dikenli çalılıklar arasında sıkıştırmıştı, tıslayarak dişlerini takırdatıyordu.

Ondan beş adım ötede bulunan Leroy, donup kalmıştı; gözleri büyümüş, ağzı açık bir halde mızrağını tutuyordu.

"*ONA YADRIM ET!*" diye haykırdı Nick. Ama Leroy sadece seyretmeye devam etti.

Cricket kovasıyla canavara vurdu. Canavar sağa sola sıçradı. Nick, Cricket'ın arkasında daha küçük, kırmızı tüylü bir yaratığın ona sokulmakta olduğunu gördü. Birisi bir şey yapmadığı takdirde, Cricket de Danny gibi ölecekti.

Leroy geri çekilirken tökezleyip yere düştü.

Nick çalıların arasından fırladı; bacaklarına batan dikenlere aldırmadı. Tek düşüncesi bu canavarları Cricket'tan uzaklaştırmaktı. Mızrağını kapıp canavarlara doğru atıldı; o sırada Leroy emekleyerek tepeye tırmanmaya çalışıyordu.

Kırmızı yaratık Cricket'ın sırtına atlayıp iğnesini üst üste onun ensesine batırdı. Cricket acıyla inleyerek yere devrildi.

"*HAYIR!*" diye bağıran Nick mızrağını kırmızı yaratığın kaburgalarına saplayarak Cricket'ın üstünden düşürdü.

Kırmızı yaratık acıyla bağırdı; yarasından siyah kan akıyordu.

Siyah çakal benzeri yaratık öyle bir uluma sesi çıkardı ki Nick neredeyse elindeki mızrağı düşürecekti. Bu uluma ıstırap ve öfke dolu bir insan sesine benziyordu.

Nick mızrağını çıkarıp çakal benzeri yaratığa doğrulttu.

Canavar gözlerini Nick'in gözlerine kilitleyip, önünde dolandı. Sivri dişlerini göstererek yerden toprak parçalarıyla yaprakları söküp havaya savurdu.

Beni lime lime etmek istiyor, diye düşündü Nick ve kaçmak istedi ama arkasını dönecek olursa, bir saniye içinde bu yaratık

onu yakalardı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. *Bu iş beni aşar; bunu yapamam.* Ama kafasında yeni bir ses duydu Sekeu'nun ona sabit durmasını ve odaklanmasını söyleyen sesi Nick L-duruşuna geçti, titreyen parmaklarıyla mızrağı iyice kavradı. *Tek atış,* dedi içinden. *Başka fırsatım olmayacak.*

Çakal benzeri yaratık kulakları sağır eden bir çığlık atarak ona saldırdı.

Odaklan, dedi içinden Nick hızlı ve kısa soluklar alarak sabit durmaya çalıştı. Canavar üstüne atlayınca Nick tıpkı Sekeu'nun ona öğrettiği gibi mızrağını salladı. Mızrağın ucu yaratığın boynuna isabet edip, boğazını yardı.

Yaratık Nick'in üstüne çarparak onu yere devirdi ve siyah kana buladı. Nick can çekişen bu gövdeyi itip ayağa kalkmaya çalıştı fakat kalkamadan sırtına bir şey kondu. Küçük kırmızı yaratık pençelerini omzuna saplayıp iğneli kuyruğunu yüzüne salladı. Nick kolunu kaldırmayı başarınca, iğne ön koluna isabet etti.

Koluna yakıcı bir acı yayılırken Nick çığlığı bastı. Debelenerek yaratığı üstünden attı. Yaratık toprağı eşeliyordu ama ayağa kalkmadı.

Nick yaralı kolunu göğsüne bastırdı; yanmanın omzuna doğru yükseldiğini hissediyordu. Yüzü ısınmaya, sonra iyice sıcaklaşmaya başladı; boğazı tıkandı. Mızrağını yere düşürüp sırt üstü devrildi, boğazı sıkıştıkça nefes almakta zorlanıyordu. Cricket'a baktı. Kızın rengi uçmuştu, hareketsizdi ve gözleri cansızdı.

Kırmızı yaratık yan yatmıştı, vücudu seğiriyordu. Yüzü bir korku ve tiksinti maskesi haline gelen Leroy koşarak geldi ve mızrağını art arda canavarın gövdesine sapladı. "Lanet olsun! Lanet olsun!" deyip duruyordu.

"*İŞTE ORADALAR!*" diye haykırdı sisin içinden koşarak çıkan Sekeu. Hemen Cricket'ın yanına gelip eğildi ve kulağını onun göğsüne dayadı.

Abraham, Dirk, Dash ve Kızılkemik da koşarak geldiler. Kızılkemik siyah kana bulanmıştı. Omzunda göğsüne kadar inen kötü bir kesik vardı. Sıkılı dişleri arasından hızla nefes alıyordu; bir elinde bıçağı, diğerinde kılıcı vardı ve her ikisinden de siyah kanlar damlıyordu. Gözlerini iki ölü yaratığa çevirdi.

"Onları ben öldürdüm," dedi Leroy hemen. "İkisini de öldürdüm." Cricket ve Danny'ye baktı. "Onları kurtarmaya çalıştım. Ama her şey çok çabuk oldu. Elimden geleni yaptım."

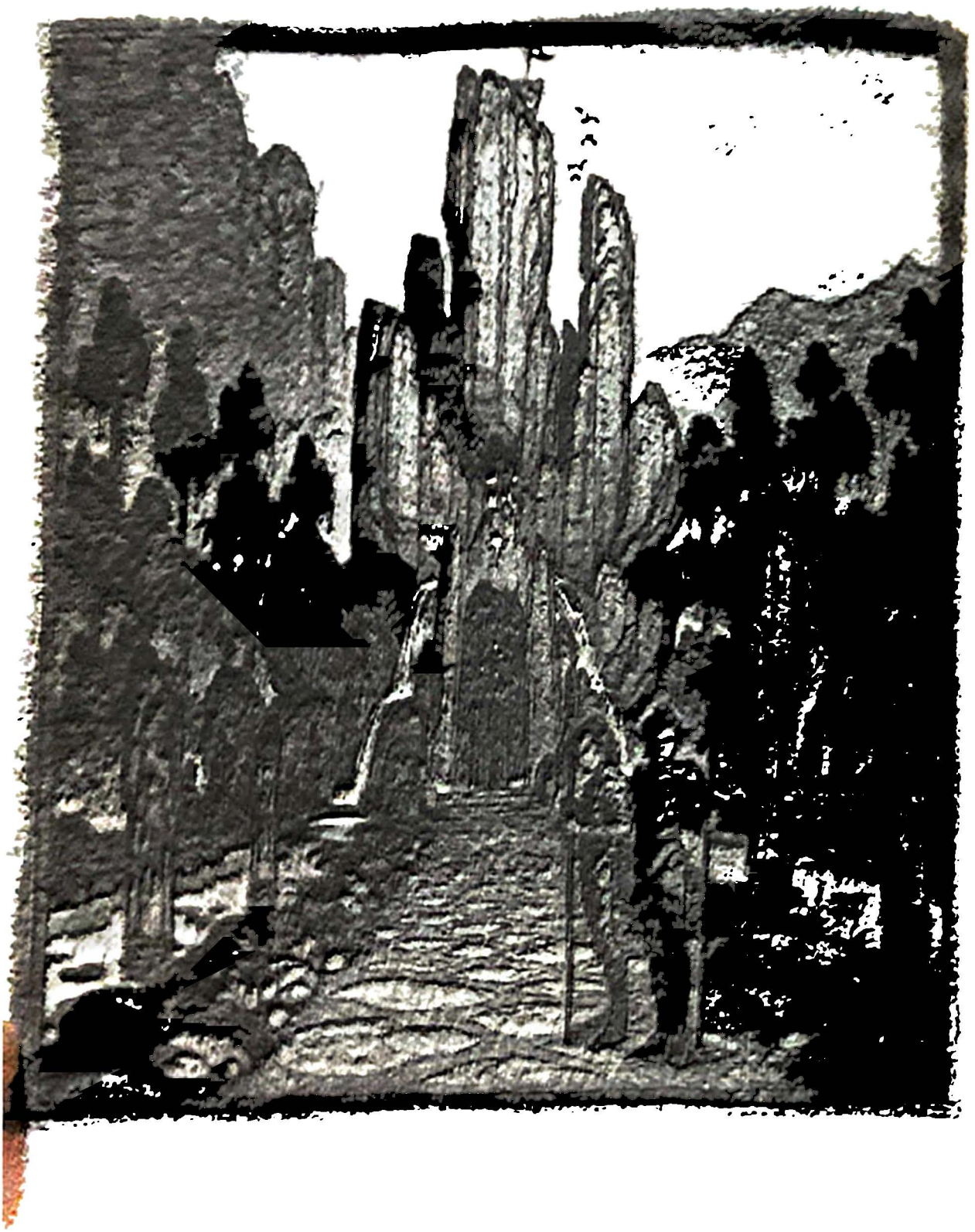
Kızılkemik onun gözlerine baktı. Bıçağını bırakıp kanlı elini Leroy'un omzuna koydu. "Bunlar barghest denen yaratıklardı. Aferin, Leroy."

Leroy cılız bir gülümseme çıkarıp Nick'e baktı.

Ne? dedi içinden Nick. "Hayır!" diye bağırmaya çalıştı ama boğazı fena halde tıkalıydı ve acı veren bir öksürük nöbeti başladı.

Sisin içinde bir uluma sesi geldi; bu ses hemen her yerden, toprağın altından bile geliyordu. Sis tıpkı bir fırtına bulutu gibi kararmaya başladı.

"Cadı," dedi Sekeu.

On İkinci Bölüm

Leydi Modron'un Bahçesi

Peter cesetlere uzun uzun baktı. Şafak aydınlığında toprağın hâlâ bu katliamın sonucu kararmış olduğunu görebiliyordu. Tam dört taneydiler; kentaurların uzaktan akrabası olan Pooxit'ler. Bunlar kentaurlardan çok daha ufaktılar, boyları Peter'ın dizi hizasındaydı. Vücutları kedi gibi, gövdeleriyse maymun gövdesiydi. Peter'a hep, becerikli parmakları olan, çenebaz ve neşeli küçük insanları hatırlatırlardı.

Leşyiyicilerin onları yakındaki çalılıkları ateşe verip, dışarıya çıkardıkları yeri görebiliyordu. Toprakta mücadele izleri vardı; Leşyiyiciler onları sürükleyip, getirdikleri yerde derilerini yüzüp doğramışlardı. Yerde hâlâ sağa sola saçılmış kemikler vardı; Peter kemiklerin üstündeki diş izlerini gördü.

Kafalarını bir hendeğin içinde buldu; çöp gibi oraya atılmıştı.

Açık gözlerinde korkunç ölümlerinin ifadesi görülebiliyordu. Peter daha önce de Leşyiyicilere yakalananların çığlıklarını işitmişti. Cüceler olsun, cinler olsun, kentaurlar, hatta Şeytanlar olsun, fark etmiyordu; Leşyiyicilerin insafı yoktu. Derilerini canlıyken yüzerler, doğrarlar, sonra da yerlerdi. *Onların eline düşmektense, kendi elimle ölmek daha* iyi, diye düşündü.

Çenesinin biraz gerilmesi dışında Peter hiçbir duygu emaresi yoktu. Dönüp kuzeye doğru yürümeye başladı. Leşyiyicilerin yıkıp geçtiği alanlar göz alabildiğince uzanmaktaydı. Bir köy en-

kazının etrafından dolandı; kül rengini almış topraktan yükselen yanık kulubeler tırtıllı dişlere benziyordu. Bir yığın kırık kurukafa bir duvarın önünde istif edilmişti. Yanlarından geçerken oyuk göz çukurlarıyla onu takip eder gibi görünüyordu. *Artık buna bir son verme zamanı geldi*, diye düşündü. *Şu ya da bu şekilde buna son vermek gerekiyor.*

Göğe doğru baktı. Alçak bulutların üstünde güneş gökyüzünü aydınlatmıştı. O günün sıcak olacağını anlayabiliyordu, rutubet de artmaktaydı. Gri çamura ve çoktan devrilmiş ağaçların yanık dallarına baktı. Acaba güneşin yüzü bir daha hiç bu acı dolu araziye gülecek miydi?

Peter uzun bir yamacı tırmanarak tepenin üstüne vardı ve kendini bir tanrının gözlerine bakarken bulunca, nerede olduğunu anladı. "Avallach'ın Mabedi," dedikten sonra bir kayanın üstüne oturdu. Harabelere baktı. Aşağıdaki bataklık bölgesini görebiliyordu. Artık Şeytanağacı uzak sayılmazdı, hemen bataklıkları geçtikten sonraydı ama gündüz vakti cadının bölgesinden geçmeye hiç hevesli değildi. *İki gözüm hâlâ yerindeyken bunu yapmam*, diye düşündü sırıtarak.

Bir fıçı büyüklüğündeki granitten oyulmuş tanrı kafasına baktı. Kaidesinden devrilmiş, sanki toprağı dinliyormuş gibi, yan yatmıştı. Yüzü lekeliydi, kesikler vardı, çekiçlerle dövülmüştü ama buna rağmen gözlerinde hâlâ kuvvet vardı.

Büyük heykelin kalan kısmı hâlâ ayaktaydı, elleri ebediyen göğsünde kavuşmuştu. Heykelden helezonlarla çıkan pütürlü ağaç çotukları gördü – o uçsuz bucaksız elma bahçesinden geriye sadece bunlar kalmıştı. Peter gözlerini kapayınca, hâlâ o ağaçları görebiliyordu; o sıcak güneş ışığı altında beyaz çiçekleri titreşen yüzlerce ağaç...

Peter yaşlı cinin yanındaki büyük bir taşın üstüne oturdu. Devasa heykele bakarken elleriyle gözlerini öğlen güneşine karşı siper etti. Heykelin kalın kaşlarının gölgesinde kalan gözleri hiç durmadan meyve bahçesine bakmaktaydı.

Havada uçuşan elma çiçekleri heykelin pelerinindeki bütün kıvrımlarda birikmiş, güneşte parlıyordu. Heykelin etrafındaki elma ağaçlarından arıların vızıltısı, kuşların cıvıltıları ve perilerin gevezelikleri duyuluyordu.

Peter, Leydi'nin her hareketini takip etti ama artık bıkmıştı. Kadın heykelin önünde durmuş, bir eli heykelin ayağında, başını kaldırmış, yüzüne bakıyordu.

"Bu Avalach'tır," dedi yaşlı cin. "Şifa Tanrısı, Avalon'un efendisidir. Dünyadaki fani zamanı dolunca bizden ayrıldı. Avalon'u korumaları için çocuklarını bıraktı; artık Ötekidünya'da hüküm sürüyor."

"Anlıyorum," dedi Peter.

"Leydi Modron onun çocuklarından biridir."

"Leydi mi?"

"Evet."

"Leydi'nin annesi de mi onu bırakıp gitti?"

"Annesi mi? Leydi'nin bir annesi olduğunu sanmıyorum. Yani, bizim bildiğimiz biçimde değil. Avalach çocuklarını elinde bulunan unsurlardan yarattı. Leydi'nin ruhu nehirlerden, göllerden ve derelerden kaynaklanır. Su ebediyen onun can damarı olacaktır. Erkek kardeşi, Ulu Boynuzlu, eti ve kanı olan canlı kurbanlardan yaratılmıştır. Onun kız kardeşi, cadı Ginny tıpkı bir ağaç gibi topraktan çıkmıştır."

Peter endişeyle ona baktı. "Cadı onun kız kardeşi mi?" Nasıl olur? Cadı öyle kötü ki."

Cin güldü. "Onlar tanrıdır," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Peter şaşırmıştı.

"Onlar Doğadır ve insan Doğaya karşı daima temkinli olmak zorundadır. Onlar üstlerine düşeni yaparlar ve Avalon'da dengeyi sağlarlar. Bu dengeyi bozacak biri olursa, onu göz kırpmadan öldürürler. Hatta perilerin çocukları bile onların gazabından muaf değildirler. Ulu Boynuzlu, Avalon'a davetsiz giren herkesi öldürür. Cadıya gelince, eh cadının yabancılara ne yaptığını sen de biliyorsun. Leydi hepimizi Mist'le korur. Sidhe arasındakilerin bile pek azı Mist'te yürüyebilir."

Peter yanağını taşa dayayıp gözlerini kapatan Leydi'ye baktı. "Ben Leydi'yi çok seviyorum."

"Evet," dedi yaşlı cin iç çekerek. "Onu sevmemek zordur. O toprağın kendisi gibidir. Ama," sesini alçalttı, "daima tanrılara ve tanrıçalara karşı temkinli olmak gerekir yoksa onların entrikalarına ve arzularına kapılıveririz."

Cin bir süre sessiz kaldı.

"Bir zamanlar bütün dünyanın periler âlemi olduğunu biliyor muydun?"

Peter başını iki yana salladı; onu yarım kulakla dinliyordu.

"Evet, gerçekten, insanoğlu gelmeden önce." Cinin sesi yükseldi. "İnsanoğlu dengeyi bozdu ve Avallach'ın çocuklarını teste tabi tuttu. Artık elimizde sadece bu ada kaldı. Yeni tanrılar eskilerini buradan kovuyorlar. Korkarım, yakında Dünya'nın ilk çocukları için hiç yer kalmayacak. İşte Leydi bu yüzden buraya gelir. Babasından öğüt almak için. Babasının onu duyup duymadığını hiçbirimiz bilmiyoruz. Leydi'nin yüz ifadesine bakılırsa, muhtemelen babası onu duymuyor. Ama bu tanrıların işi. Benim işim Leydi'nin güvenliğini sağlamak."

"Güvenliğini mi?" Peter başını kaldırıp cine baktı. "Kime karşı? Cadıya mı?"

"Hayır. Cadının ona bir zarar vereceğini sanmıyorum. Birbirlerinden hoşlanmazlar ama birbirlerine ihtiyaçları vardır; tıpkı toprağın suya, suyun toprağa ihtiyacı olduğu gibidir. Ama ona zarar verecek başkaları var."

Peter endişelenmişti.

"Leydi'nin ruhu ölümsüzdür ama kendisi değil. Periler âleminde bile, onun etiyle beslenmek isteyenler vardır. Eğer ölümlü vücudu yok olursa, artık dünyaya, Avalon'a bağlı kalamaz; o zaman bizler nerede oluruz?

"Ama bu olmayacak. Ben onun Muhafız birliğinde olduğum sürece," dedi cin gururla. "Hayvanlardan, cadılardan ya da kızıl saçlı, çilli küçük oğlanlardan korkmadan gelip gitmesini sağlamak benim görevimdir." Bunu dedikten sonra gülümsedi.

Peter ayağa fırladı. "Leydi'nin Muhafız birliğine katılabilir miyim?" Göğsüne vurdu. "Çok iyi bir muhafız olurum. O cadıdan veya kurtlardan veya ayılardan ya da herhangi bir şeyden korkmam."

Muhafız cin gülüp Peter'ın başını okşadı. "Belki bir gün."

"İşte buradayız, Peterkuşu," dedi Leydi Modron. "Bahçemdeyiz."

Heykelden bahçeye kadar adamakıllı uzun bir yol vardı. Ormanların içinden, nehirlerden ve derelerden geçmişlerdi, fakat Leydi'nin yanında yürüdüğü sürece Peter zamanın nasıl geçtiğini

anlamamıştı. Leydi ona karşılaştıkları bütün manzaraları ve yaratıkları anlatmıştı.

Ufukta yükselen güneş göğü ve onları saran ormanı parlak bir altın rengine dönüştürüyordu. Bahçedeki ağaçlar yüksekti, dikti, soluk mavi kabukları ve yaprakları vardı.

Su mermeri yassı taşlardan oluşan ve iki yanını ince uzun seyyar havuzların süslediği bir geçitten yürüdüler. Durgun sularındaki yüksek taşlar nöbet tutar gibiydi. Geçidin sonunda onlara tepeden bakan beyaz bir kayanın içine oyulmuş heybetli bir kemer altı yol vardı. Taştaki altın renkli damarlar güneşte parlayarak, o uzun havuzlara göz kamaştırıcı ışınlar saçıyordu. Bir çağlayan, suyunu kemer altı yolun tepesine akıtıyor, çağlayanı ikiye ayırıp suyunun her bir havuza boşaltmasını sağlıyordu.

Havuzların iki yakasındaki vahşi çiçekler havayı tatlı bir parfüm kokusuyla doldurmaktaydı. Yabani periler her bir çiçeğin tepesine, hatta bazıları bezgin görünen boğa kurbağalarının üstüne tünemişlerdi. Leydi önlerinden geçerken şarkılar söylediler.

Leydi ve maiyeti kemerli geçide gelince iki genç cin yüksek kapıları açtılar. Bu oğlanlar eğilerek Leydi'ye selam verip, Peter'a meraklı gözlerle baktılar.

Cilalı, soluk yeşil yanardöner taşlardan oluşan kısa bir koridora girdiler. Duvarlar sanki yerden bitmiş gibi görünen ağaç şeklindeki taş sütunlarla çerçevelenmişti; dalları örümceğe benzer bir sayvan oluşturuyordu. Koridor boyunca müzik, kahkaha, sızlanma ve homurdanma sesleri duyuldu. Peter biraz ileriye bakınca uzun boylu, kalın kaşlı kara gözlü yakışıklı bir oğlan gördü. Oğlan onlara doğru yürüdü.

"Birisi hiç memnun görünmüyor, Leydim," diye fısıldadı Drael.

Leydi iç geçirdi. "Ne zaman memnun göründü ki?"

Peter'dan bayağı uzun boylu olan oğlan, Leydi'yle göz hizasındaydı. Peter onun kendisinden birkaç yaş daha büyük olduğunu tahmin etti. Yağlı ve parlak siyah saçları kulaklarının biraz üstüne kadar iniyordu. Kolları kabarık, altın renginde muflonlu bir ceket giymişti. Siyah çorapları ve sivri burunlu altın renkli ayakkabıları vardı. Peter bu oğlanın üstünde en küçük bir toz tanesi veya kir izi göremedi.

Uzun boylu oğlan Peter'a şöyle bir baktıktan sonra Leydi'ye döndü.

"Modron, yapman gereken..."

"Ulfger," diyerek onu susturdu Leydi. "Bugun olmaz. Bugün senden bunu duymak istemiyorum."

"Saatler önce burada olman gerekiyordu," diye devam etti oğlan ciddi bir sesle. "Görevlerini unuttun mu?"

"Hayır, Ulfger," dedi Leydi belirgin bir asabiyetle. "Görevlerimi unutmuş değilim. Ve bugün bu işe çekilmek istemiyorum. Bugun olmaz."

"Avalon'un kaderi dengeye bağlıdır ama konsey bütün vaktini içerek, dedikodu yaparak veya bulmacalar çözerek geçiriyor." Suçlayan gözlerle Leydi'ye baktı. "Onlara lider lazım."

"Ulfger, bana bunu söylemek sana kalmadı..."

"*Bana* kaldı, Modron," dedi Ulfger sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışmadan. "Bu soytarılık, bu havailik... işte bu yüzden Avalon ölüyor."

"Öf, Ulfger. Neden bunu yapıyorsun? Sen bir oğlan çocuğusun. Eğlenmen, coşup hınzırlıklar yapman gerekir. Sen..."

"Hayır! Bu, Modron – asıl sorun *bu* işte. Avalon'un düzene ve disipline ihtiyacı var." Ellerini yumruk yaptı. "İnsanoğlunun saldırganlığıyla savaşmak için demir bir yumruk lazım. Aksi takdirde, soyumuz tükenmeye mahkûm olacak."

Leydi ona kederli gözlerle baktı. "Bunlar annenin sözleri. Ölümün eşiğindeyken bile her işe burnunu sokmadan edemiyor. Ve sana yapmış olduğu şeye bak. En vurdumduymaz olman gereken yaşta onun öfkesi ve kumpaslarının ağırlığı altında eziliyorsun."

Ulfger'in yüzü kızardı. "Hayır, bu doğru değil."

Leydi başını iki yana salladı. "Bu benim suçum. Annene karşı çıkmalıydım, senin babanla birlikte ormanda yaşaman için ısrar etmeliydim. Annen senin içindeki haşarılığı söndürmek için elinden geleni yaptı. Korkarım Ulu Boynuzlu bile öz oğlunu tanıyamayacak."

Ulfger gözlerini yere çevirdi. Arkasını döndü ama Peter son anda onun yüzündeki kırgın ifadeyi görebildi.

Leydi, Peter'ın elini tuttu; o yakışıklı oğlanın yanından geçip koridorda yürüdüler.

Başka bir kemer altından geçip büyük kubbeli bir salona geldiler. Salonun ortasında taş zemine kazılmış küçük, yuvarlak bir havuz

vardı. Havuz parlıyordu – fosforlu suyu bütün salonu yeşilimsi bir ışıltıyla doldurmuştu. Kubbenin içine bir çeyrek ay, yıldızlar ve kanatlı balıklar yontularak resmedilmişti. Işık bu motiflerin üstünde dönerek bu balıkları tavanın etrafında yüzermiş gibi gösteriyordu.

Havuzun etrafında bir düzine kadar bombeli masa vardı. Masanın ustü av etleriyle, ekmeklerle, haşlanmış havuçlarla, şeker pancarıyla ve patatesle dolu tabaklarla kaplıydı. Baharatların kokusu salonu dolduruyordu. Peter derin bir nefes alınca midesi guruldadı.

"Galiba birisi çok acıkmış," dedi Leydi.

Peter sırıtarak ona bakıp başını salladı.

Bir adam Peter'ın kadehini masaya koydu, iskemlesini geri çekti ve toynağını masanın kenarına dayadı. Üstünde elbise yoktu, sadece büyük, pirinç çanları olan bir boyunduruğu vardı. Küçük bir oğlana benzeyen vücudunun alt yarısı keçiydi. Derisi kan kırmızısı, saçları siyahtı. Çenesinde uzun ve sivri bir keçisakalı, basık alnında uçlarında küçük altın ziller olan iki kısa boynuzu vardı. "Geciktin," diye homurdandı.

"Sana da tünaydın, Hiisi," dedi Leydi gülümseyerek. "Herkesin beklemiş olduğunu görmek ne güzel."

Kıvrımlı sivri dişleri olan ve parlak bir kadife ceket giyen bir yaban domuzu elindeki tavuk budunu kaldırarak, ağzı dolu bir şekilde, "Bir domuzun başka birini beklemesi gibi," dedi.

Sofrada en az kırk yaratık vardı; bunların çoğu çöp gibi gövdeleriyle yüksek arkalıklı iskemlelerine kurulmuş, hareketleri gayet zarif olan cinlerdi. Peter'ın daha önce hiç görmediği, hayal bile edemediği canlılar da vardı. Boyları kadar enleri de olan dört şişman adam –tavuk büyüklüğündeydiler– yüksek tüneklere oturmuş, kocaman bir şarap sürahisini birbirlerine pas ediyorlardı. Burunları ve yanakları kırmızıydı, başlarında tüylü kepler vardı. Bir grup kanatlı peri masanın üstüne tünemişler, bir meyve kâsesini paylaşıyorlardı. Bunlar Peter'ın ormanda gördüklerinden farklıydı; her şeyden önce çıplak değildiler, üstlerinde ceket veya elbise vardı ve minik tabaklardan yiyorlar, içeceklerini minik kupalardan edepli bir şekilde içiyorlardı.

Bunlardan başka çeşitli yaratıklar da oradaydı; bazıları insandan çok hayvana benziyordu. İki kadın cin Peter'ın gözüne çarptı;

birinin derisi komur siyahı, diğerininse gül pembesiydi. Birbirlerine dolanmış bir halde uzanmışlar, gözleri kapalı, öpüşürlerken ve birbirlerinin ağzını yalarken elleri birbirinin eteği altına girmişti. Alnından tek bir kırmızı boynuz çıkan bir çocuk –aslında bir bebek– hayal âlemine dalmış gibi gözleri yarı kapalı, pipo tüttürüyordu. Yerde sızmış en az üç tane peri vardı; birinin horultusu salondaki onca gürültüye rağmen duyulabiliyordu.

Ellerinde tepsiler, kadehlere şarap dolduran ve aynı anda yüksek sesle yakınan ekşi suratlı hizmetkârlar salona girip çıkmaktaydılar. Bir köşede sakalları dizlerine kadar inen dört tıknaz peri flüt ve yaylı sazlarla tuhaf bir melodi çalıyorlardı.

Birkaç hizmetkâr telaşla içeriye girip, yüksek arkalıklı zarif bir iskemlenin önüne sofra kurdu. Bu iskemle salondaki en büyüğüydü ve ince beyaz köklerden ve dallardan oluşuyordu. Sanki yerden bitmiş gibiydi, yukarıya uzanan dalları birbirine dolanarak neredeyse kubbenin tepesine değecek simetrik bir kemer şeklindeydi. En üstteki dallar bir şemsiye biçiminde açılmıştı. Dallarında ışık saçan minik periler oynuyorlardı.

Leydi, Peter'a doğru uzandı. "Burada, Drael'le bekle." İskemleye yürüdü. Sofraya otururken grup müziği kesti, salondaki herkes ayağa kalktı. Leydi gülümseyerek başını eğdi. Davetliler tekrar yerlerine oturup hiçbir şey olmamış gibi yemeğe, içmeye ve sohbete devam ettiler.

Hiisi, kırmızı derili adam, Leydi'nin solunda oturuyordu. Ona doğru uzanıp, "Leydim, Tanngnost konuşma yapmak için izin istiyor," dedi.

Leydi iç geçirdi. "Hiç değilse önce yemeğimi yiyemez miyim?"

"Tanngnost az önce insanoğlunun topraklarından döndü. Eğer bir an önce konuşmazsa, patlayacağından korkuyorum."

"Senin sevgili Tanngnost'un patlamasını istemem; en azından bu salonda. Galiba ona bu fırsatı vermekten başka seçeneğimiz yok."

Hiisi ayağa kalkıp çatalını kadehine vurdu. Sofradakilerin büyük bir kısmı onu iplemedi. "Bu gece, Konsey," dedi. "Eski bir dost bizi ziyarete geldi. Onun şerefine bir sunum yazdım. Okuyayım mı?"

Birkaç kafa, hayır anlamında sallandı ama Leydi gülümsedi. "Tabii ki, sevgili Hiisi. Lütfen, başla."

Hiisi gülümsedikten sonra genzini temizledi. "Sizlere özel bir trolü takdim ediyorum. Uzaktayken harika, yakındayken çekilmezdir. Ama sevimsizliği kimseye zarar vermez. Evet, kıyamet habercisi şimdi aramızdadır." Başıyla masanın karşısına oturan, gri pelerinli uzun boylu birini işaret etti. "İnsanoğlunun topraklarında yaptığı tehlikeli geziden döndü. Sizlere *Tanngnost*'u takdim ediyorum."

Bu takdimden zerre kadar hoşlanmadığı belli olan trol ayağa kalkarken birkaç alkış sesi duyuldu. İnsandan çok hayvana benziyordu, cinlerden çok daha uzun boyluydu, hatta Peter'ın o güne kadar gördüğü her adamdan daha uzundu. Kamburdu, yaşlıydı, fakat cılız değildi; sağlam bir yapısı vardı. Bacakları büyük bir cinin kıllı bacaklarıydı ama üst gövdesi insana benziyordu. Omuzlarına kadar inen kum rengi saçları ve keçi gibi bir burnu vardı. Başının iki yanında boynuzları, ağzından kalın domuz dişleri çıkıyordu.

Çoğu durumda böyle bir hayvan Peter'ı korkuturdu ama bu yaratığın duruşunda bir zarafet, hatta bir olgunluk vardı.

Trol başıyla Leydi'ye selam verdikten sonra genzini temizledi. "Emrinize amadeyim," dedi bariton bir sesle. "Avallach'ın kızı, Göllerin Ulu Leydisi, Leydi Modron'a hizmet benim için şereftir ve..."

"Tamam, tamam, başlama şimdi," dedi Leydi sinek kovar gibi bir el hareketiyle. "Bana yağ çekme. Bir şey istiyor olmasaydın, burada bulunmazdın, sevgili Tanngnost. Yemek içmekten başka bir şey; ki gördüğüm kadarıyla bundan payını almışsın."

Trol mahcup bir ifadeyle önündeki boşalmış, kirli tabaklara baktı.

"Bugün bize ne kötü haberler getirdin?" diye sordu Leydi. "Hadi, çıkar ağzından baklayı."

Tanngnost başını eğdi. "Leydi, elçiye zeval olmaz."

"Çok bilgece bir eski deyiş," diye araya girdi Hiisi. "Tabii, bu elçi her işe burnunu sokan ve başkalarını kendi amaçları için kullanan biri değilse..."

Bu sözler sofrada gülüşmelere yol açtı.

Tanngnost acı dolu gözlerle Leydi'ye baktı. "Modron, cüretimi mazur gör. Bugün babana yaptığın ziyaret nasıl geçti?"

Sofraya sessizlik çöktü ve bütün gözler Leydi'ye çevrildi.

Leydi'nin yüzü asıldı.

Masalarda mırıldanmalar dolanırken, birkaç davetli aynı anda konuşmaya başladı.

"Avallach neden bizi terk etti?" diye seslendi yaban domuzu kelimeleri ağzında yuvarlayarak. "Neden şimdi, ona en çok ihtiyacımız olan bir zamanda?"

"Neden bizim sesimizi duymuyor?" diye sordu bir cin.

"Çünkü o öldü," dedi eşek kulaklı ufak tefek gri bir adam.

"Hayır, ölmedi. Avallach ölemez ki, salak. Sadece gitti."

"Onun yardımı olmazsa, mahvoluruz," dedi birisi masanın altından.

"Onu kızdırdık," diye ekledi saç olarak başında yaprakları olan yeşil bir adam.

"Onun gönlünü almalıyız."

"Canlı bir kurban!" diye haykırdı pembe yanaklı bir kadın.

Şişman yaratıklar aynı anda kadehlerini kaldırıp bağırdılar: "Kan, kan, kan."

"*AVALLACH ARTIK YOK!*" dedi Leydi; bağırmamıştı ama emir tonundaki sesi bütün yaygarayı bastırdı. Ayağa kalktı, gözleri parlıyor, yükselen gölgesi salonu karartıyordu. Hem güzel hem tehlikeli bir görünüşü vardı ve bir an için Peter korktu. Salona sessizlik çöktü. "Bunu kabullenmemizin zamanı geldi." Ona karşı çıkmaya cesaret eden var mı, diye sofradaki yüzlere baktı. "Bizler onun çocuklarıyız. Ama ebediyen çocuk kalmak istiyor muyuz? Artık kendi sorunlarımızla yüzleşmenin zamanı geldi."

Uzun bir an kimse konuşmadı.

"Evet," dedi yaban domuzu, dengesini bulmak için masaya tutunarak. "Çok güzel söyledin ama bu durumda biz ne olacağız? Yani, gerçekten? Bu koşullarda ne yapacağız?"

"Artık Avallach'ın seni kurtarmasını beklemeyeceksin," diye seslendi bir oğlan çocuğu.

Herkes dönüp bakınca, kapı eşiğinde duran Ulfger'i gördü. Ulfger içeriye girip, Leydi'nin yanında durdu. "Bu çöküşe ve sefahate son verme zamanı geldi. Şaraptan, şehvetten ve müzikten başka şeyleri düşünme zamanı. Avalon'un düzenini ve disiplinini benimsemek ya da ölmek zamanı."

Yaban domuzu onu iplemez havalarda elini salladı. "Saygısız-

lık etmek istemem, Lord Ulfger." Domuz gegirdi. "Ama bir oğlan çocuğunun bana vaaz vermesi hoşuma gitmiyor."

"Belki onu dinlemen senin için iyi olur," dedi trol.

"Bunlar onun kafasından çıkan sözler değil," dedi yaban domuzu boşalan kadehini doldururken. "Ağzına annesinin tıkıştırdığı cümleler."

Ulfger gerildi; Leydi elini onun omzuna koydu.

"Hem senin baban nerede, Lord Ulfger?" diye hırladı yaban domuzu. "Nerede o muhteşem Ulu Boynuzlu? Neden buraya gelip, bizimle konuşmuyor?"

"Bu onun tarzı değildir," dedi Tanngnost. "Bunu sen de bilirsin."

"Sadece burada olmadığını biliyorum," dedi yaban domuzu. "Onu o karanlık orman mağarasından çıkarmak için ne gerekiyor?"

Bu soru onaylayan baş sallamalarına ve fısıldaşmalara yol açtı.

Omuzları düşen Leydi tekrar iskemlesine oturdu. Sanki başka bir yerdeymiş gibi gözleri daldı. Onun çok üzgün olduğunu gören Peter onu neşelendirmek için bir şeyler yapmak istedi. Derken Leydi ona baktı ve gülümsedi. Ayağa kalktı. "Bugün bana bir armağan gönderildi."

Sofradaki herkes susup ona baktı.

"Belki Avallach'tan geldi, belki de bir lahananın içinden çıktı. Her halükârda, mükemmel bir armağandı." Eliyle Peter'ı gösterdi.

Bütün kafalar Peter'a çevrildi. Peter kızararak Drael'in arkasına kaydı.

"Bu oğlan Yeşildiş'in pençelerine yakalandı," dedi Leydi. "Onu kurtarması için Avallach'ı mı bekledi? Hayır, öyle yapmadı. Bu cesur çocuk tek başına cadının gözünü yakıp onun elinden kurtuldu."

Sofradaki herkesten hayret nidaları yükseldi. Birkaçı Peter'ı daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

"Lord Ulfger haklı. Artık Avallach'ı bekleme lüksümüz yok. Bu oğlan gibi, bizler de kendimizi kurtarmak zorundayız. Avallach'ın bize bahşettiği bütün o mükemmel armağanları alıp bunlardan en iyi şekilde yararlanmalıyız.

"Peter," dedi Leydi. "Utanmana gerek yok. Gel buraya ve benim yanımda otur."

Yaşlı cin dürtünce, Peter hemen Leydi'nin yanına gitti. Leydi onu kucağına oturttu.

"Bu oğlan nereden geldi?" diye sordu yaban domuzu.

"İnsanoğlunun topraklarından," dedi Leydi. "Taşların arasından."

Hiisi, Peter'ın ayaklarından birini dürttü. "Bu oğlan nedir?"

"Sanırım, bir insan oğlan," dedi Leydi. "Ama bakın." Peter'ın saçlarını geri itip uçları sivri kulaklarını açığa çıkardı. "Onun içinde de biraz perilik var gibi."

Herkes öne uzandı.

"Modron," dedi Ulfger. "Bu oğlanın konuyla ne alakası..."

"Tanngnost?" dedi Leydi. "Bu nasıl olabiliyor?"

"Çok ilginç," dedi Tanngnost. "Onun gibisini daha önce hiç görmedim. Ya sen?"

Leydi başını iki yana salladı. "Bunun mümkün olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Ebeveynlerini hatırlamıyor mu?"

"Babasını hatırlamıyor," dedi Leydi. "Annesi bir insanmış. Onu ölmesi için ormana bırakan annesiymiş."

"İnsanoğulları ne acımasız varlıklar," dedi yaban domuzu.

"O halde, içindeki perilik babasından kaynaklanıyor," dedi Tanngnost kıllı çenesini okşarken.

"Modron," dedi Ulfger. "İşte bu yüzden hiçbir bir işimiz tamamlanmıyor. Bir an önce konuşmamız gereken..."

"Hadi, satirlerden biri hakkında konuşalım," dedi yaban domuzu; bunun üzerine herkes kırmızı derili, boynuzlu adama baktı.

Hiisi sırıttı. "Eh, bugüne kadar yakalayabildiğim her bakireyi düzdüm. Ve bildiğim kadarıyla o bozulmuş bakirelerde bıraktığım tek şey, harika orgazmların tadı oldu."

Kanatları sarkmış yaşlı bir kadın cin yanındaki yaban domuzunu dürttü. "Satir tohumu türeyebilseydi, şimdi aramızda birkaç milyon sivri kulaklı melez hayvan olurdu." Hiisi'ye bakıp göz kırptıktan sonra bir kahkaha patlattı.

"Bu oğlan dünyalar arasında dolaşabiliyor mu?" diye sordu Tanngnost.

Leydi ona ters bir bakış attı. "Tanngnost, yine komplo teorilerine başlama. Bu oğlanı kendi amaçların için kullanmana izin vermeyeceğim."

Tanngnost tokat yemiş gibi oldu. "Leydim, asla böyle bir şey düşünmem."

Leydi güldü. "Tabii ki, düşünmezsin. Hiisi de asla bir bakireyi düzmez."

Sofrada kıkırdamalar oldu.

"Hem zaten," dedi Leydi, "Onu alamazsın. Tek isteğinin benim Muhafız Birliğimde hizmet vermek olduğunu söyledi."

"O kadar cesur birinin birliğinde bulunması çok iyi olur," dedi Hiisi.

"Doğru. Sadece yüreği pek değil, çok da yetenekli," dedi Leydi mağrur bir anne gibi. "Peter, onlara ormanın seslerini dinletsene."

Bütün dikkatlerin üstünde toplanmasıyla Peter'ın yüzü ışıldadı ve cesaret buldu. Önce bir kurbağanın vıraklamasını, ardından bir sincabın cırcırını ve bir maymunun çıkardığı sesleri taklit etti. Sonra başını kaldırıp uludu; bu ses kubbede yankılandı. Son olarak birkaç kuş sesi çıkardıktan sonra horoz gibi öttü.

Salon kahkaha ve alkış sesleriyle doldu. Peter biraz daha geniş gülümseyebilseydi, yüzü ikiye ayrılabilirdi.

"Modron," diye şarladı Ulfger. "Lütfen, önemli meselelerimiz var ve..."

"Zamanı gelince, Ulfger," dedi Leydi. "Ama önce bir şey dinlemeni istiyorum. Moralini düzeltir. Gel, yanıma otur."

Ulfger başını iki yana salladı ama oturdu.

"Hadi, Peter," diye fısıldadı Leydi. "Güneşkuşu."

Peter derin bir nefes alıp dik oturdu, başını geri attı ve şarkıya başladı. Salonda çıt çıkmıyordu, hizmetkârlar bile durmuş, Peter'ın şarkısını dinlemekteydiler. Peter'ın sesi kubbenin akustiğinde yükseliyor, havuzun yeşil ışığı da giderek parlıyordu.

Peter şarkısını bitirdi; daha çok alkışlanmayı bekliyordu. Oysa karşısında dalgın gözler, yarı açık ağızlar ve ağlayanlar vardı. Peter ben ne yaptım, diye geçirdi içinden. Tereddütlü bir ifadeyle Leydi'ye baktı. Onun da gözleri yaşarmıştı.

"Bu harikaydı, Peter," dedi Leydi. Onun yüzündeki muhteşem gülümsemeyi görünce, Peter iyi bir şey yaptığını anladı.

"Gerçekten soluk kesiciydi," dedi yaşlı kadın cin, gözlerini silerken.

"Ulfger," dedi Leydi. "Bu şarkı senin yüreğine dokunmadı mı?"

Ulfger ekşi süt içmiş gibi görünüyordu.

Hiisi ayağa kalkıp alkışlamaya başlayınca, Ulfger hariç, diğerleri de ona eşlik etti. Taş gibi bir yüz ifadesiyle oturan Ulfger tırnaklarını avuçlarına batırıyordu.

Peter'ın önüne bir tabak yemek kondu. Asık suratlı hizmetkârlardan biri tabağına ballı börek bırakırken ona gülümsedi. Peter önüne konan her şeyi yedikten kısa bir süre sonra salondaki sohbet mırıltısı, hafif müzik ve havuzun hipnotize eden ışıltısı uykusunu getirdi. Başını Leydi'nin göğsüne dayadı.

Leydi onu kolları arasına alıp yavaşça saçlarını okşamaya başladı. Havuz suyu ve hanımeli kokuyordu. Bu kokular Peter'a çok uzun zaman önce tattığı anne sütünü hatırlatıp onu mutlu etti. Ait olduğu yerde, Leydi'sinin yanındaydı ve ebediyen orada kalacaktı.

Hiisi birkaç iskemle yana kayıp mahcup bir bakire cine kur yapmaya başladı. Tanngnost geldi ve Leydi'nin yanındaki iskemleye oturdu. Alçak sesle, "Leydim, sizinle konuşmak istiyorum," dedi.

Leydi göğüs geçirdi. "Bir an olsun bile beni mutlu görmeye tahammül edemiyorsun. Değil mi, huysuz yaşlı keçi?"

Tanngnost üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sizi mutlu görmekten daha çok isteyeceğim bir şey yoktur. Ama... işler korktuğumuzdan daha kötü gelişiyor."

"Evet, biliyorum. Bunu gözlerine bakınca anlayabiliyorum."

Tanngnost iç geçirdi. "Çok kötü zamanlardayız, Leydim."

"İnsanoğulları mı?"

"Hıristiyanlar. Toprakları Ulu Boynuzlu'ya tapan herkesten temizlemeye kararlılar. Bütün rahipleri öldürüyorlar, mabetleri, bazen köyleri yakıyorlar ve dikilitaşları deviriyorlar."

Leydi'nin yüzü gerildi. "Bu barış ve sevgi tanrısı toprakları kana bulamayı çok seviyor."

Ulfger'in gözleri parlayarak Leydi'ye sokuldu. "Avalon halkını savaşa sokma zamanı geldi! İş işten geçmeden, hemen şimdi. Hâlâ insanların dünyasında müttefiklerimiz varken..."

Leydi ona kederli gözlerle baktı. "Ulfger, neden gençliğini bırakmak için bu kadar acele ediyorsun? Çok yakında dünyanın ağırlığı omuzlarına çökecek, işte o zaman bugünleri çok araya-

caksın. Gençliğimdeki kaygısızlığımın bir gününü bile yaşamak için neler vermezdim."

Ulfger yüzünü buruşturdu. "Modron, yaşımın bu durumla ne ilgisi var, anlamıyorum."

Peter başını kaldırdı. "Kötü adamlar mı? Buraya mı geliyorlar?"

" Hayır, Peter," dedi Leydi. "Buraya değil. Buraya gelemezler. Buna asla izin vermem." Peter'a bir kremalı pasta verip onu yere oturttu.

"Ulfger, bana bir iyilik yap ve bu oğlanı bahçeye, diğer çocukların yanına götür. Gidip oynayın."

Peter'ın kulakları dikildi. Birlikte oynayacağı başka çocuklar mı vardı?

"Ben çocuk bakıcısı değilim," diye diklendi Ulfger.

"*Seni* kastettim, Ulfger. *Sen* git ve oyna. Koş biraz. Bir şeyler inşa et. Bir şeyler kır. Bir ağaca tırman. Üstünü kirlet. Sorun çıkar. Biraz eğlen."

Ulfger ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Lütfen, bunu dene. Bir kereliğine. Benim hatırım için."

"Hayır. Ben Tanngnost'un yolculuğuyla ilgili anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

"Zamanı gelince, her şeyi duyacaksın. Annen bunu sağlayacak. Ama şimdi, senden Peter'ı bahçeye çıkarmanı istiyorum."

Ulfger yerinden kımıldamadı; gözlerini dikmiş, Leydi'ye bakıyordu.

"Ulfger, lütfen. Daha sonra konuşabiliriz. Söz veriyorum."

Ulfger sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi görünüyordu. "Pekâlâ," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Leydi bu uzun boylu oğlanın koluna dokundu. "Ulfger, dua ediyorum uyanır ve o kadının sana ne yapmış olduğunu anlarsın. Umarım, bütün gençliğin kaybolmadan bunu anlarsın."

Ulfger dönüp kapıya yöneldi. Peter kararsız bir halde Leydi'ye baktı. Kadın başını sallayınca, Ulfger'in peşinden gitti.

Peter Ulfger'e koridorda yetişti. Uzun boylu oğlan karmaşık bir şekilde örülmüş bir duvar halısını inceliyordu. Üstünde bir pelerin, elinde uzun bir kılıç, başında miğferi olan devasa bir Lord resmedilmişti; miğferinin iki yanında boynuzlar vardı. Miğfer yüzünü kapatıyordu ama vizöründen parlayan gözleri görünüyordu.

Peter biraz uzaktan gelen çocuk seslerini işitti. Genzini temizleyip, "Umm... Ulfger," dedi.

Uzun boylu oğlan karşılık vermedi; gözleri duvar halısına takılı kalmıştı.

"Hey, Ulfger," dedi Peter bir daha.

"Bana Lord Ulfger, diyeceksin," dedi uzun boylu oğlan gözlerini duvar halısından ayırmadan.

"Lord Ulfger, artık gidip oynayabilir miyiz?"

"Bu benim babam olur," dedi Ulfger. "Ulu Boynuzlu. Ormanın hükümdarıdır." Ulfger bir sonraki duvar halısına geçti. "Ve bu... bu da annem." Portreye doğru başını eğdi. Delici gözleri olan ince yüzlü bir kadın öfkeli gözlerle Peter'a bakıyordu. Peter kadının gözlerinin onu yargılıyormuş, ruhunu okuyormuş gibi hissetti.

"Norrenthal cinlerinin Kraliçesi Eailynn."

Peter uzun boylu oğlanın ses tonundan bir küçümseme olduğunu sezdi; kraliçeye saygı mı duyuyordu yoksa nefret mi ediyordu, karar veremedi. Belki her ikisiydi.

"Onların soyu beni bir Lord yapıyor." Bir şey söylemesini bekler gibi Peter'a baktı. "Yaşım geldiğinde bütün Avalon'u ben yöneteceğim."

"Elbette. Tamam," dedi Peter başını sallayarak. "Artık gidip oynayabilir miyiz?"

"Lord Ulfger, gidip oynayabilir miyiz, diyeceksin."

"Lord Ulfger, artık gidip oynayabilir miyiz?"

Ulfger bir sonraki duvar halısına geçti. Peter buradaki resmi hemen tanıdı; Leydi'ydi. Bu portresinde Leydi müşfik ve kuvvetli görünüyor, gözleri parlıyordu.

"Modron kaprisli ve duygusal bir yaratıktır," dedi Ulfger sıkıntılı bir ifadeyle. "Doğası yönetmeye uygun değildir."

Peter koridorun sonuna doğru arzuyla baktı. Diğer çocuklarla oynamayı çok istiyordu ve neden burada dikilmiş, sıkıcı portrelere bakmak zorunda olduklarını anlamıyordu.

"Gayret ediyor," diye devam etti Ulfger. "Ve bazen yeterli de oluyor. Bu gece onun toparlanacağını ve oradakilerin tehlikeyi görmelerini sağlayacağını sanmıştım. Ama hayır, onun ruh hali de rüzgâr gibi değişebiliyor, bir çocuğun şarkısı bile onu esas konudan ayırabiliyor." Ulfger kara gözleriyle Peter'a deler gibi baktı. Peter kıvranıyor, gergin bir şekilde boş koridora bakıyordu.

Bir süre sonra Ulfger, "Ona hayran mısın?" diye sordu.

Peter evet, anlamında başını salladı.

"Onun sevgisini istiyor musun?" Peter'a doğru uzandı, sesi sertleşmişti. "Onun alakasını istiyor musun? Anne gibi üstüne titremesini istiyor musun?"

Peter bir adım geri çekildi.

"Elbette istiyorsun. Başka ne seçeneğin var ki? Seni büyüsü altına aldığı belli. Ama seni uyarayım. Sen onu için sadece bir avuntusun, kaybettiği zavallı Mabon'un yerine koyduğu birisin. Modron kalbinde her an kanayan o deliği tıkamaya çalışıyor. O büyük kaybından, oğlu ondan koparılmadan önce daha güçlüydü. Artık sadece Mabon'un hasretiyle yaşıyor. Bu yüzden Avalon'un Mabedinde o kadar zaman geçiriyor. Ama Avalon'un iyiliği için değil. Sadece Avallach'ın ona oğlunu nerede bulabileceğini söylemesi ümidiyle." Ulfger bu son sözlerini tükürür gibi söylemişti.

"Bu yüzden şimdi oğlunun yerine koyduğu çocuğu saraya getiriyor. Ona şarkı söyletiyor. Ve oradaki ahmaklar huşu içinde alkışlayıp gözyaşları döküyorlar ve hemen sonra yine şaraba ve yemeklere yumuluyorlar. Oysa Avalon ayaklarının dibinde batmakta." Dişlerini gıcırdattı. "Yönetime ben geçince, onların bu sefahatine son vereceğim. Periler âlemi korkulacak bir güç olacak. Ulfger adı korkuyla fısıldanan bir isim olacak. İnsanoğluna hadlerini bildireceğiz ve artık Leydi'nin Mist'i arkasına saklanamayacaklar."

"Ulfger, yani Lord Ulfger demek istedim," dedi Peter. "Artık gidip oynayabilir miyiz?"

Ulfger sinirlendi. "Oyun mu? Oyun mu? Kızlarla ve oğlanlara koşuşturup kahkahalar atıp durmak mı? Tek düşünebildiğin şey bu mu?"

Peter hevesle başını salladı.

Ulfger iç geçirdi. "Hadi, gel."

"Nasıl Leydi'nin muhafızlarından biri olunur?" diye sordu Peter.

Ulfger ona şöyle bir bakıp dudak büktü. Yanında yürürken Peter onun ne kadar iri olduğunu fark etti. Cinlerin hepsinden daha uzun boyluydu ama onlardan farklı olarak, kalın kemikliydi ve geniş bir göğsü vardı. Daha çok Peter'ın görmüş olduğu insan erkeklere benziyordu.

"Önce senden iyi olanlara saygı göstermeyi öğrenmelisin. Bu işe bana doğru hitap etmekle başlayabilirsin. Benim unvanım Lord'dur. Lord Ulfger. Bir şey isteyeceğin zaman, 'Lütfen, Lord Ulfger,' demelisin. Bu basit kuralı anladın mı?"

Peter ona kuşkulu gözlerle baktı ama evet, anlamında başını salladı.

"Hayır! Bana başını sallayamazsın. Asla bana başını sallayarak cevap verme. Bu sadece eşit olanların hakkıdır. Anladın mı?"

Peter omuz silkti.

Ulfger durdu. "Sen geri zekâlı mısın? Omuz silkmek de baş sallamakla aynı şeydir. Şimdi bir daha dene."

"Neyi bir daha deneyeyim?"

"Hayır!" diye hırladı Ulfger. "Neyi bir daha deneyeyim, Lord Ulfger? diyeceksin."

Peter diğer çocukların neşeli seslerini duyabiliyordu; Ulfger'in yanından o tarafa doğru bakmaya çalıştı.

"Hadi, söyle."

"Dediğinizden, Lord Ulfger."

Ulfger hüsran içinde soluğunu boşalttı. "Sana hizmetçi kadının oturağını koruma görevi verirseler, yat kalk dua et."

"Oturak mı?"

"Boş ver," dedi Ulfger ve bahçeye çıkan kapıyı açtı.

Vakit geceydi ama bahçe yüzlerce turuncu renkli fenerle aydınlatılmıştı. Bir düzineden fazla çocuk cin –her yaşta kız ve erkek çocuk– bir grup dikili taşa tırmanıyorlar, etrafında koşuyorlardı. Bazılarının elinde uçları yuvarlak tahta kılıçlar ve mızraklar vardı. Bunlarla dikili taşlara saldırıyorlar, diğerleriyse savunuyorlardı.

"Hey, bakın, bu o çocuk!" diye bağırdı oğlanlardan biri. "Cadının gözünü kör eden oğlan."

Hepsi Peter'a yakından bakmak için yanına geldi. Etrafında çember oldular ama sanki ısıracakmış korkusuyla arada mesafe bıraktılar.

"Lord Ulfger?" dedi bir kız. "Bu doğru mu? Bu oğlan gerçekten de cadının gözünü yaktı mı?"

"Eh, eğer inanmayı seçersen, hikâye böyle."

"O kadar da sıkı görünmüyor."

"Leydi'nin Muhafız Birliğine girmeyi umuyor," dedi Ulfger.

Çocuklar kahkahalara boğuldular.

Peter dönüp Ulfger'e baktı. "Lord Ulfger, bunun neresi komik?"

"Çünkü sen saray görgü kurallarıyla ilgili hiçbir şey bilmeyen görgüsüz bir melezsin. Yahu, şu kıyafetine bak. Kim senin gibi kir pas içindeki bir maymunun muhafızlığını ister ki? Uygun adım yürümeyi bilir misin? Hayatında hiç resmigeçit gördün mü? Unvanlar, seremoniler ve yöntemler hakkında en küçük bir fikrin var mı? Bir muhafız olmak için cesaretten daha fazlası gerekir."

Peter'ın yüzü düştü. Muhafız olmanın bu kadar karmaşık bir şey olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Dert etme," dedi Ulfger. "Senden çok iyi gübre bakıcısı olur. Hadi, şimdi git ve bunlarla o saçma oyunlarını oyna." Çocuklara sert bir bakış attı. "Hadi, şimdi toz olun. Sizi görmeyeyim."

Oğlanlar ve kızlar tekrar kayalara koştular. Peter da nihayet bu uzun boylu, asabi oğlandan kurtulmanın sevinciyle onların peşinden gitti.

Oğlanlar ve kızlar Peter'ın etrafını sardılar ve sanki yumurtadan az önce çıkmış bir civcive bakar gibi onu seyrettiler.

"Hiç korkmadın mı?" diye sordu yüzü çilli bir kız. Ön dişleri o kadar büyüktü ki, Peter'a tavşanları hatırlattı.

"Korkmak mı?" Peter gülüp göğsünü kabarttı. "Hayır, hiç korkmadım." Kurt kapüşonunu yukarıya çekti. "Ben kurt avcısıyım. Hiçbir şeyden korkmam."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu bir oğlan. Kafası kazınmıştı ve ağzının kenarında kabuk tutmuş toprak vardı. *Acaba ne yemiş*, diye geçirdi içinden Peter.

"Gerçekten bilmek istiyor musunuz?" diye sordu Peter.

Çocukları başlarını salladılar.

"Sizi uyarayım çünkü çok korkunç bir hikâyedir. Duymak istediğinize emin misiniz?"

Hepsi hevesle başlarını sallayıp ona doğru sokuldular.

"Pekâlâ, o halde anlatayım. Bataklıklarda yürürken birden bir çukurdan fırlayıp önüme çıktı. Korkunç bir görünümü vardı, üstü pullarla kaplıydı, boynuzları vardı ve saçları yılan yuvası gibiydi."

Çocuklar heyecanla birbirlerine baktılar, bazıları ellerini yüzüne götürdü.

"Eminim, başka biri olsa çığlığı basıp kaçardı. Ama ben kaç-

mam. Bıçağımı çıkardım." Peter yerden bir değnek aldı. "Ve onu geri puskurttum." Yüzüne hırçın bir ifade oturtup değneği saplar gibi hamleler yaptı. "Onu o kokmuş çukuruna kadar kovaladım. Yaşadığı in iblislerle ve canavarlarla doluydu. Bunları üstüme saldı. Kalın derilerinde bıçağım kırılınca onları yumruklarımla savuşturdum. Cadı sırtıma atlayıp pençelemeye ve ısırmaya başladı. Onu odanın karşı ucuna fırlattım, şömineden yanar bir dal alıp gözüne sapladım. Böyle." Dişlerini çıkarıp değneği, havaya sapladı ve bunu ileri geri büktü. "Onu öldürebilirdim ama hayatını bağışlamam için bana yalvarmaya başladı. O zaman onu öldürmek bana yakışmazdı. Bu nedenle yaşamasına izin verdim." Bir parmağını kaldırıp gözünü kıstı. "Ama onu uyardım. Bir daha başka bir çocuğa saldıracak olursa, gelip onun kara kalbini sökeceğimi söyledim."

Çocuklar dillerini yutmuş gibi ona bakıyorlardı. Neden sonra tavşan dişli kız, "Vay canına," dedi. Diğerleri de kocaman gözlerle buna benzer sesler çıkardılar.

Tavşan dişli kız Peter'ın yanına gelip, "Sen gerçekten de çok cesurmuşsun," dedi ve Peter'a cilveli bir gülümseme sergiledi.

Peter kızararak sırıttı. "Eh, sadece yapmam gerekeni yaptım."

Kafası kazınmış oğlan tavşan dişli kıza kaşlarını çattıktan sonra, Peter'a kuşkucu bir ifadeyle baktı. "Pekâlâ, ben kimsenin bu kadar cesur olacağına inanmıyorum."

Peter omuz silkti.

"Eğer o kadar cesursan bakalım bir Ateş Semenderi yakalayabilecek misin."

"Neyi?"

"Ateş Semenderi balığı," diye tekrarladı oğlan. "Bunlardan birini yakalamak için büyük cesaret gerekir. Bir ısırıkları elli tane eşek arısı sokmasından beterdir."

"Neden bunu yakalamak isteyeyim ki?"

Cin oğlanın gözleri parladı. "Çünkü sana hodri meydan, diyorum."

Diğer oğlanlar ve kızlar merakla Peter'a baktılar.

"Eh, bunların nerede olduklarını bilseydim, hemen birini avlardım," dedi Peter ve o anda bütün çocukların güldüklerini fark etti.

Cin oğlanın ağzı kulaklarındaydı. "Onların nerede olduklarını gösterebilirim."

"Öyle mi... hm," diye geveledi Peter; kızın ona baktığını gördü. "Tabii, tamam. Göster hadi."

Cin oğlan, Peter'ı küçük bir bahçe havuzuna götürdü. Havuzun etrafı mermer duvarlarla ve kır çiçekleriyle çevriliydi; yüzeyinde büyük nilüfer yaprakları görülüyordu. Nilüferlerin arasında balkabağı büyüklüğünde kristal küreler vardı ve bunlardan altın renkli bir ışık çıkıyordu.

Çocuklar diz hizasındaki bir çitin önünde durdular.

"Bu Leydi'nin küre havuzu," dedi kız. "Buradan öteye geçmemiz yasak."

"Evet," dedi oğlan. "Ulfger bizi yakalarsa, kamçılanırız."

Peter kıkırdadı.

"Hadi canım," dedi kız.

Peter duraksadı ve yamacın alt tarafına baktı. Ulfger'in sırtını görebiliyordu. Uzun boylu oğlan ağaçların arasındaki bir bankta oturmuş, başı önünde düşüncelere dalmıştı. Peter ona fark ettirmeden çabucak havuza gidip gelebileceğine emindi.

"Korkuyor," dedi cin oğlan. "Size söylemiştim, o kadar cesur değil."

Peter çitin üstünden geçerken ona yöneltilen hayranlık dolu bakışları fak etmedi. Göğsünü kabartıp havuzun kenarına doğru korkusuzca yürüdü.

Bir semenderi bulması zor olmadı – parlıyorlardı. Tombul, kırmızı biri tam önünde suyun hemen altında yüzmekteydi; kısa bacakları uzun gövdesinin altında sallanıyordu. Burnundan kuyruğuna kadar olan uzunluğu, Peter'ın ön kolu kadardı. Peter bunun nesi zor, diye geçirdi içinden. O güne kadar bir sürü kurbağa yakalamıştı ve kurbağalar çok hızlıydılar. Bu gördüğü şey sümüklüböcek kadar yavaştı.

Ulfger gözleri ateş saçarak orada bitti. "Ne yaptığının farkında mısın? Bu küreler bin yıllıktır."

Peter irkildi. "Niyetim onları almak değildi."

Ulfger dişlerini gösterdi. "Disiplin. Burada hiç disiplin yok. Avalon'un uyanma zamanı geldi. Ve bu şimdi başlıyor, hemen burada." Tahta kılıcı Peter'a doğru salladı. "Sopa yiyeceksin. Ve itaat etmeyi öğreneceksin. Ve..." Ulfger durdu. Gözleri kısıldı. Kılıçla Peter'ın boynundaki kolyeyi işaret etti. "Bunu nasıl edindin?"

"Ha?" Peter başını eğip yıldıza baktı.

"Bunu nasıl edindin?"

"Leydi verdi."

"Mabon'un yıldızını *sana* mı verdi? Neden?" Sonra da hınltılı bir fısıltıyla, "Bu kadın gerçekten aklını mı kaçırdı?" dedi. Ulfger'ın gözlerine bir delilik girmişti. Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, Leydi asla böyle bir şey yapmaz. Sen yalancısın. *YALANCISIN!*" diye bağırdı. "Hem yalancı hem hırsızsın. Ver onu bana, *HEMEN!*"

Peter yıldızı sımsıkı tuttu ve başını iki yana salladı.

"Ne emrediyorsam, onu yapacaksın!" Ulfger kolyeyi almak için uzandı.

Peter, "*HAYIR!*" diye bağırıp Ulfger'in bileğini yakaladı; diğer çocuklar şoke olmuş bir ifadeyle onları seyrediyorlardı.

Ulfger'in gözleri çakmak çakmak oldu, dudakları titredi, pis bir sırıtışla burnu buruştu. "Ne cesaretle," dedi, "Ne cesaretle o pis ellerinle bana dokunuyorsun?" Kolunu çekip Peter'a bir tokat attı. Tokat o kadar sertti ki, Peter tökezleyip yere devrildi.

Peter kalkmaya çalışırken Ulfger'in dizi sırtına inip soluğunu kesti ve bütün cüssesiyle Peter'ı yere mıhladı. Saçlarından bir tutam tutup yüzünü toprağa bastırdı.

"Haddini bileceksin!" diye bağırdı Ulfger. Peter bacaklarının arkasında sert bir darbe hissetti, daha sonra aynı darbeler butlarına ve kalçalarına indi. Ulfger tahta kılıçla onu döverken, çıkan ses bahçe duvarında yankılanıyordu.

Çocuklar dehşet içinde bu manzarayı seyretmekteydiler.

Peter haykırdıkça Ulfger onun yüzünü yere daha sıkı bastırıyordu. Peter yerdeki toprak ve otlarla boğulacak gibi oldu.

"*ULFGER!*" diye bağırdı biri. "Ne yapıyorsun?" bu ses yaşlı cine aitti. "Lord Ulfger, bu oğlan Leydi'nin misafiridir!"

Ulfger kılıcı Drael'e doğru tuttu. "Sen yerini unuttun mu, yaşlı adam? Bugün herkes kendi yerini unuttu mu?" Ve Peter'a çok sert bir darbe daha indirdi.

Yaşlı cin hemen gelip kılıcı tuttu.

Ulfger ayağa kakıp kılıcı yaşlı cinin elinden söktü. "Sen delirdin mi?" dedi gözleri ateş saçarak. "Sen o boktan aklını mı kaçırdın?" Kılıcın sapıyla Drael'in suratına vurdu. Yaşlı cin burnunu tutarak geriye doğru tökezledi.

Peter öfkeyle Ulfger'e baktı. Goll ona bir kurtla başa çıkmanın

"Öyle mi... hm," diye geveledi Peter; kızın ona baktığını gördü. "Tabii, tamam. Göster hadi."

Cin oğlan, Peter'ı küçük bir bahçe havuzuna götürdü. Havuzun etrafı mermer duvarlarla ve kır çiçekleriyle çevriliydi; yüzeyinde büyük nilüfer yaprakları görülüyordu. Nilüferlerin arasında balkabağı büyüklüğünde kristal küreler vardı ve bunlardan altın renkli bir ışık çıkıyordu.

Çocuklar diz hizasındaki bir çitin önünde durdular.

"Bu Leydi'nin küre havuzu," dedi kız. "Buradan öteye geçmemiz yasak."

"Evet," dedi oğlan. "Ulfger bizi yakalarsa, kamçılanırız."

Peter kıkırdadı.

"Hadi canım," dedi kız.

Peter duraksadı ve yamacın alt tarafına baktı. Ulfger'in sırtını görebiliyordu. Uzun boylu oğlan ağaçların arasındaki bir bankta oturmuş, başı önünde düşüncelere dalmıştı. Peter ona fark ettirmeden çabucak havuza gidip gelebileceğine emindi.

"Korkuyor," dedi cin oğlan. "Size söylemiştim, o kadar cesur değil."

Peter çitin üstünden geçerken ona yöneltilen hayranlık dolu bakışları fak etmedi. Göğsünü kabartıp havuzun kenarına doğru korkusuzca yürüdü.

Bir semenderi bulması zor olmadı – parlıyorlardı. Tombul, kırmızı biri tam önünde suyun hemen altında yüzmekteydi; kısa bacakları uzun gövdesinin altında sallanıyordu. Burnundan kuyruğuna kadar olan uzunluğu, Peter'ın ön kolu kadardı. Peter bunun nesi zor, diye geçirdi içinden. O güne kadar bir sürü kurbağa yakalamıştı ve kurbağalar çok hızlıydılar. Bu gördüğü şey sümüklüböcek kadar yavaştı.

Ulfger gözleri ateş saçarak orada bitti. "Ne yaptığının farkında mısın? Bu küreler bin yıllıktır."

Peter irkildi. "Niyetim onları almak değildi."

Ulfger dişlerini gösterdi. "Disiplin. Burada hiç disiplin yok. Avalon'un uyanma zamanı geldi. Ve bu şimdi başlıyor, hemen burada." Tahta kılıcı Peter'a doğru salladı. "Sopa yiyeceksin. Ve itaat etmeyi öğreneceksin. Ve..." Ulfger durdu. Gözleri kısıldı. Kılıçla Peter'ın boynundaki kolyeyi işaret etti. "Bunu nasıl edindin?"

"Ha?" Peter başını eğip yıldıza baktı.

"Bunu nasıl edindin?"

"Leydi verdi."

"Mabon'un yıldızını *sana* mı verdi? Neden?" Sonra da hınltılı bir fısıltıyla, "Bu kadın gerçekten aklını mı kaçırdı?" dedi. Ulfger'ın gözlerine bir delilik girmişti. Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, Leydi asla böyle bir şey yapmaz. Sen yalancısın. *YALANCISIN!*" diye bağırdı. "Hem yalancı hem hırsızsın. Ver onu bana, *HEMEN!*"

Peter yıldızı sımsıkı tuttu ve başını iki yana salladı.

"Ne emrediyorsam, onu yapacaksın!" Ulfger kolyeyi almak için uzandı.

Peter, "*HAYIR!*" diye bağırıp Ulfger'in bileğini yakaladı; diğer çocuklar şoke olmuş bir ifadeyle onları seyrediyorlardı.

Ulfger'in gözleri çakmak çakmak oldu, dudakları titredi, pis bir sırıtışla burnu buruştu. "Ne cesaretle," dedi, "Ne cesaretle o pis ellerinle bana dokunuyorsun?" Kolunu çekip Peter'a bir tokat attı. Tokat o kadar sertti ki, Peter tökezleyip yere devrildi.

Peter kalkmaya çalışırken Ulfger'in dizi sırtına inip soluğunu kesti ve bütün cüssesiyle Peter'ı yere mıhladı. Saçlarından bir tutam tutup yüzünü toprağa bastırdı.

"Haddini bileceksin!" diye bağırdı Ulfger. Peter bacaklarının arkasında sert bir darbe hissetti, daha sonra aynı darbeler butlarına ve kalçalarına indi. Ulfger tahta kılıçla onu döverken, çıkan ses bahçe duvarında yankılanıyordu.

Çocuklar dehşet içinde bu manzarayı seyretmekteydiler.

Peter haykırdıkça Ulfger onun yüzünü yere daha sıkı bastırıyordu. Peter yerdeki toprak ve otlarla boğulacak gibi oldu.

"*ULFGER!*" diye bağırdı biri. "Ne yapıyorsun?" bu ses yaşlı cine aitti. "Lord Ulfger, bu oğlan Leydi'nin misafiridir!"

Ulfger kılıcı Drael'e doğru tuttu. "Sen yerini unuttun mu, yaşlı adam? Bugün herkes kendi yerini unuttu mu?" Ve Peter'a çok sert bir darbe daha indirdi.

Yaşlı cin hemen gelip kılıcı tuttu.

Ulfger ayağa kakıp kılıcı yaşlı cinin elinden söktü. "Sen delirdin mi?" dedi gözleri ateş saçarak. "Sen o boktan aklını mı kaçırdın?" Kılıcın sapıyla Drael'in suratına vurdu. Yaşlı cin burnunu tutarak geriye doğru tökezledi.

Peter öfkeyle Ulfger'e baktı. Goll ona bir kurtla başa çıkmanın

tek bir yolu olduğunu söylemişti. Peter'ın boğazından hayvani bir hırıltı çıktı. Bunu duyan çocuklar hemen geri çekildiler.

Ulfger yaşlı cine bir daha vurmaya hazırlanırken Peter uluma sesleriyle ona saldırdı. Ulfger'in sırtına sıçrayıp çığlıklar atarak pençelerini onun yüzüne batırdı. Ulfger onun kollarını çekip, dönerek sırtından atmaya çalıştı. Peter onun kulağını ısırdı, Ulfger bir çığlık atarken boynundan aşağı kan fışkırdı.

Peter hırıltılı sesler çıkararak bu kulağı koparana kadar başını sağa sola salladı.

Ulfger onu sırtından attı. Peter yere düşer düşmez ayağa fırladı; gözleri vahşileşmiş, yüzü kana bulanmış, parmakları yine pençe şeklini almıştı.

"*NE OLUYOR ORADA*!" Leydi bahçe girişinden onlara bakıyordu; yanında Tanngnost ve Hiisi vardı. Yemek davetlilerinden bir kısmı da onların arkasından gelmişler, hayretler içinde iki oğlana bakıyorlardı. Ulfger'in eli başının yanındaydı ve parmaklarının arasından kan akıyordu. Peştamalı içindeki Peter ise ağzında Ulfger'in kulağı, çenesinden aşağıya kanlar akar haldeydi.

Peter kulağı yere tükürdü.

Ulfger bu kulağa baktı, *kendi* kulağına. "Muhafızlar," diye seslendi cılız bir sesle, ardından var gücüyle bağırdı: "*MUHAFIZLAR*!" Leydi'nin yanından geçip koridora girdi. "*MUHAFIZLAR! MUHAFIZLAR*!"

Hiisi yaşlı cinin yerden kalkmasına yardım etti.

"Drael," dedi Leydi cinin omzuna kolunu koyarak. "Drael, yüzün kanıyor."

Yaşlı cin kanı durdurmak için burnunu sıktı. "Leydim, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Oğlanlar bir çekişme içindeydiler Ulfger o oğlanı öldürmeye çalışıyordu – gerçekten öldürmeye..."

Leydi dönüp Peter'a baktı. "Zavallı çocuğum." Yanına gidip elbisesinin koluyla yüzündeki kanları sildi ve onu kolları arasına aldı. Peter bu sarılmanın sıcaklığını hissedince ağlamaya başladı.

"Onu buradan götürmeliyiz," dedi Hiisi. "Ulfger onu öldürtür."

Leydi ona cevap vermedi; Peter'a sarılmaya devam ediyordu. Hissi endişeli gözlerle Tanngnost'a baktı.

"Ben onu götürürüm," dedi Tanngnost. "Ama acele etmemiz lazım."

"Arka yoldan çıkın," dedi Hiisi. "Balıçelerin arasından. Ben muhafızları oyalarım. Leydim, artık onu bırakmanız gerekiyor." Hiisi ve Tanngnost nazikçe Peter'ı Leydi'nin kollarından çektiler.

Leydi başını iki yana salladı. "Hayır, onun burada, benim yanımda kalmasını istiyorum. O benimdir. *Bana* aittir."

"Emin ellerde olacaktır," dedi Hiisi. "Peter, Tanngnost'la git. Huysuz bir keçidir ama iyi kalplidir."

Leydi, Peter'ın ellerini elleri arasına aldı. Peter onun gözlerindeki yaşları görebiliyordu. Leydi ona son bir kez sarılırken Peter o tatlı kokuyu ömür boyu unutmamak için derin nefesler aldı. Sonra da trol onu alıp gecenin içine götürdü.

O çok uzun zaman öncesinin bütün renkli anıları buhar olup yerini sonsuz griliğe, çamura ve çürümüşlüğe bıraktı. Peter, Leydi'nin o tatlı kokusunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamıyordu.

Ayağa kalkıp kuzeye, cadının bataklığına doğru yürüdü; Avallach'ın ebediyen yeri dinleyen kafasını geride bıraktı. Patikada ilerleyip o muazzam elma bahçesinin kül olmuş kalıntıları arasından geçerken, Leşyiyicilerin –o yamuk, katil iblislerin– bu topraklardan atılacağı günü hayal etti. Ondan sonra elma bahçeleri yine oluşur, tepeler yine yeşile bürünür, orman perilerinin şarkılarıyla canlanır ve Peter da bir daha Leydi'nin yanında oturabilirdi.

Cusith Deresinin karanlık sularını takip edip bataklığın batı kenarından dolanmaya karar verdi. Bu yolla Tanngnost'un kulübesine uğrayabilirdi. Eğer yeni bir haber varsa, Tanngnost bunu duymuş olurdu; yaşlı trol herkesin işine burnunu sokmadan edemezdi. Ama iş bundan ibaret değildi. Peter'ın zor bela anladığı ve kesinlikle itiraf etmeyeceği bir şeydi. Tanngnost'a, onun öğütlerine ve Avalon'un tarihiyle ilgili bilgisine bel bağlar olmuştu. Avalon'daki uzun, fırtınalı hayatında Peter'ın güvenebileceği tek sabit unsur oydu.

Çukur araziye gelince zemin yumuşadı. Cadının toprakları o güne kadar diğerlerinden daha iyi durumda kalabilmişti ama musibet Peter'ın burada bulunmadığı o kısa süre içinde bile cadının bataklıklarına erişmişti. Peter ağaç çotukları arasından temkinli adımlarla yürüdü. Cadıyla karşılaşmak istemiyordu; bugün zamanı değildi.

Peter hızla yaklaşan birinin ayak seslerini duydu. Bıçağını çekip, çalılıkların arkasına saklandı.

Patikadan aşağıya doğru elindeki boğumlu sopayı sallayarak yürüyen, uzun boylu kambur bir figür göründü. "Tanngnost," dedi içinden Peter ve sırıttı. Trolün yüzünden düşen bin parçaydı.

Peter onun tam önüne gelmesini bekledikten sonra, fırladı: "*BOO*!"

Tanngnost sopasını Peter'ın ummadığı kadar büyük bir hızla salladı. Peter darbeyi almamak için kendini yere attı.

"Peter! Sen... seni gidi küçük, boklu şeytan!"

Peter katıla katıla gülüyordu.

Tanngnost ona öfkeyle bakıp homurdandı ve sopasını kıçına indirdi.

"Of!"

"Birisinin sana saygı denen şeyi öğretmesi gerek. Seni adi melez. Hem söyle bakalım, neden bu kadar geciktin? Meraktan ölüyordum." Birisini arıyormuş gibi, Peter'ın arkasına baktı. Sonra yüzü yumuşadı. "Hiç iyi gitmedi."

Peter ciddileşerek başını iki yana salladı.

Tanngnost iç geçirdi. "Peter, üzgünüm. Senin kederine katkıda bulunmak istemem ama kötü haberlerim var. Avallach'ın bugün bizi terk ettiği belli. Leşyiyiciler..."

"Şş," dedi Peter. "İşittin mi?"

"Peter, Leşyiyiciler..."

"Şş, dinle." Peter patikadan aşağıya doğru birkaç adım atıp başını sağa, sola çevirdi. Duyduğu ses bir çığlıktı, bundan emindi

Tanngnost onu takip etti.

Ses bir kez daha, bataklıktan bir yerden geldi. Tiz bir çığlıktı. Bir oğlan çocuğunun sesine benziyordu. Peter'ın kanı buz kesti. Adadaki oğlanlar sadece onun Şeytanlarıydı. Son hızla koşmaya başladı; bataklıkların ve köklerin üstünden aşıyor, elinde bıçağı, yüzünde ölümcül bir ifadeyle koşuyordu.

On Üçüncü Bölüm

İnsanoğulları

Sis etraflarında dönüyordu. Uluma sesleri daha da yaklaştı.

Nick mızrağını yerden alıp dizleri üstünde doğrulmak için destek yaptı. Yanan boğazıyla nefes almaya çalışıyor, yere düşmemek için gayret ediyordu.

Sekeu, Abraham, Kızılkemik, Dirk, Dash ve Leroy Cricket ve Danny'nin cansız bedenleri etrafında halka oldular.

Dört bir yandan gelen uluma sesleri onları sarmıştı. Turuncu gözleri olan karanlık şekiller hızla yanlarından geçiyorlardı. Nick mızrağının arka ucundan tutup sivri ucunu öne doğru uzattı.

Her bir yandan küçük kız kıkırdamasına benzeyen kıkırdamalar geldi.

Sekeu gözlerini dört açmıştı. Ve bu ilk kez oluyordu. Nick, Kızılkemik'in bile yüzünde korku gördü.

Sis incelince yirmi metre ötelerinde üstünde beyaz bir elbise olan uzun beyaz saçlı küçük bir kız göründü. Kız onlara gülümseyip kıkırdadı.

"Bakın," dedi kız, "küçük kızlar ve oğlanlar oynamaya gelmişler."

"Ne kadar iyi," dedi başka biri. Nick arkasına bakınca başka bir kız gördü.

"Gerçekten çok iyi," dedi bu kez sol yanındaki bir kız. Kızlar en ufak ayrıntısına kadar birbirlerinin aynısıydı.

"Ne güzel derileri var. Annemiz bunlarla bize yeni ayakkabılar yapar."

"Ayakkabı mayakkabı. Ben parlak beyaz dişlerden bir kolye istiyorum."

"Küpeleri unutma. Ne kadar çok küpe olursa, o kadar iyidir."

"*HELE BİR DENEYİN!*" diye bağırdı Kızılkemik ve bıçaklarını birbirine vurup tangırdattı. "*AĞZINIZA SIÇACAĞIM!*"

"Ah, tam bir kaplan işte!"

"Küçük oğlanlar ağızlarını bozmamalı."

"Bunun ağzını sıcak sidikle çalkalamak lazım."

"Kesinlikle," diye onayladı diğer kızlar. Ve onların arkasında bir sıra hayvan sisin içinden çıktı. Bunlar daha önce onlara saldıran çakal benzeri yaratıklardı; Nick on beş, hatta yirmi kadar olduklarını tahmin etti. Kızılkemik bunlara barghest demişti. Nick zehirli kuyrukları olanlardan görmedi ama bunlar daha büyüktüler, siyah yeleleriyle köpek kadardılar.

Barghestler yeri tokatlayarak, dişlerini takırdatarak kızların etrafını sardılar. Bazıları onlara doğru hamle yapar gibi yaklaşıyor, giderek daha cüretkâr oluyorlardı.

Şeytanlar tetikte bekleyerek bu hayvanların yaklaşmasına engel olmaya çalıştılar.

"*NE YAPACAĞIZ?*" diye bağırdı Leroy; Mızrağını sımsıkı tutmuş, gözleri dört bir yanı tarıyordu. Her yerde barghestler vardı. "*NE YAPACAĞIZ?*"

"Ne olacak, öleceksin tabii, salak," dedi kızlardan biri ve üçü birden kahkaha attılar.

İki büyük barghest Nick'e saldırıp elindeki mızrağı düşürerek onu halkadan çıkardılar. Onu gruptan çıkarıp sisin içine sürüklerlerken pençeleri kollarına batıyordu.

Kızılkemik bir savaş narası atarak Nick'e yardıma geldi, bıçağını savurarak, dürterek o iki barghesti geri kaçırdı. İki tanesi daha arkadan saldırdı, biri pençesini Kızılkemik'in yüzüne salladı. Kızılkemik eğilerek bu darbeden kurtuldu ama bunu yaparken diğeri pençelerini onun baldırına saplayarak pantolonunda ve etinde bir kesik açtı. Kızılkemik inledi ve bıçağını savurdu ama barghestler zaten geri çekilmişlerdi.

"*BİRBİRİNİZDEN AYRILMAYIN!*" diye bağırdı Sekeu.

Ne ki, bu pençeleri ve dişleri yaklaştırmamak için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Barghestler yavaşça onları ayırıyorlardı.

Bataklığın bir yerinden uzun bir uluma sesi geldi. Bu ürpertici uluma yaratıkların diş takırtılarını ve homurtularını bastırıyordu. Acaba nasıl bir yeni canavar gelecek, diye geçirdi içinden Nick.

Barghestlerin arasına bir figür top mermisi gibi daldı; yıldırım hızıyla savrulan kollar ve bacaklar bulanık bir görünümdeydi. Nick bir çelik pırıltısı gördüğü anda iki yaratık yere devrildi; birinin gırtlağı boydan boya kesilmişti, diğeriyse boynunu tutmaktaydı.

"*PETER*!" diye bağırdı Sekeu.

Ve Peter oradaydı. Gözleri vahşice parlarken, sadece uzun bıçağıyla aralarına daldı, bir yerde bir saniyeden fazla kalmadan kesiyor, biçiyor ve deli gibi uluyordu. Yüzündeki korkunç sırıtışı ve ateş saçan gözlerini gören yaratıklar hemen dağıldılar.

Peter eğilip Nick'in mızrağını aldı ve bunu en yakındaki kıza fırlattı. Kızın gözleri öfkeyle parladı. İnanılmaz bir hızla hareket etse de, yeterli olmadı. Mızrak hedefin biraz yanına gelmiş, saçlarının arasından geçerek, sopası omzuna çarpmış, bundan sekip çenesine gelmişti. Tiz bir çığlık atarak yüzünü tuttu ve dönüp sis içinde gözden kayboldu.

"*ŞEYTANLAR, BANA GELİN*!" diye bağırdı Peter.

Bütün Şeytanların yüzlerinde güller açmıştı. Peter'ın çağrısına vahşi çığlıklarla karşılık verip saldırıya geçtiler ve barghestleri püskürttüler. Yaratık sürüsü kaçıp sisin içinde kayboldu.

"*ŞİMDİ!*" diye bağırdı Peter. "*ÇOCUKLARI ALIN. BURADAN GİDİYORUZ*!"

Peter ve Sekeu, Cricket'ı yerden kaldırdıktan sonra Peter'ın omzuna yatırdılar. Dirk, Danny'nin kollarını, Dash onun ayaklarını tuttu, Kızılkemik kolunu Nick'e sarıp yürümesine yardım etti. Hızlı bir şekilde patikadan geriye yürüdüler.

"*Peter*," diyen buz gibi bir fısıltı sisi delip geçti. Nick bu kelimeyi iliklerinde hissetti.

Orada, hemen önlerinde gölgeli bir figür yollarını kesmişti.

Grup durdu.

"Peter," diye fısıldadı Sekeu. "Kaçacak mıyız?"

"Hayır," dedi Peter, Cricket'ı yavaşça yere bırakarak. "Bu cadıdan kaçış yoktur."

O gölge açığa çıkınca Nick bunu bir kadın olduğunu gördü; düzgün bir vücudu, parlayan yeşil renkli bir derisi, uzun siyah saçları vardı. Yüzü hâlâ gölgede kalıyordu ama o gölge içinde tek bir göz bir zümrüt gibi parlıyor, dolgun dudakları muzaffer bir gülümsemeyle aralanıyor ve bir sıra uzun, sivri ve yeşil diş görünüyordu. Nick bunun o meşhur cadı olduğunu hemen anladı.

Üç küçük kız ağaçların arasından çıkıp cadının önünde durdular. Barghestler bataklıktan gelip Nick'in ve Şeytanların iki yanına geçtiler. Ama hepsi bu kadar değildi. Nick bir takım takırtılar duydu. Bu sesler onlara dört bir yandan yaklaşıyordu. Altlarındaki toprak birden hayat buldu, kuru yapraklardan oluşan o halı titremeye ve dans etmeye başladı. İşte o anda Nick ne olduğunu anladı ve tüyleri diken diken oldu. Böcekler, iğrenç sürüngenler, kocaman, yağlı bok böcekleri, akrepler, kırkayaklar, yumruk büyüklüğünde örümcekler... binlercesi ortaya çıkıvermişti. Ağaçlardan aşağı, deliklerden yukarı çıkıp canlı bir halı gibi onlara doğru yaklaşıyorlardı. Grubun etrafını kuşatıp iki metre yakınlarına kadar geldiler. Zemin siyah, parlak böceklerle fokurduyordu.

Cadı kalçalarını zarif bir şekilde sallayarak birkaç adım öne yürüdü. "Küçük hırsızlar, bataklığımda hırsızlık yapıyorlar," dedi hırıltılı bir sesle.

Üç küçük kız onlara doğru parmak salladılar.

"Yaramazlar."

"Yaramazlar."

"Yaramazlar."

"Peter, sevgilim," dedi cadı. "Bana küçük bir şey borçlusun." Saçlarını geri itip sol göz çukurundaki yara izini gösterdi. "Tek bir fırsat, tatlı Peter. Sana ve bu küçük oyun arkadaşlarına tek bir fırsat vereceğim. Gözlerinden birini bana ver, hepinizi serbest bırakayım. Ne dersin, sevgili Peter?"

Peter karga sesine benzeyen vahşi bir kahkaha attı; sonra birden sustu. Yüzü gerildi, gözlerini cadıya dikti. "Ben kafa koparalım, bağırsak deşelim, kolları vücutlarından ayıralım, derim." Kocaman yeşil bir böceği ayağıyla ezerek yeşil bağırsağını fışkırttı.

Cadının yüzü buruştu, o tek göz çizgi haline geldi. "Pişman olacak—"

"*DURUN*!" diye bağırdı uzaktan gelen bir ses. "Yalvarırım, durun."

Nick uzun boylu, keçi-kafası olan bir yaratığın tırtıllı sopasını sallayarak oraya gelmekte olduğunu gördü.

"Bağışla Ginny," dedi cadının yanından geçerken; gruba doğru yaklaşırken böceklere basmamaya özen gösterdi. İki grup arasına gelince durdu, soluklanmaya çalıştı. "Küçük atışmanızı böldüğüm için özür dilerim," dedi nazikçe. "Ama çok önemli sorunlarla karşı karşıyayız."

Cadı gözlerini yuvarladı. "Araya girme, Tanngnost. Senin müdahalene sabrım yok. Bugün gözümü alacağım."

"Gel de, al," diye hırladı Peter.

"*YETER*!" diye bağırdı Tanngnost sopasını yere vurarak. "Whisperwood ormanı yanıyor. Siz budalalar birbirinizi öldürmeye çalışırken, Avalon çöküyor."

Bataklığa sessizlik çöktü.

Cadının yüzündeki bütün nefret ifadesi kayboldu. "Bu mümkün değil."

"Evet, kesinlikle mümkün," dedi Tanngnost. "Bu dramatik rolleri bırakırsan, sen de göreceksin."

Cadı kaşlarını çattı. "Eğer bu senin oyunlarından biriyse, Tanngnost, kemiklerini kırarım." Cadı ellerini kaldırdı, gözlerini kapatıp bir dizi emir seslendirdi. Bataklıkta ılık bir rüzgâr esince sis dağılmaya başladı. Bir an sonra Nick gökteki gri bulutları ve evet, yükselen kara dumanları gördü. Gerçekten yanan bir şey vardı.

"Mag Mell Tepesi'ne çıkarsan görürsün," dedi Tanngnost.

"Bu olamaz," dedi Peter. "Whisperwood ormanındaki ağaçlar yakılamaz."

"Ben de öyle sanırdım," dedi Tanngnost. "Ama bir şekilde yanıyorlar işte. Ve bunu size söylemem gerek: Whisperwood ormanı yok olunca, Leşyiyicileri hiçbir şey geri tutamaz, Sonra sıra bu bataklığa ve Şeytanağacı'na gelir. Çok geçmez senin değerli bataklığını yakarlar, Ginny."

Üç küçük kız korku dolu gözlerle annelerine baktılar.

Cadının havası sönmüş gibiydi, gözlerindeki ateş kaybolmuştu.

Tanngnost derin bir nefes aldı. "Beni çok iyi dinleyin. Geçmişteki sürtüşmelerinizi bir yana bırakıp birleşin. Yoksa Avalon'un tamamı yok olacak."

"Ne?" Cadının gözleri parladı. "Bu hırsız piçlerle omuz omuza savaşmamızı mı öneriyorsun? Bu insan çocuklarla? Onların Leşyiyicilerden hiç farkı yok ki. Topraklarımızda kara bir leke. Onların da buradan sürülmeleri lazım."

Tanngnost bir kez daha sopasını yere vurdu; gözlerinden ateş saçıyordu. "Ne cüretle bunu söylüyorsun!" diye hırladı. "Onlar periler alemindeki yerlerini hak ettiler. Merrow Koyu'nda Ulu Boynuzlu'nun saflarında dövüşerek bunu kanlarıyla, hayatlarıyla ödediler. Peki, Ginny, o korkunç günde sen neredeydin?"

Cadı bu lafları duymamış gibi eliyle savuşturdu ama Nick onun yüzündeki acılı ifadeyi görebildi.

"Avallach yok, Ulu Boynuzlu yok artık," dedi Tanngnost. "Bu görev artık bize kaldı. Avalon'un kaderi bizim omuzlarımız üstünde."

"Yeter dırdır ettiğin, yaşlı keçi. Senin vaazlarını daha fazla kaldıramam." Başını Peter'a doğru eğdi. "Söylesene, Peter, o çok değerli Leydin şimdiden ruhunu ele geçirdi mi? Her gece onun göğsünde uyumayı hayal ediyor musun?"

Peter'ın gözler çizgi haline geldi. "Onun hakkında daha saygılı konuş."

"Ah, belli ki, ruhunu ele geçirmiş." Cadı bilmiş bir kahkaha attı. "Hadi, şimdi hepiniz buradan toz olun. Bataklığımda hırsızlara müsamaha etmeyeceğim. Ve sen, Peter, bir daha seni gördüğümde mutlaka gözünü alacağım."

Peter bıçağını ona doğrulttu. "Neden bekleyelim? Ben sana getiririm." Peter bıçağıyla havayı kesip cadıya doğru bir adım attı.

Tanngnost onu yakasından yakaladı. "Peter, budalalık etme."

"Tanngnost," dedi cadı. "Benden çok fazla şey istiyorsun. Asla böyle süprüntülerle birlikte savaşmayacağım." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Ama Anne," dedi küçük kızlardan biri. "Onları yemeyecek miyiz?"

"Kes sesini ve yürü," diye tısladı cadı ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Böceklerin bir amacı kalmayınca dört bir yana dağılmaya başladılar. Barghestler ağaçlara sıçrayıp gürültülü bir şekilde oradan uzaklaştılar. Üç küçük kız bir süre daha orada durup Peter'a ve Şeytanlara bakarak göz kırptıktan sonra, onlar da annelerinin peşinden gittiler.

"İşte orada," dedi Tanngnost vadinin aşağısındaki ağaçlardan çıkan dumanı işaret ederek.

Peter bu manzaraya bakakaldı. "Anlamıyorum. Nasıl olur da..." Durdu. "Kaptan. O fıçılar." Yere tükürdü. "O lanet olası fıçılar."

"Ne?"

"Kaptan gaz yağı getirmiş olmalı. Gaz yağı kullanıyorlar."

Nick sırtını bir ağaç çotuğuna dayadı. Burnuna yanan odun kokusu geliyordu ama o anda onun için tek önemli şey, bataklıktan ve Yeşildişli Ginny'den uzaklaşmış olmaktı. Trol onları Cusith Deresinden karşıya geçirmiş, yangını izlemeleri için bu küçük tepeye çıkarmıştı.

Nick kovadan biraz daha su içti ama ne kadar içerse içsin, boğazı hâlâ çatlamış gibiydi.

Cricket artık sırtı bir kayaya dayalı halde oturuyordu. Danny onun yanında, otların üstünde yatmaktaydı. Cricket pek iyi görünmüyordu ama Danny'den daha iyi durumdaydı. Danny'nin boynu ve yüzü kızarmış ve şişmişti ve bilinci gelip gidiyordu. Çerçevesi yamulmuş, bir merceği çatlamış olan gözlüğü kayışıyla boynunda asılıydı.

Tanngnost onlara iyileşeceklerini söyledi; Kırmızı Kuyruklular kanı sıcakken seviyorlardı ve zehirleri sadece felç eder, öldürmezdi. Delik yaraları dışında, zehrin uzun süren bir etkisi olmazdı ve birkaç saat sonra eski sağlıklarına kavuşacaklardı. Nick bir daha hiçbir zaman eski sağlığına kavuşacağını sanmıyordu. Başı sızlıyordu, yüzü ateş gibiydi ve şişmişti ve kolundaki kesik canını yakıyordu.

Peter ve trol bataklıktan ayrıldıklarından beri tartışmaktaydılar; Leşyiyiciler, cadı ve cinler hakkında... Bütün tartışma konusu savaşmak ve öldürmekle ilgiliydi ve Nick'in hiç hoşuna git-

miyordu. Kararını vermişti; onlarla birlikte herhangi birine karşı savaşmayacaktı. Niyeti bir an önce iyileşip Peter'dan onu geri götürmesini istemekti.

Abraham yanlarına gelip, Leroy, Cricket ve Danny'ye katıldı.

"Onların hayatını kurtardın," dedi Abraham. "Bununla gurur duymalısın."

Leroy mahcup bir ifadeyle gülümseyip omuz silkti. "Öylesine oluverdi işte. Hiç düşünmedim bile."

"Ve işte gerçek sınav budur. Kendini hiç düşünmeden Şeytan yoldaşların için gözünü kırpmadan hayatını tehlikeye attın." Elini Leroy'un omzuna koydu.

Leroy'un yüzünde Abraham'ın neyi kastettiğini anladığı belli oluyordu.

"Artık kendi kılıcını ve bıçağını alacaksın. Klana kabul edilecek ve bir *Şeytan* olacaksın!"

Leroy timsah gibi gülümserken gözleri Nick'e kaydı. Nick'in ona baktığını fark edince, gülümsemesi bulutlandı. Leroy yerden bir kova alıp Nick'in yanına yürüdü.

"Nasıl gidiyor, ahbap?" diye sorup Nick'in yanında diz çöktü. "Daha iyi misin? Orada bir an senin için endişelendim."

"Sen..." Nick çatlak bir ses çıkardı, boğazı hâlâ konuşamayacağı kadar şişti ve yanıyordu.

"Dert etme, Nicky," dedi Leroy. "Bana daha sonra da teşekkür edebilirsin."

Siktir git, orospu çocuğu, dedi içinden Nick ve ona öfkeyle baktı.

Leroy omzu üzerinden baktı; diğer Şeytanlar Peter'ın yanında kümelenmişler, dumanları inceliyorlardı. Nick'e sokuldu. "Öfkeye kapılma," diye fısıldadı. "Her şey çok çabuk oldu. Akıl karıştırıcıydı. Olayları benden farklı şekilde hatırlayabilirsin. Hepsi bu işte. Üstünde durulacak bir şey değil, tamam mı? Anlaştık mı?"

Nick'in gözleri çizgi haline geldi ve Leroy'a orta parmak yaptı.

Leroy'un burun delikleri kabardı, ekşi bir şey yemiş gibi ağzı buruştu. Nick'in elini kavrayıp parmaklarını sertçe sıktı. "Beni iyi dinle," diye tısladı. "Bunun için çok uzun süre bekledim. Çok fazla pisliğe katlandım. İşimi bozacak herhangi bir şey söyler veya yaparsan, seni öldürürüm." Nick'in parmaklarını büktü. Canı yanan Nick acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bak, ciddiyim. Sen uyurken gelip bıçağı yüzüne saplarım. Gırtlağını keserim."

Nick onun ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu.

"Anladın mı? Anladın mı?"

Nick evet anlamında başını sallayınca Leroy onu bıraktı.

Nick başını çevirip yaşlı gözleriyle otlara baktı. *Üstünde durma*, dedi içinden. *Değmez*. Buradan çekip gidecekti, değil mi? Leroy kendine Şeytan diyebilir, başına tüy takabilir, istediği boku yiyebilirdi, umurunda değildi. Nick'in artık onunla bir işi olmazdı, bütün bu çılgınlıkla işi olmazdı.

"Şeytanağacı'nda size yetişirim," dedi Peter.

"Peter," dedi Sekeu. "Bu çılgınlık. Leydi'nin Ormanına gidemezsin. Cinler seni öldürürler."

Peter Tanngnost'a baktı; trol onu ilerideki patikada bekliyordu. Peter derin bir iç geçirdikten sonra gülümsedi. "Mecburum. Bunu sen de biliyorsun. Sadece birkaç günümüz kaldı. Leşyiyiciler yola çıktılar. Sihir işe yaramıyor. Musibet ormanların son kısmını da yiyip bitiriyor. Yiyecek neyimiz kaldı? Yakında biz de onlar gibi birbirimizi yiyeceğiz." Başıyla dumanları işaret etti.

"O halde, hep birlikte gideriz," dedi Kızılkemik.

Peter başını iki yana salladı. "Olmaz. Cinler buna asla izin vermezler. Onları Leydi'ye bağlılığımı ikna edebilmem için tek çare oraya yalnız gitmem."

"Ulfger asla senin safında savaşmaz," dedi Sekeu.

Peter başını salladı. "Doğru. Ben de asla onun safında savaşmam. Ama bu işbirliği yapamayacağımız anlamına gelmez. Ulfger de bunu anlamak zorunda. Hepimizin sonu gelmek üzere. Biz yıkılırsak, onlar da yıkılır."

"Hiç değilse, ben geleyim," dedi Kızılkemik. "Senin resmi diplomatik memurun olarak. Bastonunu ve melon şapkanı taşırım." Güldü.

"Hayır ama dönüş yolunda Danny'yi taşımalarına yardım edebilirsin," dedi Peter da gülümseyerek.

Danny artık dik oturabiliyordu ama henüz yürüyebilecek halde değildi. Gözleri kabarmış, şişmiş boynuyla boğa kurbağalarına benzemişti.

Tanngnost sabırsızca sopasını yere vurdu.

Peter, "Görüşmek üzere," dedi ve Tanngnost'un yanına koştu. Birlikte Leydi'nin ormanına girdiler.

"Bak, Peter," dedi Tanngnost. "Leydi'nin ve bütün Avalon'un hayatı buna bağlı. Çok ama çok düzgün davranman gerekiyor."

"Ben her zaman çok düzgün davranırım."

"Geçmişi geride bırakacağına söz ver."

Peter'ın yüzü gerildi. "Bazı şeyler geride bırakılamaz."

Tanngnost iç geçirdi. "Peter, o kan davası yıllar öncesindeydi."

Peter sustu; gerçekten de çok eskide kalmıştı. O zamandan bu yana meşe ağaçları daha ancak yirmi kere yaprak dökmüşlerdi ama kendisi hâlâ yetişkinliğe erişememiş, çenesinde tek bir tüy bile çıkmamıştı. Ama serpilip sırım gibi, kuvvetli bir genç olmuştu. Tanngnost ona Myrkvior'un vahşi oğlanı diyordu ve ondaki insan kanının ergenliğe geçmesini durdurduğunu ve hiçbir zaman erkekliği tadamayacağını söylemişti. Tanngnost bunu sanki bir lanetmiş gibi, vahim ifadelerle anlatmıştı. Oysa Peter trolün kulübesi etrafında dans etmiş, o korkunç, kıllı, kaba erkekler gibi olmayacağına çok sevinmişti. Bütün orman onun oyun alanıyken o günleri ebedi gençliğinin tadını çıkararak geçirmişti – ta ki Ulfger onu bulana kadar...

Peter kalbinin ne kadar hızlı attığını hatırlıyordu. Leydi'nin Ormanına girmemesi gerektiğinin farkındaydı. Tanngnost, Ulfger'in cinlere onu görür görmez öldürmeleri için emir verdiğini defalarca söylemişti. Tam geri dönmeyi düşünüyordu ki o sırada Spriggan'ı gördü. Kötü kalpli küçük gulyabani derenin tam karşısında, çalıların arasındaydı. Ganimetini göstererek salladı: Bu bir bıçaktı, Peter'ın bıçağı. Peter'ın onu Leydi'nin ormanına takip edemeyeceğini bilerek bıçağı sallayıp onunla alay ediyordu.

"Seni küçük hırsız," diye bağırdı Peter; Ulfger'i ve katil cinlerini unutarak derenin içinden yürüyüp karşıya geçti. Spriggan'ın gözleri hayretle açıldıktan sonra kuyruğunu toplayıp patikadan yukarı doğru kaçtı.

Peter o yoğun çalılıklar arasında onu gözden kaybetti. Çam iğnelerini inceleyerek gulyabaninin izini bulmaya çalışırken, arkasından yaklaşanları fark etmedi.

Peter ezilen çam iğnelerinin sesini duyunca karşısında Spriggan'ı bulacağını tahmin ederek döndu. Bunun yerine göğsüne doğru uçan bir mızrak gördü. Peter hemen kendini geriye attı. Mızrak omzunu çenterek geçti. Yere düştü, yuvarlandı ve göz açıp kapayana kadar ayağa kalktı. İçgüdüsü ona, kaç, diyordu ama sonra donup kaldı. Üç kişiydiler, ikisi cindi ama Peter'ı yerinde mıhlayan üçüncüsü oldu.

Bu üçüncü figür diğer cinlerin yanında kule gibi kalıyordu; Peter'ın o güne kadar gördüğü çoğu adamdan daha uzun boyluydu; göğsü ve kolları kalındı ama Peter'ı en çok etkileyen özelliği gözleriydi. Peter bu kara, kasvetli gözleri asla unutmayacaktı.

"Ulfger," diye tısladı Peter; o uzun boylu oğlanın nasıl bu kadar iri, hayvan gibi biri olabildiğine inanamıyordu. Karşısındaki Ulfger'in ucunu düğümlediği bir keçisakalı, kalın siyah kaşları vardı. Göğüs kısmında siyah bir cin kafasıyla süslü kırmızı-altın rengi bir gömlek, siyah deri pantolon ve diz boyu çizmeler giymişti, beline asılı uzun bir pala vardı. Uzun saçını başının tepesinde iki yana ayırarak kulaklarını örtecek kadar indirmişti. *Ya da tek kulağını*, diye düşündü Peter.

Ulfger ona bir küp altın bulmuş gibi bakıyordu. Alçak sesli bir kahkaha attı. "Olamaz. Avallach bana bir armağan göndermiş. Şu haline bak." Bu defa daha yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hâlâ aynı, sümüklü velet." Başını iki yana sallayarak dudak büktü. "İçindeki insan kanı. Avallach buraya ait olmayanları lanetler."

Ulfger'in işareti üzerine iki cin uzun bıçaklarını çıkarıp patikanın iki yanını tuttular.

Peter bir gözü cinlerde, gerilerken kaçabileceği bir yol var mı diye bakındı.

"Hiç akıllı olmadığın belli," dedi Ulfger. "Yoksa çoktan Avalon'dan ayrılmış olurdun. Ama itiraf edeyim, seni burada, hâlâ canlı olarak görmek beni çok mutlu etti. Aksi takdirde seni öldürmek zevkinden mahrum olacaktım."

Ulfger palasını çıkarıp Peter'a doğru yürüdü. Dev gibi adamın kollarındaki kasların titreşimi, o kocaman palayı sanki tüymüş gibi kolayca taşıyışı Peter'ın moralini bozdu. Kendini çok ufak ve kırılgan hissetti ve ilk kez büyümemiş olduğu için hayıflanarak Ulfger'in kuvvetini ve iriliğini kıskandı.

"İki yanını sarın," diye bağırdı Ulfger gök gürültüsü gibi bir sesle. "Etrafımızdan dolanmasın. Unutmayın, onu *ben* öldüreceğim."

Cinlerden birinin ona daha önce atmış olduğu mızrak Peter'ın gözüne çarptı. Ayağının hemen dibindeydi. Ayağını bunun altına sokup havalandırdığı gibi yakalayıp Ulfger'e doğru fırlattı.

Ulfger gözünü bile kırpmadan, mızrağı kılıcıyla tokatlayıp savuşturdu. Dev adam bir kahkaha attı. "Güzel, biraz debelenmen iş daha zevkli hale getirecek."

Peter dönüp kaçmaya başladı. Çalılar arasında cinleri göremez oldu ama peşinde olduklarını biliyordu. Arkasından gelen Ulfger'in ayak seslerini duydu. Kalbi gümbür gümbür atarken bir kez daha avcıların hedefi olan geyiğin korkusunu hissetti. Aynı korkuyu adamlar onu Goll'un tepesine kovalarken de hissetmişti.

Patikanın bir kenarında ağaçlar seyrelmeye başladı. Peter bir koyağın aşağısında bir bataklık ve sazlık gördü. *Sazlık*, dedi içinden. *Onları sazların arasında silkeleyebilirim.* Patikadan çıkıp koyağa inişe doğru koştu. Aniden önüne bir cin çıktı ve çarpışarak yere düştüler. Peter üstte kaldı ve kalkmaya çalıştı ama cin onun kolunu tutarak bırakmadı. Peter başparmağını cinin gözüne sokup ondan sıyrılırken, büyük siyah bir çizme tam karnına vurdu. Savrulan Peter bir ağaca çarptı. Ulfger'in kahkahasını işitti, onun sırıtışını gördü ve ardından Ulfger'in yumruğu suratına, tam iki gözünün arasına indi. Peter yere serildi.

Ulfger onu saçlarından kavradı. Avcı bıçağını çıkarıp Peter'ın yüzüne dayadı. "Önce bir *kulakla* başlayalım, olmaz mı?"

Peter onun elini kavrayıp kuvvetle ısırdı; dişlerinin arasında kıkırdağının ezildiğini hissetti, ağzına kanın tadı geldi.

Ulfger acıyla bağırıp elini çekince hem bıçağını hem de Peter'ı bıraktı. Peter bu bıçağı kapıp deli gibi ona doğru salladı. Ulfger bir adım geri çekilip yıldırım hızıyla uzun palasını çıkardı. O anda iki cin ellerinde bıçaklarıyla Peter'ın iki yanına geçtiler.

Ulfger elindeki kanı silkelerken Peter'a öfkeyle baktı. "Bu kadar oyun yeter."

Peter bıçağı ona attı. Bıçak Ulfger'e hiç zarar vermeden omzundan sekti ama Peter'a çok gerekli birkaç saniye kazandırdı. Kendini bayıra doğru atıp kaydı ve koyağa doğru yuvarlanarak

çamura ve sazların arasına düştü. Başını kaldırınca cinlerin de peşinden kaymakta olduklarını gördü. Ulfger de geliyordu.

Peter sazların içine daldı, uzun sapların arasından bata çıka ilerleyerek gözden kaybolmaya çalıştı. Bir süre sonra Ulfger'in küfürleri duyulmaz oldu.

Sis yoğunlaşmıştı; Peter seçtiği yoldan kuşku duymaya başladı; izini kaybettirmesi büyük başarıydı. İçgüdüsüyle ilerlemeye devam etti ve doğru yolda olduğunu anladı; arazi değişmeye başlamış, zemin grileşerek sertleşmişti. Ama sisin yoğunluğu artıyordu ve bir an kendini anafor halindeki bir sis duvarı içinde buldu. Her yönde yirmi adımdan ötesini göremiyordu. Yanlış bir adım atıp ebediyen kaybolmaktan korktu.

Başı zonkluyordu. Ulfger'in yumrukladığı kaşı şişmişti ve sancıyordu. Her soluk alışında kaburgaları acıyordu. Yavaşça ovarken kırılmamış olduğunu umdu. Sis sanki onu boğmaya çalışıyormuş gibi üstüne çökmüştü. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye ve ne yapacağını kestirmeye çalıştı. Tam o anda tanıdık bir koku duydu. Derin bir nefes aldı – çok az hanımeli ve havuz suyu kokusuydu. Leydi miydi?

Peter göğsünde hafif bir sıcaklık hissedip gözlerini açtı. Kolyesi –Mabon'un yıldızı– ışıldamaya başladı ve biraz ileride, sisin içinde bir parıltı gördü. Ona doğru yaklaştı; önü sıra gri toprağın üstünde tembel bir dere gibi yavaşça akan altın tozları parlıyordu. Peter, Leydi'nin ona Mist'ten söz ettiğini hatırladı. *Bu onun marifeti miydi?* Patikayı takip etti.

Peter'ın aklı kalbine hükmeden Leydi'den kopamıyordu. Bir ara uzaktan onun seslendiğini iştir gibi oldu, ne ki, onun adını değil, Mabon'un adını sesleniyordu.

Kaç kere gizlice Leydi'nin bahçesine girmişti? Kaç kere onu bir an bile görebilmek için Avallach'ın mabedi yanında gizlenmişti? Ama aradan geçen onca yıl içinde onu sadece bir kez görebilmişti; bahçesinde Hiisi'yle sohbet edip gülüşüyorlardı. Leydi güldüğü zaman Peter da gülüyor, gözlerinden yaşlar boşanıyor, onun yanında olmak için duyduğu arzuyla bütün vücudu sızlıyordu.

Sis incelmeye başlayınca Peter kıyıyı okşayan dalgaların sesini duydu ve ilk kez denizin kokusunu aldı. Gri toprak ve sis yerini çakıllı bir kumsala bıraktı. Karşısında bir kaya tabakası, bunun

üstündeyse alaçam ve çam ağaçları vardı. Peter tropik bitki zenginliği ve perilerden hiçbir emare göremedi. Buradaki hava soğuk ve rutubetliydi, burun deliklerine keskin kokular batıyordu. Tuhaf kuş ötüşleri duydu. Ama bir şekilde bunların hepsi tanıdık şeylerdi ve o anda nerede bulunduğunu anlayıverdi. Bir ürperme hissetti ama bu soğuktan veya sert rüzgârdan değildi. Peter insanoğlunun dünyasına dönmüş olduğunu fark etti.

Peter kayalığın üstüne çıkıp arkasına baktı. Hareket halindeki sis kıyıya yapışmış gibiydi ve ortasında gizlenmiş olan büyülü krallıktan hiçbir iz göstermiyordu. Peter'ın ilk fikri tekrar Leydi'nin Mist'ine, Avalon ormanının güvenli ortamına dönmek oldu. Ama sonra yüzünde acı bir ifadeyle başını iki yana salladı. *Orası güvenli değil ki*, diye düşündü. *Benim için güvenli değil. Artık değil. Ulfger asla peşimi bırakmayacaktır.*

Sahil boyunca kilometrelerce uzanıp kış griliğinde kaybolan araziye baktı – insanların dünyasıydı. *Burada benim için ne var?* diye düşünerek bir kez daha başını iki yana salladı. *Ya ölüm ya da en iyi ihtimalle Goll gibi deliklere saklanarak sürülen bir hayat.* Peter ağlamak üzereydi. *Bana göre hiçbir yer yok mu?* Öfkeyle gözlerini sıldı. *Hiç değilse bir süreliğine bir yere gitmem lazım. Belki bir gün Ulfger beni aramaktan bıkar, ben de geri dönebilirim. Belki ama şimdi değil, bugün değil.*

Peter tepeye doğru yürürken kalbinde bir çekiş hissederek durdu. Bu oydu, Leydi. Burada bile onu hissedebiliyordu. Sanki ruhunun bir parçasıydı ve onu bir daha göremeyeceği düşüncesi dayanılır gibi değildi. "Döneceğim." *Ve eğer Ulfger'i öldürmem gerekecekse, bir yolunu bulacağım.*

Karadan içeriye doğru yürürken önünde geniş bir vadi belirdi. Peter aşağılarda bir yerden bir duman çıktığını fark etti ve ekili bir tarlayla bir grup bina gördü. Eski korkuları baş gösteriyordu. Ormanın içinde kaçarken onu kovalayan adamların ve köpeklerin seslerini hâlâ duyabiliyordu; bu çok uzun zaman öncesine ait anıların bu kadar net oluşu şaşırtıcıydı. Titremesini bastırıp derin bir nefes aldı ve göğsünü kabarttı. "Onlar benden korksunlar," dedi. "Ben Periler âlemine ait bir yaratığım. Karanlıktaki bir gölgeyim. Onlar uyurlarken, gırtlaklarını keserim."

Elini kemerine atınca artık bıçağı olmadığını hatırladı; insanların dünyası kurtlarla, ayılarla ve vahşi kedilerle doluydu. Dudakları ince bir çizgi haline gelerek bayırdan aşağıya yürümeye başladı.

Yolu bulduğunda gölgeler uzamaktaydı. Toprakta at izleri vardı; Tanngnost'un sesi kulaklarında çınlıyordu; yaşlı trol bu budalalığı yapmaması için onu uyarmıştı. Ama Peter yol boyu ilerlemeye devam etti, çalıların ve ağaçların arasında gizlenerek yürüdü. Burnuna duman kokusu gelirken bir cesede takıldı.

Genç bir kadındı. Bir hendeğin içinde sırt üstü yatmış, elbisesinden kalan parçalar çamurun içinde ezilmişti. Bacakları ardına kadar iki yana açılmıştı ve bacakları arasındaki korkunç yaranın üstünde kurumuş kan vardı. Küçük memelerinde derin kesikler, ince boynundaki morartılar göze çarpıyordu.

Peter dişlerini sıkıp kızın cansız gözlerine baktı. Biraz daha yaklaşınca onun çocuk yaşta olduğunu gördü. Kim bilir ne çeşit oyunlardan zevk alırdı. Bir çocuk böyle korkunç bir ölümü hak etmek için ne yapmış olabilirdi ki? Peter içindeki korkunun öfkeye ve nefrete dönüştüğünü hissetti. Neden asla büyümek istemediğini ve neden *onlardan* biri gibi olmak istemediğini hatırladı.

Akşamüzeri güneşi çam tepelerinden sızarak gölgeleri daha karanlık hale getirdi. Peter kızı orada bırakıp yoluna devam etti.

Peter'ın biraz sonra bulduğu ceset ağaca asılmış bir erkeğe aitti. Fena halde yanmıştı ve bir karga yanağından sarkan kömürleşmiş etini didikliyordu. Adamın boynunda beyaz bir haç boyanmış bir etiket asılıydı. Ayaklarına bir kadının ve iki çocuğun kafaları bağlanmıştı. Ama Peter onların cesetlerini göremedi.

Artık köyü görebiliyor, gittikçe kararan gölgelerin içinde gri şekilleri seçebiliyordu. Havada duman kokusu hâkimdi.

Yolun ortasında yatan bir adama rastladı; başının bir yanı ezilmiş, sarı saçları kanla pıhtılaşmıştı. Elinde hâlâ mızrağını tutuyordu. Peter onun yanına eğilip kaskatı olmuş parmaklarından mızrağı söktü ve kemerindeki bıçağı aldı. Yolun karşısında kavrulmuş bir otlak, bunun ortasındaysa üst üste yığılı yanmış cesetler vardı. Peter sayılarının elli kadar olduğunu tahmin etti. Hepsinin kafası kesilmişti. Bir grup karga en etli parçaları didikliyordu. Bir kez daha Tanngnost'un sesini duydu; derhal oradan çıkmasını söylüyordu ama Tanngnost'un ona söylemiş olduğu bir

şey daha vardı. Meraklılığı onun sonu olacaktı. Peter yaşlı trolü anarak gülumsedi ve köye doğru yöneldi.

Hendek boyunca sürünerek, gölgeler arasında kalarak ilerledi. Kömür haline gelmiş bir samanlığın yanından geçerken bir kadının cesedinde ziyafet çeken üç kurda rastladı. Kadının karnı yarılmıştı ve buradan ziftlenen kurtların burunları kanla ıslanmıştı. Peter yaklaşınca kurtlar başlarını kaldırıp uyarı mahiyetinde ona hırladılar. Birinin çenesinden küçük bir bebeğin bacağı sarkıyordu. Peter onlara daha fazla yaklaşmadan köy yolunda devam etti.

Yapıların çoğu yanıp yerle bir olmuştu. Şurada, burada hâlâ tütmekte olan birkaç kalas vardı. Uzaktan gelen karga gaklamaları dışında köy tamamen sessiz ve hareketsizdi.

Peter yanmış bir ahır enkazının içine girip diz çöktü ve buradan köyü inceledi.

Meydanın tam ortasında yeni yontulmuş bir kalastan yapılan büyük bir haç dikiliydi. Kirişleri arasında asılı cansız bir adam vardı; boynundan, göğsünden ve her bir kolunun altından bir iple gerilmişti. Ellerine ve ayaklarına büyük temel çivileri çakılıydı. Üstündeki uzun cüppe dans eden hayvanlar, güneşin, ayın ve yıldızların çeşitli sembolleriyle süslüydü. Cüppesinin önü kesikti. Pıhtılaşmış kanı bacaklarının içinden akıp yerde karanlık bir göl oluşturmuştu. Peter bu adamın cinsel organlarının kesilip, ağzına tıkılmış olduğunu gördü. Haça asılı en az otuz kafa vardı; erkekler, kadınlar ve çocuklar. O yarı karanlık içinde hepsi Peter'a bakıyor, her an onunla konuşacaklarmış gibi görünüyorlardı. Bu manzara Peter'ın hiç hoşuna gitmedi, bu yer hiç hoşuna gitmedi ve burada ona göre hiçbir şey olmadığına ve artık ayrılma zamanı geldiğine karar verdi. Ama o anda ona doğru yaklaşan atların sesini duydu; bunu erkeklerin kalın sesleri takip edince, hemen olduğu yerde eğilerek gizlendi.

Bir atı güden iki adam belirdi. At birbirlerine bağlanmış çocukları çekiyordu. Adamların üstünde göğsünde beyaz bir haç olan mavi gömlekler, bunların altındaysa, zincirli zırhları vardı. Peter sekiz çocuk saydı; yaşça daha büyük çocuklardı. Elleri arkalarından bağlanmış, her birinin boynuna ip geçirilmişti. İs ve çamur içindeydiler, çoğunun yaralarından kan akıyordu. Çok fazla şey görmüş olanlara özgü, ümitsiz gözleri vardı.

"Demek buradasın," dedi Peter'ın arkasında bulunan bir adam. Ormandan iki adam daha çıkıp Peter'ın gizlendiği yere doğru ilerlediler. Peter bu lafın ona söylendiğine emindi. Nefes almaya bile korkarak iyice sindi. Ama onun önünden yürüyüp geçtiler. Aralarında bir kız vardı. Uzun boylu, uzun bacaklıydı ama yine de bir kız çocuğuydu. Üstündeki gül rengi elbisesi çamura bulanmıştı ve bir kolu sökülmüştü. Kızı hoyratça iterek atın yanındaki adamlara katıldılar.

"Birkaçını tepede saklanırken bulduk," dedi askerlerden biri. Tıknazdı, keldi ve bir bacağı diğerinden daha kısaydı. "Diğerleri kaçtı ama biz aradığımızı bulduk." Adam pis pis sırıttı.

Diğer iki asker kıza alıcı gözüyle baktıktan sonra onlar da sırıttılar. Kafasında siyah bir kep olan, dişsiz, sırım gibi bir adam, "Baronu beklerken biraz eğlenmemizin zararı olmaz," dedi.

Adamlar kıkırdadılar.

Ormandan çıkan beşinci bir adam onlara katıldı. Diğerlerinden daha kısa boyluydu ama kalın ve kaslı kollarıyla parlayan, siyah bir sakalı vardı. Diğerlerinden farklı olarak başında bir miğfer görünüyordu. "Güney tarafında iş çıkmadı," dedi. "Bu veletleri avlamaktan usandım. Bence, boşuna gayret ediyoruz. Zaten çok kötü hizmetkâr oluyorlar. Onları kolun düşene kadar kamçılasan bile içlerindeki yabaniliği silemiyorsun. Eğer baron kalanları da istiyorsa, gelsin, onları ormandan kendisi çıkarsın."

Hepsi baş sallayarak bunu onayladılar.

"Evet, efendim, bunlar sıçanlar gibi, çukurların içine, kayaların altına saklanıyorlar. Bir ay uğraşsan yine hepsini bulamazsın."

"Aslında kış bastırınca hepsi telef olur."

"Baron ve muhafızları nerede, efendim?" diye sordu dişsiz adam. "Şimdi nereye gittiler?"

"Yakında dönerler," dedi sakallı adam. "İzciler tepelerde başka bir putperest köyünün yerini tespit ettiler. Aslında sadece birkaç kulübeden ibaret. Baron muhafızları oraya götürdü. Niyetleri onların inancını değiştirmek."

Hepsi birden kahkahayı bastılar.

"Efendim, beklerken biraz eğlenmeye ne dersiniz?" dedi kel asker ve kızı öne doğru itti.

Sakallı adam kızı tepeden tırnağa süzüp başını salladı. Miğ-

ferini ve eldivenlerini çıkarıp yere bıraktı. Parmağının arkasıyla kızın yanağına hafifçe dokunduktan sonra uzun kumral saçlarını kavrayıp başını geriye çekti. Peter kızın yüzünü görebildi. Korku içindeki gözleri yeşildi, dolgun dudaklı, büyük bir ağzı vardı.

"Küçük cadı çocuk," dedi sakallı adam ve elini kızın boynundan aşağı kaydırıp omzunu sıktı. "Kan içip boynuzlu tanrınızın etrafında dans ediyor musunuz? Bunu yapıyorsunuz, değil mi?"

Kız hiçbir şey söylemedi.

Adamın eli kızın beline, sonra bacağına indi. Budunu sıktı. "Eminim, o tanrınızın etrafında çırılçıplak sürünüp domuz gibi homurdanıyorsunuzdur. Sonra da götünüzü orman hayvanlarına açıyorsunuzdur." Kızı sarstı. "Değil mi?"

Askerler gülüştüler.

Sakallı adam sırıtarak elini kızın elbisesinin altına, bacaklarının arasına soktu.

Kız bağırarak adama tokat atıp yanağını tırmaladı. Adam onun saçını bırakıp belinden tutmak istedi ama kız onu silkeleyip ağaçlara doğru koştu.

Peter mızrağını sımsıkı tutarak ayağa fırladı. *İblisler*, dedi içinden. *İnsanoğullarının hepsi iblistir.*

Dişsiz adam kıza yetişip saçından yakalayarak onu yere çarptı. İki kişi daha üstüne çöküp kollarını yere mıhladılar.

Sakallı adam yüzüne dokundu, parmaklarındaki kana baktı ve tükürdü. "Seni küçük kancık." Kızı tuttukları yere gidip kemerini çözdü; pantolonu yere indi. Kızın bacakları arasına diz çöküp dudaklarını örtene kadar elbisesini yukarı sıyırdı.

Peter gizlendiği yerden çıktı, bir elinde bıçağı, diğerinde mızrağıyla sürünerek adamlara doğru ilerledi.

Kız sakallı adama tükürdü, tekme atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Adam onu suratına iki tokat atıp dudağını yardıktan sonra karnına çok sert bir yumruk attı. Kız boğulur gibi bir ses çıkarıp tekmelemeyi bıraktı. "Bu içindeki şeytanı söker," dedi adam. "Hadi bakalım, kim bu kızdan en yüksek çığlığı çıkarırsa, ona iki kupa bal şarabı vereceğim. Hanginiz varsınız?"

Adamların hepsi sırıtıp homurdandılar.

Peter mızrağını kaldırıp mesafeyi ölçtü ve atmaya hazırlandı. Tam o sırada birisi evlerden birinden fırlayıp askerlere doğru koşmaya başladı.

Bu oradaki putperest ahaliden bir oğlan çocuğuydu. En çok on iki yaşında vardı ve beli hizasında tuttuğu mızrağıyla tam gaz adamlara doğru koşuyordu. Çocuğun gözleri büyümüştü, ne kadar korktuğu belliydi ama yine de onlara saldırıyordu.

Kel asker, oğlanı görüp uyarmak için bağırdı ama bir saniye geç kalmıştı. Mızrak sakallı adamın sırtından girip göğsünden çıktı.

Kel asker, ayağa kalkıp oğlana vurarak onu yere devirdi. Kılıcını çekip, kaldırdığı anda Peter mızrağını attı. Mızrak kel askerin ensesinden girip boğazının önünden çıktı ve onu yüzüstü çamura düşürdü.

Peter bir uluma sesiyle bir sonraki askere saldırdı; adam daha kılıcını çekemeden bıçağını karnına saplayıp yardı. Adamın bağırsakları fışkırıp yere saçılırken soğuk havada buharı çıkıyordu. Acıyla inleyip dizleri üstüne çöktü.

Kalan iki asker Peter'a saldırdılar. Peter kafasını ve göğsünü hedef alan darbeleri eğilerek savuşturdu. Bu adamlar iri ve kuvvetliydiler ama Peter onlardan daha hızlıydı; onun yanında bu iki dev kaplumbağa gibi kalıyorlardı. İlk darbeyi eğilerek atlatıp bıçağını adamın apış arasına sapladı ve kasığına kadar batırdı. Adam dehşet dolu bir çığlık atınca, Peter'ın gözleri parladı. Bu sese bayılıyordu.

Geriye sadece dişsiz adam kalmıştı. Ölmüş ve ölmekte olan yoldaşlarına, sonra da sanki bir iblis görmüş gibi Peter'a baktı. Putperestlerin bir tanrısı öç almaya mı gelmişti?

Peter hınzır bir ifadeyle güldü. Uzun bir süre kâbuslarına giren bu dev yapılı, hayvan gibi adamlar aslında sarsak yaratıklardı. Bu çatışma bir oyun haline gelmişti ve Peter'ın o güne kadar oynadığı en heyecanlı oyun olmuştu. Bıçağını yalayıp uludu.

Adam arkasını dönüp kaçmaya başladı.

Peter hemen peşine düştü ve çabucak ona yetişip sırtına sıçradı. Bıçağını onun ensesine sokup boğazını yardı ve yere devirdi.

Kesik boğazından can suyunun guruldayarak akışını seyretti ve adamın gözleri donuklaşana kadar ona baktı.

Cılız bir inleme sesi duyunca ayağa kalktı. Askerlerden biri hâlâ yaşıyordu. Yaralı adam iki eliyle kasığını tutmuş, arkasında kan izleri bırakarak uzaklaşmaya çalışıyordu. Peter yerdeki kılıçlardan birini alıp adama yaklaştı. Ama o sırada putperest oğlan yerden bir mızrak kapıp yaralı adama doğru koştu. Oğlan mızrağı defalarca yaralı adamın sırtına saplarken Peter seyretti. Adam çoktan ölmüş olduğu halde oğlan mızrağı saplamaya devam ediyor, "*ALÇAKLAR!*" diye haykırıyordu. "*AŞAĞILIK OROSPU ÇOCUKLARI!*" Neden sonra kız gelip onu durdurdu. Oğlan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kız, Peter'a bakıp, "Sen kimsin?" diye sordu.

Oğlan ağlamayı kesip, kızı arkasına çekti ve mızrağı Peter'a doğrulttu. Kızarmış gözlerinde korku vardı fakat mızrağı tutan eli titremiyordu. "Ne istiyorsun?"

Peter oğlanı inceledi. Korkmuş olabilirdi fakat onunla ölümüne dövüşmeye hazırdı, yüzünden belli oluyordu. Birlikte az önce tam beş adam öldürmüşlerdi. Peter ata bağlanmış çocuklara baktı. Onların gözlerinde de oğlanınki gibi bir kararlılık vardı. *Burada sekiz çocuk var,* dedi içinden. *Tamamı on çocuk, belki tepelerde gizlenen birkaçı daha vardır. Ümitsiz, evsiz ama tehlikeli çocuklar. Yere saçılmış pek çok kılıç ve mızrak var. Bir grup vahşi çocuk ormanında bitiverse, acaba Ulfger ne düşünür?* Peter sırıttı.

Peter bıçağını yere bırakıp mızrağı toprağa sapladı. Bir adım öne çıkıp ellerini kalçalarına dayadı. "Adım Peter. Yeni arkadaşlar edinmek istiyorum."

Oğlan hayretle ona baktı.

Kız, "Benim adım Wendlyn," dedi.

Peter oğlanın mızrağının sivri ucuna kadar yaklaştı ve elini uzattı. Oğlan önce Peter'ın eline, sonra Wendlyn'e baktı. Kız başıyla onay verince mızrağını indirip elini uzattı. Peter bu eli sıkarken gülümsedi; bunun üzerine o oğlan, o kız ve diğer bütün çocuklar gülümsediler çünkü Peter'ın gülümsemesi son derece bulaşıcı bir şeydi.

"Bakın," dedi Peter. "Gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Buradan çok daha güzel bir yerdir."

"Peter, bu çılgınlık," dedi Tanngnost. "Onları geri götürmelisin!"

"Hayır," dedi Peter ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlar benim arkadaşlarım."

"Ne yaptığının farkında değilsin. Ulu Boynuzlu burada onların cinsini asla kabul etmez."

"Gel de, kalemizi gör," dedi Peter, Tanngnost'a onu takip etmesi için elini sallayarak.

"Görmeyeceğim. Bu çılgınlığa hiçbir şekilde karışmak istemiyorum, Peter. Ulfger bunu öğrenecek olursa, cinler peşinize düşecekler. Hepinizi öldürecekler."

Peter bir ıslık çalınca, beş çocuk ellerinde mızraklarıyla ağaçlardan aşağı atladılar. Sırım gibi çıplak vücutları savaş boyalarıyla kaplanmıştı. Trolün etrafını sarıp vahşi altın gözleriyle ona öfke dolu bakışlar yağdırıp hırladılar.

"Hele bir denesinler," dedi Peter. "Onlara kendi burunlarını yediririz." Mızrağını havaya kaldırıp uludu.

Çocuklar da uluyup dişlerini takırdattılar ve mızraklarıyla havayı deldiler.

Tanngnost gözlerini yuvarlayıp ona doğru uzatılmış bir mızrağa vurdu. "O şeyi bana doğru tutma küçük sıpa," diye azarladı bir rakun postunu maske gibi takmış küçük bir oğlanı.

"Bunlar artık bizim ormanlarımız," dedi Peter. "Bize ait, *Şeytanlara*. Artık buradan Goggie deresine kadar olan yer Şeytanormanı oldu. Buraya girmeyi göze alan herkes gazabımıza uğrar."

Tanngnost iç geçirip, başını iki yana salladı. "Şeytanlar mı? Yani, yarım akıllılar, demek istiyorsun. Peter burada senin anlamadığın o kadar çok şey var ki." Trol diğerlerinden biraz daha büyük olan bir oğlana baktı. "Periler âleminin sihri bunların cinsine zehir olabilir. Eğer bu çocuklardan herhangi birinin yaşı geçmişse, dönüşür. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Peter kuşkulu gözlerle ona baktı.

"Sihir onları bozup katil iblisler haline getirebilir."

"Boşuna beni korkutmaya çalışma. İşe yaramaz."

"Peter, yeterince düşmanın var. Çok fazla düşmanı olanlar uzun yaşamazlar. Burada kalıp senin asılışını görmek istemiyorum." Tanngnost ayaklarını yere vura vura oradan ayrıldı.

Peter ıslık sesini duyunca kılıcını çıkarıp bir ağacın arkasına gizlendi. Bu ıslık, Ulfger'in gelmekte olduğunun belirtisiydi. Peter son bir kontrol için bakındı; Şeytanlar yerlerini almışlar, iyi gizlenmişlerdi.

Hazırız, dedi içinden ve ellerinin titrediğini fark etti; ama korkudan değil, heyecandandı. Kalbinin atışına kulak verdi. *Canlıyım, bugüne kadar hiç olmadığım kadar canlıyım. En büyük oyun şimdi başlıyor. Artık otuz Şeytanım var. Otuz tane cesur ve öldürücü savaşçı.* Bu an için ne kadar süre idman yapıp hazırlanmışlardı? İki mevsim mi, üç mü? Bu çocuklar artık talimlerden, adamlardan ve *Ulfger*'in korkusu içinde yaşamaktan usanmışlardı. Bu vahşi çocuklar artık kaçmayacaklardı. Dövüşmeye, öldürmeye hazırdılar. Artık onlar birer Şeytandı ve bu çarpık çurpuk orman, *onların* ormanıydı.

Ulfger görüş alanına girdi; sekiz kişilik silahlı bir cin birliği vardı. Peter'ın tahmin ettiği gibi ana patikadan aşağı doğru yürümekteydiler. Ulfger'in bu işi sıradan bir tilki avı gibi tehlikesiz gördüğü belliydi. *Eh*, dedi Peter içinden *Bu tilki fena ısırır.*

Yirmi metreye kadar geldiklerinde Peter yola fırlayıp kılıcını Ulfger'e doğrulttu.

"Burası Şeytanormanı'dır. Benim ormanımdır," diye bağırdı Peter. "*DERHAL GİDİN*!"

Ulfger durup eldivenli elini kaldırdı. Cinler hemen gelip onun iki yanını aldılar. Ulfger, Peter'a bakıp dudak büktü. "Galiba Myrkvior'u haşarat basmış. Diğer mikroplarınla birlikte teslim olursanız, size müsamaha gösteririm."

Peter hiçbirinin elinde ağ, ip veya bağlamaya yarar bir şey görmedi, sadece kılıç ve mızrakları vardı. Ulfger'in müsamahası sadece onları çabuk öldürmekten ibaretti.

"Galiba beni duymadın," dedi Peter. "Yoksa tek kulakla işitmek zor mu oluyor?"

Ulfger köpürdü. "Oyun zamanı bitti, küçük pislik." Belindeki uzun kılıcı çekip, havada bir iki kez salladıktan sonra öne çıktı. Cinler de iki yanındaydılar.

Peter bir ıslık çalınca orman uluma sesleriyle canlandı. Ço-

cuklar ağaçlardan atlayarak, çalıların içinden fırlayarak mızraklarıyla, kılıçlarıyla ve palalarıyla cinlerin üstüne yürüdüler. Hırlayan ve dişlerini takırdatan otuz çocuk...

Cinler şoke olmuş gözlerle bakakaldılar. Şeytanlar silahlarını öne iterek onları geriletip birbirlerine sokulmalarını sağladılar.

Ulfger aklı karışmış bir halde etrafına bakındı; koşulların bu kadar çabuk aleyhine dönebileceğini aklı almıyordu. Büyük kılıcını iki eliyle tutup cinlere doğru geriledi.

"Silahlarınızı bırakmanız için dörde kadar sayacağım," dedi Peter.

"*BİR!*"

Cinler birbirlerine baktılar.

"*İKİ!*"

Şeytanlar mızraklarını kaldırıp fırlatmaya hazırlandılar. Yüzlerinde şakacılıktan, merhametten en küçük bir iz bile yoktu, sadece şiddetten ve ölümlerden paylarını almış çocukların gözleri vardı.

"*ÜÇ!*"

Cinler mızraklarını yere attılar.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Ulfger.

Şeytanlar mızraklarını Ulfger'in yüzünün iki santim önüne kadar uzattılar.

"Karar senin, Ulfger," dedi Peter.

Ulfger'in kılıcı ellerinde titriyordu. Yüzü öfkeyle buruştu, kara gözleri parladı. Hüsran dolu bir inlemeyle kılıcını yere attı.

"Bütün silahlarını alın," dedi Peter. "Cinlerin güzel kılıçlarını kullanabiliriz."

Nispeten daha küçük olan çocuklar diğer cinlerin yanlarına gidip silahlarını aldılar.

"Hırsızlar," dedi Ulfger tükürerek. "En aşağılık sınıfsınız."

Peter kılıcını Ulfger'in çenesinin altına dayadı. "Elbiselerini çıkar. Hepsini."

"Ne?" Ulfger'in gözlerinden kıvılcımlar çıktı.

"Ne, *Lord* Peter, diyeceksin," dedi Peter. "Tıpkı 'İzninle, *Lord* Peter', veya 'Müsaadenle, *Lord* Peter' gibi."

Ulfger öfkeyle baktı.

"Ha, o çalışmayı unuttun mu?" diye sordu Peter. Ulfger'in bunu unutmuş olduğu yüz ifadesinden belliydi.

Peter kılıcının ucunu derisini biraz delecek kadar Ulfger'ın boynuna batırdı. "Elbiselerini çıkar, *hemen*."

Ulfger önce çizmelerini, sonra gömleğini, pantolonunu çıkarıp önlerinde çırılçıplak kaldı.

Şeytanlar kıkır kıkır güldüler. Ulfger'in yüzü kıpkırmızı oldu, dudakları öfkeyle titriyordu. "Sen... buna... pişman olacaksın."

Peter kılıcın yassı yüzüyle onun suratının yanına vurdu. Ulfger neredeyse düşecekti. Tükürüp ağzını sildi ve elindeki kana baktı.

"Bana *Lord* Peter, diye hitap etmeyi unuttun."

Ulfger gözlerini kıstı.

Peter kılıcını kaldırdı. "Şimdi söyle! Ve belki, sadece belki taşakların hâlâ yerindeyken buradan gitmene izin veririm."

"Lord Peter," dedi Ulfger sıkılı dişlerinin arasından.

"Güzel, şimdi arkanı dön. Sana bir borcum var."

Ulfger artık konuşacak halde değildi. Hayır, anlamında başını iki yana salladı.

Peter kılıcıyla Ulfger'in yanağında küçük bir kesik açtı. Acıyla inleyen Ulfger irkildi.

"Bir daha söylemek zorunda kalırsam, öbür kulağını da kaybedersin."

Ulfger yavaşça arkasını döndü.

Peter kılıcın yassı yüzüyle onun kıçına vurdu. Çıkan şaplama sesi ormanda yankılandı. Ulfger acı içinde bağırdı. Peter art arda darbeleri indirirken çocuklar her darbede irkiliyorlardı. Ulfger bir ağlama sesi çıkararak yüzüstü yere yapıştı.

"Burası Şeytanormanı'dır," dedi Peter onun kulağına kadar eğilerek. "Burası benim ormanımdır. Bir daha bu ormana ayak basacak olursan, kılıcımı sapına kadar götüne sokarım." Sonra da Ulfger'in kıçına sert bir tekme attı. "Şimdi, *defol* git buradan!"

Ulfger zor bela ayağa kalkıp topallayarak patikada yürürken Şeytanlar Goggie Deresine kadar peşinden gidip onunla alay ederek, üstüne kozalak atarak eğlendiler.

Sert bir cıvıltı sesi Peter'ı şimdiki zamana getirdi. Gözüne hızla geçen bir yeşillik çarptı: Bunlar perilerdi, üçü bir arada bir daldan atlayıp uçarak patikadan gittiler.

"Galiba ziyaretimizin haberi bizden önce gelmiş," dedi Tanngnost buruk bir gülümsemeyle. "Gözlerini dört aç; çok geçmez, karşılama komitesi burada olur."

Peter etrafındaki araziye bakınca, ana patikanın biraz dışında bir kayalık gördü. "Orada bekleyelim. Eğer çabucak tüymek zorunda kalırsam, bu kayalar bana zaman kazandırır."

Trol başını salladı ve birlikte o kayalığa doğru yürüdüler.

"Her şey yoluna girecek," dedi Tanngnost. "Yeter ki, aklını başına topla ve onu sinirlendirme. Kılıcını sana doğrultması mümkün değil; ne de olsa kendi babası sana periler âleminde bir yer bağışladı. Hiç değilse, anlatacaklarımızı dinlemek onun için bir onur borcudur."

"Onur mu? Ulfger'in onuru yoktur."

"Ulfger'in onuru vardır – hatta birçok bakımdan bu onun kusuru sayılabilir. Görevi olduğuna inandığı şeye sıkı sıkıya bağlıdır. Babasının bağışlayıcılığına saygı gösterecektir. Ama tabii, çok dikkatli olman gerekir. Seni öldürmek için can atıyor. Ve eğer senin Avalon veya Leydi için bir tehdit olduğunu gösterecek bir neden bulursa bunu deneyecektir."

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, Leydi onun tutsağı gibi bir şeymiş."

"Peter, sözlerimi çarpıtıyorsun. Asla böyle bir saçmalığı ima etmedim."

"Onun ziyaretçi kabul etmesine veya onun gitmesine izin vermediğini söyledin. Leydi'yi en son ne zaman barınağı dışında gördün?"

Tanngnost'un kıllı kaşları buruştu. "Tam olarak bilmiyorum. Dışarı çıkıp çıkmadığını da biliyor değilim."

"Gördün mü, bak!"

"Ama bunun Ulfger'in işi olduğunu sanmıyorum. Ulu Boynuzlu öldüğü zaman, Modron'un da bir parçası ölmüş oldu. Leydi'yi bir kere gördüm, kısa bir süre, büyük savaştan hemen sonra. Beni tanımadı. Beni gördüğüne bile emin değilim; sanki gözleri açık halde uyuyormuş gibiydi. Şimdi de cinler bana onun daha da zayıfladığını ve umursamaz olduğunu söylüyorlar. Ne yazık ki, artık Mist'i ihmal ediyor ve senin de bildiğin gibi, orası artık Sluaghlarla doldu. Onunla besleniyorlar. Leydi'yle besleni-

yorlar." Tanngnost bir an sustu. "Korkarım, eğer Leydi iradesini kaybedecek olursa, Mist de çöker. O zaman da hepimizin sonu olur." Tanngnost uzun çene sakalını çekiştirip kendi düşüncelerine daldı. "Mm, biz neden bahsediyorduk?"

Peter gülümsedi. "Ulfger'in ne kadar aşağılık biri olduğundan."

"Ha, evet. Doğru. Sana söylemek istediğim şey şuydu: Ne kadar kusuru olursa olsun, onun Ulu Boynuzlu'nun oğlu olduğunu asla aklından çıkarma. O, sadece o Boynuzlu Miğferi giyebilir ve Caliburn'ü kullanabilir."

"Ama o kılıç kırıldı."

"Kırıkken bile o kılıçta Leşyiyicileri Mist'e sürebilmemiz için işimize yarayacak kadar kuvvet ve zehir vardır."

"Bana hiç *bunu* anlatmamıştın! Ne bekliyoruz?" Peter'ın sesi heyecan doluydu. "O kılıcı nerede saklıyorlar? Bunu çalarım. Of, o kılıç benim elimde olursa Leşyiyicileri kendim süpürürüm!" Peter'ın gözleri parladı.

"Peter," dedi Tanngnost onun başına hafifçe vurarak. "Hiç beni dinlediğin olur mu? Sana bir şeyler öğretirken, hep uyuyor muydun? Bütün bilgeliğimi bir mankafaya mı harcadım? Caliburn, Avallach'ın tavında dövüldü ve Avalon'u koruyup yabancıları kovması için Ulu Boynuzlu'ya verildi."

"Bunu *biliyorum*," dedi Peter.

"Bu kılıca dokunmak ölüm demektir. Onu sadece eski kan soyundan gelenler kullanabilir. Peki, o soydan geriye kim kaldı?"

Peter omuz silkti.

"Budala olma," dedi Tanngnost. "*Ulfger*. Sadece *Ulfger* kaldı. O kılıca cinler bile dokunsalar, yanarlar. Hele senin gibi karışık kanı olan biri? Seni yakıp kül eder."

Peter'ın suratı asıldı.

"Peter, istesen de istemesen de, Ulfger'e ihtiyacımız var. Ve elimizden geleni yapıp bize katılması için onu ikna etmeliyiz."

"Bildiğim tek şey, eğer Ulfger'e bel bağlıyorsan, asıl budala olan sensin. Ulfger korkağın tekidir. Aynen Merrow Koyu'ndaki gibi olacak."

"Hayır, korkak değildir. Sadece geçmişe saplanıp kalmıştır. Ulfger babasının cesaretini almıştır ama iradesini değil. Babası-

nın hayaletinin üstüne çıkamıyor. Büyük savaşta geride kalması onun seçimi değildi. Leydi'yi ve bahçesini her türlü tehlikeye karşı savunması için babası ona yemin ettirmişti. Şu anda Avalon'un yok olması bile gündemdeyken, Leydi'nin yanında kalmayı görev addediyor."

Peter çirkin bir kahkaha attı. "Tıpkı anasının önlüğünün arkasına saklanır gibi, o görevin arkasına saklanıyor."

"Öyle de olabilir, ama..."

Peter elini kaldırıp başını dikleştirdi. "Geldiler."

Ulfger tepenin üstündeydi, iki yanında kılıçları ve mızraklarıyla on iki tane cin vardı. Cinlerin deri kıyafetleri ormanın rengindeydi ve adamakıllı eskimişti. Ulfger'in üstünde hâlâ altınkırmızı renkli gömleği vardı. Gömlek epeyce yıpranmış olsa da, göğsünde hâlâ siyah cin kafası simgesi duruyordu.

"İşgüzarın tekiyle, bir insan tohumu," dedi Ulfger. "Ve ikisi de burada kaçak. Leydi'nin ormanına kaçak girenler için tek bir ceza vardır... *ölüm*."

On Dördüncü Bölüm

Klan

Nick bir kaşık yulaf ezmesini yutarken acıyla yüzünü buruşturdu. Boğazı hâlâ ağrıyordu ama trol haklıydı. Şakaklarındaki hafif zonklama dışında, kendini daha iyi hissediyordu. Cricket ve Danny de yutmakta zorlanıyorlardı ama o kadar acıkmışlardı ki, önlerindeki her şeyi silip süpürdüler.

Yaraları hâlâ kötü görünüyordu ama Sekeu bunların üstüne kokan bir merhem sürmüştü ve kızarıklığıyla şişi geçmekteydi.

"Bu Leşyiyiciler hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Nick.

"Pek bir şey değil," dedi Cricket. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Sadece hazır olduğumuz zaman öğreneceğimizi söylüyorlar."

"Bu da ne demek ki?" dedi Nick. "Bütün bu sırlardan hiç hoşlanmıyorum. Bu sizleri tedirgin etmiyor mu? Yani..."

Leroy tabağını masaya koyup Nick'in yanına çöreklendi.

"Ne çılgın bir gündü, değil mi?" dedi neşeli bir sesle.

Nick tiksintiyle başını çevirip boşalmış kâsesine baktı. Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Cricket iç geçirdi. "Abraham bana senin ne yaptığını anlattı, Leroy." Elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Leroy'un yüzü aydınlandı. Cricket'ın elini sıktı. "Ya her şey çılgınca oldu, hepsi buydu işte."

Danny çerçevesi kırık gözlüğünü düzeltmeye çalışırken du-

rum muhakemesi yaptı. O da elini uzatmadı ama, "Sağ ol," dedi. Nick bunu içtenlikle söylemiş olduğunu tahmin etti.

"Hey," dedi Leroy. "Bazen gerçek bir dallama olabildiğimin farkındayım. Ama... eğer sizler bana biraz müsamaha gösterirseniz... yani, demek istediğim şey... sizinle yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Ne dersiniz? Dost muyuz?"

Cricket ve Danny bir süre bekledikten sonra birbirlerine başlarını sallayıp ikisi birden, "Dostuz," dedi. Nick'ten çıt çıkmadı.

"Artık bir Şeytan oluyorum. Şeytanlar birbirlerini kollarlar," dedi Leroy ve elini Nick'e uzattı. "Değil mi, Nick?"

Nick ona bakmadı. Sadece kaşığını kâsesine sürtüyordu.

"*Değil mi*, Nick?" diye tekrarladı Leroy bu defa belirgin bir gerginlikle.

Hayır, dedi içinden Nick. *Artık bu rolü daha fazla oynamak zorunda değilim. İtilip kakılmaktan bıktım, Peter'ın oyunlarından bıktım ve Leroy'dan kesinlikle usandım.*

Nick masadan kalkıp Danny ve Cricket'ı şaşırmış, Leroy'u ise mutsuz bir şekilde bırakıp köklere doğru yürüdü.

Nick gözlerini kapatıp yulaf ezmesinin sıcaklığının vücuduna yayılmasını bekledi. Leroy'la arasındaki sorunun bitmediğine emindi ama bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda başı ağrıyordu ve düşünebilmesi için biraz yalnız kalması lazımdı. Ama daha bir dakika bile geçmeden Cricket ve Danny gelip yanına oturdular.

"E?" diye sordu Cricket.

Nick cevap vermedi.

"Leroy'la aranızdaki mesele nedir?"

"Hiçbir şey."

"Ya, tabii," dedi Cricket. Her an patlayacakmış gibi görünüyordu. "Hadi, bana anlatmalısın. Şimdi ne yaptı? Hah, ne yaptı?"

"Hiçbir şey," dedi Nick tersçe; neden herkes bu gece onu delirtmeye çalışıyordu?

"Dostum, senin neyin var?" dedi Cricket. "Leroy hayatını kurtardı. Hiç değilse onu biraz hoş gör. Düşünsene..."

Nick, "Sizler evinizi özlüyor musunuz?" diyerek onun sözünü kesti.

"Hayır," dedi Cricket hiç duraksamadan. "Zerre kadar. Evde

her şey boka sarmıştı. Babam–" Bir şey daha söyleyecek gibiyken vazgeçti. "Benim evim artık Şeytanormanı'dır."

Acaba evindeki hayat ne kadar kötüydü ki Cricket burada, bu geri zekâlıların arasında kendini daha emniyette hissediyordu? Nick bunu düşünmeden edemedi.

"Ben Hindistan cevizli çörekleri çok özlüyorum," dedi Danny.

Hem Nick hem Cricket gözlerini yuvarladılar.

"Espri yapmıyorum," dedi Danny gözlüğünü düzeltmeye çalışarak. "Şu anda önünüzde fırından yeni çıkmış bir çörek fena mı olurdu? Ya da mikrodalgadan yeni çıkmış patlamış mısır? Ama asıl en çok özlemini duyduğum şey tuvalet kâğıdı. Tuvalet kâğıdının insanoğlunun en büyük icadı olduğunu düşüneceğim aklıma bile gelmezdi. Bir de ne var, biliyor musunuz? Gameboy'umu özlüyorum. Ve bir de küçük buldog köpeğimi. Adı Piglet.* Burnunda bir sorunu olduğu için domuz gibi sesler çıkarıyor. Çok komiktir. Ve babamdan daha yüksek sesle horlar. Geceleri uyuyabilmek için onu alt kattaki çamaşır odasına kilitleriz. Okuldaki arkadaşlarımı da özlüyorum. Galiba, annemle babamı da. Ama," dedikten sonra durdu, "en çok Gameboy'umu özlüyorum."

Nick ve Cricket ona bakakaldılar. Neden sonra Nick, "Danny, senin evden kaçmana neden olan şey neydi?" diye sordu.

"Ha? E çünkü okulda yangın çıkardım. Onca itfaiye aracını ve polis arabasını görünce, artık şehri terk etme zamanım geldi, diye düşündüm."

"Ne yaptım, dedin?" diye sordu hem Nick hem Cricket aynı anda.

"Eh," dedi Danny savunmaya geçerek. "Öğretmenimiz yaşlı gıcık Bayan Kerry'ye çok kızmıştım. Gameboy'uma el koymuştu."

"Sen de bunun için okulu mu yaktın?" diye sordu Nick.

"Evet. Hayır. Yani, bir bakıma. Yakmaya çalıştım ama sadece bir grup çalılığı ve çatının bir kısmını tutuşturduğum anda..."

"Bu çok müthiş, Danny," diye araya girdi Cricket. "Ya sen, Nick? Sen neden evden ayrıldın?"

"Çünkü mecburdum."

"Neden?"

---

* (İng.) Piglet: Domuz yavrusu. –*yhn*

"Çok karmaşık. Anneannemin evine bazı adamlar yerleştiler. Evde kötü şeyler yaptılar."

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Cricket.

Nick kolunu sıyırıp yanık yarasını gösterdi.

Cricket yaraya bakıp, "Bu baya kötü," dedi.

"Bunu anneme borçluyum."

"Bunu annen mi yaptı?"

"Hayır ama onun suçuydu. Anneannemin evindeki odaları kiraya vermek onun fikriydi. Aslında tekrar Brooklyn'e dönmek de onun fikriydi. Eskiden Kuzey Carolina'daki Fort Bragg'de yaşardık ama babam ölünce, annem anneannemin evine taşınmaya karar verdi. Paramızın kıt olduğunu söyledi. Aynı gerekçeyi alt kat odalarını kiraya vermesi için anneanneme de söyledi. Ve işte böylece Marko ve elemanları evimize taşındılar. Kolumu yakan Marko'ydu."

Nick başını iki yana salladı. "O heriflerin ne bok olduğunu ilk gördüğüm an anlamıştım. Tamam mı? Ama annem kiracı bulduğu için o kadar memnundu ki, gözü hiçbir şey görmüyordu. Meğer bu herifler sokakta uyuşturucu satan torbacı çetesiymiş ve annem de onları rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. İnanabiliyor musunuz?

"Çok geçmeden eve uyuşturucu almak için damlayan gençler dolmaya başladı. Arka bahçemizde düzenli bir alışveriş sürüyordu. Bu heriflerin gizlisi saklısı yoktu, evin sahibiymişler gibi davranıyorlardı."

"Annen polisleri aramadı mı?" diye sordu Cricket.

"Hayır, sorun da buydu zaten. Aramak istemedi. Bu konuda onunla tartıştım. Bana şöyle açıkladı: Marko, eğer polis çağırırsa, annemin de onlarla ortak olduğunu söyleyecekmiş. Böyle olduğu takdirde, devlet beni ondan alıp anneannemin evine el koyarmış. İşte bunun gibi safsata. Sanırım Marko bunu çok iyi tezgâhlamış; annem korkudan ölecekti. Her neyse, Marko bir şekilde annemle tartıştığımız öğrenmiş olmalı çünkü çok geçmeden o ve arkadaşları bana bunu yaptılar." Nick yanık izine dokundu.

"Sen de evden ayrıldın, değil mi?"

"Tabii ki. Onların tekerine çomak sokup toz oldum."

Cricket dehşet içinde ona baktı. "Anneni ve anneanneni orada ... o adamlarla bırakıp gittin mi?"

"Hayır... yani, evet. Onlardan ayrıldım ama sanki onları terk etmişim gibi söylüyorsun."

"Nick, bu çok korkunç. Sen kayboldun diye annen kimbilir ne kadar korkmuş olmalı."

"O herifleri eve dolduran oydu!" dedi Nick öfkeyle. "Polisi çağırmayan oydu. Ben ne yapacaktım, peki? Orada kalıp Marko'nun insafına mı kalacaktım? Herif beni öldürecekti ya."

"Nick, düşün bir. Herhalde annene, eğer birine bir şey diyecek olursa, senin ve anneannenin canına okuyacaklarını söylemişlerdir. Kim bilir başka neler söylemişlerdir." Cricket başını iki yana salladı. "O zavallı kadın ne kadar kötü bir durumda. Ne yapacak? Senin onu orada öylece bırakabildiğine inanamıyorum."

"Anlamıyorsun. Sen orada değildin. Senin sandığın gibi değil. "Bu iş..." Durdu. "Neyse, boş ver. Siktir et!" Nick kalkıp odanın karşısına yürüdü ve banyoya gitti. Kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Sırtını kapıya dayayıp heladan çıkan hışırtı seslerine kulak tıkadı. Kırık aynadaki yüzüne bakınca, bir düzine öfkeli yüzün ona bakmakta olduğunu gördü.

Cricket'ı siktir et, diye düşündü. *Bir bok bildiği yok. Annemi terk etmedim. Bunu asla yapmam.* Annesinin Marko'yla tek başına kaldığı düşüncesini aklından kovmaya çalıştı ama aklına başka bir şey de gelmiyordu. Annesinin yüzünü gördü. Marko ve arkadaşlarını gördü. Marko'nun kan çanağı olmuş patlak gözlerini, hayvani gülüşünü, kolunu yakarlarken nasıl kahkahalar attıklarını işitir gibi oldu. Onu böyle yakabildiklerine göre, anneannesine kimbilir neler yapabilirlerdi. Nick orada yokken, her şeyi yapabilecek tıynetteydiler. *Tanrım*, dedi içinden, *kimbilir ne kadar korkuyordur.* Ve her şey bir yana, son zamanlarda anneannesi yataktan çıkmakta bile zorlanıyordu. Annemin gidebileceği bir yer yok. Hiçbir akrabası, ona yardım edebilecek hiç kimsesi yok. *Ben ne yaptım?* Yüzü gerildi ve birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Anne," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ulfger uzun palasını kılıfından çıkardı. Kalın kollarındaki kasları seğiriyor, Peter'ı ikiye ayırmak için can atar gibi görünüyordu. Peter'ın durduğu kayalığa doğru bir adım atıp ellerini kalçalarına dayadı ve ona baktı.

"Seni uyarmıştım, pislik," dedi Ulfger. "Şimdi kelleni koparacağım."

Tanngnost araya girdi. "Lord Ulfger, izninle..."

Peter uzun bıçağını çıkardı. "Gel de gününü göstereyim, tek kulaklı piç!" dedikten sonra deli gibi uludu.

Tanngnost, "Peter!" diye bağırıp oğlana ters bir bakış attı. Keşke Peter muhtemel müttefiklerine eski kavgaları hatırlatmasaydı, diye geçirdi içinden.

"Hiç merak etme," dedi Ulfger ve yere tükürdü.

"Buraya dövüşmeye gelmedik," diye sızlandı Tanngnost. İşler nasıl bu kadar çabuk çıkmaza giriyordu?

"*ONU HAKLAYIN!*" diye bağırdı Ulfger.

Cinler kılıçlarını çektiler.

Tanngnost, "*APTALLAR!*" diye haykırarak sopasını yere vururken gür sesi ormanda yankılandı. "Çocuklar gibi birbirinizle dalaşıyorsunuz. Bu savaşı kaybediyor olmamıza şaşmamak gerek. Şimdi, hepiniz kılıçlarınızı bırakın!"

Cinler tereddüt içinde Ulfger'e baktılar.

Ulfger karanlık gözlerini Tanngnost'a dikti. "Haddini bil, yaşlı keçi. Sen burada kimseye emir veremezsin."

Tanngnost, "Bağışla beni, Lord Ulfger," diyerek başını saygıyla eğdi. "Ama lütfen, diyeceklerimi dinle."

"Senin kumpaslarından, gerçekleri çarpıtmandan bıktım."

"Leşyiyiciler Whisperwood ormanını yakıyorlar," dedi Tanngnost.

Cinlerin taş kesmiş yüzlerinde bile hayret belirdi.

"Yalancı," dedi Ulfger. "Whisperwood yakılamaz."

"Uygun bir nokta bulup bak, yangını kendi gözlerinle gör."

Ulfger gözlerini kıstı.

"Peter'ın burada sadece bir bıçakla bulunması bile yeterince kanıttır," dedi Tanngnost. "Kendini böyle bir tehlikeye atabileceğine inanıyor musun? Leydi çok yakın bir tehlikeye maruz olmasaydı?" Trol derin bir nefes aldı. "Peter'ın diplomatik becerileri

olmayabilir ama hayatını ve kılıcını Leydi'ye adamıştır. Eğer o böyle tehlikeleri göze almaya hazırsa, sen hiç değilse bizi dinleyemez misin?"

"Pekâlâ, konuş bakalım o zaman," dedi Ulfger. "Ondan sonra onun yaşayıp yaşamayacağına karar veririm."

Tanngnost sopasını sımsıkı tutarak öfkesini bastırmaya çalıştı. "Hayır, Lord Ulfger. Bugün öyle bir şey olmayacak. Babanın ona Avalon'da bir yer bağışladığını unuttun mu? Peter bu hakkı kendisinin ve klanının kanıyla kazandı. Eğer sen bu koşullar altında burada ve şimdi Peter'ı öldürecek olursan bu düpedüz cinayet olur."

Ulfger'in gözleri parladı. "Diyeceğini de, yeter artık," diye hırladı.

"Boynuzlu Miğferini tak," dedi Tanngnost. "Hak ettiğin yere geç ve bu savaşta bize önderlik et. Leşyiyiciler zayıf düştüler. Babanın kılıcıyla onları Mist'in içine sürebiliriz. Leydi'nin Muhafızları, Şeytanlar, hatta cadı ve halkı... bunların tümü Boynuzlu Miğferin etrafında toplanacaklardır. Ve *senin* ardından geleceklerdir, Ulfger. *Senin!*"

Ulfger irkilip bir adım geriledi. Sanki kaçacak bir delik arayan bir hayvan gibi etrafına bakındı. "Whisperwood ormanı benim sorunum değil," diye geveledi.

"Whisperwood'da duracaklarına inanıyor musun?"

Ulfger uzun bir süre ses etmedi. "Benim görevim Leydi'yi korumak. Birkaç salağın vehmiyle görev yerimi terk edecek değilim."

"Çoktan ölmüş vaatlerinin arkasına saklanıyorsun," diye bağırdı Peter kayalığın üstünden.

Ulfger ona öfkeyle baktı.

"Eğer görevden söz etmek istiyorsan, o zaman o kılıcı taşı," dedi Peter. "İş işten geçmeden, Leydi'nin düşmanlarına karşı savaş."

"Benimle konuşma hakkın varmış sanma, çocuk hırsızı," diye tısladı Ulfger.

Peter bıçağını kılıfına soktu, kayalıktan aşağıya atlayıp Ulfger'e doğru yürüdü.

"Temkinli ol, Peter," diye uyardı Tanngnost.

Peter hiç duraksamadan Ulfger'in yanından geçip cinlerin karşısında durdu. "Leydi'nin Muhafızları da mı pes ediyorlar? Leydi'nin düşmanlarına karşı Şeytanağacı'nın vahşi çocuklarından başka savaşacak kimse yok mu?" Susup her birinin yüzüne baktıktan sonra sesini alçaltı. "Yarın şafak sökerken Şeytanlar Kızıl Kaya'da olacaklar. Niyetimiz Leşyiyicileri Whisperwood ormanından kovmak. Leşyiyicilerle tek başımıza savaşmak zorunda kalırsak, savaşacağız. Ama unutmayın, biz ölürsek, sizin de sonunuz olur."

Ulfger gülerek alkışladı. "Şimdi anlıyorum. Esprilerinle bizi eğlendirmek için buraya geldin. Leydi'nin Muhafız birliğinde bir savaş beyi rolü yapan küçük bir oğlanın ardından gidecek kadar budala biri olduğunu mu sanıyorsun?"

"Rol yapmak mı?" dedi Peter gülerek. "Ne yazık ki, Leşyiyicilerle savaş rolü yapmak bile Ulu Boynuzlu'nun oğlunun yaptıklarından daha fazladır."

Ulfger gülmeyi kesti, yüzü asıldı. "Babamın müsamahası bugünlük hayatını kurtarıyor, pislik. Ama yemin ederim, eğer bir daha seni bu ormanda görecek olursam, sana göstereceğim tek müsamaha seni çabuk öldürmem olacaktır." Ulfger dönüp patikada yürümeye başladı. Cinler kısa bir an durup daracık, soğuk gözleriyle Peter'a baktıktan sonra onlar da Ulfger'in peşinden gidip gözden kayboldular.

Kapı üç kez sertçe tıklatıldı. Bütün Şeytanlar yaptıkları işi bırakıp önce birbirlerine, sonra da kapıya baktılar.

Ayı adındaki iri yarı bir oğlan dikiz deliğinden bakınca, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Sürgüyü çekip yuvarlak kapıyı içeriye doğru açtı. "Bakın, Şeytan eve kimi getirmiş!"

Peter koşarak odanın ortasına gelip bıçağını havaya kaldırdı. "*KAN KLANDIR VE KLAN KANDIR. HEPİNİZE SELAM OLSUN ŞEYTANAĞACININ LORDLARI!*"

Şeytanlar ellerindeki gereçleri bırakıp ayağa fırladılar ve haykırdılar: "*KAN KLANDIR VE KLAN KANDIR!*" Hepsi Peter'a doğru koştular.

Nick havadaki tıpkı bir elektrik akımına benzeyen heyecanı hissedebiliyordu. Şeytanlar Peter sanki Mesih'miş gibi etrafında

dans edip coşkuyla bağırıyorlardı. Her zaman ciddi olan Sekeu bile liseli bir kız gibi olmuştu.

Uzun boylu, kambur trol Peter'ın arkasından içeriye girip, kapıyı kapadı. Kimse onu fark etmedi, kimse onu umursamadı. Tanngnost çocukların etrafından dolanıp köklerin yanındaki bir banka oturdu. Ellerine dayadığı yüzünde bitkin ve yenik bir ifade vardı.

Peter konuşmaya çalıştı ama bütün çocuklar aynı anda bir şeyler söylüyorlardı. Peter elini kaldırdı ve herkesin susmasını bekledi.

"Eminim, hepiniz karanlık bir dönemde olduğumuzun farkındasınızdır. Leşyiyiciler Whisperwood ormanını yakıyorlar. Cesurca eylemlere başlamanın zamanı gelmiştir."

Çocukların yüzleri ciddileşti.

"İşte bu yüzden Leydi'nin ormanına girme işini üstlendim, eski düşmanlıkları bir yana bırakıp klanları birleştirme zamanı olduğu konusunda Tanngnost'u ikna ettim."

Tanngnost gözlerini yuvarladı.

Peter göğsüne vurdu. "Leydi'nin ormanına girdim, Ulfger ve cinler çetesinin karşısına sadece bıçağımla çıktım. Ve Ulfger'i, bizimle birlikte Leşyiyicilere karşı savaşmaya çağırdım."

Şeytanlar soluklarını tutmuş, dinliyorlardı.

Peter yere tükürdü. "*Korkak* herif, bunu reddetti."

Bazı çocuklar yuh çekerken, bazıları da "Ona ihtiyacımız yok," diye bağırdı ama Nick onların arasında endişeli yüzler de görebiliyordu.

"Korkmayın çünkü bir planım var." Peter'ın yüzünde şeytani bir gülümseme yayıldı. "Son derece sinsi bir plan. Şeytanlar zaferi tadacaklardır, size söz veriyorum." Peter bıçağını başının üstüne kaldırıp bağırdı: "*ÇÜNKÜ LEYDİ'NİN GERÇEK MUHAFIZLARI KİMLERDİR?*"

"*ŞEYTANLAR!*" diye bağırdı bütün çocuklar.

"*VE AVALON'UN GERÇEK EFENDİLERİ KİMLERDİR?*"

"*ŞEYTANLAR!*"

Oda tekrar sessizleşene kadar Peter elini havada tutu. "Eminim, şimdiden duymuşsunuzdur; bugün Şeytanlar cadıya karşı durdular."

Çocuklar tezahürat yaptılar.

"Ginny Yeşildiş'in bütün çetesine karşı geri adım atmadılar!"

Tezahürat devam etti.

"İş o kadarla kalmadı. Yeni Kanlarımızdan biri ne kadar değerli olduğunu kanıtladı. Klanını savunurken tek başına *iki* barghesti öldürüp üç Yeni Kanın hayatını kurtardı. Şeytanlar... hazırlanın!"

İki Şeytan odanın içinde dolaşarak biri dışında bütün meşaleleri ve fenerleri söndürdüler; sadece Peter'ın başının üstünde, merkez sütundaki yanıyordu.

Sekeu, Peter'a bir gri kurt pöstekisi verdi. Peter bunu bir kapüşon gibi başına geçirdi; sadece gözleri görünüyordu. Sütunun kaidesindeki bir taşın üstüne sıçradı. Ellerini gösterişli bir şekilde havaya kaldırdı. Odada yine çıt yoktu. "Bana Leroy'un gövdesini getirin!"

Leroy hem sevinçli hem de korkmuş görünüyordu. Kızılkemik ve birkaç Şeytan onu tutup Peter'ın önüne getirdiler.

Şeytanlar bir yarım daire oluşturup yüzlerini Peter'a çevirdiler. Sekeu, Peter'a ikisi de kılıfında olan bir bıçak ve bir kılıç getirdi.

Peter bıçağı çıkarıp Leroy'un gözlerinin önünde tuttu; meşalenin ışığı çelik ucunda parlıyordu. "Leroy, kanını Şeytanlara verir misin?"

Leroy bıçağa bakıp bir süre duraksadıktan sonra ürkek bir sesle, "Evet," dedi.

"Hepiniz duydunuz... seve seve kanını verecek," diye bağırdı Peter.

Şeytanlar diş takırdatmaya başladılar.

Leroy kocaman olmuş gözlerle etrafına bakındı. Nick onun çok hızlı nefes aldığını görebiliyordu.

"Ellerini uzat," dedi Peter. Altın renkli gözlerinde ciddi, neredeyse öfkeli bir ifade vardı.

Leroy yavaşça ellerini uzattı. Elleri titriyordu. İrkildi.

Peter bıçağın kabzasını Leroy'un avucuna dayadıktan sonra Leroy'un elini kendi eliyle kapadı ve bu şekilde bıçağı tuttular.

"Artık bu sana aittir," dedi Peter.

Leroy'un yüzü kızardı; çok rahatlamıştı. Büyük bir sevinçle bıçağa baktı.

Sekeu, Peter'a kılıcı ve kemeri verdi. Peter diz çöküp kemeri Leroy'un beline taktıktan sonra ayağa kalkıp onun iki omzunu tuttu. "Hoş geldin, kardeşim. Şeytanağacı'na hoş geldin."

Leroy sevinçten uçuyordu.

"Bu kişi klanı için hayatını ortaya attı!" diye bağırdı Peter. "İki barghestle savaştı! Onun ödülü bizim kardeşliğimizdir. Bugünü Leroy'un bir kılıç kuşanmaya ve artık bir *ŞEYTAN* olmaya hak kazandığı gün olarak hatırlayın. *YAŞASIN ŞEYTANAĞACI KLANI!*"

Şeytanlar çılgınca bağırarak bunu kutladılar. Leroy'u omuzlarına alıp adını haykırarak odanın etrafında dolaştırdılar.

"Bu herifin gözlerini oyacağım," diye tısladı Nick ellerini yumruk yaparak. "Yüzünü yakacağım. Onu bıçaklayacağım. Bıçağı tekrar tekrar göğsüne saplayacağım." Nick dişlerini kenetledi. Neler diyordu böyle? Başını iki yana sallayarak içinde kabaran asidi bastırmaya çalıştı. Ona ne olmuştu böyle? Neler düşünüyordu?

Omuzlarında ağzı kulaklarında bir Leroy'la Şeytanların geçişini seyretti.

İçini bir kez daha müthiş bir nefret kapladı. İçindeki hüsran ve öfke kabarırken, aniden midesinde bir ısı patlaması oldu. Bu zehir boğazına kadar tırmandı. *O aşağılık piç. Gözlerini oyacağım. Etini doğrayacağım. Kafatasını taşlara çarpacağım!* Nick iki eliyle başını kavradı. *Hayır,* dedi içinden. *Siktir et. Umurumda değil.* Ama bir yanıyla umurundaydı. Hem de çok.

Başındaki zonklama arttı. Acaba bu barghestlerden bulaşan zehirle mi ilgiliydi? Tıpkı rüyasında o iblis haline dönüşmeden öncekine benziyordu. Bir şey içmeliydi. Etrafına bakınırken trolün onu seyretmekte olduğunu fark etti. Derin bir nefes aldı. *Üstünde durma,* dedi içinden. *Biraz su iç ve sakinleş.*

Ayağa kalkıp bir kupaya su doldurduktan sonra herkesten mümkün olduğunca uzak kalmak için masaya gitti.

Yanından geçerken trol ona endişeli gözlerle baktı.

Nick gözlerini masaya odaklayıp kutlamaları yok saymaya çalıştı. Masanın tahtaları arasına sıkışmış bir fındık vardı. Bunu çıkarmaya çalıştı. Yeter ki, aklını Leroy'dan ve içinde kabaran şiddet arzusundan uzaklaştırabilsin... Fındık sıkıştığı yerden çıktı. Nick bunu elleri arasına aldı. *Uzun bir gün oldu, hepsi bu,* diye

düşündü. *Neredeyse öldürülecek halde olmamdan ve Leroy'la yaşa*nan pisliklerden sonra kötü bir ruh halinde olmam anlaşılabilir bir şeydir. Değil mi?

İki peri onun kol mesafesinden uzak bir noktaya konup fındığı seyrettiler.

Nick bu gece bu mavi yaratıkları görmeye tahammül edemiyordu. Elinin tersiyle onları savuşturdu. "Toz olun."

Periler ona dil çıkarıp yüzüne karşı popolarını salladılar. Nick içindeki sıcaklığın ve zehrin arttığını hissetti. Başını ovdu. *Benim neyim var?*

O anda Peter, Leroy'la konuşmaktaydı.

Nick fındığı bıraktı.

Belli ki Peter, Leroy'u tebrik ediyordu. Elini sıkmış, aşağıya yukarıya sallayıp sırtını sıvazlıyordu. Leroy'un ağzı kulaklarındaydı.

Nick'in dudakları titrerken, tırnaklarını masaya batırdı.

Perilerden biri Nick'in kulağına dokunurken, diğeri fındığı almaya çalıştı. Nick sertçe onları savuşturdu. Periler kıkır kıkır gülerek onu önünden çekildiler.

Nick, Leroy'un ne dediğini duyamıyordu ama abartılı hareketlerine bakılırsa, barghestleri nasıl öldürdüğünü tarif ettiği belliydi.

Nick'in midesindeki sıcaklık yakıcı hale geldi ve tıpkı rüyasında olduğu gibi yüreğinde öldürme arzusu başladı. Sadece Leroy'u değil, herkesi.

Bir uluma sesi çıkararak kupayı perilere fırlattı. Kupa onlardan birine isabet ederek yere düşürdü. Kupa taş zemine çarparak takırdadı.

Odaya sessizlik çöktü.

Peri acıyla çığlık atınca bu ses Nick'i kendine getirdi. Nick perinin yerde kanat çırpışını, kalkmaya çalışmasını seyretti. Yaralanmıştı. Bunu o mu yapmıştı? Evet, yapmış olduğunu biliyordu. Ama nasıl bu kadar korkunç bir şeyi yapabilmişti? Nasıl kontrolünü bu kadar kaybedebilmişti?

Cricket'ın soluğunu içine çekişini duyunca başını kaldırdı; herkes ona bakıyordu.

Kızılkemik bıçağını çekip Nick'e doğru yürüdü.

"Hayır," dedi Peter.

"Ne?" dedi Kızılkemik. "Ona bir ders vermek gerekir. Damgalanması lazım."

"Hayır," dedi Peter bir kez daha.

Sekeu genzini temizledi. "Nick'in öldürülmesi gerekiyor."

"Hayır," dedi Peter.

Tanngnost iç geçirip, *Bu iş kolay olmayacak*, diye düşündü. Dışarıdaki yapraklardan oluşan sayvana baktı. Nöbet kulesi her zaman fikir tartışması ve muhakeme yapmak için iyi bir yer olmuştu. Alçak bulutlar arasından sızan ay ışığı ağaçların nemli dallarında parlıyordu. Ateş böcekleri gördü ve ağaçların yemyeşil, milyonlarca minik periyle gecelerin canlı olduğu günleri düşündü. Tanngnost piposunu ağzına götürüp derin bir nefes çekti çıkardığı dumanın hafif rüzgârla dağılışını seyretti. "Sekeu haklı, Peter. Başka çare yok."

"Hayır," dedi Peter.

"Dönüşüyor," dedi Tanngnost. "Ve iş işten geçene kadar beklersek, hepimiz için daha kötü olur. Eğer çocuklar onun dönüştüğünü – daha da kötüsü onu öldürdüğümüzü görürlerse, moralleri ne hale gelir? Şimdi harekete geçmek zorundayız."

Peter dudaklarını büzüp kararlı bir şekilde başını iki yana salladı.

"Nick bütün belirtileri gösteriyor," dedi Sekeu.

Peter karşılık vermedi. Bacaklarını göğsüne çekip kollarının arasına aldı ve çenesini dizlerine dayadı.

Daima çelişkiler içinde, diye düşündü Tanngnost. *Bir an soğukkanlı bir katilken, bir an sonra duygusal bir oğlan, yaşamış olduğu onca trajediye rağmen ebedi bir iyimser olabiliyor. Tabii, bu onun cazibesi. Çocukları ona çeken, bunca çelişkisine rağmen onu çok sevmelerinin tek nedeni bu.*

"Nick kâbus üstüne kâbus görüyor," dedi Sekeu. "Geceleri onun sesini işitiyorum. Sabah olduğunda gözlerindeki karanlık görülebiliyor."

Peter'ın kaşları sıkıştı.

"Onu bu gece gördün," dedi Sekeu. "Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. Bunun tamamen dönüşmeden önceki son belirti olduğunu sen de biliyorsun."

Peter başını kaldırdı. "Ne yani, sırf bir periye vurduğu için mi? Bunu kim yapmadı ki? Eğer onları savuşturmazsan o minik yaratıklar sana rahat vermezler."

"Hayır, Peter," dedi Tanngnost. "O normal bir savuşturma değildi. Onu seyrediyordum. İçinde karanlık vardı. O periyi öldürmeye niyetlenmişti."

"Geçen gece ölü bir peri buldum," dedi Sekeu. "Birisi onu ezmişti."

Peter ona baktı. "Ne? Hayır, olamaz."

"Evet."

"Nick bunun üstesinden gelecektir," dedi Peter. "Aynı dönemden geçen başkaları da oldu, ondan yaşça büyük oğlanlar, ergenliğe yeni girenler; vücutları daima sihirle mücadele eder."

"Evet," dedi Sekeu. "Ama onların durumu bu kadar ileriye gitmez. Bir, bilemedin iki gece kötü rüyalar görürler ve karınları ağrır, hepsi o kadar."

Tanngnost derin bir nefes aldı. "Başka bir Roger riskini göze alamayız." İşte nihayet bunu söylemişti. "Şu sıralar olmaz. Bu kadar büyük bir tehlike varken."

Sekeu sert bir ifadeyle Peter'a baktı. Peter'ın yüzü karardı; başını çevirip göğe baktı.

Tanngnost, Roger konusunu ortaya atmanın zalimce olduğunun fakındaydı. Bunu yapmak zorunda olduğu için hiç memnun değildi ama Peter'ın durumu anlaması gerekiyordu ve bazen bunun için tek yol buydu. Roger çok yaşlıydı. Nick'te olduğu gibi, onda da karın ağrıları, kötü rüyalar ve şiddet patlamaları başlamıştı. O da Nick gibi aklı karışmış görünüyor, içindeki değişimin nedenini anlamaya çalışıyordu. Seyretmek çok acı vericiydi. Roger'ın dönüşümü böğürtlen toplarken gerçekleşmişti. Sekeu'nun anlattığına göre, Roger bir an böğürtlen toplarken, aniden başka bir Yeni Kana saldırmış, Sam'ın yüzünü, boynunu ve karnını defalarca bıçaklamıştı. Roger'ı öldürüp Sam'ı ıstırabından kurtaran kişi Sekeu olmuştu.

"Peter, bunun tekrar yaşanmasına izin vermeyeceğim," dedi Sekeu; sesindeki soğukluk Tanngnost'u ürpertti. "Eğer daha çok belirti gösterirse, onu *öldüreceğim*."

"Hayır. Onu buraya ben getirdim. Eğer dönüşürse, onu *ben* öldürürüm."

"Ya sen orada olmazsan?" diye sordu Sekeu.

Peter ona buz gibi baktı. "Eğer bir daha olursa... onu öldür. Çabuk olsun ama onu öldür. Bunu Kızılkemik'e söyle ama diğerlerine değil."

Sekeu başını salladı. İçi rahatlamıştı.

Peter parmaklığa vurdu. "Onu kaybedemeyiz. Ona ihtiyacımız var. Eğer Leşyiyicileri alt etmek istiyorsak, hepsine ihtiyacımız olacak."

Aralarına sıkıntılı bir sessizlik girdi. Tanngnost piposundan bir nefes daha çekti. "O halde karar verildi mi?" diye sordu. "Leşyiyiciler konusunda?"

Peter evet, anlamında başını salladı. "Başka seçeneğimiz var mı? Ya elimizden geleni yapıp Leşyiyicileri geri püskürtürüz, ya da Yeşildiş ve Ulfger'le ormanda kalan çerçöp için savaşırız."

"Bir plan var, demiştin. Galiba, sinsi bir plandı."

Peter'ın alnı kırıştı. "Ha, o mu?" Genzini temizledi. "O plan hâlâ gelişme aşamasında." Kalkıp volta atmaya başladı. "Artık onları teker teker yakalayıp haklama gibi bir seçeneğimiz yok. O yolla onları asla püskürtemeyiz. Onların sayıları çok fazla, bizim az ve çok az zamanımız var. Bize yeni bir strateji lazım."

"Ne öneriyorsun?"

Peter sanki bir konuda kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Topyekûn bir hücum."

Tanngnost kaşlarını kaldırdı. "Peter, sayılarının çok fazla olduğunu bili..."

"Zamanımız kalmadı. Whisperwood'dan geçerlerse her şey çöker. Başka seçeneğimiz var mı? Söyleyin."

Tanngnost'un aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Peter ona kararlı bir ifadeyle baktı. "Sona geldik, dostum. Öyle ya da böyle, sona geldik."

On Beşinci Bölüm

Merrow Koyu

Nick sıcaklığın bir zehir gibi damarlarında dolaştığını hissediyordu. Kollarının derisi önce karıncalanmaya, sonra yanmaya ve buruşup gözlerinin önünde kararmaya başladı. Parmaklarının eti yırtılarak pençeler çıktı. Uzun ve ıstıraplı bir ağlama sesi çıkarırken onları gördü — kuş kadar üç küçük peri. O anda ağlaması öfkeli bir hırlamaya dönüştü. Periler bir ağacın kıvrımında oturmuşlar korkudan, Nick'e olan korkularından titriyorlardı. Nick güldü, tırtıllı dişleri üstündeki dudakları açıldı ve bir hamlede ikisini yakaladı. Yavaşça bunları sıkarak ezdi. Perilerin gözleri pırtladı; Nick onların çatırdayan kemikleri hissederken çığlıkları ona müzik gibi geldi. Kafalarını ısırıp koparttı, etlerini ve kemiklerini dişlerinin arasında gıcırdatırken gövdelerini sıkıp bağırsaklarını ağzına doldurdu. Sonra sonuncusu olan küçük oğlana uzandı. Oğlan çığlık attı, ne var ki, bu küçük perinin değil, kendisinin, Nick'in çığlığıydı. Nick art arda attığı çığlıklarını büyük bir acı ve korku içinde işitti.

Nick sırılsıklam ter içinde ve karnı yanarak uyandı. Bu defa kâbus silinmedi. Çok gerçek ve çok canlıydı. Neredeyse tadını bile alacaktı.

Tekrar aynı rüyayı görür korkusuyla yine uyumak istemedi. Acaba neden sadece kendisi kâbus görüp duruyordu? Danny'ye

baktı. Oğlan bebekler gibi uyumaktaydı. Danny ondan sadece bir iki gün önce buraya gelmişti.

Nick kafesinin kapısını açıp ayağa kalktı. Doğmakta olan güneşin ilk ışınları pencerelerden sızıp incelen sisi parlatıyordu. Diğerleri henüz uyanmamışlardı. Yiyecek kırıntıları aramak için havada dolanan birkaç peri gördü. Ona temkinli gözlerle bakıyorlardı. *Benden korkuyorlar*, dedi içinden. Aslında bu iyi olmalıydı ama Nick kendinde bir terslik varmış gibi hissetti; sanki bulaşıcı bir hastalığı ve korkunç bir hastalığı varmış gibiydi.

Nick gerindi; dünkü uzun yürüyüş nedeniyle kaslarının tutuk olmayışına şaşırdı. Kendini son derece zinde hissediyordu. Yumruğunu sıktı. Kuvvetliydi. Yediği bulamaçtan olduğuna hükmetti. Bu yemek ona gerçekten bir şeyler yapıyordu. Ve bir kez daha kendine bunun ne olabileceğini sordu.

Banyoya gitti; havada hâlâ gece serinliği vardı ve soğuk taşlar çıplak ayaklarına iyi geldi. İçeriye girdi, tıslamaları işitti ve kirişlerde ona temkinli gözlerle bakan iki peri gördü. Nick onlara aldırmadan kafasını soğuk suyun içine tutup bol bol su içerek midesindeki yangını, ağzındaki kötü tadı gidermeye çalıştı. Sonra tekrar odaya döndü. Uzun masanın ucuna oturup sabah ışıklarının büyük salonu dolduruşunu seyretti. Gölgelerin içinde kalan saman adamlara baktı. Ona hâlâ ölü çocukları hatırlatıyordu.

Düşünceleri tekrar tekrar annesine dönmekteydi. Bu son birkaç yıl boyunca ondan nefret etmişti. Nasıl? Neden? Bu düşmanlık nereden kaynaklanıyordu? Neden onu hep aklından çıkarmak istiyor, neden her şeyi daha zorlaştırıyordu? Annesiyle olan pek çok kavgası şimdi ona çok önemsiz ve saçma geliyordu.

Dalgın bir şekilde mavi tavşanayağının yumuşak tüyünü okşarken, aklına babasının cenaze töreni sonrası geçen günler geldi. O hafta her gece birkaç astsubay karısı akşam yemeği için ellerinde tabaklarla gelirler, bazen yanlarında çocuklarını da getirirlerdi. Her biri taziyelerini sunduktan sonra annesine iyi dileklerini iletip, bir şeye ihtiyacı olursa, onları araması için söz alırlardı. Ne ki, fazla oturmazlardı; ya çocuklarını futbol veya yüzme idmanına götüreceklerdi, ya da alışveriş yapmaları gerekiyordu. Plas-

tık tabaklarını ve tepsilerini bırakıp evlerine, kendi hayatlarına, *kocalarına* dönerler, Nick ve annesini solmakta olan çiçekler ve basmakalıp taziye kartlarıyla baş başa bırakırlardı.

İşte o zaman artık babasının eve gelmeyeceği gerçeği Nick'e dank ederdi. Babası bir daha hiçbir zaman o kapıdan içeriye girmeyecek, merdivenden aşağıya inmeyecek, botlarının bağını çözerken o günüyle ilgili yakınıp durmayacaktı. Bir daha hiçbir zaman buzdolabından bir bira alıp karısının poposuna bir şaplak atıp akşam yemeğinde ne var, diye sormayacaktı. Parmağını Nick'in karnına dayayıp o gün okulda küçük kızları dövdün mü, diye sormayacaktı. Bundan böyle sadece Nick ve annesi vardı.

O ilk gecelerde annesi ona sarılıp Nick ağlaya ağlaya uyuyana kadar onu yavaşça sallamıştı. Ama şimdi, Nick taşlardan ve köklerden oluşan bu kasvetli odada otururken, annesine kimin sarıldığını, gözyaşlarını kimin sildiğini ve onu teselli ettiğini düşünüyordu. Bir anda dul bir anne olarak kalmak onu nasıl etkilemişti? Brooklyn'de yaşayan hastalıklı annesinden başka kimden yardım umabilirdi ki?

Ve başka sorunlar da vardı, yas içindeki dul kadınların asla karşılaşmamaları gereken sorunlar. Artık üste kalamayacakları için annesinin bir ev bulması gerekiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, babasının hayatını kaybettiği kaza soruşturma konusuydu. Kara Kuvvetleri kazaya babasının ihmalkârlığı neden olmuştur, diye iddia ediyordu. Nick ayrıntıları pek anlayamadı ama bunun sosyal yardımlarla ilgili olduğunu ve annesinin kısa zamanda bir iş bulmak zorunda kaldığını biliyordu.

Peki, ben ona yardım edebildim mi? diye sordu kendine. *Onun hayatını kolaylaştırabilecek ne yaptım? Onunla tartıştım, hemen her şey hakkında ona diklendim. Ve en kötüsü, her şey için onu suçladım.* Kendisinin okul hakkında, odası hakkında, ayakkabıları *–o siktiriboktan ayakkabıları–* hakkında sızlanan sesini duyabiliyordu. Of, kafasının içindeki bu ses dayanılır gibi değildi.

Neydi onu bu kadar çekilmez yapan? Sadece kendisinin mi acı çektiğine inanıyordu? Sadece onun mu canı yanıyordu? Gerçekten bu kadar kör müydü? Nick alnını ovaladı. Bir şekilde her şey

eğrilip bükülmüş ve birbirine dolanmıştı. Babasının kaybı, acısı ve hepsinden çok, öfkesi. Şimdi her şeyi net görebiliyordu. Avı verecek kadar net...

"Sana döneceğim, anne," diye fısıldadı. "Hatalarımı telafi edeceğim. Söz veriyorum. Lütfen, biraz daha dayan."

Nick ellerini yüzüne bastırıp gerginliğini, kederini ve pişmanlığını silmeye çalıştı. Bir çıtırtı duyunca başını kaldırıp baktı. Peter, Sekeu ve trol asma kattan iniyorlardı. Üçü birden ona bakmaktaydılar. Nick sanki inceleniyormuş gibi bir his duydu.

Peter ona gülümsedi. "Selam, Nick. İyi misin?"

Nick ayağa kalktı. "Peter, konuşmamız lazım."

Peter yanına gelip, elini onun sırtına koydu. "Konuşacağız, Nick. Kesinlikle. Ama şimdi değil. Hemen yapmamız gereken şeyler var." Peter'ın altın renkli gözleri hin bir ifadeyle parladı. "Dökülecek kanlar, kesilecek gırtlaklar var." Başını arkaya atıp horoz gibi öttü ve salondaki herkes ayağa kalkana kadar ötmeye devam etti.

Çocuklar banyonun önünde sıraya girdiler. Ateşler, meşaleler yakıldı, yulaf ezmesi kazanda haşlanmaya bırakıldı. Şeytanlar güne başlarlarken havada elle tutulabilir bir heyecan vardı. Nick kâsesini alıp Cricket ve Danny'nin arasına oturdu.

Danny kâsesine bakıp kaşlarını çattı. "Hepsi bu kadar mı? Kâse tam dolu bile değil."

"Neden yakınıyorsun ki?" diye sordu Cricket. "Bu bulamaçtan nefret ettiğini sanıyordum."

"Vay canına, şuna bak!" dedi Danny. Gözlüğünü çıkarmış, gözlerini kısıyordu. Doğruca yukarıya bakmaktaydı.

Cricket ve Nick de yukarıya baktılar.

"Danny?" dedi Cricket. "Sen n'apıyorsun böyle?"

"Bu... nasıl..." dedi Danny. "Gözlüğüm *olmadan* daha iyi görebiliyorum. Bu sihirli yulaf ezmesinin tadı ağaç kabuğu gibi ama *çok faydalı*." Ayağa kalkıp yan döndü ve gömleğini yukarı sıyırdı. "Şuna bakın." Karnını tokatladı. "Göbeğim kalmamış."

"Karnını içine çekiyorsun," dedi Cricket.

"Çekmiyorum. Sırım gibi bir ölüm makinesine dönüşüyorum."

"Hadi oradan," dedi Cricket gülerek

"Bakın," dedi Danny; "eğer bu bulamacın tarifini öğrenebilirsek eve döndüğümüzde milyonlarca dolar kazanabiliriz."

"Hiçbir zaman eve dönmeyeceğiz," dedi Cricket. Bu sözleri üzerine hepsi sustu.

"Ben döneceğim," dedi Nick. "Buradan gideceğim."

Cricket ve Danny ona bakakaldılar.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cricket.

"Eve gideceğimi söylüyorum," dedi Nick. "Anneme dönmem lazım. Öyle ya da böyle bunu yapmaya mecburum."

"Bunu nasıl yapacaksın peki?" diye sordu Danny.

"Henüz bilmiyorum."

Cricket buruk bir ifadeyle gülümseyip Nick'in elini tuttu. "Eminim, bir yolu vardır."

"*ŞEYTANLAR!*" diye seslendi Peter. "Toplanın. Size anlatacak bir masalım var!"

Peter derin bir nefes aldı. Şeytanlar onun önünde yarım daire oluşturmuşlar, kimi taş zeminde, kimi kafeslerinin üstünde ya da ağaç köklerine dayanmış halde bekliyorlardı. Peter teker teker hepsinin yüzüne baktı. Cutter tek kelime etmeden Mist'in içinden geçmişti. Huck, Mist'e sadece gülmekle yetinmişti; birbirleriyle sürekli dalaşan ama asla ayrılmayan Dirk ve Dash; makyaj yaptığı için annesinden tekme yiyip tek gözünü kaybeden kıvırcık saçlı güzel Ivy; Ağzını bozduğu için Amish cemaatinden kovulan Amos. İlk dönemdeki Şeytanlara ne kadar benziyorlardı... onların o büyük savaşta kahramanca ölmelerinden önceki hallerine...

Peter, Tanngnost'a doğru uzandı. "Hepsi hazır, olabilecekleri kadar hazırlar. Ya sen?"

Yaşlı trol uflayarak ayağa kalktı. "Hayır ama elimden geleni yapacağım." Şeytanların önüne yürüyüp sopasını sertçe yere vurdu. Bu ses salonda yankılanırken, konuşmalar o anda kesildi.

"Bu kolayca anlatılacak bir masal değildir," diye başladı Tanngnost bariton sesi gümbürdeyerek. "Bu eski ve tozlu bir efsane değildir, bu bir gerçek hayat trajedisidir ve ben oradaydım ve buna tanık oldum. Katliamı gördüm, feryatları işittim, kanın kokusunu duydum ve bu dehşeti bir daha yaşamayı hiç istemem.

Zaten o günden beri gördüğüm kâbuslarla tekrar yaşamış gibi oluyorum. Ama Avalon için hayatınızı ortaya koymanız isteniyor. Gerçeği bilmek, ne uğruna savaştığınızı bilmek hakkınızdır. O hâlde, bu masalı bir kez daha anlatmanın zamanı geldi."

Tanngnost genzini temizledi. "Aramızda Yeni Kanlar var. Bu hikâyeyi ilk kez duyacaklar umarım, aydınlanmış ve esinlenmiş olurlar. Daha önce birçok kez duymuş olanlarsa, kim olduğumuzu ve neden devam ettiğimizi bir daha hatırlarlar. O gün ölenlerin çabaları unutulmasın diye o korkunç günün olaylarını yeni gelenlere aktarmak benim için çok önemli bir görevdir. Bu masal kötülükler, ölümler ve kahramanlıkların masalıdır. Benim masalımdır. Sizlerin masalıdır. Bu Leşyiyicilerin masalıdır."

Salonda çıt çıkmıyordu.

"Ebedi bir zaman önce, bu dünya canlıydı, gizem, doğa ve sihirle doluydu. Tanrıların hâlâ aramızda yürüdüğü, onların mucizelerine hayran kaldığımız ilk ırkların yaşadığı zamandı. Bu dünyada insanoğulları da vardı ama ne yazık ki, aydınlandılar ve bilimle dini öğrendiler. İnsanların bu yeni dünyasında sihre ve eskinin sihirli yaratıklarına yer yoktu. Dünyanın ilk çocukları alevlerle, soğuk demirlerle ve insanoğlunun doymak bilmeyen fetih ihtiyaçlarıyla gölgelere sürüldüler.

"İnsanoğlunun bu zulmünden kurtulabilenler Göllerin Leydisi, Ulu Avallach'ın kızı Leydi Modron'un etrafında toplandılar. Leydi Avalon'u korumak için Mist'in sisini salıverdi ve bu ada insan dünyasından kaçanların bir sığınağı, bir mabedi oldu.

"Avalon'un içinde kutsal bir yer vardır – bir barınak olan Haven. Bunun tam ortasında Avallach Ağacı bulunur. Bu ağacın kökleri bütün Avalon'u bir arada tutar. Söylentiye göre köklerinde Avallach'ın kanı dolaşmaktadır. Bu ağaç kalp, Avalon gövde, burada yaşayanlarsa ruhtur ve bu üçü birbirlerine örülmüş, tek bir varlık olmuştur. Biri olmadan diğeri de olamaz. Sizler de hepiniz, bu birliğin bir parçasısınız."

Tanngnost çocukların ötesindeki bir yere baktı. Gözleri salonun ötesindeki bir yere odaklanmıştı.

"Kral Arthur ve onun yuvarlak masa alçaklarının ihanetinden bir süre sonra Avalon insan uygarlığından ayrılmaya başladı. Ada Britanya'dan ayrılıp Atlantik'in buzlu sahillerinde sürüklendi; ta

ki bugün Amerikalar olarak bilinen yerde yerleşene kadar... Bu dönem Avalon için altın zamandı çünkü artık insanoğlunun hoşgörüsüz tanrısından uzakta kalmıştık. Bu yeni diyar hâlâ yabanıldı ve sihirle doluydu, tıpkı dünyanın ilk günlerinde olduğu gibiydi. Amerikaların yerlileri doğayla kaynaşmıştı, doğanın sihrine hem saygı duyuyorlar, hem de ondan korkuyorlardı.

"Böylece zamanla barışa güvenmeye, insan uygarlığının kotulüğü karşısında emniyette olduğumuza inanmaya başladık. Leydi Mist'i tekrar göllere çekti ve bir kez daha sihirli kişiler yıldızlara, geceleri altında dans edecekleri aya ve gündüzleri güneşin güzelliğine kavuşmuş oldular. Tıpkı eskiden Kelt rahipleriyle olduğu gibi, sihrimizi onların şamanlarıyla paylaştık, el sanatlarımızı, hasadımızı ve av etlerimizi takas ettik.

"Sonra gemiler geldi."

Tanngnost susup derin bir nefes aldı.

"Bir gün ufka doğru bakarken orada, Merrow Koyu'nda demirlemiş üç kalyon gördüm. Erkeklerle, kadınlarla, çocuklarla, köpeklerle, domuzlarla, kümes hayvanlarıyla, keçilerle, hastalık ve mikroplarla dolu üç gemiydi. Kokuları ormanın iç kısımlarına kadar erişiyordu.

"Sandallarla sahile çıkışlarını seyrettim. Üç yüz kadar erkek ve kadın karaya çıkıp pislikleriyle derelerimizi kirlettiler. Rahipleri kumsala demirden bir haç dikerek dualarıyla topraklarımızı lekelediler. Onların zulmünden kurtulmak için dünyanın en uzak köşesine kaçtık ama onlar bir şekilde bizim kutsal Avalon'umuzun sahillerindeydiler.

"Onları gören bütün sihirli yaratıklar kaçtılar. Biz ormanın içine girip tepelerden seyrediyorduk. İhtiyaç duydukları şeyleri alıp gideceklerini ummaktaydık. Oysa onlar kamp kurdular ve çok geçmeden art arda başka gemiler geldi. Limanımızda beş gemi vardı. Daha kaçı yoldaydı acaba? Bunu bilmemiz mümkün değildi.

"Avalon halkı Leydi'yle bir toplantı yaptı. Leydi periler âlemini temsil edecek bir heyeti o adamlara gönderdi ve onlara burasının bizim topraklarımız olduğunu ve lütfen buradan gitmelerini bildirdi. Heyetin başında Leydi'nin hayat boyu dostu ve sırdaşı olan Hiisi vardı. Ve benin kardeşim Tanngrisnir de Avalon trolle-

rini temsilen bu heyette bulunuyordu. O gün en iyi kıyafetleriyle Leydi'nin sancağı altında yürürlerken her birinin elinde Leydi'nin bahçesinden toplanmış meyveler vardı; adamlara hediye olarak sunulacaktı.

"Heyet ilerlerken onları ormandan seyrettik. Çamaşır yıkamakta olan bir grup kadın bizim heyetin yaklaştığını görünce çığlığı basıp kamplarına kaçtılar.

"Heyetimiz durdu. Ne yapacaklarına karar verememişlerdi.

"Kampın ucunda düzinelerce adam toplanıp bizim gruba bağırıp çağırmaya başladılar. Bu durum birkaç dakika sürdükten sonra kamptan patlama sesleriyle beyaz dumanlar çıkmaya başladı. O zamanlar bilmiyordum ama bu misket tüfeklerinin atışıydı Heyetten birkaçı yere devrildi ve bir daha kalkamadı. Diğerleri ormana doğru kaçtılar. Hiisi göğsünü tutarak yere düştü. Tanngrisnir onu yerden kaldırıp sırtına alarak kaçırmaya çalıştı. Ama kamptaki adamlar kılıçlarla ve mızraklarla onları kovaladılar. Oraya konuşmak ve uzlaşmak amacıyla giden heyetimiz silahsızdı. Kaçabilecek kadar hızlı olmayanlar onlara yakalanıp gözlerimizin önünde doğrandılar. Kılıçlarını defalarca kardeşime sapladılar. Hepsini öldürdüler. Can korkusuyla tepelere doğru kaçtık."

Tanngnost genzini temizleyip anlatmaya devam etti.

"Leydi başka gemilerin de gelme ihtimaline karşı sahillerimizi korumak ve Avalon'u gizlemek için Mist sisini salıverdi. Mist sisi göllerden fokurdayarak kabardı ve bir ejderhanın soluğu gibi ormanların ve tepelerin üstünde dolandı. O gece Mist bütün adayı sarmış ve göğü örtmüştü. O günden beri güneşi veya ayı görmedim."

Tanngnost sustu; devam edecek durumda değildi.

Peter öne çıktı. "Bu, gelecekteki karanlık günlerin sadece başlangıcıydı," dedi ve sanki uzaktan gelen bir sesi işitiyormuş gibi başını yana eğdi. "O günleri düşündüğüm zaman, kulağıma hep davulların sesi geliyor. Bunları hâlâ kalbimde işitiyorum. Çünkü Leydi Ulu Boynuzlu'yu çağırmış, ormandan çıkıp bu adamları ezmesini, sahillerimizden kovup Mist'in içine sürmesini istemişti. O da ormanın karanlığından çıkıp Boynuzlu Miğferinin altındaki gözleri ateş saçarak savaş davulunu çaldı ve bütün halkını silahlanmaya davet etti. Onlara boynuzlarını, dişlerini, pençelerini na-

sıl kullanacaklarını, korkunç olmanın ve toprağı insanoğlunun kanıyla kararтmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamalarını söyledi

"Ve bakın ne oldu!" Peter göğsünü kabarttı; yüzü gururla parlıyordu. "Ulu Boynuzlu buraya geldi... *Şeytanağacı'na!* Avalon'un Lordu *bize* geldi. Kılıçlarımızı kuşanmamızı istedi! İttifakımız karşılığında bize periler âleminde bir yer teklif etti.

"Neden, biliyor musunuz?" Peter karşısındaki yüzlere baktı. "Çünkü Şeytanlar bu çirkin dünyada yerlerine sahip çıkmak için savaşmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Çünkü insanların kötülüklerinden kurtulmak için kimse onlar kadar yürekli savaşmamıştı. Kimse insanlardan ve iğrenç kokularından kurtulmak için onlar kadar istekli değildi. Ulu Boynuzlu bunu çok iyi biliyordu. Biz o gece bıçaklarımızı ve dişlerimizi bilerken, ateşin etrafında bizimle dans etti.

"Yüreklerimiz tutuşmuştu. Bütün ada Ulu Boynuzlu'nun sancağı altında birleşmişti. Eskinin savaşçıları silahlarını çıkardılar, kalkanlarının ve zırhlarının tozunu aldılar, kılıçlarını ve mızraklarını bilediler. Bütün o gece yüzlerimize savaş boyaları sürüp davulları çaldık, uluduk, bağırdık. İnsanların yüreğine korku salıp onları Mist'e sürmeyi umuyorduk. Avalon'un savaşçıları ormanın ucunda toplanıp güneşin doğmasını beklediler. Ama işgalciler kaçmadılar. Bunun yerine siperler kazıp içinde saklandılar.

"Günün ilk ışıkları o sisli sabahı aydınlatırken, Ulu Boynuzlu ormanın dışına çıkıp heybetli bir meşe gibi önümüzde dikildi. Yumruğunu iki defa göğsüne vurup o müthiş kılıcını, Caliburn'ü başının üstüne kaldırdı. Orman sınırı boyunca borular öttü. Kılıcını indirdiği anda hücuma geçtik.

"Cinler, gulyabaniler, minotorlar, kentaurlar, periler âleminin her çeşit yaratığı Ulu Boynuzlu'nun çağrısına karşılık vermiş, daha önce hiç görülmemiş bir ordu oluşturulmuştu. O günü hiçbir zaman unutmayacağım çünkü ebedi düşmanlar farklılıklarını bir yana bırakıp Avalon'un savunmaya gelmişlerdi. Dünyamızı kurtarmak için oradaydık. Bu muhteşem ordu için binlerce şarkının söyleneceğini biliyordum ve aralarında bulunduğum için çok gurur duymaktaydım. Duyularım canlanmıştı, çiy hiçbir zaman bu kadar taze kokmamış hava hiçbir zaman bu kadar diri olma-

mıştı. Kılıcımı kaldırdım, uludum ve Ulu Boynuzlu'nun peşinden savaşmaya gittim."

Peter duvardan bir mızrak alıp hayali bir düşmana doğru uzattı. "Beş yüzün üstünde kuvvetli savaşçıydık. Silahlar havaya kaldırılmış, sancaklarımız dalgalanıyordu ve kılıçlarımızı kalkanlarımıza vurarak gök gürültüsü gibi sesler çıkarıyorduk. Ve Şeytanlar kadar yüksek sesle uluyan kimse yoktu. Denizi işgalcilerin kanıyla kızıla boyamak için can atıyorduk. Kamplarına kadar geldik ama onlar hâlâ siperleri içindeydiler. Bizimle savaş meydanında karşılaşmaktan korkuyorlar sandık. Ama bizler farklı bir çağdan geliyorduk. Modern savaş hakkında, misket tüfekleri ve *toplarla* savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk."

Peter'ın sesi alçaldı. "Beş gemi birden bizi alabanda ateşe tuttu. O topların gümbürtüsü o kadar yüksek sesliydi ki, yemin ederim, hâlâ kulaklarımda onların yankılarını duyabiliyorum. Kopan kolları ve bacakları gördüm. Gövdeler et parçası haline geliyor, kafalar kopuyordu. Böyle bir kan banyosu görülmüş şey değildi.

"İlk salvo atışlarda ölmeyen veya sakatlanmayanlar şok içindeydiler; kaçmak mı, savaşmak mı, karar veremiyorlar olanları anlayamıyorlardı. Pek çoğu kocaman açılmış gözleriyle ayakta kalakalmıştı ve yeni bir salvo ateşle biçildiler. Havayı onların çığlıkları, acı ve dehşet içindeki haykırışları kaplamıştı. Ama," dedi Peter sesi gururla kabararak, "Şeytanlar öyle değildiler. Hayır, aklımız başımızdan gitmedi. Ulu Boynuzlu'nun yanında biz kaldık ve hiç bocalamadık. Boynuzlu öne koşmaya devam ederken onun peşinden gittik. Siperlerdeki adamlar ayağa kalkıp tüfeklerini ateşlediler. Ve işte anca o zaman Şeytanlar kayıp vermeye başladılar. Ulu Boynuzlu art arda vuruldu ama hâlâ önde koşmaya devam etti. Toprak setin üstüne çıkıp saldırdı.

"İşte o zaman adamlar bedel ödemeye başladılar. Ulu Boynuzlu ateş saçan gözleriyle ve o korkunç kılıcıyla aralarına girip onları doğrarken çığlık çığlığa kaçıştılar. Şeytanlar da onun yanındaydılar ama o anda gök gürültüsünü duyduk, ayaklarımızın altındaki toprak patladı. Her yanımızda top mermileri patlıyordu.

"Duman dağıldığı zaman Ulu Boynuzlu'yu gördük; kavrulmuş bir kum tepeciği üstünde hareketsiz yatıyordu, vücudu lime lime olmuştu ve etrafında klanımızdakilerin cesetleri vardı." Pe-

ter mızrağını dizine vurarak ikiye ayırdı. Şeytanlar şaşırmışlardı. "Adamlar Ulu Boynuzlu'yu öldürdüler. Benim *klanımı* katlettiler."

Peter'ın çenesi göğsüne düştü. Gözlerini kapatsa da, hâlâ onların yüzlerini, parçalanmış gövdelerini görebiliyor, kömürleşmiş cesetlerin kokusunu duyabiliyordu. Gerisi karmakarışıktı: Sekeu onun kumsala gelmesine yardım etmiş, yoğun ve boğucu bir duman, ıstırap, kulaklarının hiç dinmeyen çınlaması... bu koşullar altında ikisi birlikte ormana doğru yürürlerken kan göllerinde kaymamaya ve cesetlere basmamaya özen gösteriyorlardı.

O anda Tanngnost söze girdi; alçak sesle konuştu ama salonda çıt çıkmadığı için söylediği her şey anlaşıldı. "Hikâye burada bitmedi. Keşke bitseydi. Hayatta kalabilenler tekrar tepelere döndüler ve çukurlarına, inlerine, mağaralarına saklanabilecekleri ve yaralarını sarabilecekleri herhangi bir yere sığındılar.

"Adamların oradan gitmelerini bekledik. Eski tanrıların onları kovmaları için yalvardık, dua ettik. Ama adamlar gitmediler. Bunun yerine kendilerine bir kale inşa ettiler, tahıl ekmek için toprağı sürdüler ve besi hayvanları için ahırlar yaptılar. Ve en kötüsü, bir İsa Kilisesi dikip Avalon'un kutsallığını kirlettiler.

"Adamlar müfrezeler halinde ormana girdiler, fazla içlere girmeye cesaret etmediler ama buldukları her canlı yaratığı öldürdüler. Ve öldürdüklerini yediler. Sadece av hayvanlarını değil, sihirli yaratıkları da yediler. Ve bu, tahmin edebileceğiniz gibi, onlara *Leşyiyiciler* adını vermemize neden oldu.

"Sonra ormanı yakmaya başladılar. Neden? Bu iblislerin çılgınlığı hakkında sadece bir tahminde bulunabilirim. Onlarla bizim aramızda bir bariyer oluşturmak için mi? Sebebi her neyse, bütün adayı bizim türümüzden temizlemek onlarda bir saplantı haline gelmişti. Her ağacı yakmak, bizim yaşamamız ve saklamamız ihtimali olan her çukuru ve ini yakıp kül etmek. Ve yıllar geçtikçe daha çok yaktılar.

"İlk başlarda onlardan çok yaşayacağımızı sanmıştık. Tıpkı insan dünyasındaki insanlar gibi onların da zamanla yaşlanıp öleceklerini düşündük. Ama Avalon'da ölmek kolay değildir. Burada hastalıklar yoktur; hiç değilse insan dünyasında olan cinsten... Ve onlar gibi yaş almayız. Peter Romalıların Britanya'ya girmeleri öncesinden beri burada. Kendim... bilmiyorum. Gençliğim-

de insanoğulları hâlâ postlar giyen, taştan silahlar kullanan kıllı hayvanlardı. Bazı yaratıklar hiç yaşlanmadan binlerce yıl yaşarlar Gördüğünüz gibi, Peter hiç yaşlanmazken, ben yaşlandım. Sekeu ve Abraham yüzyıldan fazla bir süredir buradalar ama neredeyse hiç değişmediler. İşte periler âlemi böyledir. Ne yazık ki, aynı sihir Leşyiyicilerin de hayatta kalmalarını sağlıyor.

"Ama bu sihir Leşyiyicilerin hayatlarını uzatmaktan ötesini de yapıyor. Avalon efsunlu olduğu için sadece sihirli doğası olanlar burada uyum içinde yaşayabilirler. Sizin gibi çocuklar sihirle doludurlar ama adamlar dönüşmüş, açıklayamadıkları, kontrol edemedikleri veya anlayamadıkları şeylere duydukları korku ve nefret içinde sihirlerini kaybetmişler. Ve bu sihir onları büker, derilerini kararır. Pençeleri ve boynuzları çıkarak gerçek iblislere dönüşürler.

"Böylece içinde bulunduğumuz zor durumu anlamaya başladık. Bir şeyler yapılmalıydı, yoksa Avalon yok olacak ve ebediyen kaybolacaktı. Bazıları Leydi'ye gittiler, Avalon'dan geriye kalanları tekrar birleştirebileceğini umuyorlardı ama Leydi büyük bir keder içindeydi. Hiisi'nin, Ulu Boynuzlu'nun ve onca sihirli yaratığın kaybı onu ümitsizliğe sürüklemişti. Cinler onun Haven'a çekildiğini ve Avallach Ağacının altındaki gölette uyuduğunu söylediler. Teselli edilemiyordu ve Mist'i canlı tutabilmek için kalan son iradesini kullanmak zorundaydı. Ulfger kimsenin onu ziyaret etmesine izin vermiyordu.

"O güne gelindiğinde adamların artık güvenebilecekleri ateş gücü kalmamıştı ama tüfekleri ve topları olmasaydı bile bizim doğrudan saldıramayacağımız kadar kalabalık ve korkutucuydular. Birkaç beyhude saldırı girişimi oldu ama Ulu Boynuzlu yokken bu grup kısa sürede dağıldı. Periler âleminin çeşitli grupları kendi bölgelerine çekildiler. Ulfger Leydi'nin Ormanını kendi hâkimiyeti altına alıp buraya kimsenin girmesine veya burasını terk etmesine izin vermedi.

"Onlarca yıl geçti ve Leşyiyiciler giderek daha cüretkâr oldular, çapulcuları Avalon'un iç kısımlarına kadar girdiler. Çok az bir dirençle karşılaşıyorlardı; çok geçmeden Avalon'un son sığınağı olan Haven'ı, dolayısıyla Leydi'yi ve Avallach Ağacını keşfedecekleri belli olmuştu."

Peter öne fırladı; gözleri yine ateş saçıyordu. Mızrağın ucunu çocuklara doğrulttu. "Ve, Şeytanlar, işte siz burada devreye giriyorsunuz. İnsan dünyasında zaman daha hızlı geçer ve bizim buradaki mücadelemiz sırasında dünya ileriye gitti. Büyük şehirler yapıldı, Amerika toprakları bir iç savaşla kana bulandı ve her zaman olduğu gibi bunun acısını çocuklar çekti. Yetimleri, tacize uğrayanları, kaybolmuş ve açlık çeken, daha iyi bir hayat fırsatı isteyip bunun için savaşmaya hazır olan çocukları toplayıp buraya getirdim.

"Çok geçmeden Şeytanağacı yine dövüş talimleri yapan savaşçıların naralarıyla çınlamaya başladı. Şeytanlar dönmüştü ve Avalon'u tekrar ele geçirmek için hazırdılar. Tanngnost bizimle savaşacak kadar cesareti olanları aramaya koyuldu. Cadıya ve Ulfger'e de gitti ama onlar sadece bu teklife gülmekle yetindiler. 'Bir avuç kıçı kırık çocuk Leşyiyicilere karşı ne yapabilir ki?' dediler. 'Ulu Boynuzlu'nun başaramadığı bir şeyi onlar mı yapacak?' Bize kahkahalarla gülüp ölmekte olan, etrafı kuşatılmış ormanlarında kaldılar.

"Ama Şeytanlar saklanmadılar. Hayır, biz savaştık!" Peter mızrak ucunun yassı kenarını avucunda şaplattı. "Kendi kurallarımızla oynadık, tuzaklar, kapanlar kurduk, Leşyiyicilerin tahıllarını ve depolarını yağmaladık. Hiç durmadan onları taciz ettik ve çok geçmeden onlar korkmaya başladı – ormana girmeye, geceleri kalelerinden çıkmaya korkuyorlardı. Rüzgâr tersine dönmüştü ve Avalon için bir kez daha ümit doğmuştu. Ve bu, kimsenin istemediği veya inanmadığı bir grup çapulcu çocuğun birleşerek Leydi uğruna savaşmasıyla gerçekleşti. *Sizin* sayenizde, Şeytanağacı Lordları. Çünkü siz pes etmediniz. Siz asla pes etmezsiniz!"

Peter bacaklarını açıp göğsünü kabarttı. "Benim masalım burada bitmiyor çünkü sonu henüz yazılmadı. Artık bu masalın yazarı sizlersiniz. Nasıl sonlanacağı her birinize kalmış. Sizler Şeytanağacı'nın Lordlarısınız, Avalon'un görüp görebileceği en ölümcül, en cesur savaşçılarısınız. Leydi'nin ve Avallach Ağacının mağrur savunucularısınız. Bakın, bilesiniz bu iş kolay olmayacak ama yüreğiniz sağlam ve kendinizi Avalon'u bu iblislerden tamamen kurtarmaya adamışsanız, bu masalın sonu iyi bitecektir. Çünkü periler âlemi kuvvetlidir ve kararlıdır. Bakın, şuraya yazı-

yorum: Leşyiyiciler gittikten sonra Avalon kendini iyileştirecektir ve o günden sonra sizler Avalon'un gerçek Lordları olacaksınız. Sizin masalınız binlerce yıl dilden dile dolaşacaktır." Peter mızrağını havaya kaldırıp haykırdı: "*KAN KLANDIR VE KLAN KANDIR! SES VERİN ŞEYTANAĞACI LORDLARI!*"

"*KAN KLANDIR VE KLAN KANDIR!*" diye haykırdı çocuklar yerlerinde zıplayıp yumruklarını havaya kaldırarak. Peter da onların arasına katılıp onları coşturmaya devam etti.

Aralarında sadece bir çocuk yoktu; gözlerinin altında mor halkalar, ayaklarında yeşil pabuçlar, tek başına oturan bir oğlan.

Nick, Peter, Tanngnost ve diğer Yeni Kan nöbet kulesinde duruyorlardı. Avalon'un hayalet gibi bulutları altında yine gri bir gündü. Nick ağaçların tepeleri üstünden sisin çukur yerlere, tepelere ve uçurumlara yapıştığını görebiliyordu. Bu pus içindeki dar aralıklardan adanın çevresini ve Mist'in sahil şeridinde beyaz bir duvar oluşturduğunu seçebiliyordu.

Peter adanın eni boyunca uzanan tahrip olmuş bir alanı, orman kenarı boyunca yükselen siyah dumanları işaret etti. "Biz burada durduğumuz sırada Leşyiyiciler Avalon'un ağaçlarını birer birer yakıyorlar."

Nick de araziyi kaplayan bu kararmış yara izine baktı ama bunu gördüğü yoktu; aklı Tanngnost'un söylediklerine takılmıştı. "Sihir bu adamları zehirledi, derilerini kararttı, vücutlarında pullar çıktı, elleri pençe oldu ve iblislere dönüştüler." *Tıpkı rüyamdaki gibi*, diye düşündü Nick. *O halde, bunun anlamı nedir? Ben bir Leşyiyiciye mi dönüşüyorum?*

Peter elini Nick'in sırtına koydu. "Görüyor musun, Nick?"

Nick irkildi; onu dinlememişti.

Peter eliyle işaret etti. "Oradaki koy. Bu Merrow Koyu'dur. Ve şu bayırın hemen yukarısında da Leşyiyicilerin kalesi vardır."

Nick artık bunu görebiliyordu; siyah noktalardan oluşan bir kümeyi çevreleyen tahkimat gibi bir şeydi. Bulunduğu yerden koydaki gemi iskeletlerini de seçebiliyordu.

"O noktadan, siyah dumanların çıktığı yere kadar olan yerler yemyeşil ormandı ve bir milyon perinin yuvasıydı."

Yanmış alanlar adanın eni boyunca uzanıyor, sahillerde içeriye

doğru geliyordu. Bu şeridin bir yanı harap bir haldeyken, diğer yanında ölmekte olan Avalon ormanları vardı. O ormanlardan pek az bir şey kalmış, diğer kısımları grileşmiş ve solmuştu.

"O gördüğün bütün grilik musibettir," dedi Tanngnost. "Avalon'un onca ağacının ve halkının öldürülmesi sonucudur. Doğayı ve daha kırılgan yaratıkları destekleyecek yeterince sihir kalmadı, bu yüzden yaban hayat ölüyor, azalan sihrin açlığıyla ölüyor. Ormanlar yok olduktan sonra bizler nerede yaşayacağız?"

Ve işin özü bu, diye düşündü Nick. *Kendi savaşlarında savaşmamızı istiyorlar.* Yangınları görmek bir şekilde bunun ne kadar gerçek olduğunu gösteriyor: Savaşarak ölen çocuklar. Nick ürperdi. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı; elinde bir kılıç, bir adamla ölümüne dövüşüyor... Böyle bir şeyi yapması mümkün değildi; kesinlikle. *Neye bulaştım ben böyle? Ve bu işin içinden nasıl çıkacağım?*

"Hey," dedi Danny. "Bize silah versenize. Birkaç tane AK-47 işi görür."

Bunu epeyce kişi başlarıyla onayladı.

"AK-47 nedir?" diye sordu Peter.

"Yani," dedi Danny, "otomatik tüfek. Makineli tüfek."

"Ha, ben on yıllar boyunca bir dolu silah getirdim," dedi Peter. "Ama Mist'in içinden geçtikten sonra hiçbiri çalışmıyor. Barutu falan bozuluyor herhalde. El fenerleri ve radyolar da işe yaramıyor. Hatta buraya bir tane Gameboy bile getirmiştim – bunları çok seviyordum. Ama burada elektrikli hiçbir şey çalışmaz. Nedenini bilmiyorum ama sanırım Mist bunları bozuyor."

"Ne?" dedi Danny. "Gameboylar burada çalışmıyor mu?" Omuzları düştü. "Yapma ya. Bu çok kötü oldu."

Nick adanın uzunluğunu inceledi. "Biz tam olarak neredeyiz?" diye sordu başını iki yana sallayarak. "Yani, bu adayı kastediyorum. Bunun New York Limanına sığması mümkün değil. Sığsaydı bile, sence kimse pofuduk bir bulutun havada dolandığını fark etmez miydi?"

Peter sanki böyle bir şey daha önce hiç aklına gelmemiş gibi bir ifadeyle Tanngnost'a baktı.

"Ben de sık sık aynı şeyi düşünmüşümdür," dedi Tanngnost. "Çoğumuz gibi. Mist dönmeden önce çevredeki alanları görebi-

liyorduk. Yerliler bizi görebilmek için kanolarıyla bize gelirlerdi. Belki de Mist bizi saklamaktan daha fazlasını yapıyor, belki bizleri farklı bir zamana ve yere götürüyor. Bu, zamanın burada çok daha yavaş geçmesini açıklayabilir. Ama bu sadece bir tahminden ibaret. Avallach'ın yöntemlerini anlamam imkânsız."

O anda Nick'in aklına başka bir fikir geldi. "Bir dakika," dedi. "Mist'i Leydi kontrol ediyor, değil mi?"

"Elbette," dedi Tanngnost. "Leydi bir su tanrıçasıdır. Bütün su kütlelerini o kontrol eder."

"O halde neden Mist sisini kaldırmıyor?"

Peter dehşet içinde ona baktı. "Mist'i kaldırmak mı? O zaman buraya daha çok insan gelir. Neden böyle bir şeyi istesin ki?"

"Böylece Leşyiyiciler de buradan giderler." *Ve ben de evime gidebilirim*, diye geçirdi aklından Nick.

"Giderler mi?" Peter soluğunu tutup Nick aklını kaçırmış mı diye ona baktı. "Leşyiyiciler buradan gitmezler. Onlara evlerine götürmeleri için altın kuğular versek, yapacakları şey bunları kesip yemek olur. Bildikleri tek şey öldürmektir. Onlar canavardır."

"Evet," dedi Nick. "Ama eğer Avalon'u öldürüyorlarsa, bunu denemeye değmez mi?"

"Belki daha önceleri mümkün olabilirdi," dedi Tanngnost. "Belki o zaman, sihir onları bozmadan, yeni dünya bu kadar kalabalıklaşmadan önce mümkün olabilirdi. Belki Leydi kederine yenik düşmeyip, her şeyi daha farklı yapabilseydi... Ama belki de olmazdı. Çünkü Leydi her şeyi bilen biri değildir. Dünyayı eski şekliyle görür. Duygularının yönettiği bir yaratık. Ama her halükârda, artık çok geç. Tek çıkar yol, onlar bizi yok etmeden bizim onları yok etmemiz. Bunu anlayamıyor musun, Nick?"

Nick evet anlamında başını salladı ama emin değildi. Bu adadaki pek çok şey hakkında emin değildi.

"Yeterince konuştuk," dedi Peter ve gözleri parladı. "Şimdi siz üçünüzü katil yapmanın zamanı geldi."

"Peter," dedi Nick. "Seninle konuşmam lazım."

"Şimdi olmaz," dedi Peter. "Yapacak çok işimiz var."

Nick onun koluna asıldı. "Hayır, şimdi konuşmamız gerekiyor."

Peter önce kolunu tutan ele, sonra Nick'in gözlerine baktı. Bu gözlerdeki karanlığı görebiliyordu. "Dikkat et, Nick."

Nick onun kolunu bıraktı. "Peter, lütfen."

Peter, Sekeu'nun ona sert bir bakış attığını fark etti. Ona göz kırptıktan sonra yine Nick'e dönerken, Sekeu de diğerleriyle birlikte merdivene yöneldi.

"Peter, benim dönmem lazım."

Peter ona boş gözlerle baktı.

"Evime dönmem lazım."

"Evine mi?" Peter burnunu buruşturdu. "Yani, *insan* dünyasına mı demek istiyorsun?"

"Annemin bana ihtiyacı var."

"Sen sadece ev hasreti çekiyorsun. Bu normaldir. Bak, burada alışmanın uzun sürdüğü pek çok şey var. Ama..."

"Hayır, mesele o değil. Anneme dönmem gerekiyor. *Mecburum!* Başı dertte. Evde onunla birlikte yaşayan çok kötü birkaç adam var. Sana onlardan bahsetmiştim – Marko'yu hatırladın mı?"

"O uyuşturucu kaçakçısı mı? Hatırlıyorum. Bunun annenin suçu olduğunu söylemiştin."

"Önemli değil. Sorun onun başının dertte olması. Ve eğer ben oraya dönmezsem... ona bir kötülük yapacaklar. Belki yapmışlardır bile."

Peter onun sesindeki gerginliği duyabiliyor, gözlerindeki endişeyi ve yumruklarını sıkıp açtığını görebiliyordu.

"Anneme bir şey olursa, ne yapacağımı bilmiyorum. Mutlaka dönmem lazım. Tamam mı? Tamam mı?"

Uçurumun kenarında, diye düşündü Peter, *dikkat etmem gerek. Galiba Sekeu haklı. Galiba iş işten geçmeden bu oğlanı öldürmeliyiz.* "Tamam, Nick," dedi Peter. "Bir şeyler yaparız."

Nick'in yüzü büyük bir rahatlamayla aydınlandı. "Gerçekten mi? Çok iyi. Çok iyi. Ne zaman gidebiliriz?"

"Yarın değil, öbür gün."

Nick gözlerini kısıp ona baktı.

"Ama önce bana bir iyilik yapman gerekiyor," dedi Peter. "Sen bana yardım et, sonra ben sana. Uyar mı?"

"Benden dövüşmemi istiyorsun."

"Hayır, dövüşmek zorunda değilsin. Bunu asla bir Yeni Kandan istemem. Ama senin orada olmanı, başka şekillerde yardım etmeni istiyorum."

Nick ona bakakaldı. "Bu da senin oyunlarından biri mi? Dolaplarından biri mi?"

Peter gücenmiş numarası yaptı. "Nick, elbette öyle değil."

"Yemin etmeni istiyorum. Senin istediğini yaparsam, beni Mist'ten geçirip, dönmemi sağlayacağına Leydi'nin hayatı üzerine yemin et."

"Yemin ederim," dedi Peter; ama ikisinden birinin insan dünyasını bir daha görme ihtimalinin çok az olduğunu biliyordu. "Bundan daha iyisini de yaparım. Yemin ederim, seninle evine gidip Marko'yu halletmene yardım edeceğim."

Nick aldatıldığını gösteren bir ipucu var mı, diye Peter'ın yüzüne baktı. Peter da artık bu çocuğun yüzündeki kararlılığı ve azmi, onun Mist'ten geçirip, buraya getirmesine yol açan nitelikleri görüyordu. *Bu oğlanın içinde derin bir kuvvet var*, diye düşündü Peter. *O karanlığı yenebilecek biri varsa, o da bu çocuktur.*

"Bunu yapar mısın?" diye sordu Nick. "Benimle döner misin?"

"Ama sadece onların gırtlağını kesenin ben olacağıma söz verirsen," dedi Peter.

Nick'in yüzüne çirkin bir gülümseme yerleşti.

Peter avucuna tükürüp elini Nick'e uzattı. "Anlaştık mı?"

Nick de kendi avucuna tükürüp o eli sıktı. "Anlaştık."

Nick, Danny, Cricket ve Leroy salonda Peter'ın etrafında toplanmışlardı. Peter kısa kılıcını elinde çevirip duruyordu. "Leşyiyicilerin sert gövdeleri vardır," dedi. "Sihir onları bükmüştür. Bozmuştur. Onları birer canavar... iblis haline getirmiştir. Derileri kalın, pullu hayvan derilerine dönüşmüştür ve bunu kesmek veya bir şey saplamak zordur. Hayati organları gövdeleri içinde ufaldığı için bunları bulmak zordur." Karnını tuttu. "Karınlarına kılıç saplandığı halde yıkılmadıklarını gördüm. Çok da kuvvetlidirler. Sizi yakalayacak olurlarsa, paramparça ederler. Ne korkunç, değil mi? Korkmayın. Çünkü dövüşmek hızlı hareket ve zekâ gerektirir ki, bu ikisi de onlarda bulunmaz. Daha hızlı hare-

ket eden savaşçı, onları mutlaka alt eder. Bu nedenle, yapmanız gereken tek şey doğru taktikleri öğrenmek ve dikkatli olmaktır. Başlayalım mı?"

Çocuklar tereddüt içinde birbirlerine baktılar.

"Güzel," dedi Peter. "O halde sıraya geçin."

Leroy, Nick, Cricket ve Danny sıraya geçtiler.

"Sizden yarın dövüşmenizi istemiyoruz. Bize başka şekillerde yardım etmenizi istiyoruz."

Birkaç rahatlama nidası duyuldu.

"Ama savaşta ne olacağı bilinmez. Bu nedenle, zor bir duruma düşmeniz ihtimaline karşı size birkaç temel hareket öğreteceğiz."

Sekeu ve Kızılkemik her birinin eline bir kısa kılıç verdi.

"Geçmişte," dedi Peter, "Yeni Kanlara asla kılıç verilmezdi. Ama acil durumlar acil önlemler gerektiriyor. Kılıç ve mızrak daima bizim silah seçimimiz olmuştur. Avalon ağaçları çok yumuşak ve etli olduğu için ok yapılamaz. Güçlü yanımız olan hızımıza ve kurnazlığımıza en uygun silahlar kısa kılıçlar ve hafif mızraklardır. Kurnazlıktan kastım, oyunu kendi kurallarımızla oynamaktır. Onların uzun boylarını onlara karşı kullanırız. Alttan hızla girip, çıkarız. Onlarla kapışmayız. Onları öldürmeye çalışmayız. Amacımız onları sakatlamaktır. Onların en zayıf noktalarını hedef alırız." Peter kendi kollarını ve bacaklarını işaret etti. "Onların bacakları ve kolları, özellikle de ayak bilekleriyle dizkapakları. Ayak bilekleri ince ve yere yakın olduğu için koruması zordur. Bu," Peter ayağının arkasındaki uzun tendonu gösterdi, "Aşil tendonunuzdur. Bu tendonunuz kesilirse, yürüyemezsiniz. Onları yürüyemez hale getirirsek işleri biter."

Peter saman mankenleri işaret etti. "Size gösterecek çok şeyimiz var. Bir saman adam bulun, hemen başlayalım."

Sekeu Nick'le, Peter Danny'yle, Kızılkemik de Cricket'la eşleşti.

Nick kısa kılıcını havaya kaldırıp birkaç kez sallayarak elini alıştırdı. Bıçak kısmı ağırdı ama dengeliydi.

"Pekâlâ," dedi Sekeu ve saman mankeni Nick'e doğru itti.

Nick kendini hazırladı. Sekeu'nun ona öğrettiği doğru ayak hareketlerini aklında tutarak öne, arkaya sıçradı, darbelerini

ayarladı. Sopayla yaptığı idmanlardaki aynı prensipler kılıç için de geçerliydi. Pozisyonunu kaybetmeden kılıcı mankene birkaç kez saplayabildi.

Sekeu tek kaşını kaldırdı. "Ayak hâkimiyetin çok iyi," dedi. Sekeu'dan övgü almak zordu ve Nick bundan çok hoşlanmıştı. Elinde olmadan gülümsedi. "Ama kılıcın kenarını kullanmaya odaklan. Saplamaya değil. Bir Leşyiyiciye defalarca saplasan bile onu yıkamayabilirsin. Saplamak zorunda kalırsan, dikkat et. Kılıcın onun derisinde sıkışıp kalabilir. Bu nedenle, en iyi yol çabuk ve kuvvetli darbeler indirmektir. Amacın adaleyi kesmek, tendonları koparmak olmalı."

Sekeu günün büyük bir kısmını Nick'le çalışarak geçirdi. Nick adale kesmeyi, gerçek anlamda dövüşmeyi bir türlü benimseyemiyordu ama kılıç kullanma sanatında ve Sekeu'nun öğrettiği disiplinlerde ustalaşmaya kararlıydı. Yarın sadece kendi hayatını kurtarmak için dövüşmeyecekti; annesine dönebilmek için dövüşecekti. Nick saman mankene daha önce hiç bilmediği bir kuvvet ve hevesle saldırıyordu; bu alanda her şeyi öğrenmeye kararlıydı.

Süratinin, becerisinin ve zamanlamasının, hatta dayanıklılığının bu kadar gelişmiş olmasına kendisi de şaşırıyordu. Uzun yürüyüşlerin ve talimlerin bunda rol oynadığının farkındaydı ama asıl nedeni o yulaf ezmeleriydi. *Danny haklı*, diye düşündü. *O bulamacı bir şişeye koyup geri götürebilsek zengin oluruz.*

Peter çocukların koruyucu yastık ve miğfer takınmaları için mola verdi. Hepsine kumaşa sarılı tahta kılıçlar verildi.

Danny'nin yastıklarını bağlamasını beklerlerken, Nick Şeytanların ikili çalışmalarını seyretti. Hâlâ onların ustalığına şaşırıyordu, fakat artık o süratin altındaki tekniği, yaptıkları hamleleri tanımaktaydı. Hatta bir hamleyi daha önceden tahmin ettiği bile oluyordu.

"Hareket eden bir hedefi vurmak bir şeydir," dedi Peter, "size vurmaya çalışan hareketli bir hedefi vurmak bambaşka bir şeydir. Leroy." Peter yuvarlak kum havuzunun bir kenarını işaret etti. "Oraya git."

Leroy hemen denileni yaptı.

"Danny, buraya." Peter ringin diğer yanını işaret etti.

Danny sanki salonda başka bir Danny varmış gibi bakındı.

"Hadi, Danny, kımılda," dedi Peter el çırparak. "Çabuk. Çabuk."

Danny uflayarak yerine gitti.

Leroy bir Leşyiyici ve senin leşini istiyor," dedi Peter.

Leroy gözlerini Danny'ye dikip, dişlerini çıkararak başını salladı.

Danny omuzlarını düşürüp tavana baktı ve uzun bir inleme sesi çıkardı.

"Neşelen, Danny," dedi Peter gözlerini yuvarlayarak. "Bak, bu iş çok eğlencelidir. Ebeleme oyunu gibi. Kazanmak için yapacağın tek şey, sopayı onun bacağına, koluna veya kafasına vurmak. Eğlenceli değil mi?"

Danny bir kez daha inledi.

"Leroy, unutma," dedi Peter. "Sen bir Leşyiyicisin. Sadece onun hamlesine karşılık vereceksin. Hafif temasla. Birbirimizi yaralamaya çalışmıyoruz. Tamam mı?"

Yüzünde hâlâ sadistçe gülümseme olan Leroy başını salladı.

"*BAŞLA!*" dedi Peter.

"Hakla onu, Danny!" diye bağırdı Cricket. "Hadi, işini bitir!"

Danny ona hırtça bir bakış gönderdikten sonra Leroy'un etrafında dönmeye başladı.

Leroy gardını alıp bekledi.

Danny dönüp duruyordu ve Peter müdahale etmese bütün gün bunu sürdürecekti.

"Danny, onun başını döndürmeye mi çalışıyorsun? Hadi, atak yap," diye bağırdı Peter. "*SALDIR!*"

"Hadi, çocuk," dedi Leroy. "Göster marifetini."

Danny öne atıldı. Leroy kolayca yana çekilip kılıcın kenarıyla Danny'nin omzuna sert bir darbe indirdi.

Danny kılıcını düşürüp, "*OFF*" diye bağırdı. "Lanet olsun, Leroy. Peter hafif temas dedi. Bunun neresini anlayamadın?"

Leroy omuz silkti. "Pardon, canım."

"Hayatın söz konusu, Danny," dedi Peter el çırparak. "Kılıcını al. *HAMLE YAP, HAMLE YAP!*"

Danny kılıcını yerden alıp gözlerini kapadı ve deli gibi rastgele sallamaya başladı. Leroy onun kılıcını düşürüp yanından geçerken kıçına sert bir darbe indirdi. Danny tepetaklak yere düştü.

Nick, Peter ve Sekeu'nun ümitsiz bir şekilde birbirlerine bakışlarını gördü. Kızılkemik ellerini yüzüne götürmüş, başını iki yana sallıyordu. Leroy gülmekten kırılacak gibiydi.

Danny'nin suratı kıpkırmızı kesilmişti. Kum zemine bir yumruk atıp kılıcını aldı ve ayağa kalktı.

"Danny, eğitimini hatırla," dedi Peter. "Bir Leşyiyiciye saldıramazsın. Onun zayıf noktalarını bulman, kurnazlık yapman gerekiyor."

Danny'nin gözleri büyüdü, ağzı açıldı ve Leroy'un arkasındaki bir şeyi işaret etti. "Hey, bu da nedir böyle?"

Bu defa Peter elleriyle yüzünü kapadı.

Leroy dudak büktü. "Kurnazlığın bu muydu, koca göt?"

Danny gardını düşürdü, tükenmiş görünüyordu; arkasını dönmeye başlarken, aniden bir köstebeğin kurnazlığı ve zarafetiyle geri dönüp kılıcını Leroy'un ayak bileğine savurdu. Iskalamıştı; Leroy onun miğferine sert bir darbe indirdi.

Danny ağlamaklı bir ses çıkarıp kılıcını indirdi ve başını ellerinin arasına aldı. Yüzü buruşmuştu; Nick onun ağlamamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Hadi ama bebek olma," dedi Leroy. "Sadece dokundum, o kadar."

Danny, "*SIKTİR GİT!*" diye bağırıp kılıcını Leroy'a fırlattı. Bu atış da isabetsiz kaldı; Leroy yine gülmeye başladı.

Peter, Leroy'a öfkeyle baktı.

"Ne?" dedi Leroy omuzlarını sallayarak. "Ben bir Leşyiyiciyim."

"Sen hıyarın tekisin," dedi Cricket.

Peter, Danny'yi yerden kaldırıp kolunu omzuna attı. "Ne dersin, sıranı başka birine verelim mi?"

Danny kafasındaki miğferi yere attıktan sonra gidip Cricket'ın yanına oturdu.

"Nick," diye seslendi Peter. "Denemeye hazır mısın?"

Hayır. O sapıkla ringde olmak isteyebileceğim en son şey. Nick uzun bir soluk verdikten sonra miğferini bağlayıp ayağa kalktı.

Nick, Leroy'la göz göze geldi. Leroy başını yana eğip dudaklarını büzerek sırıttı. Nick bu sırıtmanın altında başka bir şey gördü; tehlikeli bir şey. *Beni haklamaya çalışacak*, dedi içinden.

"Peki, Nick," dedi Peter. "Onu damgala. Kol, bacak veya kafa. Anladın mı?"

Nick başını salladı.

"Leroy," dedi Peter sertçe. "Senin temasların hafif olacak. Anladın mı?"

Leroy sırıtarak karşılık verdi.

Nick ayak parmaklarının ucuna basarak ringin etrafında dönmeye başladı. Sekeu'nun öğrettiği gibi hızlı dürtme hareketleri yaparak Leroy'un savunmasını sınadı. Leroy onun her hamlesine hazırdı.

"*HAKLA ONU, NICK*," diye bağırdı Cricket.

"Evet," dedi Leroy gülerek. "Hakla beni, küçük ibne."

Nick öne atılıp Leroy'un ayak bileğine bir kesme hareketi yaptı. Leroy bu darbeyi o kadar kuvvetli bir şekilde bloke etti ki, Nick'in dengesi bozuldu. Leroy onun üstüne gelip koluna çok sert bir darbe indirerek onu yere devirdi. Kılıçlar yastığa sarılı olduğu halde, Nick'in canı çok yandı.

"Kalk, Nick," dedi Peter. "Hemen ayağa kalk. *DERHAL*!"

Nick ayağa kalktı. Artık Leroy'un onun canını yakmak niyetinde olduğu ve bunu yapacağı belliydi. Nick'in içini eski korkuları ve özgüvensizliği kapladı. *Hayır*, dedi içinden. *Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Barghest'in karşısına çıkan bendim. Eğer bir barghesti öldürebiliyorsam, bu dallamayı da haklayabilirim. Yeter ki, odaklanayım. Dikkatim dağılmasın.*

Nick onun gözlerine baktı. Leroy bu gözlerde farklı bir şey görmüş olmalıydı çünkü artık sırıtmıyordu.

"Hadi," dedi Peter. "Çok sert girmeden, bu işi eğlenerek yapın."

"Hadi, Nicky!" diye bağırdı Cricket. "Hakla onu!"

Leroy daha dengeli durmak için ayaklarını iyice yana açtı. Nick onun kılıcı ne kadar sıkı tuttuğunu görüyordu; Leroy bu defa ona adamakıllı sert vuracaktı.

Tamam, dedi içinden Nick. *Benden kuvvetli. Kuvvet kullanarak onu asla yenemem.* Sekeu ona basit bir manevra öğretmiş, bunun saldırgan bir rakibe karşı çok etkili olduğunu söylemişti. Ama bu manevrayı bir saman mankene karşı uygulamakla, kemiklerini kırmaya niyetli bir dallamaya karşı uygulamak çok farklı şeyler-

di. *Eğer tutturamazsam, beni mıhlayacak*, diye düşündü. Sekeu ya baktı. Sekeu onun aklından geçenleri okumuş gibi, gülümseyip başını salladı.

Nick gözlerini ve vücut dilini kullanarak alttan bir hamle yapacağı izlenimini verdi. Leroy onun ayak bileklerine baktığını gördü. Sonra Nick kılıcıyla alttan bir vuruş yapacakmış gibi bir feyk attı. Leroy bunu yuttu. Nick'in bu hamleyi yapacağını sezerek bütün kuvvetiyle sahte hamleyi bloke etmeye çalıştı. Bunu yaptığı anda Nick kendini bile şaşırtan bir süratle geri çekildi. Leroy hayretler içinde kalarak dengesini kaybetti. Nick o anda vuruşunu yaptı. Kılıcı Leroy'un miğferinin arkasına o kadar sert çarptı ki, sesi salonda yankılandı. Leroy yüzüstü yere kapaklandı

Uzun bir an herkes ses çıkarmadan bu sahneyi seyretti.

Peter birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Vay be," dedi.

"*YAŞASIN!*" diye bağırdı Danny. "Onu öldürdün!"

Hayır, dedi içinden Nick. *Nerede o şans.*

Leroy yüzü kızarmış ve kumla kaplı bir halde doğrulup yere tükürdü. Fena halde afallamıştı ama Nick kadar değil. Nick hayretler içindeydi; sadece Leroy'u alt ettiği için değil –ne de olsa o herif iri kıyım bir salaktı– daha ziyade bir kez daha içindeki korkuyu bastırıp yapması gereken şeye odaklanabildiği içindi.

Peter kendini toparladı. "Arkadaşlar, bunu gördünüz mü? Sözünü ettiğim şey işte buydu. Süratinizi ve kurnazlığınızı kullanmalısınız. Onları sizin istediğiniz şekilde dövüşmeye zorlamalısınız."

Kızılkemik, Leroy'un kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

Leroy ondan sıyrıldı. "Tabii ki, iyiyim," dedi tersçe. "O küçük sıpanın vuruşu çok hafif geldi. Şansı vardı. Önemli değil."

Nick bunun pekâlâ önemli olduğunu düşünüyordu ve Leroy'un yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, adamakıllı önemliydi.

Peter el çırptı. "Şimdilik bu kadar yeter. Yemek zamanı."

Şeytanlar Leroy ve Yeni Kanları geride bırakıp sofraya yöneldiler. Leroy kol yastıklarını ve miğferini çıkardı. Yeni Kanların yanına gidip yerdeki talim gereçlerini işaret etti. "Bunları hemen toplayın," diye hırladı. Sonra yüzünü Nick'e yaklaştırıp öfkeyle onun gözlerine baktı. Nick gözlerini kaçırmadı. Leroy'un dudak-

ları hafifçe büküldü. Miğferini Nick'in göğsüne dayadı. "Bunu kaldır," dedikten sonra gitti.

Filmlerde veya TV dizilerinde iş burada biterdi. Zorba ona saygı duymaya başlar, sonunda dost olmasalar bile artık onu rahat bırakırdı. Ama Nick gerçek hayatta böyle şeylerin olmadığını biliyordu. Gerçek hayatta böyle talihli bir an olabilirdi ama Leroy gibileri asla unutmazlar, asla affetmezlerdi ve bir yerde, bir şekilde mutlaka öçlerini alırlardı.

Ertesi sabah Nick, Leroy'dan mümkün olduğunca uzak bir yerde oturup Şeytanların baskın için hazırlık yapışlarını seyretti. O rüyaları yine görmüştü, daha öncekiler kadar, hatta daha da kötüydü. Siyah pullar ve pençeler var mı, diye kollarını inceledi. Rüyalarında her şey çok gerçekti; çığlıklar, kanlar ve katliam. Nick yüzünü elleri arasına aldı. *Bir canavara dönüşmek istemiyorum.*

Cricket elinde kahvaltısıyla gelip, karşısına oturdu.

"Nasıl gidiyor, Nicky?" diye sordu Cricket; endişeli görünüyordu.

"Daha zinde olduğumu hatırlamıyorum," diye geveledi Nick.

Danny bir elinde kâsesi, diğeriyle gözünü ovuşturarak yanlarına geldi. "Plan nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Cricket. "Kimse söylemedi."

"Baya erken kalkmışız," diye homurdandı Danny. "Dışarısı hâlâ karanlık."

Şeytanlar silahlarını donanırlarken, savaş boyalarını sürerlerken ve savaş giysilerini giyerlerken salonu alçak sesli bir uğultu kapladı. Silahların ve teçhizatın seçimi Nick'in dikkatini çekti. Geleneksel ortaçağ stillerinin yanı sıra bir Alman imparatoru miğferi, bir tankçı miğferi, eski stil bir deri ragbici kaskı, pilot gözlükleri, en az iki tane samuray kılıcı, bir İç Savaş süvari kılıcı, bir yaba ve birkaç çift pirinç muşta. Çoğu sivri uçlu botları dikili, tek parça deri kıyafet giymişti ama birkaçında Nick'in dünyasından motosikletçi tarzı deri ceketler de vardı. Bunlar Nick'e psikopat punk çetelerini hatırlattı.

Sekeu yanlarına geldi. Savaş boyaları içinde tam anlamıyla bir Kızılderili savaşçıya benzemişti. "Gelin," dedi.

Yeni Kanlar onun ardından heyecanlı bir şekilde Şeytanların giyindikleri yere gittiler

Peter'ın sırtında kayışla tutturulmuş iki kısa kılıç vardı; kayışlar göğsüne çapraz bağlanmıştı. Siyah savaş boyası sürdüğü yüzünde altın renkli gözleri parlıyordu. Kılıçlarını çıkarıp birbirine çarpınca, bütün Şeytanlar onun iki yanında sıra oldular. Peter dahil, yirmi üç savaşçı vardı.

Peter parlayan altın gözleriyle Nick, Danny ve Cricket'a baktı. "Bugün Şeytanlar savaşa girecek. Amacımız Whisperwood ormanının yanmasına engel olmak. Kan dökülecek evet, bu büyük günde fazlasıyla kan dökülecek." Hin hin güldü. "Ama ölmekte olan düşmanlarının çığlıklarını duymayan biri hiç yaşamış sayılmaz. Aranızdan hanginiz Leşyiyicilere çığlık attıracak?"

Yeni Kanlar hızla birbirlerine baktılar.

"Bugün bizim safımızda savaşacak herkes bu kapıdan çıktığı anda Şeytan olacaktır. Çünkü böylesine cesaret isteyen bir eylem karşılığı hak eder. Kazanmamız gereken bir dünya var. Ebedi gençlik ve periler aleminin bütün ihtişamı bizim zaferimizi bekliyor. Kalplerinize bakıp bu cesareti bulun. Şimdi, kim bu büyük macerayı bizimle paylaşacak. Kim Avalon'un bir Lordu olacak?"

İşte buydu; Nick tahmin etmişti. Dönüşü olmayan nokta. Artık her şey fazlasıyla gerçek olmuştu ve Nick aniden tereddüde düştü. Bir ölüm yürüyüşüne mi çıkıyorlardı? Bu kaçık oğlana güvenecek cesareti var mıydı? En son Peter'ın ardından gittiğinde Mist içinde ölüm kalım savaşı vermişti. Bugünün daha iyi olabileceğine inanıyor muydu?

Nick yan gözle Danny ve Cricket'a baktı. Onlar da kendisi kadar korkmuş görünüyorlardı. Bu bir oyun değildi, bu defa değildi. Adam öldürmeye gidiyorlardı. Onlara ister Leşyiyici, ister başka bir isim versinler, sonuçta hepsi *insandı*. Havadaki vahameti hisseden Nick bu çocuklardan bazılarının, belki de çoğunun dönemeyeceklerini düşündü. Acaba kendi başıma evime dönmeye çalışsam, hayatta kalma ihtimalim daha mı yüksek olur, diye geçirdi aklından.

Yeni Kanlardan hiçbiri öne çıkmadı. Gözleri yere çevrilmiş, ayaklarına bakıyorlardı.

Peter'ın yanında duran Leroy çenesini kaldırdı. *Çok sert delikanlı pozu*, diye düşündü Nick. Leroy tam tekmil Şeytan teçhizatıyla donanmıştı; elinde kılıcıyla çok gururlu görünüyordu.

Cricket yan gözle Nick'e bakınca göz göze geldiler. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Nick.

Cricket yüzünü ekşiterek, mecbur olduğunu söyledi. "Artık bu benim ailem," dedikten sonra Peter'ın yanına gitti. Peter ona sarıldı, bütün Şeytanlar onu alkışladı.

Sıra Nick ve Danny'deydi. Danny'nin kaşları kırışmış, dudağını ısırıyordu. Nick'e baktı. "Peter bizim dövüşmemizin gerekmeyeceğini söyledi."

"Buna inanıyor musun?"

Danny omuzlarını sallayıp ilk kez en yüksek tramplenden suya atlayacakmış gibi, derin bir nefes aldı. Sonra da Cricket'ın ardından gitti.

Artık herkes Nick'e bakıyordu. Salonun sessizliği Nick'in omuzlarına çökmüştü. Leroy'un sırıtışını gördü. O sırıtma Nick'in bir mankafa ve ödlek olduğunu ifade ediyordu. Ama artık bu Nick'in umurunda değildi. Önemli olan tek şey annesiydi. Annesinin evde tek başına oluşu aklına gelince başka seçeneğinin olmadığına karar verdi. Leroy'la göz göze geldikten sonra öne çıktı. Bunu yaptığı anda Leroy'un sırıtışı kayboldu; dahası, Leroy sanki bir böcek yutmuş gibi görünüyordu.

Bir tezahürat çınladı. Peter öne yürüyüp Nick'e sarıldı. Sonra herkes onun sırtını sıvazlamaya, başını okşamaya başladı. Ve bu sevgi gösterisi içinde Nick korkmayı, öfkelenmeyi unuttu ve gülümsemekte olduğunu fark etti. *Aklımı kaçırdım*, dedi içinden. *Kesinlikle aklımı kaçırmış olmalıyım.* Ama doğrusu, bu çok hoş bir şeydi.

"Yeni Kanımız için üç kere!" diye bağırdı Peter.

Hepsi birden üç kere Nick'in adını haykırdı.

Şeytanların mesafeli davranışları buhar olmuştu. Bütün klan hızla Yeni Kanları savaş gereçleriyle donatırken, Nick gerçek bir kardeşliğin sıcaklığını hissetti. Onların botlarını bağlarken ve zırhlarını takarlarken en sert Şeytanlar bile gülüyorlardı.

Cricket'ın yüzünü koyu yeşil şeritlerle boyadılar; Cricket du-

daklarını büzdüğü zaman son derece tehlikeli ve habis görünüyordu.

Danny'nin şanssızlığına, onun savaş boyasını Kızılkemik sürmüştü. "O artık bir savaş kedisi," dedi Kızılkemik. Ama bütün o siyah burun ve bıyıklara rağmen Danny kediden çok bir savaş pandasını andırmıştı. Kimse gülmeden ona bakamıyordu. Danny surat asmaya başlayınca daha da kötü oldu; artık asık suratlı bir panda olmuştu.

Danny'ye yapılanları gördükten sonra Nick kendini emniyete alıp aynaya gitti. İlk başta bunun bir hile olduğunu düşündü çünkü aynadaki oğlan kendisi değildi. Karşısında yüzünün iki tarafını siyah boyaların kapladığı vahşi bir oğlan vardı. Bu vahşi oğlan çok sert görünüyordu ama Nick onun altın gibi parlayan delici, lanetli gözlerini çok kaygı verici buldu. Bu gerçekten kendisi miydi? Komik ayakkabıları olan o asosyal oğlana ne yapmışlardı? Nick bu durumda ne hissedeceğine karar veremedi.

Peter yanına geldi. "Nick, bu senin." Ona kısa bir kılıç verdi.

Nick kılıcı deri kılıfından çıkardı. Bıçak kısmı ince, zarif ve pürüzsüzdü ama biraz dikkatli bakınca metalin üstüne kazınmış runik harfleri gördü. Bu zarif motifler ışık altında elmas gibi parlıyordu. Kenarı o kadar keskindi ki, dokunur dokunmaz başparmağını kesti. "Ah," dedi Nick.

Peter güldü. "Gerçek cin bıçağıdır. Çok uzun zamanlar öncesinin şanlı günlerinden. O kadar kuvvetli ve keskindir ki, çeliği bile kesebilir. Bunlar çok ender bulunur, Nick. Ve tabii, bir de ismi var – çünkü o salak cinler her şeye bir isim verirler. Bu kılıcın adı Maldiriel. Sende kalmasını istiyorum."

Nick ona baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Peter neden bunu ona vermişti? Diğer Yeni Kanlara böyle hediyeler vermiş değildi "Mul-deral mi?"

"Hayır, Maldiriel," diye düzeltti Peter.

"Maldiriel mi?" dedi Kızılkemik ve güldü. "Bu kız kılıcıdır."

Peter kaş çatıp ona ters bir bakış attı.

"Kız kılıcı mı?" diye sordu Nick.

"Hayır," diye araya girdi Tanngnost. "Kız kılıcı değildir. Ama kılıcın kendisi dişidir."

"Kılıcımın cinsiyeti mi var?"

"Ya bu cinleri anlamakla alakalı," dedi Kızılkemik. "Hepsi komple kaçık."

Nick kılıcın zarif çizgilerine bir daha baktı. Gerçekten de dişi görünüyordu. "Eh, kız kılıcı veya değil ama ben bunu sevdim," dedi. "Teşekkür ederim."

Peter gülümsedi. "Lafı mı olur," dedikten sonra kayışını bağlamasına yardım etmek için Danny'nin yanına gitti.

Nick kılıcı havaya kaldırıp bir kez daha aynanın karşısına geçti. Bu defa gördüğü şeyi beğendiğine karar verdi; hem de çok beğenmişti. O an gevşedi, karanlık düşüncelerini ve korkularını bir yana atıp bu deri Şeytan kıyafeti içinde ne kadar havalı göründüğünü düşündü. Elbiseye dikili botları, belindeki kuşağı, dağınık saçları, yüzünü kaplayan savaş boyası ve Maldiriel adındaki cin kılıcı... Çok havalıydı harbiden.

Peter, "Gidelim," diye seslenince Şeytanlar kapıdan çıkmaya başladılar.

Nick bir kez daha aynaya baktı; hâlâ görmekte olduğu şeye inanamıyordu. Mavi tavşanayağına dokunup diğerlerinin peşinden gitti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Leşyiyiciler

On Altıncı Bölüm

Alev

Hepsi kendi düşüncelerine dalmış halde patika boyunca yürüdüler; havada savaşmaya giderken korkularıyla barışan savaşçıların ezeli sessizliği vardı.

Nick yanında yürüyen Kızılkemik'e baktı. Kızılkemik ona göz kırptı ve gülümsedi. Nick onun arkasına, Şeytanlara baktı; hepsi ona dostça, yoldaş gibi gülümseyerek karşılık verdi. Nick hayatında hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ve itiraf etmek istemese de, bir Şeytan olmaktan büyük haz duyuyordu. Acaba insanların takım sporlarını sevmelerinin nedeni bu muydu? Birleşip, tek bir sembol altında toplanarak ortak bir hasma karşı mücadele etmek...

Gri ve solmakta olan ağaçların arasından geçerken ormanın görünüşü değişiyordu. Ayaklarının altındaki zemin kül rengini almış, yumuşamıştı. Sis yoğunlaşmış, yere kadar inmişti. Ağaçlar ufalmış, solmuş gibi görünüyordu; kendi ağırlıkları altında bükülmüşler, dalları boğulmakta olan birinin kolları gibi havayı tırmalıyordu.

Bir saatlik yürüyüşten sonra Nick'in burnuna keskin bir yanık kokusu geldi. *Duman, yangın,* diye düşündü. *Leşyiyiciler çok uzakta olamazlar.* Ve birden her şey çok gerçek olmuştu. Saman mankenlere vurup canavarlarla dövüşür gibi yapmak bir şeydi, o canavarların –Kızılkemik ve Sekeu'nun bile çekindiği canavarların– sadece gerçek değil, çok yakında bir yerde olduklarını bilmek başka bir şeydi.

Peter bir işaretle Şeytanları yanına çağırınca hepsi onun etrafında toplandılar. Parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı. "Çok sessiz olmalıyız. Benim el işaretlerimi izleyin. Yakınımda bulunun."

Nick'in nabzı hızlandı ve solumasını yavaşlatmak için kendini zorladı. *Ne kadar yakındalar?* diye düşündü. Gözleri fıldır fıldır etrafı tarıyor, sisin içini görmeye çalışıyordu; her çürümüş çalılık, her ağaç çotuğu canavara benzer olmuştu. Nick kılıcının kabzasını sımsıkı tuttu ve bir kez daha elinde kılıçla bir düşman karşısına çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşündü; bunu öğrenmemek için dua etti.

Peter elini kaldırınca herkes durdu. Onu izlemeleri için işaret vermeden önce önden gidip araziyi inceledi. Sessizce bitkilerden oluşan bir filenin içinden geçip bir vadiye inen dik bir bayıra geldiler. Peter işaretle onlara eğilmelerini bildirdi.

Nick alçakta dalgalanan bulutların arasından yanmış ve tahrip olmuş alanı gördü. Kanı dondu, tam altlarında *Leşyiyiciler* vardı. Bulunduğu yerden bakınca yanan ağaçların yanında karınca kadar görünüyorlardı. Onların siyah dumanların içine giriş çıkışlarını seyrederken Nick'in ağzı kurudu.

Dönüp Peter'a baktı. Peter ciddi bir yüzle aşağıdaki hareketleri izlemekteydi. *Peter'ın yüzünde bu kadar ciddi bir ifade görmek çok tuhaf*, dedi içinden Nick. O yüzde oğlan çocuklarına özgü hınzırlıktan eser yoktu. Vahşi, korkutucu ve *ölümcül* bir yüzdü.

Peter derin bir nefes aldı. *Çok fazlalar.* Bu kadar çok Leşyiyici görebileceğini hesaba katmamıştı. En az altmış, yetmiş kadardı. Daha çoğu da olacaktı ve aralarında bir yerde Kaptan bulunacaktı. Doğrudan bir saldırı şanlı bir ölüm demekti ama Peter ölmenin bir yolunu aramıyordu. Sadece onları Whisperwood ormanından defetmek ve Avalon'u kurtarmak istiyordu. İçini saran ümitsizliği gizlemeye çalıştı. Şeytanların önünde güvenini kaybederse, her şey biterdi. Tanngnost'un birleşik bir saldırı için bütün klanları bir araya getirmek amacıyla neden bu kadar uğraştığını şimdi anlıyordu. Ve düşünmek bile midesini bulandırsa da, elinde Caliburn'le Ulfger olsaydı, Kaptanı ve bütün Leşyiyicileri bugün bile Mist'e sürebilirlerdi.

Peter dişlerini gıcırdattığını fark edince, derin bir nefes alıp bunu ağır ağır verdi. Artık belkilerin, keşkelerin sırası değildi;

odaklanması gerekiyordu. Öyle ya da böyle, bu canavarları durdurmak zorundaydılar.

Orada fıçılar var. Onların iki fıçı ve ağaçların arasından gelip gidişlerini seyretti. Biraz daha uzanıp gözlerini kıstı. *Demek ki, gaz yağları var.* Başını salladı. *O halde belki başka bir yol bulabilirim.*

Peter adamlarına geri gitmelerini işaret etti. Küçük bir koyakta toplandılar. Peter dizleri üstüne çökünce, diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

"O fıçıları ele geçireceğiz," dedi Peter alçak sesle. "Whisperwood Avalon standartlarına göre bile tipik bir orman değildir. Ağaçların çoğu kendi ruhları olan yaşayan varlıklardır. Onlar görürler, işitirler, hatta birbirleriyle fısıldaşırlar." *Ve çok uzun zaman önce, Leşyiyiciler gelmeden evvel birbirlerine şarkı söylerlerdi; hiçbir şarkı onlarınki kadar güzel değildi.* "O ağaçların kalın kabukları altında et ve kan vardır. O ağaçlar sadece ateş tutuşturarak yakılamazlar. Leşyiyiciler onların üstüne gaz yağı döküp tutuşturuyorlar ve onları *diri diri* yakıyorlar.

"Onca yıl geçtikten sonra ellerinde fazla gaz yağı kalmış olamaz. Herhalde son damlalarını kullandıkları için çaresizlik içinde olmalılar. Eğer o fıçıları devirip, içindekini yere boşaltabilirsek, Whisperwood ormanının yanmasına son verebiliriz.

"O kadar çok Leşyiyiciyle dalaşmak için yeterli sayıda Şeytanımız yok, bu yüzden yapacağımız şey şu olacak. Ana kuvvetlerimizle onları fıçılardan uzağa çekecek, daha küçük bir birlik gönderip fıçıları devireceğiz.

"O kaptan bizim hilelerimizi bilir. Onu kolay aldatamayız. Gerçek bir saldırı yapmazsak, kaptan üstümüze gelmez. Ormanda avantajlı olduğumuzu biliyor ve peşimizden ormana girmek istemeyecektir. Bu nedenle, savaşı tarlaların kenarlarında yapmamız gerekecek. Leşyiyicileri üstünüze çekmeye çalışın. Vurun, kaçın, vurun, kaçın, kesinlikle kapışmaya girmeyin. Bu şekilde ne onlar ne de biz birbirimize bir hasar verebileceğiz; zaten benim istediğim de bu. Unutmayın, önemli olan tek şey, küçük birliğimizin geride bıraktıkları nöbetçileri atlatıp o fıçıları devirmelerine yetecek kadar onları üstümüze çekmek.

"Sekeu, sen o küçük birliğin başındasın. Kızılkemik, Abraham, Leroy ve Nick, sizler de Sekeu'yla gideceksiniz."

Leroy ve Nick'in yüzlerindeki endişeli ifade Peter'ın dikkatini çekti. Onların gözlerine bakarak, güvenle gülümsedi. *Onlara güvendiğimi bilmeleri lazım, yoksa kendilerine güvenmezler.* Ama içindeki karanlık ses bunun çok tehlikeli olduğunu ve hiç değilse birinin sağ döneceği ümidiyle bu ikisini fıçılara gönderdiğini söylüyordu. Aslında ikisinin de döneceğinden pek ümitli değildi. "Mecbur kalmadıkça yakın dövüşe girmeyeceksiniz. Sizin yapacağınız şey, o fıçılara odaklanmak. Sekeu, Abraham ve Kızılkemik nöbetçileri haklarlar. Nick, Leroy bu operasyonun en kritik görevini ikinize veriyorum. Bunu yapabileceğinize inanmasam, bu görevi size vermezdim. Bunu yapacak mısınız?"

Nick de Leroy da hâlâ tereddüt içindeydi ama ikisi de evet, anlamında başlarını salladılar.

"Güzel. Sekeu, ekibini al ve açık alanın doğu yanından dolanın. Bizim saldırdığımızı işitene kadar bekleyin. Biz doğu tarafından gireceğiz. Taktiği biliyorsunuz: Olabildiğince hızlı bir şekilde girip çıkın.

"Danny, Cricket, sizler benimle geliyorsunuz." Cricket gergindi ama Danny taş kesmişti. Peter onun ellerinin titrediğini ve her an ağlayabileceğini gördü. *Danny hazır değil. Acaba onu geride mi bıraksam,* diye düşündü. *Hayır, artık risk alma zamanı.*

Her ikisi de razı oldular ama Danny hâlâ taş kesmiş haldeydi.

"Unutmayın, hedefimiz onları fıçılardan uzaklaştırmak. Fıçılar devrilir devrilmez, hemen ormana kaçacağız. Eğer gruptan biri ayrı düşerse, buluşma yerimiz burası olacak. Bu kızıl kayaları vadideki herhangi bir yerden görebilirsiniz."

Peter ayağa kalktı, yüzünde hin bir gülümseme gezindi. "Oyun zamanı geldi."

Şeytanlar da gülümsemeye karşılık verdiler. "Oyun zamanı geldi."

Peter, Sekeu ve ekibinin böğürtlen çalıları arasından sızıp sisin içinde gözden kayboluşlarını seyrettikten sonra kendi ekibini batı yamacından indirip yanan tarlalara doğru yönlendirdi. Islak kayalar, çamuru ve dikenli bitkileri aşmaları yavaş ve tehlikeli oluyordu.

Vadinin dibinde, tam arazi düzleşmeye başladığında, uzaktan iş başındaki Leşyiyicilerin seslerini işitti. Tam ilerlemek için en doğru

yolun hangisi olduğunu düşünürken bir ses duydu; yan taraftan gelen bir çıtırtı. Peter'ın işareti üzerine Şeytanlar hemen çömeldiler.

Bir çıtırtı daha; bu defa önlerinden bir yerden geliyordu. Peter bu sesi art arda işitti. Önündeki griliği taradı, bir hareket görmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Birisinin onlara doğru gelmekte olduğuna emindi; bir öncü veya küçük bir birlik olabilirdi. *Olamaz*, dedi içinden. *Şimdi sırası değil.* Sekeu pozisyon almadan önce yakalanırlarsa, her şey biterdi. Tek çare, hileleri ortaya çıkmadan gelen düşmanları çabucak halletmek olabilirdi. Peter elini kılıcına götürürken aniden ensesindeki buz gibi çeliği hissetti.

"Burada ne oluyor?" diye fısıldadı bir ses.

Peter yavaşça arkasına dönerken celladının gözleriyle karşılaşacağını tahmin ediyordu. Oysa arkasında, bir mızrak boyu uzaklığında duran kişi yaşlı cin Drael'di. Drael mızrağını kaldırıp gülümsedi. "Bensiz oynamayacaktın, değil mi?"

Peter'ın yüzü hayret ve memnuniyetle aydınlandı. "Drael, geldin! Tanrılar aşkına, demek geldin!" Peter'ın ağzı kulaklarındaydı. Ayağa kalkıp yaşlı cine sarıldı. "Seni tekrar görmek ne güzel!"

Drael dilini şaklatınca dumanlı ağaçların arasından beş cin daha çıkıverdi; hepsinin elinde mızrak vardı. Geleneksel yeşil gömleklerini gri olanlarıyla değiştirmişler, uzun saçları çekik gözlerini örtmeyecek şekilde arkalarından bağlanmıştı.

"Müttefik aramak için Leydi'nin Ormanına girdiğini duyunca, Muhafız Birliğinin en iyi beş elemanını getirdim." Elini cinlere doğru uzattı. "Keşke daha çoğunu ikna edebilseydim. Cinler böyle bir çılgınlık karşısında bile yeminlerinden dönemiyorlar. Korkarım, Muhafızların geri kalanı Ulfger'in peşinden gidip yok olacaklar. Benim sadakatim Leydi'yedir, delirmiş bir Lorda değil. Leydi'nin Ormanında korkup sineceğime, bugün burada savaşçıların arasında ölmeyi yeğlerim. Ne dersin, bugün savaşacak mıyız?"

Peter yaşlı cinin omzunu tuttu. "Sen gerçek bir dostsun."

"Ve sen, dostum, kaçık bir şeytansın."

"O halde, gidelim mi?"

"Evet, Peter. Senin arkandayız."

Peter öne çıkınca Şeytanlar ve cinler tabura geçtiler. Peter gözyaşlarını zor bastırıyordu. Sadece eski bir dostunu gördüğü için değil, kazanma ihtimali bu kadar az olan bir savaşta *onunla* birlikte

dövüşmeye geldikleri içindi; bu bile başlı başına bir zafer sayılırdı. Hâlâ sayıları yetersizdi ama kendi safında altı cin kılıcının olduğunu bilmek çok güzeldi. Dudağını ısırdı. *Bugün kazanmalıyız.*

Feryat sis bulutunu yarıp geçti; ıstırap, keder ve çaresizliğin sesiydi. İnsan sesine o kadar çok benziyordu ki, Nick bunun bir ağaçtan çıktığına inanamadı. Ağaç veya değil, Nick bu feryat sesinden olabildiğince uzağa kaçmak istedi. Ama kaçmadı; bunun yerine dişlerini kenetleyip içgüdülerini yok sayarak Sekeu'nun peşinden çamuru ve böğürtlen dikenlerini aşıp açık alana yürüdü.

Nick ağzında duran bir çamur parçasını silmek için durdu. Arkasına bakınca, her ne kadar Kızılkemik sadece birkaç adım geriden geliyor olsa da, onu zor bela seçebildi. Sekeu onlara tepeden tırnağa yağlı çamur, yapraklar ve ağaç kabuklarıyla kamuflaj yaptırmıştı. Artık araziye tam uyum halindeydiler, kül ve duman içinde görünmez olmuşlardı. Açık alanın etrafından dolanıp doğu yönünde ilerliyorlardı. Yaklaştıkça Nick çalıların arasından sert bağırma sesleri ve hareketler gördü.

Sekeu'nun işareti üzerine Nick yavaş ve düzenli adımlarla ilerledi; Sekeu'nun talimatlarına uyarak dikkat çekebilecek çabuk hareketlerden kaçınıyordu. Abraham ve Leroy Sekeu'nun bir yanında pozisyon aldılar. Bir saniye sonra, Kızılkemik yüzündeki o saçma gülümsemesiyle Nick'in yanına geldi.

Açık alan boyunca kara bulutlar geziniyor, görüşü engelliyordu. Nick dumandan öksürmemek için çabalayıp önünü görmeye çalıştı. Yanmış odun kokuyordu ama başka bir koku daha vardı; mide bulandıracak kadar tatlıydı ve pişmekte olan et gibi kokuyordu.

Bu karanlık içinde emirler yağdıran adamların sesleri duyuldu. Aniden parlak bir alev dumanı aydınlattı ve bunu uzun, dehşet dolu bir çığlık izledi. Nick elleriyle kulaklarını kapadı. *Bir ağaç nasıl böyle feryat edebilir?* Rüzgârın yönü değişerek dumanları ormandan üfürdü ve orada, elli metre ötede duran bir düzine Leşyiyici göründü.

Nick'in kalbi davul solosu yaptı. Bunlar adamdılar, canavar değildiler ama onların aslında insan olduğunu bilmek onları daha da korkunç yapıyordu. İliklerine kadar berbat bir hastalık bulaşmıştı. Derileri pulluydu, buruşmuştu ve bir yangın kurbanınınki gibi

kararmıştı; sanki büyük bir acı içindeymişler gibi, yüzleri çarpıtılmıştı. Sıskaydılar, kaburgaları ve kalçaları büzüşmüş bellerine tezat oluşturacak şekilde dışarı pırtlamıştı. Ama Nick onların halat gibi kaslarını, göğüslerinde, omuzlarında ve kollarındaki damarların titreştiğini görebiliyordu. Kan çanağı gibi gözleri göz çukurlarının dibindeydi, sadece küçük gözbebekleri vardı; burunları bir çizgi halindeydi; dudakları sıyrılmış, beyaz diş etleri ve sarı dişleri görünüyordu.

Nick'in sırtı ürperdi. Bu adamlar derileriyle, gözleriyle kâbuslarında oluştuğu yaratıklara tıpatıp benziyordu. Kendisi de mi bunlardan birine dönüşecekti? Bunu ona sihir mi yapıyordu? *Hayır! Bu canavarlardan biri olmaktansa, Mist'i göze alırım.*

Sekeu onu dürttü ve yüz metre ilerideki büyük bir kazanı işaret etti. Kazanın altında ateş yanıyordu. Bunların yanındaysa kenarlarından ip gibi siyah petrol akan iki fıçı vardı. Nick Leşyiyicilere yakalanmadan nasıl bu kadar yaklaşabildiklerine hayret etti.

Kazanın etrafında nöbet tutan en az on asker vardı; kılıçları, mızrakları ve zırhlarıyla tepeden tırnağa silahlıydılar; başlarındaki metal miğferlerin horozibiği gibi sorguçları yükseliyordu. Düzinelerle daha sert bakışlı adam etrafa yayılmış, her iki yönden ağaç sınırını kontrol ediyordu.

Çıplak ayaklı, paçavra gibi diz boyu pantolon giymiş iki adam ellerinde birer kovayla kazanı kaldırmaya geldi. Kamburu çıkmış bir adam kısa bir kazıkla petrolü karıştırdı. Adamlar yanına gelince büyük bir kepçeyle petrolü kovalara boşalttı. Kovalar dolduktan sonra adamlar bunları alıp ağaç sınırına doğru yürüdüler. Orada hasır süpürgeli adamlar onları bekliyorlardı. Süpürgeleri kovaya daldırıp ağaç gövdelerine sürdüler. Geri çekildiklerinde elinde bir meşale olan başka bir adam geldi.

Nick ne olacağını biliyordu ve görmek istemedi ama başını çeviremiyordu. Meşaleli adam alevi ağaca tuttu. Petrolün tutuşması hemen olmadı ama çok geçmeden mavi bir alev yavaşça ve iştahla bütün ağacı sardı. Gövdesi ve dalları alevler altında yanarken ağaç çığlıklar atıyordu. Birincisini bitirdikten sonra sırayla diğerlerini yaktılar. Artık feryat eden ağaçlardan oluşan bir koro vardı.

Kara dumanlar ve yanmış et kokusu açık alanı kapladı. Nick'in etrafında alçak sesli bir inleme duyuldu. Endişeyle etrafına bakı-

nırken bunun ne olduğunu anladı. Diğer ağaçlar ölmekte olan akrabaları için ağlıyorlardı.

Tanrım, bu kadarı çok fazla. Sekeu onu teselli etmek için kolunu tuttu; Nick bir an önce bu kâbus bitsin istiyordu. Peter neredeydi? Daha ne kadar beklemek zorundaydılar?

Nick oyalanmak amacıyla fıçılara erişmek için en elverişli yolu saptamaya çalıştı. Yanmış kökler ve devrilmiş ağaçların dalları birbirine dolanmış, tehlikeli engellerle dolu bir parkur oluşturmuştu. Adamlar onu öldürmeye çalışırlarken, o bu parkurda yolunu bulmak zorundaydı. Çamur kaygan olacaktı; yanlış bir adım ölüm demekti. Nick yutkundu; boğazı kurumuştu. *Gerçekten bunu yapacak mıyım? Peter ne olacağını...*

Nick'in düşünceleri kesiliverdi: Nöbetçilerden biri gözlerini ona dikmiş, bakıyordu. Adam sırtını bir çotuğa dayamış, ince bir dalı çiğniyordu. Kazınmış kafasının tepesinde uzun bir siyah saç örülüydü. Bir elinde çentikli bir miğfer tutuyordu, lekeli bir göğüs zırhı vardı ve diz boyu yıpranmış bir pantolon giymişti. Belinde bir kılıç ve bıçak asılı, kalçasındaysa ucu baltalı kısa bir mızrak vardı. Delici kızıl gözleriyle Nick'e bakıyordu.

Nick'in kanı buz kesti. Gözlerini kırpıştırdı ama başka bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. En ufak bir hareket onları ele verirdi.

Adam öne uzanıp gözlerini kıstı. Daha iyi görebilmek önce sola, sonra sağa eğildi. Miğferini başına geçirip mızrağını kaldırdı ve bayırdan aşağıya, Nick'e doğru yürümeye başladı.

Nick nefes almamaya çalıştı.

"Kımıldama," dedi Sekeu.

Leşyiyici on metre kadar ötede durdu. Yakındaki bir nöbetçiye ıslık çalıp yanına gelmesini işaret etti. İkinci nöbetçi geldiği zaman ona Nick'in saklandığı yeri gösterdi. Hayvan gibi, tıknaz bir adam olan ikinci nöbetçi çalılıkları taradıktan sonra başını iki yana salladı. Ama ilk nöbetçi ısrarcıydı. Adamı öne çekip bir kez daha o noktayı işaret etti. İkinci nöbetçi sadece omuz silkmekle yetindi. Sonunda ilk nöbetçi ağzındaki dalı tükürüp onlara doğru yürümeye başladı. İkinci nöbetçi gözlerini yuvarladı ama onun peşinden gitti.

Kaçmamız lazım! dedi içinden Nick. *Hemen, iş işten geçmeden!*

Yeni bir duman bulutu onları sarınca, görüş zorlaştı. Sekeu, Ab-

raham ve Kızılkemik hızla kılıçlarını çıkardılar. Gözleri nöbetçilerin zor seçilen siluetlerine kilitlenmiş, vücutları yay gibi gerilmişti.

Hay aksi, dedi içinden Nick, *saldıracaklar.* Kalbi patlayacak gibi olmuştu. *Hayır, zamanı gelmedi. Peter gelmeden olmaz. Bizi öldürecekler.*

Nick ağır çizmelerin hemen önündeki ıslak çamurda çıkardığı sesleri duydu. Duman çekilince iki adım ötedeki nöbetçi göründü. Nick dondu; kıpırdamaya, hatta çığlık atmaya bile gücü yoktu. Büyük bir netlikle adamın pullu, kaplumbağa gibi derisini, her bir yara izini ve ona doğrultulmuş baltalı mızrağını gördü. Adamın gözleri büyüdü ve Nick bu kızıl gözlerde kendi ölümünün yansımasını gördü.

Sekeu öne fırladı, kılıcı yıldırım hızıyla nöbetçinin boğazını kesti ve kafasını havaya uçurdu. Nick adamın beyaz boyun kemiğini, her bir damarını ve petrol kuyusu gibi fışkıran siyah kanını gördü. Kopan kafanın çamura düşerken çıkardığı sesi işitti; sonra da başsız gövde sendeleyerek geriye devrildi.

İkinci nöbetçi baltasıyla Sekeu'ya saldırırken Kızılkemik ona yandan hamle yaptı. Adam mızrağını ona salladı ama Kızılkemik eğilip dizlerinin arkasından onun iki bacağını birden kesti. Adam inleyerek yere devrildi. Ama daha yere düşmeden Abraham gelip, Leşyiyicinin gırtlağını kesti.

Ve sanki bir komut verilmiş gibi aniden açık alanın uzak tarafından çığlıklar yükselmeye başladı. Nick dumandan bir şey göremiyordu ama bunun Peter olduğunu ve saldırının başladığını anladı.

"*ŞİMDİ!*" diye bağırdı Sekeu.

Ve Nick balçık çamur içinde var gücüyle koşarak Sekeu'yu takip etti. Adrenalin baskın çıkarak bütün korkularını süpürdü ve çotukların, köklerin ve dalların üstünden atladı; aklında o fıçıları devirip, bir an önce oradan tüymekten başka bir şey yoktu.

Peter, "*ŞİMDİ!*" diye bağırınca tek vücut halinde ayağa kalktılar, kılıçlarını birbirine çarparak vahşi köpekler gibi uludular.

Peter hedeflerinin sadece dikkat dağıtmak ve onları meşgul edip, çekilmek olduğunu biliyordu ama ölen ağaçların feryatları kanını tutuşturmuştu. Artık öldürmek istiyordu ve bunu yapmaya kararlıydı.

Önlerinde altı, yedi tane ağaç yakıcısıyla dört nöbetçi vardı. *Hiç değilse ellerinde petrol ve alev olan bu iblisler bugün ölecekler*, dedi Peter içinden. İleriye doğru uçar gibi atılırken yüzü nefretle buruşmuştu; ilk nöbetçi daha kılıcını çekemeden kafası omuzlarından kopup uçtu. Bir diğeri petrollü süpürgesini Peter'a savurdu. Peter eğilip adamın ayağını bileğinden kopardı. Leşyiyici haykırarak sendelerken, Peter kılıcını onun yüzüne, iki gözü arasına sapladı. Sonra gözünü kan bürümüş halde yeni kurban aradı ama Şeytanlar ve cinler çok etkili olmuşlardı; Leşyiyiciler ölmüş veya ölmek üzere yerlere serilmişlerdi.

Boru sesleri havayı doldurdu. Açık alanın her yanından bağrışmalar yankılanırken Leşyiyiciler çabucak toplandılar.

Peter alana baktı ve aradığı şeyi buldu: Askerlerin epey gerisinde dört siluet fıçılara doğru koşuyordu. Peter alnına püskürmüş olan siyah kanı sildi ve gülümsedi.

Askerler bağıra çağıra onlara doğru koştular. Peter en az altmış kişi olduklarını tahmin etti. Fıçılara bekçilik yapmaları için geride üç adam bırakmışlardı. *Bu çok iyi*, dedi içinden Peter. Galiba bugün iyi bitecekti. "Geliyorlar," diye bağırdı. "Bekleyin."

İnce bıyıklı, keçisakallı, göğsünde bir deri zırh, başında tüylü bir şapka olan uzun boylu bir adam bağırdı. Peter'ın kanı dondu. Bu oydu, Kaptandı. Kaptan koşarak dağınık haldeki adamlarına gitti. Kılıcını kaldırıp onlara durmalarını emretti. Askerler durdular.

Ne yapıyor bu adam? Kaptanın hamlelerini tahmin etmenin ne kadar zor olduğunu bilen Peter dikkatle onu izledi. Geçmişte kaç kere bu adam onu mat etmişti? Peter'ın hatırlamak istemeyeceği kadar çok kere...

Kaptan adamlarını gruplara ayırmış, kılıcıyla çeşitli yönleri işaret ediyordu. Kaptanın yirmi kadar askerini fıçılara doğru gönderdiğini görünce Peter kahroldu. Kaptan bir kez daha bağırınca kalan gruplar koşarak Peter'ın ekibine doğru ilerlediler.

Peter fıçılara baktı; artık kendi elemanlarını göremiyordu ama muhtemelen bayırın arkasındaydılar ve savunma taktiğindeki değişikliğin farkında değildiler. *Çabuk olmaları lazım*, diye düşündü, *yoksa her şeyi kaybederiz.*

PETER

CADI

SEKEU

LEYDİ

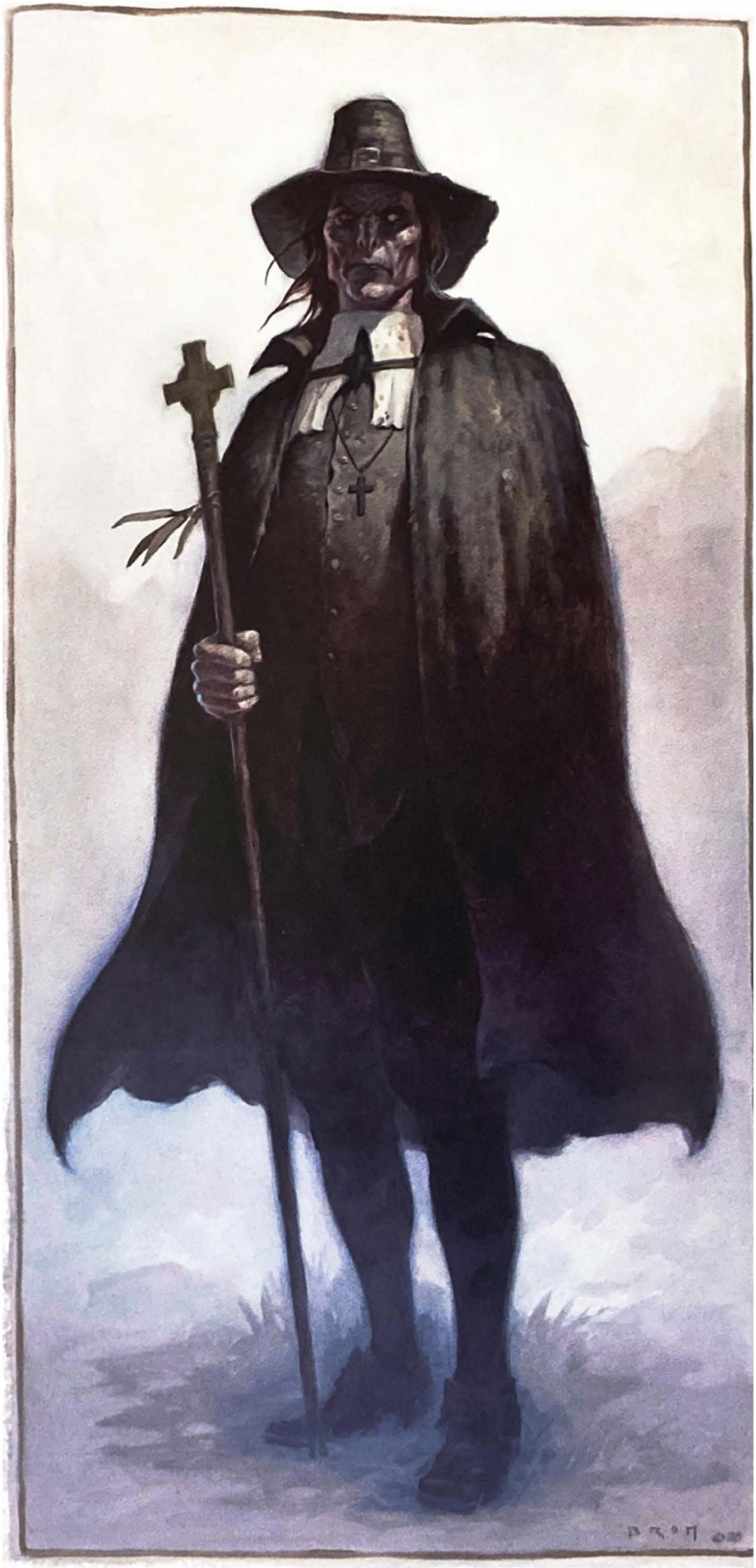
TROL

ULFGER

KAPTAN

RAHİP

Sekeu önde, arkasında Kızılkemik, Leroy, Nick ve Abraham ilerliyorlardı. Nick askerlerin toplanıp Peter'ın peşine düştüklerini görmüştü. *Başaracağız, başaracağız*, dedi içinden sanki telkinle bunu gerçekleştirecekmiş gibi. Bayırdan yukarıya tırmanırken gözlerini birbirlerine dolanmış köklerden ve dallardan ayırmıyordu. Bir çotuğun üstüne çıkıp önüne baktı. İşte, fıçılar oradaydı. Bir bağırma sesi duydu ve onlara doğru gelen üç nöbetçi gördü.

Sekeu ilk nöbetçinin üstüne atlayıp elindeki mızrağı devirdikten sonra adamın kolunu dirseğinden kesti. Askerin ön kolu ve mızrağı çalıların arasına uçtu. Adam çığlık atıp döndü ama pes etmedi; sağlam koluyla kılıcını çekti ama bunu savuramadan Kızılkemik arkasından gelip bacaklarından birini kesti. Adam yere devrilirken Sekeu ve Kızılkemik arkalarına bile bakmadan ilerlemeye devam ettiler. Nick dişlerini sıkıp yerde debelenen adamın üstünden atladı; adamın hâlâ ayağa kalkmaya çalışması onu dehşete düşürmüştü.

Sekeu ve Kızılkemik diğer iki nöbetçiye saldırdılar, baş döndüren hamleler ve darbelerle onları geri püskürtüp fıçılara giden yolu açtılar. Nick ve Leroy bu aradan sıyrılıp fıçılara doğru koştular.

Artık fıçılarla onların arasında sadece bir tümsekle tahta bacaklı kambur asker kalmıştı. Leroy tümseğin üstüne çıkar çıkmaz donup kalınca arkasından gelen Nick ona çarptı. Tam ona küfredecekken manzarayı gördü. Büyük bir asker grubu Peter'ın ekibini ağaçlara doğru kovalıyordu ama Leroy'u donduran şey bu değildi; altlarında, elli metre ötede en az yirmi asker hızla onlara doğru gelmekteydi.

Bir dakika, dedi içinden Nick. O askerlerin onlara yetişmeleri en çok bir dakika sürerdi. Nick kılıcını çekip, haykırdı: "Hadi!" Leroy'u dürttü ve ikisi birlikte var güçleriyle fıçılara doğru koştular.

Kambur askerin bir elinde kavisli bir kılıç, diğerindeyse yağlı bir kepçe vardı. Onlara simsiyah dişlerini gösterip, bağırdı. "Hadi gelin, götten fırlamalar, gelin de Henry gözlerinizi oyup götlerinize soksun."

Nick adamın başına vuracakmış gibi yaptı; bu numara önceki gece Leroy'da işe yaramıştı. Ama kambur, Nick'in kılıcını kabzasından tutup elinden düşürdü. Nick yüzde yüz ölecekti ama kam-

bir dikkatini Leroy'u durdurmaya yöneltmişti. Kepçeyi sallayarak Leroy'un kafasına indirdi ve onu yere serdi.

Nick hemen kılıcını alıp olanca kuvvetiyle adamın omzuna indirdi; cin kılıcı adamakıllı derin bir kesik açıp kamburun dengesini bozdu. Tahta bacağı bir köke takıldı ve dik bayırdan aşağıya tepetaklak yuvarlandı.

Nick fıçıya bir omuz attı. Fıçı yerinden oynamadı. "*LANET OLSUN!*" diye bağırarak bir daha denedi. Fıçı olduğu gibi duruyordu

Nick'in yanındaki ağaç çotuğuna bir mızrak saplandı. Askerler çok yaklaşmışlardı, hatta birkaçı dik ve çamurlu yamaçtan tırmanmaya başlamıştı. Nick pes edip kaçacakken Leroy fıçıya geldi. İkisi birlikte ittiler. Fıçının altı biraz yerden kalktı ama yine düştü. "*BİR DAHA!*" dedi Nick; ikisi birden fıçıya omuz attılar. Bu defa fıçı yere devrildi ve içindeki petrol yamaçtan aşağıya akarak tırmanmakta olan askerleri de sürükledi.

Leroy ve Nick hemen ikinci fıçıya geldiler ama burada onları tıknaz bir asker bekliyordu. Adam kızıl gözleri parlayarak büyük bir kılıcı havaya kaldırıp onlara saldırdı. Nick kaçmaya çalıştı ama Leroy'la çarpışınca ikisi birlikte yere düştüler. Asker muzaffer bir çığlık attı ama o sırada arkasından saplanan bir kılıç, boğazını delip geçti. Adam silahını düşürüp yere devrildi. Tam arkasında Abraham duruyordu. "*FIÇI!*" diye bağırdı.

Nick ve Leroy hemen kalan fıçıya omuz attılar. Yarısı boş olan bu fıçı hemen devrilirken az kalsın Nick'i de altına alacaktı. Yuvarlanarak bayırdan aşağıya düşerken en az üç askeri de devirdi ve diğerlerini de petrole buladı. Ama adamlar hemen ayağa kalkıp petrolle kaplı yamacı tırmanmaya devam ettiler.

Abraham bir tekmede kazanı devirerek kaynamakta olan petrolü en öndeki askerin yüzüne boşalttı. Gözleri kaynar petrolle yanarken, Nick adamın derisinin cızırdadığını ve ağzını dolduran petrole rağmen çığlık atışını işitti.

Abraham yanmakta olan bir ağaçtan bir dal koparıp bayırın üstünde durdu. Askerler ateşi gördüler, yamacı kaplayan petrole bakıp o anda kaderlerinin ne olduğunu anladılar. Abraham yanan dalı petrole bulanmış yamaca fırlattı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Herkes, Şeytanlar ve askerler, hepsi bir an donup kaldılar; derken mavi bir alev kabardı ve petrolün yüzeyini kapladı. Nick adamların yüzündeki dehşet ifadesini gördü: nihai ölümlerini ve bu ölümün çok korkunç olacağını bilenlere özgü bir ifadeydi. Petrol parlak kırmızı bir alevle gümbürdeyince Nick kaçmaya başladı; çırpınarak yanan adamlardan ve onların korkunç feryatlarından kaçıyordu.

Leşyiyiciler onlara yetişmek üzereydiler.

"Pozisyon alın," diye seslendi Peter; Şeytanlar ve cinler hemen ormanın içine dalıp ağaçların arasında saklanarak kılıç yerine mızraklarını çıkardılar. Peter açık alanda dövüşülürse, Şeytanların kazanma ihtimali olmadığını biliyordu. Leşyiyicilerin uzun mızrakları, kalın zırhları ve ağır silahları vardı. Ama onları dumanın ve ağaçların arasına çekebilirlerse, manevra imkânı olur, her bir Leşyiyici ölene kadar ölümcül bir saklambaç oynayabilirlerdi.

Kaptan otuz metre kadar dışarıda, etkili olabilecek mızrak menzilinin biraz ötesinde durdu ve hemen adamlarını onar kişilik dört gruba ayırdı. Oysa Peter Leşyiyicilerin kaygısızca ve düzensiz bir şekilde ormana dalacaklarını ummuş, Kaptanın adamlarını bu kadar çabuk organize edeceğini hesap etmemişti.

"Ne bekliyorsunuz?" diye fısıldadı Peter. "Hadi, gelip bizi haklayın."

Ama Kaptanın hiç acelesi yok gibiydi. Araziyi inceledi. Peter onun büyük bir dikkatle bir sonraki hamlesini planladığını görebiliyordu ve bu hiç hoşuna gitmedi. Fırsatını bulursa, bu adam durumu kolayca lehine çevirebilirdi.

Kaptan art arda bir dizi emir yağdırdı; iki grup asker ana gruptan ayrılıp Peter'ın yan tarafına doğru yöneldi.

Peter ayağa kalktı, hiç korkmadan göz önüne çıkıp ayağını çatışmada ölen askerlerden birinin göğüs zırhına dayadı.

Leşyiyiciler durdular, bütün gözler Peter'a çevrilmişti. Peter kılıcıyla ölü askerin kafasını gövdesinden ayırdı. Saçlarından tuttuğu bu kafayı hepsinin görebileceği kadar yukarıya kaldırıp yüzüne tükürdü.

Askerlerden öfkeli küfürler yükseldi. Birkaç Leşyiyici Peter'a saldırmak için gruptan koptu.

"*DURUN!*" diye bağırdı Kaptan. "*DURUN DİYORUM!*"

Biri hariç, bütün askerler durdular; bu, elinde kocaman bir balta olan, gömleksiz bir adamdı.

"*YERİNDE KAL, BOYLE!*" diye bağırdı Kaptan. "*YERİNDE KAL!*" Ama adam Peter'a doğru ilerlemeye devam etti.

"*BUNU SANA ÖDETECEĞİM!*" diye haykırdı çıldırmış haldeki dam. "*SENİ KÜÇÜK İBLİS, BUNU SANA ÖDETECEĞİM!*"

Peter ölü adamın kafasını ona doğru attı. Bir saniye sonra bir ağacın arkasında bulunan bir cin mızrağını fırlattı. Leşyiyici suratına gelen kafadan kurtuldu ama mızraktan değil. Mızrak boynuna isabet etti; adam dizleri üstüne çöküp bir süre debelendikten sonra hareketsiz kaldı.

Peter onlara dişlerini gösterdikten sonra vahşi bir maymun gibi uzun bir kahkaha attı.

"Hemen saflarınıza geçin, yoksa canınıza okurum!" diye bağırdı Kaptan. "Hemen..."

Alanın karşı tarafından tok bir ses geldi, sonra fıçıların olduğu yerden parlak bir alev çıktı. Havayı göğe doğru yükselen kara bir dumanla, diri diri yanan askerlerin çığlıkları doldurdu.

Kaptanın o ana kadarki kontrollü görünüşü yerini bir öfke patlamasına bıraktı. Peter'a son bir kez, sana bunu ödeteceğim, der gibi baktıktan sonra kılıcını kaldırıp bağırdı: "*PİYADELER, DERHAL MERKEZE. HEMEN!*" Leşyiyiciler Peter ve ekibini unutup dağınık bir halde fıçılara doğru koşmaya başladılar.

Peter'ın arkasından sevinç naraları yükseldi. Şeytanlar gizlendikleri yerden çıkmış, liseli çocuklar gibi birbirlerine sarılıyorlar, kahkahalar atıyorlardı.

"Başardık," dedi Peter soluk soluğa. Dumanların ve alevlerin ötesine bakıp Sekeu ve ekibinden bir iz var mı diye araştırdı. Artık onlar için iyi şanslar dilemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

"*GİDİYORUZ!*" diye bağırdı Peter. "Kızıl Kaya'ya."

Nick düğüm olmuş köklerin ve dalların arasında koşarken arkasından öfkeli naralar geliyordu. Bir ara geriye bakınca alevler içinde-

ki yamacı, havaya mantar gibi yükselen kara bulutları ve alevlerin içinde debelenen adamları gördü. En az altı asker alevlerden kurtulmuş, yüz metre kadar arkalarından onlara doğru koşmaktaydılar. Peter onların yavaş olduklarını söylemişti. *Yavaş kelimesinin Avalon'da farklı bir anlamı olmalı*, diye düşündu Nick çünkü bu adamlar arayı kapatıyorlardı. Bağrışmalar duyunca bakıp en az bir düzine kuvvetli adamın önlerini kesmeye çalıştıklarını gördü.

Nick'in ayağı bir köke takılınca diz üstü düştü. Sekeu ona yetişip kalkmasına yardım etti. Çok kısa bir an goz goze geldiler ve Nick onun gülümsediğini gördü. Bu gülümseme bütün övgülerden, sırt sıvazlamalardan ve alkışlardan daha değerliydi. Ona iyi bir iş çıkardığını – hayır, harika bir iş çıkardığını ve artık onlardan biri olduğunu ifade ediyordu. Sekeu elini onun sırtına koydu ve birlikte ağaç sırasına doğru koştular. Ve onca çığlık, karmaşa ve dehşet yaşamış olmasına rağmen Nick sırıttığını fark etti. Bir Şeytan olmaktan hoşlanmaya, hem de çok hoşlanmaya başlıyordu.

Ağaçlara ilk varan Kızılkemik oldu; onu Abraham, Leroy, Sekeu ve Nick izledi. Ormana girer girmez bir ferahlama hissettiler ama Nick çalıları, dikenleri zor bela aşarken yavaşlamıştı ve çok geçmeden o ferahlık yerini korkuya bıraktı. Askerler iri yapılarıyla bu engellerin arasından buldozer gibi geçerek arayı kapatıyorlardı.

Yerdeki zemin önce yumuşamaya, sonra çamura dönüştü ve Nick ayak bileklerine kadar yükselen bir bataklık içinde koşmaya çalıştı. Musibete uğramış ağaçlar onları bir düğüm içine almış, küflü dalları gökyüzünü örtmüştü. Kızılkemik onları nispeten daha sert zemini olan bir patikaya yönlendirdi; çamurlu siyah göletlerin etrafından dolanarak ilerlediler.

Patika onları çürümüş kille ve üstten sarkan köklerden oluşan bir kaya çıkıntısına getirdi. Kızılkemik, Abraham ve Sekeu sıçrayıp köklere tutundular ve kendilerini yukarıya çekerek yükseltinin üzerinde gözden kayboldular. Leroy da koşup bir kökü tuttu ama kök kopunca geriye, Nick'in üstüne düştü. Her ikisi de diz boyu bir bataklığın içine yuvarlandılar.

Nick ayaklarını kullanmaya çalıştı ama bacakları dikenli bataklık otlarına takılmıştı. Ayaklarını salladıkça daha çok dolandı. Çamurlu kenara tutunmaya çalıştı ama parmakları yağlı çamurda kayıyordu. Bacağını bir şey yakaladı ve korku dolu bir an Nick bu-

nun bir bataklık canavarı olduğunu sandı ama bu Leroy'du; Leroy panik içinde Nick'in üstüne tırmanmış, onu çamurun içine bastırıyor, üzerine çıkarken onun yüzünü simsiyah suyun içine itiyordu. Ayağını Nick'in omzuna dayayıp kendini yukarıya çekti. Nick başını sudan çıkarınca onun bir demet bataklık otuna tutunarak kendini tamamen yukarıya çekişini gördü.

Nick elini uzattı. "Leroy! Hey, Leroy!"

Ama Leroy ona bakmıyordu; yüzünü bağırarak gelen adamların yönüne çevirmiş, gözleri dehşet içinde büyümüştü.

"*LEROY!*" diye haykırdı Nick yapışkan çamurdan kurtulmaya çalışarak. "*YARDIM ET!*"

Leroy, Nick'e baktı ve bir an için yüzündeki korku kaybolup gözlerinde alçakça bir ifade belirdi ve dudakları haince kıvrıldı. Ayağa kalkıp koyağın üstüne tırmandı. Sekeu yükseltinin tepesinde onları bekliyordu ve Leroy hızla tırmanırken az kalsın ona çarpacaktı. Sekeu eğilip, Nick'e baktı.

Nick yaklaşan askerlerin seslerini duyabiliyordu. "*HEY! YARDIM EDİN!*" diye bağırarak Sekeu'ya elini salladı; ama o anda Sekeu'nun yüzündeki ifadeyi gördü. Ona yardım etmeyecekti

Sekeu oradan tam ayrılacakken durdu; Nick onun yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Öfkeye benzer bir şeydi ama Nick'e karşı değil, belki kendisine yönelikti. Bunun üzerine harekete geçip koyaktan aşağıya atladı, kılıcını çıkardı ve bataklık otlarını kesti. Nick'e bir şey söyledi. "Bunu aşmalısın, Nick," dedi ama o karmaşa içinde Nick buna bir anlam veremedi. Derken otlardan kurtuldu ve ikisi birlikte çamur gölünden çıkmaya başladılar.

Önce Nick yukarıya vardı, Sekeu'ya yardım etmek için döndü ve o anda onlara doğru uçan mızrağı gördü. Daha sesini bile çıkaramadan mızrak Sekeu'ya isabet edip, üst bacağına saplandı ve onu yere devirdi. Sekeu bacağını tutarak inledi. Nick mızrak ucunun bacağını delip geçtiğini ve yaradan fışkıran kanı gördü.

Ağaçların arasından altı asker kılıçlarını ve baltalarını sallayarak geliyorlardı.

Sekeu acıyla inleyerek mızrağı bacağından çekip çıkardı. Sonra bunu fırlatıp en öndeki askerin göğsüne saplayarak onu öldürdü.

Nick onu tutup tek dizi üstüne kaldırdı. Sekeu ayakta durmaya çalıştı ama düşünce, ikisi birlikte yere yuvarlandı.

Sekeu, "*HEMEN GİT BURADAN!*" diye bağırarak Nick'i itti.

Nick bir adım geri çekilirken onu orada bırakmak zorunda olduğunu fark etti. Sekeu onu kurtarmak için geri dönmüştü ve şimdi o Sekeu'yu terk etmek zorundaydı... mecburdu. *KAÇ!* diye haykırdı aklı. *KAÇ!* Ama kaçmadı... bunu yapamazdı.

Leşyiyicilerden üçü oraya geldi. Nick telaş içinde kılıcını kılıfından çıkarırken az kalsın düşürüyordu. Kılıcı Leşyiyicilere doğru uzattı. Birden o silah titreyen elinde kurşun gibi ağırlaştı; o korku içinde bütün eğitimini unutmuştu.

En öndeki asker onun bu korkusunu görünce gözleri parladı. Baltasını kaldırıp Nick'e doğru hamle yaptı.

"Tanrım!" dedi Nick. "Of, Tanrım!"

Abraham yıldırım hızıyla Nick'in yanından geçti, askerin baltasının altına girip kılıcını onun göğüs kafesine sapladı. Adamın gözleri büyürken, baltası elinden uçtu ve küt tarafı Nick'in göğsüne çarparak onu yere devirdi. Abraham dönmek üzereyken asker onun kolunu yakalayınca ikisi birden bataklığa düştüler.

Havada bir savaş narası çınladı. Kızılkemik uçar gibi Nick'in yanından geçip iki Leşyiyicinin üstüne çullandı. Adamlar kalkamadan birincisinin yüzünü doğradı. İkinci asker daha çevikti, kılıcını savurarak Kızılkemik'in kılıcını elinden düşürdü. Kızılkemik onun etrafında dönerek gerilemesini sağladı. İşte o zaman hâlâ dizleri üzerinde duran Sekeu onun topuk kirişlerini kesti. Adam devrildi, bataklığa kayarken boşuna kaygan çamura tutunmaya çalıştı.

Kızılkemik öne atılarak gelen iki Leşyiyicinin önünü kesti.

Nick göğsünü tuttu; elinde ıslak kanı vardı. *Öleceğim*, dedi içinden. Ama sonra boğuk bir ses duydu ve Abraham'ın bataklık içinde bir Leşyiyiciyle boğuştuğunu gördü. Dev gibi asker Abraham'ın boynuna yapışmıştı. Abraham başını suyun üstünde tutabilmek için askerin kayış gibi ellerini tırmalamaya çalışıyordu. Nick başı suyun altına girerken onun dehşet içindeki gözlerini gördü ve o anda ölme düşüncesi aklından çıktı. Bu askeri durdurmak zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun, onu durdurmalıydı.

Nick devasa Leşyiyicinin üstüne atılıp kılıcını var gücüyle indirdi. Kılıç adamın omzuna saplanıp köprücük kemiğine yerleşti. Asker inledi ama Abraham'ı bırakmadı. Nick kılıcı çıkarmaya çalıştı ama adamın kayış gibi etine mıhlanmış gibiydi, etrafından si-

yah kanı boşalıyordu. Nick ağzından kabarcıklar çıkan Abraham'ın gözlerini gördü.

OLAMAZ! dedi içinden Nick ve aniden midesini ateş gibi bir sıcaklık kapladı. Boğazına kadar kusmuk gibi bir zehir yükseldi, kafasının içi gümbürdemeye başladı. Boğazından hiç tanımadığı hayvani bir ses çıktı.

Nick artık o adamdan başka hiçbir şey görmüyordu; onun ensesine, parlak siyah kafa derisine odaklanmıştı. *Ez bunu! Parçala! Un ufak et!* Nick kılıcını ileriye geriye iterek zorladı ve çıkarmayı başardı. Geri çekilip bütün öfkesi ve içini kavuran zehirle vurdu. Maldiriel adamın kafasına, kulağının hemen üstüne çarparak kafa derisinin büyük bir kısmını soyup kemikten ayırdı. Nick art arda vurmaya devam etti. Kılıcının altındaki kafatasının parçalandığını hissetti, sıcak kanının yüzüne sıçrayışını gördü. Bu çok hoşuna gitmişti; her bir vuruşunda Nick'in ağzı kulaklarına varıyordu. Adam yere devrilmiş olduğu için son darbesi boşa gitti ve Nick o hızla yüz üstü bataklığa düştü. Başını çıkarıp ağzına dolan çamurlu suyu tükürdükten sonra öksürdü. Orada, bataklığın içinde, tam önünde Abraham vardı. Abraham kara suyun altından ona ölü gözlerle bakıyordu.

O anda Nick'in içindeki hararet biraz azaldı ve kendini toparladı. Abraham'ı tutup başını ve omuzlarını çamurlu kıyıya sürükledi. "*ABRAHAM!*" diye bağırıp onu sarstı. Ama Abraham sadece ona ölü gözleriyle bakarak karşılık verdi. "Of, Tanrım!" diye inledi Nick. "Olamaz. Olamaz."

Nick iğrenç bir kahkaha duyarak başını kaldırdı. Ağaçların arasından on tane daha Leşyiyici çıkmış, onun herhangi bir kaçış ihtimalini engelleyerek ilerliyorlardı.

Nick, Sekeu'nun acı içinde Abraham'a baktığını gördü.

Kızılkemik'in önündeki iki Leşyiyici saflarına geri çekilip onu soluk soluğa ve ne yapacağını bilemez bir durumda bıraktılar. Kızılkemik arkasına baktı ve tek dizi üstünde, giderek genişleyen bir kan gölü içinde duran Sekeu'yu gördü. Derken Abraham'ı görünce her zamanki gülümsemesi buhar oldu, ağzı gerilip ince bir çizgi haline geldi. Dikkatini tekrar Leşyiyicilere çevirip kılıcının yassı tarafını avucunda şaplatarak hırladı.

Leşyiyiciler kahkaha atmaya devam ederlerken bataklıktan bir

uluma sesi yükseldi. Bu uluma insanlara özgü bir şey değildi. Bir anda her taraftan, hatta üstlerinden başka ulumalar geldi. Nick ağaç dallarının sallandığını ve aralarından gölge gibi şekillerin sıçradığını gördü.

Leşyiyiciler korku içinde bakıştılar. Hangi yöne döneceklerine, kaçıp kaçmamaya karar veremiyorlardı. Bataklığın üstünde dağılmışlar ve korunmasızdılar; Nick yüzlerindeki ifadeden bunun farkında olduklarını anladı.

Birden çığlıklar ve inlemelerle bataklık infilak etti. Leşyiyiciler korku içinde bekliyorlardı. Dört barghest ağacın tepesinden atlayıp bir Leşyiyicinin üstüne düştüler ve onu yere devirip pençeleriyle, dişleriyle paramparça ettiler. İki asker ona yardım etmek için ilerledikleri anda bir düzine barghest üstlerine çullandı. Bunu izleyen sahne pençelerin ve dişlerin, mideleri ve gırtlakları parçalanan askerlerin çığlıklarıyla dolu bir dehşet tablosuydu.

Kalan askerler dönüp bataklığın engellerle dolu zemininde tökezleyerek, düşüp kalkarak kaçmaya çalıştılar. Uzun bir çığlık bütün bataklığı kapladı. Adamlar durdu. Orada, cadının kızları onların kaçış yolunu kapatıyordu. Beyaz gecelikleri, soluk benizleri ve uzun saçlarıyla meleklere benziyorlardı. Ama bir anda, Nick'in gözleri önünde kızların şekli değişti, elleri kancalı pençelere, yüzleri uzun domuz burunlarına dönüştü. Uzun, tırtıllı dişlerini sergileyerek adamlara gülümsediler ve onlara saldırdılar. Üç beyaz siluet sanki ayakları yere basmıyormuş gibi bataklığın karşısına geçtiler. Üçü birden en yakındaki ilk adamı devirip, gırtlağını parçaladılar.

Kalan adamlar panik içinde kızlardan kaçarken bataklık otlarına takılarak burada barghestler için kolay av oldular.

Hâlâ dizleri üstünde, Abraham'ı tutmakta olan Nick barghestlerin katliamını seyretti. Gökyüzü karardı ve hava elektriklendi. Nick dönüp bakınca, karşısında cadının zümrüt renkli tek gözüyle karşılaştı.

"Kaybolmuş görünüyorsun, çocuk," dedi cadı; uzun yeşil dişleriyle gülümseyerek.

On Yedinci Bölüm

Haven

Tanngnost Kızıl Kaya'da Peter'ı bekliyordu. Yaşlı trol ayağa kalkıp endişeli bir yüzle Peter'ı karşıladı. "E?" diye sordu. "Anlatsana. Hadi, çocuk. Anlat bana. Nasıl gitti?"

Peter onun yanından geçip küçük platoya baktı. "Burada değiller mi?"

"Kim?" diye sordu Tanngnost.

"Şimdiye kadar buraya gelmiş olmaları lazımdı. Bizden daha önce gelmeleri lazımdı."

"Peter, bana neler olduğunu anlat."

Peter durup Tanngnost'un kolunu tuttu; altın renkli gözleri ateş saçıyordu. "Bugün kazandık, Tanngnost! Büyük bir zafer kazandık. Keşke görebilseydin. Onları biçtik. Petrollerini dökün onları diri diri yaktık!" Peter'ın yüzünde şeytani bir gülümseme yayıldı. "Çığlıkları... of, ne tatlı bir sesti. Bugün Leydi'nin günü oldu." Peter'ın gülümsemesi gitti. "Ama hâlâ izini bulamadığımız Şeytanlar var." Arkasına döndü. "Yayılın," diye bağırdı. "Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın!"

Şeytanlar ve cinler kayalıkların etrafına yayılırlarken Peter gergin bir şekilde volta atıyor, Sekeu ve küçük ekibinden bir belirti var mı, diye ağaç sırasını tarıyordu. *Gelmeleri neden bu kadar uzun sürdü?* diye düşünürken gri bulutlara doğru yükselen kara

dumanları seyretti. *Ne büyük zafer,* dedi içinden; hâlâ Leşyiyiciler püskürttüklerine inanamıyordu. Eski dostu Drael'e baktı. *Ve cinler de yardıma geldiler. Benim komutamda savaştılar. Durmayacağız. Hemen bu gece bir saldırı daha yapacağız. Kalelerine saldırıp her biri ölene kadar durmayacağız.*

"Sorunumuz var!" diye seslendi Huck kılıcını çekerek.

Peter, Huck'ın durduğu yükseltiye koştu; Şeytanlar ve cinler de onu takip etti. Aşağıda, hızla onlara doğru gelen bir grup barghest vardı. *Barghestlerin burada ne işi var?* diye geçirdi içinden. *Çok anlamsız.* Derken üç kızı gördü. "Cadılar," diye tıslayıp kılıcını çekti. "Bela istiyorlarsa, onlara belayı gösteririz!"

"Bekle," dedi Tanngnost. "Orada, Kızılkemik ve..."

Peter bir daha baktı. Ağaçların arasında önce Nick'i, sonra Leroy ve Kızılkemik'i gördü. Sekeu'yu taşıyorlardı. Bacağına sarılı kanla sırılsıklam olmuş beze ve başının sağa sola savruluşuna bakılırsa, durumu çok kötü olmalıydı. *Olamaz,* dedi içinden Peter. *Sekeu olamaz. Birlikte onca badireyi atlattıktan sonra olamaz.* Kılıcını bırakıp kayalıktan aşağı atladı ve onlara doğru koştu. Bir barghestin yanından geçerken dönüp ona bakmadı bile. Sekeu'nun olduğu yere gelince durdu.

Leroy ve Kızılkemik Sekeu'nun hareketsiz gövdesini yavaşça yere bıraktılar.

Rengi ne kadar soluk. Peter, Kızılkemik'e baktı. "Durumu çok mu kötü?"

Kızılkemik cevap veremedi, sadece başını salladı.

"Ölüyor," dedi kız kardeşlerden biri.

"Evet, ölümünün kokusunu duyabiliyoruz," diye ekledi ikincisi. "Çok sürmez."

"Zavallıcık," dedi üçüncüsü uzun saçından bir teli parmağına dolayarak.

Peter, Sekeu'nun yanında diz çöküp elini tuttu ve yarasına baktı. *Ne çok kan.* Parmağıyla yanağına dokununca Sekeu'nun gözleri açıldı.

"Sekeu," dedi Peter. "Dayan."

"*Abraham,*" diye fısıldadı Sekeu.

Peter Abraham'ın onlarla birlikte olmadığını fark etti.

"Kahramanca dövüştü... beni kurtardı," dedi Sekeu. "Nick de öyle... beni terk etmedi."

Peter onun konuşmakta ne kadar zorlandığını görebiliyordu. "Şş," dedi parmağını onun dudağına koyarak.

Sekeu gözlerini kapadı. Sıcak gözyaşları Peter'ın görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Tanngnost gelip Peter'ın yanına çömeldi ve Sekeu'ya baktı.

"Ona yardım et," dedi Peter. "Bir şeyler yap. Senin bildiğin şeyler vardır. İksirlerin. İlaçların. *Bir şey yap.*"

Yaşlı trol başını iki yana salladı. "Çok fazla kan kaybetmiş, Peter. Yapılacak hiçbir şey yok."

Herkes sustu.

"Hayır, var," dedi Peter kararlı bir sesle. "Yapılacak bir şey var. Kesinlikle." Sekeu'yu kollarına alıp ayağa kalktı. "Leydi. Leydi onu kurtarabilir."

"Bizi gördüler," dedi Drael, Leydi'nin ormanında uçan yeşil perileri işaret ederek.

"Peter," dedi Tanngnost Cusith Deresini geçip ormana girerlerken. "Bu tam bir çılgınlık. Sen de farkındasın."

"Çılgınlık," diye tekrarları kızlardan biri.

"Hepsi için ölüm ve kopan kollar, bacaklar," diye ekledi diğeri.

"Ne eğlenceli olacak," dedi üçüncü kız.

Peter onlara aldırmadı; Sekeu'yu kucaklamış, kararlı adımlarla ilerliyordu.

Tanngnost arkasına bakınca, Şeytanları, cinleri, cadıları ve barghestleri gördü. *Amma resmigeçit*, dedi içinden. Ulu Boynuzludan bugüne hiç böyle bir grup birlikte yürümemişti. Peter'ın bu ezeli düşmanları birleştirme yeteneğine hayranlık duyuyordu. Ne var ki, Leydi'nin ormanına böyle bir kalabalıkla girmekten hayırlı bir sonuç çıkamazdı.

Tanngnost usulca Peter'a yanaşıp kimsenin duymaması için alçak sesle konuştu. "Peter, bu defa Ulfger seni öldürmeyi başaracak. Bunu sen de biliyorsun. Lütfen, Peter, Avalon'un selameti

için bunu bir daha düşün." Ne ki, Peter'ın yüzündeki inat dolu sert ifadeyi görünce nefesini boşa harcadığını anladı. *Peter bir şey yapmaya karar verince, onu durduracak hiçbir şey yoktur,* diye düşündü. "Leydi'yle görüşebilsen bile," diye devam etti Tanngnost, "sana yardım edemeyecek kadar güçsüz. O olaydan beri çok uzun zaman geçti..."

Peter durdu. Hepsi durdular. Ulfger iki yanında on beş ağır silahlı cinle yolu kapatmıştı. Ulfger'in üstünde savaş kıyafeti vardı: siyah çelik göğüs zırhının altında zincir zırh, ön koluna kadar yükselen zırhlı eldivenler, diz üstü çizmeler ve omzundan sarkan ayı postu bir pelerin.

Ulfger savaş baltasını kaldırıp önce Peter'a, sonra kaçak cinlere öfkeyle baktı. "İhanetiniz buradaki yerinizi kaybetmenize mal oldu. Derhal gidin ve bir daha bu ormana ayak basmayın." Sonra kara gözlerini Peter'a çevirdi. "Çocuk hırsızı, sana bu kadar insaflı davranmayacağım. Oyunlarına sabrım kalmadı. Ölüme mahkûmsun."

Peter Sekeu'yu yavaşça yere bıraktıktan sonra öne doğru bir adım attı. Ulfger'e değil, bu dev adamın iki yanında duran cin muhafızlara baktı.

"Bugün," diye başladı Peter yüksek sesle, "burun kıvırdığınız bu çocuklar sizin akrabalarınızla ve cadının tayfasıyla birleştiler. Birlikte Leşyiyicilere karşı savaşıp onları doğradılar, yaktılar ve Avalon'un hâlâ dişleri olduğunu hatırlattılar. Onların cesareti, kanları ve hayatları bugün Avalon'u hayatta tuttu ve tutmaya devam edecek." Peter her bir cinin yüzüne baktı.

Tanngnost onun bu konuşmasının cinleri nasıl etkilediğini görünce şaşırdı. Çoğu Peter'ın gözlerine bakamıyordu. Bazıları onun bakışları altında görünür şekilde büzülmüştü.

"Bu kız," dedi Sekeu'yu işaret ederek. "Bugün Leydi için kanını döktü. Ve Abraham adındaki kahraman oğlan Avalon'u kurtarırken öldü. Sizler neredeydiniz?"

"Kimse senin saçmalıklarına kulak asmıyor," dedi Ulfger çirkin bir kahkaha atarak.

"Sizden tek istediğim," dedi Peter cinlere hitap ederek,

"Leydi'ye gitmemize, bu yaralı savaşçıyı, Avalon'un savunucusunu ona götürmemize izin vermeniz. Aranızda bu şerefi ondan esirgeyecek kimse var mı?"

"*ASLA!*" diye bağırdı Ulfger. "Kimse Leydi'ye gidemez. Hele sizin gibi aşağılık ayaktakımı hiç."

Peter gözlerini Ulfger'e çevirdi. Tanngnost onun öfkesini bastırmak için nasıl direndiğini görebiliyordu. "Leydi senin emrin altında değildir," dedi Peter sıkılı dişlerinin arasından. "Leydi bütün Avalon'a aittir. Yoksa kendi babanın sözlerini unuttun mu?"

Ulfger'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlarken, baltayı tutan parmak kemikleri beyazlaştı.

"Bu ayaktakımı," dedi Peter eliyle yoldaşlarını işaret ederek, "Leydi'yle görüşme hakkını kanlarını dökerek kazandılar. Peki sen, Ulfger... sen bu hakkı nasıl kazandın?"

"Öldürün onu," diye emretti Ulfger.

Cinlerden birkaçı ellerini kılıçlarına götürdüler ama kılıflarından çıkarmadılar. Kararsız kalmışlardı.

"Lord Ulfger!" diye bağırdı Tanngnost. "Aç gözlerini! Bütün klanların bir araya geldiğini göremiyor musun? Şimdi senin zamanın. Boynuzlu Miğferi tak. Avalon'u zafere taşı!" Tanngnost sesini alçalttı. "Lord Ulfger, yalvarırım, harekete geçmeden önce bir düşün. Avalon'un kaderi senin ellerinde."

"Yaşlandıkça bunamaya mı başladın?" dedi Ulfger sırıtarak. "Size cevabımı daha önce de vermiştim. Leydi'nin Muhafızları asla bu ayaktakımıyla aynı safta savaşmayacak. Ve sen, Haven'ın sırlarını bu sefil gruba verecek kadar aptal mısın? Oldu olacak, Leşyiyicileri Leydi'ye sen götür bari."

"Hiç değilse o grup bu güveni hak ketti," dedi Peter.

Ulfger muhafızlarına döndü. "Bir daha söylemeyeceğim. *Öldürün* onu!"

Cinler kımıldamadılar bile.

"Ne bekliyorsunuz?" diye haykırdı Ulfger. Gözlerini dikip onlara baktı ama hâlâ hiçbirinde en küçük bir hareket yoktu. Sonra birer birer hepsi Ulfger'in yanından ayrıldılar.

Ulfger'in yüzünde önce bir hayret, sonra da karanlık bir öfke

belirdi. "Bu ne büyük bir *ihanet?*" diye tısladı. Yüzü kızarmış, kaşları birleşmişti. "Yeminlerinizi unuttunuz mu? Avalon'un tamamı delirdi mi?" En yakınındaki cini öne doğru itti; neredeyse onu yere devirecekti. "*HEMEN!*" diye bağırdı. "*ÖLDÜR ONU! ÖLDÜR ONU!*"

Muhafızlar yerlerinde kaldılar.

"*HAİNLER!*" diye haykırdı Ulfger. "*HEPİNİZ... HAİNSİNİZ! LEYDİ'Yİ KORUMAK SADECE BANA KALDI!*" Baltasını kaldırıp Peter'ı ikiye ayırmak için savurdu; Peter'a kılıcını çekmekten başka seçenek kalmamıştı ama Peter onun hiç ummadığı bir şey yaptı, onun salladığı baltanın yanından geçti. Ulfger hızla öne atılınca dizinin arkasına sert bir tekme atarak onu yere düşürdü. Ulfger bütün heybetiyle düşerken baltası elinden uçtu.

Ulfger öfke dolu bir çığlık atarak baltasını almaya çalıştı ama o anda ona buz gibi gözlerle bakan on beş cin muhafızın mızrak uçlarıyla karşılaştı.

"Yeter artık, Ulfger," diye bağırdı Drael. "Yeter."

Ulfger ağzı açık bir halde Drael'e baktı; sonra gözleri sanki cinin içini, sanki onun arkasındaki birini, onun üstünde birini, sadece kendisinin görebildiği bir hayalet görüngesini görüyormuş gibi daldı kaldı. Bütün vücudu titremeye başladı, gözleri büyüdü. "Neden... neden devamlı beni takip ediyorsun?" diye sızlandı; sesi çatlamıştı. "Sana yemin ettim. Yemin ettim!" Parmaklarını toprağa geçirdi. "Tabii ki, onu koruyacağım. Bunun için kaç kere yemin etmem gerekiyor?"

Cinler gergin yüzlerle bakıştılar.

"Gelin," dedi Tanngnost gruba yürümelerini işaret ederek. Ulfger hâlâ toprağı kazırken, onun yanından geçtiler ve Drael'in peşinden Leydi Modron'un Bahçesine doğru yürüdüler.

"Sanırım, sütü kesildi," dedi cadının kızlarından biri.

"İyice bozulmuş," diye ekledi diğeri.

"Ahşap kısmı kurtlanmış," dedi üçüncüsü.

"Teyzemizi görme zamanı," dedi ilk kız.

"Umarım pastası vardır," dedi ikincisi.

"Umarım tavşanları vardır," dedi üçüncü kız. "Tavşan etine bayılırım."

"Ne hoş olur," dedi ilk kız. "Ben iki tane isterim."

Cinler önde, hızlı akan bir dere boyunca ilerlediler. Sekeu'yu taşıyan Peter koşar adımlarla yürüyordu. Onun arkasına Şeytanlar, biraz daha gerilerinde elleri üstüne koşan barghestler vardı. Patika boyunca koşarlarken çok eğlenir gibiydiler. Nick onu neredeyse öldürecek olan canavar yaratıkların bunlar olduğuna inanamıyordu. Arada bir ağaçların arasından neredeyse uçar gibi geçen, beyaz geceliklerinden hâlâ siyah kan damlayan üç kıza bakıyordu. Onların kıkır kıkır gülüşmeleri çok ürperticiydi.

Cricket ve Danny onun yanında yürümekteydiler. Danny ter içinde kalmış, zor nefes alıyordu; Nick onun daha fazla dayanamayacağını düşündü. Panda kedisi makyajı yüzüne akmıştı. "Yeter artık," diye ufladı Danny. "Ben pes ediyorum. Bu kadar saçmalık yeter."

"Dayan, Danny," dedi Cricket; sanki büyük bir macera yaşıyormuş gibi heyecanlıydı. Danny'nin omzunu sıvazladı. "Gayet iyi gidiyorsun."

Danny bu kız aklını mı kaçırdı, gibisinden ona baktıktan sonra Nick'e döndü. "Nick, eve gitmeye hazır olduğunda beni de yanına al. Ciddiyim." Nick bir bakışta onun çok ciddi olduğunu, her an ağlamaya başlayabileceğini gördü.

"Burada ölmek istemiyorum," diye mırıldandı Danny. "Sadece evime gitmek istiyorum."

"Orada neler oldu, Nick?" diye sordu Cricket.

Nick cevap vermedi; midesindeki ateş hâlâ yanıyor, tıpkı kâbuslarından uyandığı zamanlardaki gibi içindeki öldürme dürtüsü kabarıyordu. Ne ki, bu defa o yanma geçmedi... dahası, giderek güçleniyordu. Başı zonklamaya başladı.

"Hey, Nick," dedi Cricket temkinli bir sesle. "İyi misin?"

Nick onu yanında istemiyordu, yalnız kalmaya ve aklını başına toplamaya ihtiyacı vardı.

Cricket bir şey daha söyleyecekken vazgeçip adımlarını hızlandırarak Leroy'un hizasına geldi ve ona sorular sormaya başladı. Leroy ağzı kulaklarında kahramanlıklarını, fıçıları devirip, Leşyiyicileri nasıl yaktığını anlattı.

Abraham öldürülürken bataklıkta nasıl saklandığını da anlat-

sana. Nick midesindeki sıcaklığın alevlendiğini hissediyordu içindeki öfke göğsüne kadar yükselmiş, nabzı hızlanmıştı. *Leş-yiyicinin kafatasını parçalamak ne güzeldi,* diye geçirdi aklından *Püskürcn beyin parçaları. Ne hoştu.* Arkadan Leroy'un kafasına baktı. *Leroy'un beynini parçalarsam nasıl hissederim acaba?*

Leroy hâlâ fıçıları devirişini anlatıyordu.

Kaçtı, dedi içinden Nick. *Beni orada ölmeye terk edip, kaçtı Kaçtı. Kaçtı.* Bu düşünce bir süre zihnini yaktıktan sonra dışarıya fışkırdı. "Leroy kaçtı."

"Ne?" dedi Cricket.

"Leroy kaçtı."

Leroy'un gözleri kızardı.

"Kaçtı ve saklandı."

Leroy gelip, onu itti. "Kes sesini, bok herif."

"Bizi terk ettin."

"Sana kes sesini, dedim." Leroy tam bir daha onu itecekken, birisi arkasından gelip kolunu tuttu ve onu sarstı. Leroy sendeledi, az kalsın düşüyordu.

"Anlat onlara, Leroy," dedi Kızılkemik. "Abraham ölürken nerede olduğunu söyle."

Leroy kafese kapatılmış bir köpek gibi bakındı; kimseyle göz göze gelemiyordu.

"Bir tane. Bir kılıç daha," dedi Kızılkemik. "Abraham'ı kurtarabilirdi."

Leroy başını iki yana salladı, ağzını açtı ama bir şey demedi. Kızılkemik'ten ve diğerlerinin suçlayıcı bakışlarından uzaklaşmaya çalıştı. Ne yapacağını kestiremez bir halde gidip barghestlerin arasına karıştı.

Nick aniden yan tarafında yakıcı bir batma hissetti. Elini oradaki kesiğe götürdü ve o sıcak ıslaklığı hissetti. Elini çekip bakınca bağıracak gibi oldu. Kanı... kendi kanı *siyah* denecek kadar koyu renkteydi. *Ne oluyor?* dedi içinden. İçinden başka ve hiç hoş olmayan bir ses cevap verdi. *Ne olduğunu Pekâlâ biliyorsun.* Artık başındaki zonklama dayanılmaz bir hale gelmişti. Tökezledi, tam düşecekken birisi onu tutup koluna girdi.

"Sakin ol, Nick."

Nick buğulanmış gözleri arasından Kızılkemik'in gülümsemesini gördü.

Kızılkemik'in gülümsemesi soldu. "Nick, iyi misin?"

"Evet," dedi Nick. "İyiyim."

Kızılkemik onun kana bulanmış kıyafetine baktı. "Vay be. Fena darbe almışsın."

"İyiyim," dedi Nick gereğinden fazla sert bir sesle. Kendini Kızılkemik'ten uzaklaştırıp çabucak eliyle yarasını örttü.

"Pekâlâ. Tamam. Ama yardım gerekirse, bana söyle." Kızılkemik bir şey daha diyecekken duraksadı, sanki doğru kelimeleri arar gibiydi. Neden sonra, "Bak, dostum, bunu mutlaka söylemeliyim. Bugün Şeytan olmayı hak ettin. O altı pis yaratık sana saldırırken Sekeu'yu terk etmedin. Kaçabilecekken, onun yanında kaldın. Bu cesaretin ötesinde bir şeydi. Daha derin bir şey." Nick'in omzunu tuttu. "Bilmeni isterim, kardeşim. Bana ihtiyacın olursa, buradayım." Nick'e son bir kez gülümseyerek baktıktan sonra Peter ve Sekeu'nun yanına gitti.

Nick bir an için sancısını ve midesindeki yanmayı unuttu. O vahşi oğlanın gözlerinde gördüğü şey çok açıktı. Kızılkemik onun dostuydu, sonuna kadar onu terk etmeyecek bir dosttu. Nick'in gözleri doldu.

Nehir daraldıkça daha berraklaşıp akışı hızlandı; kayalık kıyılarda anafor yapıyordu. Musibetin bütün izlerini geride bırakmışlardı, buradaki ağaçların çoğunda hâlâ yapraklar vardı. Nehirde bir dizi büyük yassı taşın olduğu yere gelince, bunlara basarak karşı kıyıya ulaştılar. Üç kız kardeş bu taşları kullanmadılar; minik ayaklarıyla suyun üstünden dans ederek geçtiler.

Karşı kıyıdaki bitki örtüsü daha zengindi. Nick arada bir çiçek ve ağaçların tepelerinden ürkek gözlerle onları seyreden birkaç peri gördü. Nick onların parlak renkli kanatlarını çok beğeniyordu. *Evet*, dedi içinden, *çok güzeller. Onların minik kemiklerini ellerimde çatırdatmak ne hoş olur.* Nick başını iki yana salladı. *Hayır*, dedi içinden. *Dur.* Ama içinin daha derinliklerindeki *o* durmak istemiyordu.

Patika genişleyerek uzun bir avlu haline geldi. Yolun iki yanında bulanık suları olan göletler vardı, şurada, burada solmaya yüz tutmuş nilüferler ve su otları görünüyordu. Göletlerin içinde kahverengi kurumuş yosunlarla kaplı dikilitaşlar vardı, bazıları yan yatmış, yarıya kadar suya batmıştı. İleride yüksek bir kemerin altından beyaz bir kaya çıkıntısına geçiliyordu; bunun tepesine akan bir çavlan vardı. Yıllanmış ahşap kapılar sımsıkı kapalıydı.

Peter karnına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı. "Nasıl?"

"Leydi Sığınağa, Haven'a gitti ve bir daha hiç dönmedi," dedi yaşlı cin. "Onun eli değmeyince, bahçe ölüyor."

Bir avluya girdikleri zaman Peter yavaşlayıp bir havuza baktı. Yosunların ve otların arasında altın kürelerden kalan parçacıklar vardı. Peter durdu. Fena halde morali bozulmuştu.

Tanngnost yanına geldi. "Bazen küçük şeylerin darbesi çok sert olur."

Bir dizi avludan geçip etrafı şimşirlerle ve çökecek gibi duran kemerlerle çevrili büyük bir tarlaya geldiler. Nick tam on tane kemer saydı. Yaşlı cin onları tarlanın arkasına, yarısı bir şimşirin arkasında kalmış küçük bir kemere götürdü. Bu kemer bir ejderhanın ağzı şeklindeydi; birkaç dişi kırılmış, otların arasına saçılmıştı.

Buradan geçince yol daraldı, sık çalılıkların, yüksek ağaçların ve devasa kayaların bulunduğu yere geldiler. Yol çok dik bir uçurumun altında uzanıp kutu gibi bir kanyonda son buluyordu. Yüksek duvarları bütün ekibi koyu bir gölge altında bırakmıştı.

Kanyon ıslak toprak ve çürüyen şeyler kokuyordu. Bir insan bacağı kalınlığındaki dikenli sarmaşıklar bir yılan yuvası gibi kıvrılarak kayanın yüzeyini kaplıyordu. Göz hizasına kazınmış bir elma resmi vardı.

Yaşlı cin Şeytanlara ve barghestlere delici bir bakış attıktan sonra Peter'a ve Tanngnost'a döndü. "Emin misiniz?" diye sordu.

Her ikisi de evet anlamında başlarını salladılar.

"Ya yemin?" diye sordu yaşlı cin. "Ritüeller?"

"Yeminler ve saçma törenler için zamanımız yok," dedi Peter sabırsızca. "Şunu açıver."

Yaşlı cin, Tanngnost'a baktı.

"Onlar artık Avalon'dur," dedi Tanngnost. "Başkaları yok. Onlara güvenmek zorundayız."

Drael hâlâ kuşkuluydu ama taşın üstüne çıkıp elini elmanın üstüne koydu, gözlerini kapadı ve bir dizi anlaşılmaz kelime söyledi.

Herkes nefesini tutmuştu, çıt çıkmıyordu. Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı ama sonra dikenli sarmaşıklar hışırdamaya, saldırmaya hazırlanan bir engerek gibi kendi içlerinde kıvrılmaya başladı; derken kayanın içinde neredeyse Tanngnost'un boyunda yuvarlak bir oluk belirdi.

Yaşlı cin bu yuvarlağın bir kenarını iterken birkaç cin de ona katıldı. Bunu içeriye doğru döndürdükten sonra kısa bir tünel ortaya çıktı. Nick tünelin karşı ucundan gelen ışığı görebiliyordu. Açılan boşluk sadece bir kişinin sığabileceği büyüklükteydi; ekip birer birer bunun içinden geçti.

Nick tereddüt içindeydi; bu girişte onu –bir yanını– huzursuz eden bir şey vardı. En iri yapılı barghest içeriye geçtikten sonra tünelin yanına geldi. O yaklaşınca sarmaşıklar sanki onu izliyormuş gibi hışırdamaya başladı. Nick derin bir nefes alıp başını içeriye soktu; bunu yaptığı anda bir sarmaşık kafasına, gözünün hemen üstüne sertçe vurdu. Başka bir tanesi yılan gibi bacağına dolandı, neredeyse onu düşürüyordu. Nick ayağını silkeleyerek kurtardı ve tünelin içine daldı.

Kızılkemik onu bekliyordu. "İyi misin dostum?" Gözlerini kısıp ona baktı. "Peşine bir şey takılmış gibi görünüyorsun."

"Ha, yok, hayır," dedi Nick soluk soluğa. "Sadece biraz ürktüm, o kadar."

Cinlerin peşinden yürümeye devam ettiler; çok geçmeden bir yamacın altında hızla akan bir dere göründü. Suyu kristal gibi berraktı ve tatlı bir kokusu vardı. Yamaçtan aşağıya indikçe orman zenginleşmekteydi. Çalılardan ve sarmaşıklardan çiçekler çıkıyor, yolu halı gibi yumuşak bir yosun tabakası örtüyordu. Nick bir çift benekli geyik ve onları seyreden ağaç kurbağaları gördü. Birkaç düzine peri cıvıldayarak ekibin üstünden geçti. Nick'in derisinde ateşli bir titreme, midesinde yeni bir hararet patlaması başladı. İçinde bu küçük yaratıkları paramparça etme dürtüsü kabarırken tırnaklarını avuçlarına batırdı. Onları öldürebilirse, başındaki zonklama ve midesindeki ateş nihayet geçecekmiş gibi hissediyordu. Yumruklarını

sıkıp ellerini bacaklarına bastırdı ve ellerini kontrol altında tutabilmek için kendini zorladı.

Yarası bir kere daha, eskisinden de beter bir halde yanmaya başladı. Elini yanına götürünce sıcaklığı hissetti. Kimsenin görmediğine emin olunca, eline baktı. Kanı artık daha da koyu bir renge dönmüştü, neredeyse siyahtı. "*Hassiktir*!" diye tısladı. Diğerlerinden çok daha ufak olan bir barghest yanında yürümeye başladı. Yaratığın boyu Nick'in dizi kadardı. Ona meraklı bir bakış attıktan sonra cıvıldadı.

"Siktir git yanımdan," diye tısladı Nick sırıtarak.

Barghest başını iki yana sallayıp ondan uzaklaştı.

"O boncuk gibi gözlerini oyayım," diye fısıldadı. Midesindeki sıcaklık artık yanmaya başlamış, boğazına kadar yükselmişti; gözlerinin arkasındaki basınç zonkluyordu. "Derini kemiklerinden sıyırayım." *Evet*, dedi içindeki diğer O. *Hadi yap bunu! Şimdi yap bunu! Bütün acıların dinecek. Yap hadi. Şimdi yap.* Ve o anda Nick içindeki diğer O'na inandı, barghesti öldürürse acılarının geçeceğini hissetti.

Bir dönemeci geçtikten sonra karşılarına düzinelerce yüksek ve ince çağlayan çıktı; gümüş suları yüzeyi bembeyaz taş olan bir dağdan akıyordu. Nick başını geriye uzatıp baktı ama çağlayanın tepesini göremedi. Sular sanki alçakta süzülen bulutlardan akıyor gibiydi. Sis serin, yatıştırıcı ve ilkbahar kokuluydu. Nick derin bir nefes alınca içindeki diğer O'dan kurtulmuş gibi hissetti. Bir an orada durup çağlayanın güzel manzarasında kendini kaybetti.

Cin onları en gerideki, diğerlerinden daha küçük bir çağlayana götürdü. Küçük bir kaya tabakası boyunca uzanan bir patika çağlayanın içinde son buluyordu. Su o kadar kuvvetle akmaktaydı ki, daha ileriye gidemeyecekleri belli olmuştu. Ne ki, yaşlı cin doğruca çağlayanın içine yürüdü ve gözden kayboldu.

Peter kısa bir duraksamanın ardından onu izledi. Ekipteki herkes birer birer girdikten sonra sıra Nick'e geldi. Nick bu işte bir cambazlık olmadığını görebiliyordu; çağlayanın arkasında arasından geçilebilecek kadar bir boşluk vardı ama bu sisli gölgelerin içine körü körüne görmek hâlâ endişe vericiydi. Nick derin bir nefes alıp aradan geçti ve kendini duvarları denizin renginde, zümrüt gibi bir ışıkla parlayan kısa bir tünelde buldu.

Tünel gökyüzüne açılan bir mağarada son buluyordu. Bütün kenarları dik uçurumlardı. Altın damarları olan beyaz taş mağarayı yumuşak, altın renginde bir ışıkla aydınlatıyordu. Nick'in önünde en az bir futbol sahası eninde ve boyunda muhteşem bir Cennet vardı.

Şeytanlar, barghestler, hatta cinler bile fal taşı olmuş gözlerle bu harika manzaraya bakıyorlardı.

"Haven," dedi Tanngnost.

"Ben tavşancıkları görüyorum," dedi cadının kızlarından biri.

"Oh, oh, ne çok tavşan var," dedi ikincisi.

"Ağzım sulandı," dedi üçüncü kız.

Nick'in soluğu kesildi. Önünde yuvarlak bir gölet vardı, ayna gibi yüzeyinde incecik kırışıklıklar titreşirken arı büyüklüğünde minik periler iki yakası boyunca dans ediyorlardı. Göledin tam ortasındaki küçük adanın üstünde gövdesi ve yaprakları beyaz olan bir elma ağacı vardı; bu bahçenin en göze çarpan özelliği buydu. İnce dallarından parlak kırmızı elmalar sarkıyor, yaprakları ışıldıyordu.

"Avallach'ın Ağacı," diye fısıldadı Peter.

"Evet," dedi Tanngnost huşu içinde. "Avalon'un kalbi."

Bir kuş sesi Nick'in dikkatini ağaçtan çevirip bahçenin geri kalanına bakmasını sağladı. Göledi besleyen düzinelerce dere vardı, parlayan suları kristal gibi taşların üstünde fokurduyordu. Koyu yeşil ve mavi çimenlerle yoncalar alanın içinde yayılmış, sığınağın duvarları olan kayalardan misket üzümü asmaları sarkıyordu. Her bir taşın ve ağacın kenarında son bulan kır çiçekleri tıpkı bir okyanusun dalgaları gibi alana yayılmıştı. Parlak renkli kuşlar, her cins periyle birlikte havada uçmaktaydılar. Ve bunlar gibi o kadar çok manzara, koku ve tuhaf yaratıklar vardı ki, Nick dikkatini herhangi birine bir saniyeden fazla veremedi.

"Leydim," diye seslendi Peter saygılı bir sesle.

Nick, Peter'ın gözlerini takip ederek, göledin karşı tarafında iç içe geçmiş beyaz sarmaşıklarla ve çiçeklerle bezenmiş bir taht gördü. Bu goblen uzun bir cüppe giyen zarif bir kadını çağrıştırıyordu. Nick o çiçeklerin çoğunun aslında beyaz kelebekler olduğunu fark etti; kimi yavaşça kanatlarını açıp kapıyor, bazılarıysa sağa sola uçarak bu goblenin hareket ettiği sanrısını veriyordu.

"Leydi göletin içinde," dedi Dash. Bütun Şeytanlar onu görebilmek için öne ilerlediler.

"Onu görüyorum," dedi Kızılkemik.

"Nerede... aa!" dedi Cricket.

Nick bulanık suyun içine baktı, Leydi'yi görmedi ama yüzeyin hemen altında üst gövdeleri oğlanlar ve kızlar olan kanatlı, küçuk balıkların oynaştıklarını gördü. O zaman anladı ve Leydi'yi gördü. Bütün o beyaz çiçekler, yapraklar ve kelebekler bir araya gelip Leydi'yi oluşturuyorlardı. Ve her sanrıda olduğu gibi, onu bir kez gördükten sonra görmemek mümkün değildi.

Arkasına baktı; Leydi mermer bir heykel gibi hiç kımıldamadan tahtta oturmuş, gözlerini kırpmadan Ağaca bakmaktaydı. Başının altında sarmaşıklar ve yapraklar vardı. Cildi bembeyaz, uzun boynu zarif, dudakları solgun ve dolgundu. Gözleri birbirinden bir hayli ayrıydı. Nick bu cam gibi donuk gözlere bakınca Leydi'nin ne kadar kırılgan, ne kadar hassas olduğunu görebiliyordu. Ve midesindeki hararet alevlenip damarlarında atan kan zehir gibi siyahlaşınca aklından şu geçti: *Onu öldürmek bana o kadar iyi gelecek ki...*

"Leydi Modron," dedi Peter alçak sesle. *Çok zayıflamış*, dedi içinden ve ölmüş olabileceği korkusuna kapıldı. Bomboş ve sabit bakan gözlerini inceleyince hiçbir hayat belirtisi göremedi.

Yanına gelip Sekeu'yu onun ayakları dibindeki yosun zemine bıraktı. Genzini temizleyip, "Leydim," dedi.

Leydi onu görmeden bakmaya deva etti; gözünü bile kırpmadı.

Peter onun bakışlarının Ağaca yönelik olduğunu gördü. Çoğu yaprağı solmuştu, dallarından bazıları çıplaktı ve kurumak üzereydi. *Avalon'un ne kadar ömrü kaldı acaba*, diye geçirdi içinden.

Diz çöküp uzandı ve elini, sanki temasıyla onu kıracakmış gibi hafifçe Leydi'nin eli üstüne koydu. Leydi'nin eli soğuktu. "Leydim diye fısıldadı Peter. "Leydi Modron. Benim, Peter."

Kadının yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

"Leydi," dedi Peter tekrar tekrar.

Peter omzu üstünde bir el hissedip Tanngnost'un iç çekişini duydu. "Üzgünüm, Peter. Böyle olacağından korkuyordum. Hâlâ yaşıyor ama bizim için yok artık; tamamen içine kapanmış. Mist'i hâlâ canlı tutuyor ama bunun ötesinde pek bir şey yapamıyor."

"Onun en son ne zaman konuştuğunu hatırlamıyorum," dedi Drael. "Belki Ulfger'le konuşmuştur. Bilmiyorum. Çünkü Ulfger onun yanına gelmemizi yasakladı."

"Peter," dedi Tanngnost. "Korkarım ona erişemeyeceğiz."

Peter kadının elini tutmaya ve gözlerine bakmaya –ve ümit etmeye– devam etti. Göğsünde bir sıcaklık hissetti – sekiz uçlu yıldız. Bu kolyeyi başının üstünden çekip inceledi. Yıldızın merkezinde çok zayıf bir ışık nabız gibi atıyordu. "Hayır, o hâlâ bizimle." Leydi'nin elini özenle çevirip yıldızı avucuna koydu. Yıldız parlamaya başladı.

"Leydi," dedi Peter. "Leydi'm."

Leydi'nin gözleri kapandı, sonra yavaşça açıldı. Yıldıza baktı. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. Ama Peter onun dudaklarını kolayca okuyabildi. "Mabon," demeye çalıştı. Leydi'nin avucunu kapadı. "Mabon," diye tekrarladı zor duyulabilir bir sesle. Gözleri bir kez daha donuklaştı, sonra kapandı ve hareketsiz kaldı.

Peter bekledi ama Leydi artık hiçbir hayat belirtisi göstermiyordu.

"Leydim. Benim, Peter."

Hâlâ hiçbir karşılık yoktu.

Peter ayağa kalktı, genzini temizledi, önce alçak sesle mırıldanmaya, sonra da giderek yükselen bir sesle şarkı söylemeye başladı. Güneşkuşu'nun şarkısıydı. Ve söylemeyi sürdürdükçe gür sesi yüksek kayalıklardan yankılandı, kuşlar ve periler kendi seslerini de ona katınca çok geçmeden bu melodi bütün bahçeyi kapladı.

Peter kadının yüzünde tek bir gözyaşı damlasının aktığını gördü. Leydi gözlerini açtı ve bu defa onu gördü. "Peter," diye fısıldadı, elini uzatıp onun yanağına dokundu. "Benim küçük Peterkuşum. Uçup bana döndün."

Peter gözyaşları içinde başını salladı. Leydi'nin eli sadece yanağına dokunmasından çok daha büyük bir etki yaratmıştı. Peter bunu iliklerine kadar hissetmiş, içini tatlı bir sıcaklık kaplamıştı. Sanki çok uzun zaman önce birlikte gölette oldukları gibiydi.

"Ötekidünya'dan buraya onca yolu sırf bana şarkı söylemek için uçtun," dedi Leydi.

Peter huşu içinde başını salladı.

Leydi'nin gözleri Drael'e, sonra da Tanngnost'a çevrildi. Aklı ka-

rışmış bir halde kaşlarını çattı. "Sizler de dönmüşsünuz. Yoksa ben nihayet öldüm mü? Ulfger bana hepinizin öldüğünu söylemişti."

"Hayır, Leydim," dedi Tanngnost. "Ölmedik. Siz de ölmediniz."

Peter onları zor bela işitiyordu; kalbinin gümburdeyerek atışı başka bütün sesleri boğmuştu. Elini hâlâ Leydi'nin temasıyla hassas olan yanağına götürdü. Bir anda sindiremeyeceği kadar çok şey olmuştu; milyonlarca defa diledikten sonra nihayet Leydi'nin huzurundaydı. Kalbi patlayacak gibiydi; artık sadece ona bakmaktan başka bir şey yapamıyor, ebediyen onun yanında olmanın tadını çıkarmak istiyordu.

Leydi bahçeye bakınca Şeytanları ve barghestleri gördü. Sonra ayakları dibinde hareketsiz yatan Sekeu'yu fark etti. "Peter, bu kim?"

Peter kendini zorlayarak gözlerini Leydi'den ayırıp çimlerin üstüne yatan yaralı kıza baktı. *Sahi, kimdi bu?*

"Leydim," dedi Tanngnost. "Merrow Koyu'ndaki savaştan beri çok şeyler oldu. Avalon hâlâ dayanıyor. Peter bütün klanları bir araya getirdi. Bugün de bizi..."

Sekeu, dedi içinden Peter. *Sekeu ölüyor.* Ve o anda her şey yerli yerine oturdu. "Bu kızın sizin temasınıza ihtiyacı var," diye araya girdi Peter. "Whisperwood ormanını savunurken yaralandı."

"Şeytanlarından biri mi? Avalon için mi savaşıyor?"

"Evet," dedi Peter. "Sizin için savaşıyor. Sizin için kanını dökü-yor."

"Gölete gitmeme yardım et," dedi Leydi ayağa kalkarak.

Peter ve Drael hemen Leydi'nin koluna girip onu yavaşça göledin taş basamaklardan indirdiler. Leydi kıyıdan uzaklaşıp suyun altına battı.

Göledin yüzeyinde hafif bir sis yayılırken su berraklaşmaya başladı ve dipteki taşlı zemin göründü. Leydi tekrar yüzeye çıktığında gök mavisi gözleri ışıl ışıldı.

"Kızı bana getirin," dedi gür bir sesle.

Peter, Sekeu'yu kucağına aldı. Kolları arasında cansız gibiydi ama hafif bir inleme sesi çıkarınca Peter ümitlendi. Onu basamaklardan indirip Leydi'nin kollarına bıraktı.

Leydi, Sekeu'yu suyun altına çekip Ağaca doğru yüzmeye başladı. Sis yoğunlaşarak anafor yaptı ve görüşü engelledi. Kayalardaki

altın damarlar soluklaştı, mağara karardı ama sonra sis parlamaya başlayarak cinlerin ve Şeytanların yüzlerine yeşil bir ışık yansıttı.

Şeytanlar heyecan içinde beklerlerken, pür dikkat sısı inceliyorlardı.

Peter suyun üstünde bir dalgalanma veya Sekeu'nun iyi olduğunu gösteren bir belirti var mı diye baktı. *Çok uzun sürüyor,* diye düşündü. *Acaba Leydi çok mu güçten düşmüş?* Derken aklına çok kötü bir şey geldi. *Bu işlem onu öldürebilir mi?* Bir an suya dalıp iş işten geçmeden onları bulmayı düşündü.

Leydi su üstüne çıkınca Peter gördüğü manzara karşısında dehşete düştü. Leydi'nin eti grileşmiş, neredeyse saydam olmuştu; bütün damarları görünüyordu.

"Alın onu," dedi Leydi Sekeu'nun başını su üstünde tutmaya çalışarak. Peter suya girip Sekeu'yu çekerken Leydi tekrar suyun altına daldı. Peter duraksadı, ne yapması gerektiğine karar veremedi.

"Merak etme, Peter," dedi Tanngnost. "Su onun özüdür. Şu anda onun için en iyi yer gölettir." Ne ki, yaşlı trol da epey endişeli görünüyordu.

Sisin ışıltısı kayboldu, su yine bulanıklaştı. Peter hâlâ orada durup bakarken Sekeu'dan bir ses çıktı. Hemen onu kıyıya çekti. Kızılkemik ve Drael'in yardımıyla Sekeu'yu çimlerin üstüne yatırdılar. Bacağındaki sargı yoktu. Uzun ve derin bir kesik olan yara hâlâ oradaydı ama artık kanamıyordu ve kırmızılık kalmamıştı. İyileşmiş gibi görünüyordu. Sekeu'nun yüzüne renk gelmişti.

Sekeu ağız dolusu su tükürdü, öksürdü, sonra gözlerini kırpıştırıp açtı ve gülümsedi. "Anne ayla yıldızları gördüm. Çok güzeldiler."

Nick kenarda bir yerden Leydi'yi seyrediyordu. Kadın tahtına çökmüş, Tanngnost'un nefes almadan anlatıp durduğu şeyleri dinliyordu. Peter onun yanındaydı. *Küçük bir oğlan çocuğu gibi şefkat arıyor,* diye düşündü Nick. Leydi'nin yüzüne yine renk gelmişti ama hâlâ çok bitkin ve yıpranmış görünüyordu; ne ki, gözleri başka bir şeydi; canlıydı, deliciydi – bir tanrıçanın gözleriydi. Bu gözler Nick'i korkuttu ve onun bakışlarına hedef olmamaya çalıştı.

Kulağına bir kahkaha sesi geldi. Şeytanlar bahçeyi keşfe çıkmışlar, fıstıkları ve meyveleri topluyorlardı. Leydi onların tıka basa

yemeleri ve toplayabildikleri kadarını yanlarına almaları için ısrar etmişti. Şeytanlar böğürtlene bulanmış suratlarıyla tıkınırlarken, barghestler birbirlerine havlayarak, bağırarak kütüklerin altında mantar ve kurtçuk arıyorlardı. Sekeu bir bankın üstüne oturmuştu. Hâlâ çok güçsüz görünüyordu ama artık dik oturabiliyor ve Kızılkemik'in ona getirdiği misket üzümlerini yiyordu.

Periler zıp zıp dolaşıyorlar, kucak dolusu çiçek yaprağı getirip, gülerek barghestlerin kafalarına boca ediyorlardı. Barghestler hırlayıp homurdanıyorlardı. Nick gülümseyen yüzler görüp kahkahaları işitiyor, bu da midesindeki hararetin ateşlenmesine yol açıyordu. *Oh, ne hoş. Nasıl da efsunlu.* Nick'in nabzı hızlandı, o sıcak siyah kan kafasının içinde zonkladı, başı sanki bir çivi çakılıyormuş gibi ağrıyordu. Sebebi oydu: Leydi. Bunu o yapıyordu. *Onu öldür*, dedi kafasının içindeki O. Ve Nick artık buna itiraz etmedi, karşı çıkmadı. O, içindeki derin kişilik ve kendisi aynı siyah, yakıcı kanı paylaşıyorlardı, her ikisi de bu acının bitmesini istiyordu.

Nick kemerindeki bıçağı çıkarıp gölgede gizlenerek Leydi'ye yaklaştı. Kimsenin ona baktığı yoktu. *Salak şeyler*, dedi içinden. *Hepsi eğlenceye dalmış, eğleniyorlar.* Dengesini bulmak için tahtın arkasına tutundu; görüşünü bulanıklaştıracak kadar şiddetlenen ağrı nedeniyle bayılmamaya çalışıyordu. Leydi'nin zarif boynu tam önündeydi.

Bıçağını sımsıkı tutarken, bunu kadının yumuşak etine saplamak ne güzel olacak, diye geçirdi içinden. *Evet, böylece çektiğim acı bitecek. Sis de yok olacak. Bu korkunç kâbus sona erecek.* Leydi'nin ensesine saplamak için bıçağı kaldırdı.

Leydi zarif bir hareketle ona döndü ve gözlerini ona kilitledi – o buz gibi ve sert bakan gözlerini. Bu gözler Nick'i esir aldı, iliklerine kadar içini gördü. Nick içindeki O'nun ağladığını işitti. Kıpırdayamıyor, gözlerini bile kırpamıyordu; gözyaşları akmaya başladı.

Leydi onun bileğini tuttu; çok zayıf ve bitkin görünmesine rağmen tutuşu mengene gibi, teması soğuk ve deliciydi. Nick tiz bir çığlık atıp bıçağı elinden düşürdü.

Tanngnost'la çabucak bakıştıktan sonra Peter hemen Leydi'nin yanında bitti. "Leydim, ne oluyor?" diye sordu; boğazını kesmeye hazır bir halde öfkeyle Nick'e baktı.

Leydi cevap vermedi, Nick'i gölete doğru çekti; Nick onun ira-

desine karşı koyamıyordu. Nefes almaya bile fırsat bulamadan Leydi onu karanlık suyun içine sürükleyip, dibe çekti. Nick kadının onu boğmak istediğini anladı. İçindeki O çığlık attı; bu defa Nick de ona katıldı. Ciğerleri suyla dolarken bir anda aklı karıştı; acı duyacağını, boğulacağını bekliyordu ama su tatlıydı. Ciğerlerini diri bir ilkbahar havasıyla doldurdu, midesindeki hararetin ve başındaki zonklamanın üstüne su serpti.

Nick bir nabız atışı hissetti ama bu onun değildi. Etrafından geliyordu. Aşağıya doğru döne döne inen birkaç tane büyük şekil gördü, bunlar derine indikçe kayboluyorlardı. O anda elma ağacının altında bulunduğunu ve bu şekillerin onun kökleri olduğunu anladı. Elini bir tanesinin üstüne koyunca atan nabzı hissetti; sanki muazzam bir atardamarın içinden geçen bir sıcaklık gibiydi.

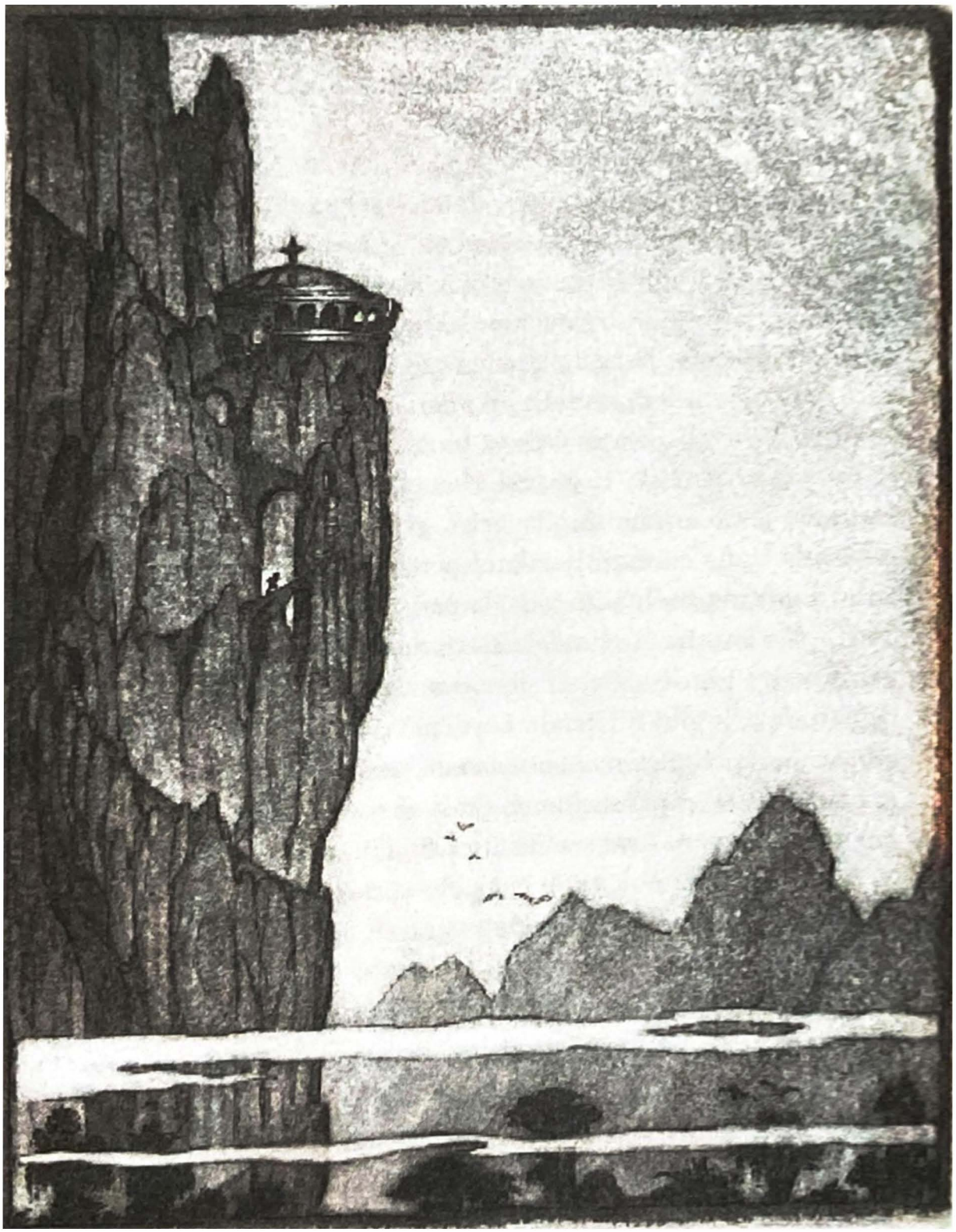
Dibe doğru inerlerken Leydi onun elini tuttu. Yumuşak bir ışık onlara doğru gelip sarmaladı ve bir anda her şey netleşti. Yıldızlar ve ay vardı. Şimdiki değil, eski haliyle Avalon'u gördü. Ormanın üstünde, vadilerin arasında balık gibi yüzüyordu. Dikilitaşların etrafında dans eden milyonlarca periyi, çayırlarda koşan kentaurları ve gümüş mehtabın ışığıyla parlayan rengârenk ağaçları gördü. Bütün bunların altındaki sihri, mutlaka korunması gereken o ışıltılı ruhu gördü. Nick o sihre uzandı, sihir de onu kucakladı ve göğsünde aşk gibi filizlendi. Leydi'nin çok uzaklardan gelen, şarkı gibi sesini işitti. *Ben senin ormanınım, senin dünyanım, senin sonsuzluğunum. Ben senin hayatınım. Senin ölümünüm. Ben ebediyen ve her zaman her şeyim. Beni sev. Beni sev. Beni sonsuza kadar sev.*

Evet, diye karşılık verdi Nick. *Sonsuza kadar.*

Leydi onu yukarı, aya doğru çekti; ayın görünüşü büyüdü, büyüdü, sonra bir anda Nick'in başı su üstüne çıktı. Öksürdü, tıksırdı ve ciğerlerini havayla doldurdu.

Peter ve trol endişe içinde basamaklarda bekliyorlardı.

Leydi, Nick'i kıyıda bıraktıktan sonra suya dalıp gözden kayboldu. *Gitme*, diye geçirdi içinden Nick ve onu tutmak için uzandı; bahçenin görünüşü bulanıklaştı ve dalgalandı. Nick'in başı dönüyordu, Leydi'den başka hiçbir şey isteyemiyor, düşünemiyordu. *Sonsuza kadar.*

On Sekizinci Bölüm

Caliburn

Ulfger tepesinde devasa geyik boynuzları yerleştirilmiş bir kemerin altından geçip granit tepenin merdivenlerini tırmandı. Bacakları ve ciğerleri yanıyordu ama vadinin bir hayli üstünde olan Kralların Salonuna varana kadar durmadı.

Önünde beliren kubbeli salon sanki onu çağırıyor, ölüleri ziyaret etmesi için meydan okuyor gibiydi. Ayağı tökezlendi, düşecek gibi olunca kemerli kapı eşiğine tutundu; yüzünden aşağıya ter boşanıyor soluk almakta zorlanıyordu. Tavandaki renkli camdan zümrüt renginde bir ışık süzülürken, büyük oval pencereler ölülere aşağıdaki vadinin manzarasını sunuyordu.

Yedi cin kralın çürümüş kemikleri, önünde bir halka şeklinde yayılmış yedi taş lahit içindeydi. Tam ortalarında uzun bir tekne vardı. Ulfger son bir kez ölü krallara baktıktan sonra başını kaldırıp gözlerini teknenin güvertesiyle aynı hizaya getirdi. Tekne yedi metre uzunluğundaydı, pruvasında bir ejderha figürü vardı, yakut renkli gözleri en büyük pencereden dışarıya bakıyor, alçak bulutların içine yelken açmaya hazır görünüyordu.

Bu tekne denize indirilip yakılmak ve Ulu Boynuzluyu Ötekidünya'ya, Avallach'a götürmesi için inşa edilmişti. Ne ki, Ulfger bunu yasaklamış, emrindeki cinlere tekneyi ve Ulu Boynuzluyu buraya getirmelerini söylemişti. Avalon'da hâlâ Leşyiyi-

ciler varken Ulu Boynuzlunun onu terk etmesini istemiyordu.

"Hâlâ buradayım, Baba," dedi Ulfger titrek bir sesle. Bir adım öne yürüdü. "Sana ihanet ettiler. Her biri. Ama ben değil. *Ben* yeminimi hatırladım. Senin nimetlerini sadece ben hak ediyorum." Lahitlerden birine dayanarak kapağına kazınmış cin kralının yüzünü inceledi. Bu yüzün asil hatlarında elini gezdirdi. "Hainler," diye tısladı. "Hepiniz... *hainsiniz!*" Dudakları gerilerek rölyefin gözlerini tırmaladı ama soğuk mermer yüzeyinde parmaklarının hiçbir etkisi olmadı. Ulfger baltasını kaldırıp küt tarafını kuvvetli bir vuruşla o yüzün üstüne indirdi ve lahdin kapağını kırarak açtı. Kapağı yere ittikten sonra ölü kralın boş göz çukurlarına baktı. "Ne cesaretle bana öyle bakıyorsun?" Ulfger'in suratı öfkeyle buruştu. Kafatasını lahitten çıkarıp yere fırlattı ve kemikler un ufak olana kadar topuğuyla ezdi.

Topuğu üstünde döndü, baltasıyla bunun yanındaki lahdi, sonra diğerlerini parçaladı, cesetleri yere saçtı... çok geçmeden salon zemini çürümüş zırhlar ve parçalanmış kemiklerden oluşan bir goblen haline geldi. Ayağı kayış gibi olmuş bir cesede takılınca bu yığının içine düştü. Soluk soluğa sırt üstü yatarken terli derisi kemik tozlarıyla kaplıydı. Gözleri etrafını taradıktan sonra teknede kaldı. Dudakları titremeye başladı. "Ben korkak değilim," dedi; gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyor, kemik tozlarında siyah izler bırakıyordu. "Ben korkak değilim. Geride kalmak benim seçimim değildi. Bana yemin ettirmiştin, Baba. Unuttun mu? Hiç kimse benim kadar savaşmayı istemiyordu!" Yuvarlanarak kemiklerin arasından geçip teknenin yanına geldi. Küpeşteye tutunarak kendini yukarıya çekti ve öfkeyle Ulu Boynuzlunun yüzüne baktı.

Ulfger'in gördüğü yüz korkunçtu. Ulu Boynuzlu bir cin kürküne sarılmış, çatlamış kayış gibi derisi kemiklerine yapışmıştı. Boynunda bronz yüzüklerden ve hayvan dişlerinden oluşan bir kolye vardı. Kesici kısmı kırık Caliburn kemikli iri elleri arasında, göğsüne dayalıydı. Boynuzlu Miğferi yüzünün altına kadar inmiş, görme aralıklarından siyah göz çukurları görünüyordu. O boş çukurlar suçlar gibi Ulfger'e bakmaktaydı.

"Beni duydun mu? Hâlâ kendimi kanıtlamadım mı? Sadece ben... tek başıma Ağacı koruyorum."

Siyah göz çukurları sessizlikleriyle onu alaya aldılar.

Ulfger'in bakışları kılıca çevrildi ve sırıttı. "*Ben* bunu hak ediyorum, Baba," diye fısıldadı ve elini kılıcın kabzasına uzattı. Eli bir an havada kaldı. Kabzanın üstünde minik çiviler vardı; bu çiviler eline batacaktı ve eğer kılıcı hak etmiyorsa, onu zehirleyip içinden dışına onu yakacaktı. Eli titremeye başladı. "*Ben*... hak ediyorum." Kabzayı tutup kılıcı kaldırmak için elini zorladı. Bütün kolu titriyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Sonra dudakları arasından bir uluma sesi çıktı ve elini geri çekip göğsüne bastırdı.

Taşları üstüne çöküp elini kucağına aldı. "Neden beni geride bıraktın, Baba?" Ve o anda kahkaha seslerini duydu, salonun her bir yanından geliyordu. Ona, babasına, krallara, hepsine gülüyorlardı. Ulfger elleriyle kulaklarını örttü ama sanki kafasının içindeymişler gibi, hâlâ işitmeye devam ediyordu.

Cılız bir çığlık atıp kâh sürünerek kâh sendeleyerek açık olan büyük pencereye doğru gitti. Pencerenin pervazına çarpınca öne düşecek gibi oldu, son anda tutunabildi. Bir süre öylece kalıp o muazzam yükseklikten aşağıya bakarken pes etmeyi düşündü. *Bu işkenceyi bitirmek ne kadar iyi olurdu.* Ve belki de bunu yapacaktı ama aşağıda bir şey gözüne çarptı, o kahkahaları durduran ve kanını kaynatan bir şey... Orada, çok aşağıda çocuk hırsızı vardı ve sanki her şeyin hâkimiymiş gibi hainlerden ve veletlerden oluşan çetesine önderlik ediyordu.

Ulfger'in dizleri büküldü ve pencere pervazına oturdu. Demek, Leydi'yi görmüşlerdi. *Hayır,* dedi içinden, *bunun ötesinde bir şey var.* Bir şekilde Leydi'yi uyandırmışlardı. Çünkü o kızın iyileşmiş olduğu belliydi. O kızı daha önce gördüğünde ölmek üzereydi ve sadece Leydi onu kurtarabilirdi. Sepetleri ve meyve çuvallarını gördü. "Hırsızlar, ebediyen yanasınız," diye tısladı. "Sığınağı lekelediniz. Avalon'un kalbini kirlettiniz. Ve o, Modron, sizlere yardım etti. Avallach'ın kendisine ihanet etti."

Ulfger tekneye döndü. Babasının yüzüne, o simsiyah göz çukurlarına öfkeyle baktı. Yüzü buruştu. "O sefil yaratığı da kayırdın. Savaşta yanında olması için çağırdın ama beni yok saydın. Tek oğlunu silip attın. Nasıl oluyor da o değerliyken ben olmuyorum? Nasıl? Nasıl, ha, seni aşağılık hayvan? Söyle bana! SÖY-

LE BANA!" Ulfger hırlayarak uzandı ve kılıcı Ulu Boynuzlunun elinden kaptı. Çiviler elini delerken acısını hissetti. Delik izleri yanmaya başladı. "*HADİ!*" diye bağırdı. "Yak beni. Sıkıysa yak! Ama hiçbir şey görevimi yapmama, Avallach'ın ödünü almama engel olamaz. *HİÇBİR ŞEY!*"

O sıcaklık bütün vücuduna yayıldı ama yakmadı. Kırık kılıç elinde hafiflerken içini bir güçlülük hissi kapladı. Sıcaklık kalbine, damarlarına ve kaslarına ulaşınca göğsü kabardı. "Gördün mü, Baba? Demek ki, hak ediyormuşum. Avallach beni onurlandırıyor. *BENİ!*"

Ulfger miğferi Ulu Boynuzlunun başından çıkarıp kendi başına geçirdi ve görme aralıklarından babasına, bir zamanların heybetli savaş lorduna baktı. Ulu Boynuzlunun başı kenara kayarak kederli bir şekilde onun bakışlarına karşılık verdi.

Ani bir esinti taş zemindeki kemik tozlarını uçurdu. Ulfger bütün duyularının uyandığını hissediyordu. *Bu nedir?* diye düşündü; çevresindeki hayatı duyumsayabiliyordu: aşağıdaki ormanda birkaç geyik, uçuşan periler ve... *onlar*. Onları duyumsayabiliyordu. Peter ve diğerlerini. Onların ruhlarını, duygularını, sevinçlerini, heyecanlarını... korkularını içinde hissedebiliyordu. Sonra biraz daha fazlasını anladı; onlara fiziksel olarak değil, sadece zihniyle dokunabilirdi.

Güldü. "Çocuk hırsızı, bedelini ödeyeceksin. Acı çekmenin ve bütün sevdiklerini kaybetmenin ne olduğunu öğreneceksin."

Leydi'nin ormanından geri dönerlerken Peter kendini bir rüyadaymış gibi, sanki ayakları yere değmiyormuş gibi hissediyordu. Bugün olanlara, Leşyiyicileri püskürtüp Avalon'u onlardan kurtardıklarına inanamıyordu. Ama düşüncelerini kontrol eden, kalbini yöneten Leydi'ydi. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Gözlerini kapatınca hâlâ onun kokusunu duyabiliyordu hanımeli ve kaynak suyunun kokusunu...

Kızılkemik, "Peter," diye seslenip, bir şeyi işaret etti. "Bak!"

Peter durup bakınca afalladı. Hepsi afalladı.

Nihayet Myrvior sınırına, Cusith Deresine ve musibetin harap ettiği ormana varmışlardı. Herkes hayretler içinde yemyeşil filizlenen ağaçlara ve canlanan ölü otlara bakıyordu.

"Tanngnost, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Peter.

Tanngnost Sekeu'yu özenle yere oturttu. Onca dönüş yolu boyunca kızı taşımıştı. Trol yaşlı olabilirdi ama hâlâ bir troldü ve onun için Sekeu'nun ağırlığı hava geliyordu. Sekeu sekerek bir kayaya gitti ve oturdu. Peter onun dövüşecek hale gelmesi için daha zaman gerektiğini düşündü ama kız iyileşmekteydi. Peter gülümsedi, *Az kalsın seni kaybediyorduk,* diye düşündü. Gözleri yaşarmıştı. *Birlikte ne badireler atlattık. Bu işi de birlikte bitireceğiz.*

Tanngnost goncalardan birine dokundu. "Leydi'nin döndüğü anlamına geliyor. Yine ümitlenebiliriz."

"Bunu Leydi mi yaptı?" diye sordu Cricket.

"Evet," dedi Tanngnost. "Peter onun ruhunu yeniden uyandırdı. Artık Avallach'ın Ağacını o koruyacak. Eğer yanmayı durdurabilirsek, Leydi de musibeti sonlandırabilir."

"Ve," diye ekledi Peter," onları Mist'e püskürtebilirsek, hepsini öldürebilirsek, o zaman Leydi bütün Avalon'u iyileştirecek ve eski ihtişamını sağlayacak."

"Evet, aynen öyle olacak," dedi Tanngnost.

"Bir hücum daha yapmalıyız," dedi Peter heyecanla. "En kısa zamanda. Başka bir ağacı yakmalarına izin veremeyiz!" Yaşlı cine döndü. "Drael, ya sen? Şafak sökerken bizimle Kızıl Kaya'da buluşabilir misin?"

"Sana şu kadarını söyleyeyim," dedi yaşlı cin. "Leydi'nin Muhafızları artık yedek kulübesinde oturmayacaklar. Orada olacağız, Peter. Buna güvenebilirsin." Bütün cinler başlarını sallayarak hemfikir olduklarını belli ettiler; ciddi yüzleri ve sert bakışları Peter için yemin anlamına geliyordu.

"Güzel," dedi Peter yaşlı cinin kolunu tutarak. "Çok iyi." İçinden gelen sevinç narasını zor bastırdı. Üç kıza döndü. "Bizimle gelir misiniz? Ginny'nin çocuklarına güvenebilir miyiz?"

Barghestler kızlara baktılar.

"Çok kan akacak mı?" diye sordu ilk kız.

"Herkese yetecek kadar bağırsak olacak mı?" diye sordu ikincisi.

"Ve gözbebekleri, gözbebeklerini unutma," dedi üçüncüsü.

"Hem de nasıl," dedi Peter ve kızların muzip gülümsemelerine karşılık verdi. "Herkese yetecek kadar beyin de olacak."

"Ben gitmek istiyorum!" dedi biri.

"Ben de!" dedi ikincisi.

"Eh, o halde, tabii," dedi üçüncüsü. "Ama, Peter?"

"Evet?" dedi Peter.

"Önce annemize sorman gerekecek."

"Evet," dedi ikinci kız. "Annemiz yabancılarla oynamamızdan hoşlanmıyor."

"Bizimle gelip ondan izin ister misin?" dedi üçüncü kız gözlerini büyüterek.

"Gelirim," dedi Peter. "Hemen." Drael'e döndü. "O halde, yarın Kızıl Kaya'da mıyız?"

"Anlaştık," dedi Drael; cinler Leydi'nin Ormanına doğru yürümeye başladılar.

"Leroy, Danny, Cricket, Nick. Bütün stoklarımızı alıp Şeytanağacı'na doğru gidin. Biz de en kısa zamanda orada olacağız. Tanngnost, sen Sekeu'yu alıp onlarla gidebilir misin?"

Tanngnost huzursuz görünüyordu. "Tabii ki, ama..."

"Daima bir 'ama' vardır, değil mi?" dedi Peter.

"Peter, bir şey söylemeliyim."

"Sadece tek şey mi? Nedense bundan şüpheliyim."

Tanngnost surat asıp Peter'ı ağaçlara doğru çekti. "Peter, senin gitmene gerek yok. Cadı gelecektir. Bu kızlar onun gözleri ve kulakları gibidirler. Onlar için bu sadece bir oyun ve..."

"Biliyorum," diyerek onu susturdu Peter. "Bataklığa dönmem lazım. Abraham'ın cesedini Leşyiyicilerden önce bulmalıyım. Onun kafasını kalelerinde asılı görmeye dayanamam."

Tanngnost bir an ses etmedi. "Evet. Evet, tabii."

Peter arkasına dönecekken, "Peter," dedi Tanngnost.

"Bu sefer ne var?" dedi Peter iç geçirerek.

"Ya Nick?"

"Tanngnost, sen ne zaman böyle yaşlı bir kadın haline geldin?"

Tanngnost ona ekşimik bir bakış attı. "Onu gördün," dedi. "O karanlık oğlanı kapsamıştı... bütünüyle."

"Leydi ona dokundu. Onu iyileştirdi. Oğlanın gözlerine bakınca bunu görebiliyorsun. Bu kadar endişeli olma. Her şey rayına oturuyor. Avallach yüzümüze güldü." Ne ki, bu sözler trolü

rahatlatmamıştı. "Pekâlâ, için rahat edecekse, onu göz önünden ayırma."

"Peter?"

"Ne?" dedi Peter sabrı taşmış bir halde.

"Onları bir araya getiren sendin. Bunu sen başardın. Senin bu kadar mankafa olduğunu bilmeseydim, Ulu Boynuzlunun ruhunun senin içinde yaşadığına inanırdım."

Peter eski dostuna gülümsedi. "O da nesi? Gözyaşı mı? Tanngnost sen gerçekten yaşlı bir kadına dönüşmüşsün." Peter bir kahkaha attı, bunu duyan bütün Şeytanlar da güldü çünkü Peter'ın gülüşü bulaşıcı bir şeydi.

"Daha çok mu uzakta?" diye sordu Danny son on dakika içinde üçüncü defa.

Kimse cevap vermedi.

"Neden elmaları ben taşıyorum ki?" diye sızlandı Danny. "Neredeyse bir ton var. Cricket sadece mantarları taşıyor. Neden mantarları o taşıyor ki? Mantarlar gayet hafif. Bu haksızlık. Hey, Cricket, bir süreliğine yükümüzü değiştirelim mi? Ne dersin?"

Cricket başını iki yana salladı.

"Ama hadi. Hadi. Hadi."

"Sızlanıp durma be, Danny," diye bağırdı Cricket. "Şikâyet etmediğin tek bir an var mıdır? Al hadi mantarları." Danny'nin elindeki elma çuvalını alıp mantarları onun karnına dayadı. "Yeter ki, bir beş dakikacık vızıldamanı duymayayım. Tamam mı?"

Danny koyun gibi başını salladı.

Cricket sert adımlarla yürümeye devam etti.

"Hey, Cricket?" diye seslendi Danny.

Cricket cevap vermedi.

"Çok tatlısın."

Cricket ona orta parmak yaptı.

Danny dönüp Nick'e baktı, mantarları elinde sallayarak kaşlarını kaldırdı ve sırıttı.

Nick bu yolu tanıdı; Şeytanağacı çok uzakta değildi. Oraya varınca rahatlayacaktı; taşımakta olduğu fıstık ve meyve çuvalı epey ağırdı, üstelik birazdan hava kararmak üzereydi. Nick gece karanlığında burada olmak istemiyordu.

Burada yeni tomurcuklardan eser yoktu, sadece sonsuz bir gri-lik hâkimdi. Ama yine de o mevcut griliğin altında bir akım his-sediliyordu. *Bu o sihir olmalı*, dedi içinden. Leydi onun gözlerini sihre açmıştı. Etrafındaki tepeler ona ilkbahar öncesi kış ormanı gibi göründü.

Karanlık hisleri, midesindeki hararet tamamen yok olmuştu. Uzun geçen günün yorgunluğunu hissediyordu ama ruhu dip-diriydi; sanki Avalon'un sihri ve kendi vücudu bir ahenk içinde gibiydi. Aklı ikide bir o çağlayanlara, çiçeklere, sihirli hayvanla-ra, tatlı kokulara, yüzlerce mimik periye... ve Leydi'ye gidiyordu. "*Leydi*," diye fısıldadı. Gök mavisi gözleri, ipeksi saçları, nere-deyse mavi denecek kadar beyaz olan soluk teniyle Leydi onun bütün düşüncelerini tüketmişti. Onu gözlerinde canlandırınca, rahatlıyordu. Hissettiği şey... ne? Aşkı mıydı? *Evet*, dedi içinden, bir annenin aşkı gibiydi.

Nick birden durdu. Suçluluk duygusu bıçak gibi göğsüne sap-landı. "*Anne*," dedi. O anda dehşet içinde kendi annesini unut-muş olduğunu fark etti. Sadece aklından çıkmış değildi, onu ta-mamen unutmuştu. Sanki uzun yıllar önce tanıdığı, silik bir anı halindeydi. Sanki Leydi ona... ne? Annesini aklından çıkarma-sını mı sağlamıştı? Bir şekilde annesinin yerini mi almıştı? Nick bütün dikkatiyle annesinin yüzünü gözlerinin önüne getirince düşünceleri netleşti. Bir anda Leydi'nin sözlerini hatırladı. *Ben se-nin hayatınım. Ben senin ölümünüm. Ben her zaman ve ebediyen her şeyim. Beni sev. Beni sev. Beni ebediyen sev.* Sırtının ürperdiğini his-setti. Beni iyileştirmekten ötesini yaptı, dedi içinden. *Bana büyü yaptı*. Birisinin onu gözetlediğine inanarak sağına soluna baktı. Nick bir an önce buralardan gitmek zorunda olduğunu anladı çünkü Avalon insanı baştan çıkarıcı bir yerdi. Çünkü tanrıçalar kıskanç yaratıklardı, bağlılık konusunda annelerle bile rekabet etmiyorlardı. Nick eğer bir an önce buradan ayrılmazsa, annesiy-le ilgili bütün anılarının hepten silineceğine emindi.

Birisi onu dürttü. "Çeneni kapasan iyi edersin."

Nick irkildi. Kendini düşüncelerine öylesine kaptırmıştı ki, arkasından Leroy'un geldiğini fark etmemişti. Diğerleri öndeydi-ler. Nick yürümeye devam etti.

"Beni duydun mu?" dedi Leroy alçak sesle.

Nick ona kulak asmadı.

Leroy'un suratında çirkin bir sırıtma belirdi. "Hey, sana diyorum, göt oğlanı." Parmağını Nick'in göğsüne dayadı. "Abraham'la ilgili o saçmalığı bir daha açarsan seni *gebertirim!*"

Nick, Abraham'ın su altında boğulurken dehşetle açılmış gözlerini hatırladı; sırf Leroy iki saniyesini ayırıp onu bataklıktan çekmediği için ölmüştü. Nick büyük bir öfke duydu –ama midesinde yanma veya başında zonklama yoktu– sadece doğal bir öfkeydi ve içinde kabardıkça kabarıyordu: Artık gördüğü tek şey Leroy'du, karşısında sırıtan o iri yapılı, şapşal Leroy...

"Göt herif!" Nick tükürüp çuvalıyla Leroy'un göğsüne vurdu, ardından da yanağına sıkı bir yumruk indirerek onu yere devirdi. Hem Nick'in hem Leroy'un çuvalı yere düşmüş, içlerindeki meyveler ve fındıklar yola saçılmıştı.

Leroy kocaman olmuş gözlerle elini yanağına götürdü. Nick'ten hiç böyle bir hamle beklemiyordu. Yumruklarını sıkıp ayağa kalkmak için davrandı.

"*YETER!*" diye bağırdı arkalarından Sekeu. Tek bacağı üstünde durmuş, Tanngnost'a yaslanıyordu.

Tanngnost gözlerini Nick'e dikip onu inceledi.

"Bana saldırdı!" dedi Leroy. "Şuna bakın, delirmiş."

Sekeu'nun gözleri parladı ama Nick'e değil, Leroy'a bakıyordu. "Onunla konuşmaya bile hakkın yok. Yaptığın şeyden sonra."

Leroy'un ağzı bir karış açık kaldı. "Ne? Hayır... *yanlış* biliyorsun! O piç." Parmağını Nick'e dayadı. "Onun suçuydu. Beni bataklığa düşürdü. Suçu bana yüklemeye çalışıyor. Bunu anlamıyor musun?" Leroy'un olayı anlatışı, sanki gerçekten öyle olduğuna inanıyormuş gibiydi.

"Hayır," dedi Sekeu buz gibi bir sesle. "Öyle olmadı."

Leroy başını iki yana salladı, dudakları kıpırdadı ama konuşamadı.

"Utanmalısın, Leroy," dedi Sekeu. "Kimsenin yüzüne bakacak halin yok."

On Dokuzuncu Bölüm

Cinayet

Gölgeler koyulaştı ve Leydi'nin Ormanında gece başladı. Ulfger ormanın ucunda bir heykel gibi sabit duruyordu. Gözlerini kapatıp kendini gecenin içine bıraktı. Göletteki balıkları, kurbağaları, bir tilkiyi, bir dala tünemiş birbirlerine kur yapan iki güvercini duyumsadı. Kuşlar arasındaki bağı ve hayat boyu birbirlerinin eşi olanların sevgisini hissetti. Onları itti, birbirlerinden korkmalarını söyledi ve aniden korkuya kapıldıklarını hissetti, son sürat uçarak oradan kaçışlarını işitti.

Ulfger gülümseyerek dikkatini Büyük Salonun bitişiğindeki avluda koruyucu olarak duran cinlerin kışlasına çevirdi. Cinler dönmüşlerdi. Ulfger yirmi birinin birden o ahşap yapı içinde olduklarını hissedebiliyordu. Onların içlerini okumak hayvanlarda olduğu kadar kolay değildi ama savaşa hazırlanırlarken duydukları heyecanı hissedebiliyordu.

Bir kapı açıldı. Bir meşalenin titrek ışığı avluyu aydınlattı. Mataraları omuzlarında, dört cin dışarıya çıkıp göletlere giden patikanın yolunu tuttular. Ulfger onların pınara gidip mataralarını doldurduklarını seyretti. Fark edileceğine aldırmadan, kılıcını kaldırıp onlara doğru yürüdü. Onu gören cinler hemen kılıçlarını çıkardılar. Ulfger ona sallanan iki kılıcı havada bloke edip, iki cinin kafalarını omuzlarından ayırdı.

Cinlerden biri Ulfger'in göğsüne bir darbe indirdi ama zırhı sayesinde yara almadı. Diğeri kılıcını onun ust koluna savurarak, adalesinde derin bir kesik açtı. Ulfger'in canı yandı; ateş saçan gözlerini cinlere dikti ve o anda onların içindeki korkuyu okudu, bunu aklına hapsetti ve kılıcını öndeki cinin kafasına indirerek kafatasını ikiye ayırdı.

Kalan cini boynundan yakalayıp parmaklarını batırdı ve sanki tüymüş gibi kolayca ayaklarını yerden kesti. Tek bir hareketle cinin boynunu kırabilirdi ama bunun yerine kılıcının ucunu cinin sol gözüne yaklaştırdı. Cin kılıcın zehirli ucunu görünce dehşet içinde Ulfger'in elini tırmaladı.

"Neden o kadar debeleniyorsun?" diye sordu Ulfger. "Eğer Avallach'a sadıksan kılıç seni yakmaz." Ulfger kılıcın kenarını cinin yanağına değdirip, küçük bir kesik açtı. Bu kesik hemen kararmaya, cızırdamaya ve etini asit gibi yakmaya başladı. Zehir cinin içinde yayılırken Ulfger elinin altındaki harareti hissedebiliyordu. Cinin fokurdayan ve cızırdayan kanı ağzından, burnundan ve gözlerinden boşaldı. Cin neden sonra hareketsiz kalana kadar Ulfger onu tuttu ve her saniyesinin tadını çıkardı.

Cini yere bırakıp kolundaki kesiği inceledi. Yaranın çok derin olmayışına ve hiç kanamamış olmasına şaşırdı. Oysa adamakıllı kuvvetli bir darbeydi. Derken yaranın küçüldüğünü ve gözlerinin önünde iyileştiğini fark etti. "Ben... ben gerçekten bir *tanrıyım!*" diye haykırdı. "Ben Ulu Boynuzluyum." Derin bir nefes aldı. "Çocuk hırsızının Avallach'ın gerçek oğluyla tanışmasının zamanı geldi."

Ulfger Şeytanağacı'na giden yolda korkusuzca ilerliyordu. Ender olarak duyumsadığı bir yaratığa korkmasını söylüyor, o yaratık arkasına bakmadan kaçıp gidiyordu. "Benden korkun," diye tıslıdı. "Benim gelişimden korkun!"

Ağaçların arasında onu doğru yola yönlendirecek belirtiler aradı ama giderek duyularına daha çok güveniyor, yolu gözleri kapalı olarak arıyordu. Nihayet uzakta bir kıvılcıma benzeyen, çok hafif bir parıltı yakaladı ve bunun üstüne gitti; çok geçmeden Şeytanağacı'na ulaştı.

"Çocuk hırsızı burada değil," dedi öfkeyle. *Ama o kız burada, o*

esmer tenli şıllık. Onun acısını duyumsuyorum. Gülümsedi. *O kızı onun elinden alacağım. Parçalara ayırıp kafasını şişe geçireceğim. Onu kurtarmak için her şeyi yapan çocuk hırsızı görecek.*

Ulfger kapıyı itti. Çok sağlamdı ve kilitliydi. Ağacın etrafında dolandı ama herhangi bir giriş yeri göremedi. Birisinin sürguyü çekmesi gerekiyordu. Acaba çocuklardan birine bunu yaptırabilir miyim, diye düşündü. Güvercinlere yaptığı gibi, onları da etkileyebilir miydi?

Gözlerini kapatıp zihniyle içeriye girdi ve tutunacağı bir şey aradı. Trol asma katta uyumaktaydı. Ulfger onun üstünde hiç durmadan devam etti. Yaşlı trolde her türlü numara ve kimsenin bilmediği sırlar vardı; Ulfger onun vereceği karşılıktan korktu. Bir kız buldu ama çok derin uyuyordu; onun yanındaki oğlan da derin bir uykudaydı. Ulfger başka bir oğlan buldu; bu oğlan kendini rüyalarına kaptırmıştı ve Ulfger bütün gayretine rağmen ona nüfuz edemedi. Sabrı tükenerek aramaya devam etti ve az sonra ilginç bir şey buldu. Küçük bir odada tek başına kalan bir oğlan. Bu oğlan uyumuyordu. Zihni tamamen açıktı. Ulfger bu oğlanın içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu; hem kendisine hem de *onlara* duyduğu öfke ve nefret... Oğlan bu duygularla delirecek halde gelmişti. Ulfger bu deliliğin oğlanı apaçık ve korunmasız bıraktığını anladı.

Oğlanın kafasına bir düşünce gönderdi. *Kapıyı aç.* Oğlan tepki göstermedi. *Kapıyı aç.* Hiçbir şey olmadı. *Kapıyı aç.*

Ulfger'in kaşları hayal kırıklığıyla kırıştı. Ama sonra, bir anda Avallach'ın ona bahşettiği bu muazzam yeteneğinin doğasını anladı. İnsanların zihinlerin kontrol edemiyor, onlara istemedikleri şeyleri yaptıramıyordu. Onları sadece dürtebiliyor, korku gibi, nefret ve kıskançlık gibi zaten var olan duyguları harekete geçirebiliyordu. Bir deneme daha yaptı ve kullanabileceği iyi bir şey buldu.

Cinayet, diye düşünüp bu düşünceyi oğlana itti ve onu çok sevindiren bir şey oldu. O ufacık dürtmeyle cinayet fikri çiçek açtı.

Nick rüya görüyordu ve ilk kez rüyası huzurluydu. Leydi'nin bahçesinde oynuyor, Leydi tahtına oturmuş seyrederken, Nick perileri kovalıyordu. Bir göledin üzerinden hanımeli ve kaynak suyu kokan bir

esinti geldi. Periler kıkırdayarak bir ağacın üstüne tünediler. Nick onların ardından uçup yanlarına tünedi. İşte o zaman kanatları olduğunu, bir kuş büyüklüğünde olduğunu ve bundan da tuhafı, bu durumdan hiç şikâyetçi olmadığını fark etti. Leydi'nin bahçesinde bir peri olmaktan daha iyi bir şey var mıydı? Leydi ona çocuklarından biriymiş gibi gülümsedi. Nick mutluydu, halinden memnundu ve daha fazla hiçbir şey istemiyordu.

Nick birisinin adını seslendiğini işitti; bu ses tanıdıktı ama çok uzaktan geldiği için önce kim olduğunu çıkaramadı. Bu ses öbür kadına, onun geride bıraktığı kadına aitti. Nick aklının en uzak ucunda bir gıdıklanma hissetti; o kadın için yapması gereken bir şey vardı ama şimdi onu düşünecek hali yoktu; oynamakla meşguldü.

Zemine bir gölge düştü. Bahçede yuvarlak, ahşap bir kapı belirdi. Nick bu kapının ardındaki tırmalama sesini işitti. Birisi fena halde içeriye girmek istiyordu. Leydi'ye baktı; korkmuş görünüyordu. Bahçede tiz bir çığlık duyuldu, birisi korkunç bir acı çekiyordu; bu ses Nick'in kafasında giderek yükselen bir tonda çınlayıp durmaktaydı.

Nick uyandı; buraya geldiğinden beri ilk kez ter içinde değildi ve midesi yanmıyordu. Ne ki, hâlâ içinde bir huzursuzluk vardı. Yuvarlak kapıya baktı. Kapının diğer tarafında kötü bir şey olduğu, içeriye girmeye çalıştığı hissinden kurtulamıyordu.

Peter ve Şeytanların dönmüş olduklarını gösteren herhangi bir belirti yoktu. Saati merak etti. Cricket ve Danny kafesleri içinde uyumaktaydılar; yaşanan uzun gün onları bitkin düşürmüştü. Sekeu'nun kafesini şöminenin yanına çekmişlerdi. Nick onun yüzünün seğirdiğini, sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi huzursuz göründüğünü fark etti. Leroy'un kafesine baktı; boştu.

Kulağına cırlama gibi cılız bir ses geldi. Bir daha işitti; gergin bir kahkaha veya bir inleme olabilirdi, kestiremedi. Bir kez daha duyunca Nick bunun acı çeken birisinin çığlığı olduğunu anladı. Banyodan geliyordu.

Bu da ne? diye düşünerek kafesinden çıktı. Şeytanların hiçbiri orada değilken ürpertici bir yer olmuştu. Asma katta yatan trolün horlamasını işitti, sonra bir kez daha, bu defa daha uzun süren bir cırlama oldu. Nick ürperiyordu; bu kadar cılız bir sesin nasıl bu kadar korkutucu olabildiğine şaşırdı.

Banyoya gitti. Kapı aralıktı ve bu aralıktan titrek bir ışık sızıyordu. Nick kapıyı içeriye doğru itince, ardına kadar açıldı ve Leroy'la karşı karşıya geldi. Ama sanki Leroy onu görmüyormuş gibiydi; gözleri onun arkasına, yuvarlak kapıya doğru çevrilmişti.

Leroy, "O burada," diye fısıldayarak Nick'in yanından geçti.

Nick bir şey söyleyemeden heladan bir cırlama daha geldi. İçeriye bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerde, hela deliğinin bitişiğinde buruşmuş bir peri kanadı vardı, ucunda kanlı bir mavi et şeridi sallanıyordu.

Bir kez daha o tiz cırlama sesi geldi; bir kedinin dişleri arasındaki bir farenin sesi gibiydi. Ses kuburdan geliyordu. Nick bakmak istemese de, eğilip içine baktı. Örümcek ağına takılmış iki mavi peri gördü; biri bir oğlan, diğeri beyaz saçları yele gibi olan bir kızdı. Kız sağlam görünüyordu ama oğlan ölmüş gibiydi; vücudu sanki ezilmiş gibi kırıktı ve kanatlarının yolunduğu yerde iki kanlı kesik vardı.

Kız tüyler ürpertici bir çığlık atarken derisinin mavi ışığı kuburu aydınlattı; o zaman Nick onları gördü. Bokların ve iğrenç kokuların arasında yüzlerce siyah örümcek vardı. Ağdan yukarıya çıkarlarken Nick onların takırtısını duyabiliyordu. Kız bir çığlık daha atıp kendini ağdan kurtarmaya çalıştı.

Örümcekler oğlana ulaşıp üstüne kapandılar; oğlandan tiz bir ağlama sesi çıktı. "Of, Tanrım," dedi Nick oğlanın hâlâ sağ olduğunu anlayınca. "Of, Tanrım!" Örümcekler oğlanı ağdan söküp kuburun dibine çektiler ve artık sadece onların siyah, yağlı sırtları görünür oldu.

Sonra kızı yemek için geldiler.

Onu çıkar oradan, dedi Nick kendine. *Hemen! Çabuk ol!* "*HAYIR!*" diye bağırdı. *Kız çok altta. Onu çıkarmam imkânsız. İmkânsız!* Ama diz çöktü ve eli kuburun üstünde durdu. "Hayır! Hayır!" sıkılı dişlerinin arasından tükürdü. Örümcekler kızın üstündeydiler. Kız çığlık atınca Nick kolunu kuburun içine sokup yapışkan ağı parçaladı. Peri kızını tutarken bir avuç örümceği de tutmuştu. Onları ağdan çıkarırken elinde debelendiklerini, sert, kıllı bacaklarını ve yumuşak gövdelerini, avucuna püskürttükleri sıcak salgılarını hissedebiliyordu.

Avucunda arı sokmasına benzer bir batma oldu, bunu art arda

başka batmalar izledi. Acıyla bağırdı ama kızı bırakmadı. Hemen ayağa kalktı; yapışkan ağ şeritleri gerilip kopuyordu. Örümcekler eline sülük gibi yapışmışlardı. Kızı yere bırakıp koluna çıkan örümcekleri tokatlayarak düşürdü ve tekrar kubura girmeye çalışırlarken, üstlerinde sıçrayıp onları ezdi.

Eli ve bileğinde kırmızı lekeler vardı. Kolunu silerek o örümcek kokusunu gidermeye çalıştı. Peri kızı da pisliğe ve örümcek ağına bulanmıştı. Kanatları titriyor, gözlerinden korku okunuyordu ama herhalde iyileşecekti.

Nick, Leroy'un kahkahasını işitti.

Leroy içeri girip durdu. Nick onun elinde bir kılıç gördü ve bunun Maldiriel olduğunu anladı. Leroy'un yüzünde tuhaf, anlamsız bir gülümseme vardı. Dışarı çıktı.

"Hassiktir," dedi Nick ve hızla heladan çıktı.

Gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. *Bu herif nereye gitti?* Derken onu şöminenin önünde gördü. Sekeu'nun kafesinin üstünde duruyordu. Ve sonra, sanki bir saman balyasına saplıyormuş gibi kılıcını kafesin içinden Sekeu'nun boynuna soktu.

Sekeu'nun gözleri fal taşı gibi açılırken, boğazından bir şırıltı sesi çıktı.

"*HAYIR!*" diye haykıran Nick var gücüyle koştu, fakat yeterince hızı değildi; Leroy kılıcı çekip, art arda yine sapladı. Sekeu'nun boynundan kan fışkırıyordu, kafesin içinde çırpınıyordu ve kesim bekleyen bir hayvan gibi kapana kısılmıştı. Keskin kılıç kollarını, ellerini, göğsünü ve yüzünü kesti.

Nick, Leroy'un üstüne çullanıp onu devirdi. Maldiriel Leroy'un elinden uçup yere düştü. Nick bunu yerden alıp Leroy'a yaklaştı.

Leroy sersemlemiş gibi görünüyordu; derken Nick'i ve elindeki kanlı kılıcı görünce gözleri büyüdü. "*YAKLAŞMA!*" diye haykırdı.

"*NE OLUYOR BURADA?*" diyen kalın bir ses duyuldu. Nick bir an parlak bir alev yüzünden bir şey göremedi. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra bir elinde bir balta, diğerinde bir meşaleyle Tanngnost'u gördü. Onun arkasında kül gibi yüzleriyle, korku içindeki Cricket ve Danny duruyorlardı.

Meşalenin ışığı Nick'in görmek istemediği şeyi de aydınlatmış-

ti Konuşmaya çalışan Sekeu'nun boğazından kan fışkırıyordu. Göğsündeki yaradan da ıslak bir emme sesi çıktı. Nick'in gözlerine bakarak yardım ister gibiydi. Dudakları arasından pıhtılaşmış bir kan çıktı ve kıpırtısız gözleri Nick'in üstünde donup kaldı.

Leroy titreyen elini kaldırıp Nick'i suçlarcasına parmak salladı. "O... Sekeu'yu... öldürdü. Gördüm. Ne yaptığını gördüm. Delirmiş. Sizi uyarmaya çalışmıştım. Bu herif kafayı yemiş."

Nick elindeki kılıca baktı; kenarından kan damlıyordu.

"Nick?" dedi Cricket ürkerek.

Nick yumruğunu sıkarken tırnaklarını avucuna batırdı. Kendi boğazından yükselen hayvani gürlemeyi duymadığı gibi, hırlayarak dudaklarının geriye doğru sıyrıldığını da fark etmedi. Gözlerini Leroy'a kilitleyip, kudurmuş bir köpek gibi ona doğru yürüdü. "Katil," dedi. "*Katil!*" Sonra öfkeyle patlar gibi, "*KATİL!*" diye haykırdı.

"*GERİ ÇEKİL!*" diye bağırdı Tanngnost, Danny ve Cricket'ı yana iterek. "Nick dönüşmüş. Karanlık içini kaplamış!"

Leroy trolün arkasına geçip kapıya doğru koştu. Nick onun peşine düştü, kendini onu yakalamaya öylesine kaptırmıştı ki, Tanngnost'un baltasını salladığını son anda fark etti. Eğilerek bu darbeden kurtuldu, balta şömine rafına inip parçaladı.

"*KAPIYI AÇMASINA İZİN VERMEYİN!*" diye bağırdı Nick büyük bir hüsran içinde. Leroy'un kapıya gittiğini ve dışarıda her ne varsa, onu içeriye alacağını görmüyorlar mıydı?

Tanngnost bir hamle daha yaparak Nick'in elindeki kılıcı düşürüp onu duvara doğru itti.

Leroy kapıya varmış, sürgüyü açmaktaydı.

Nick sola doğru gidecekmiş gibi yapıp sağa geçti ve trolün banklardan birine takılmasını sağladı. Onu yanından hızla geçerken Leroy'un kapıyı açıp gece karanlığına kaçışını gördü.

Nick durdu; kapı eşiğinde korkunç bir şeyin belireceğine emindi. Ama o anda onun için tek korkunç şey baltasıyla gelen troldü. Danny ve Cricket'ın onu suçlayan bakışlarını gördü.

"*HAYIR!*" diye bağırdı Nick başını iki yana sallayarak. "*BEN YAPMADIM!*"

Trol hiç durmadı bile, tam gaz ona saldırdı.

Nick, "*BEN YAPMADIM!*" diye bir kez daha bağırdıktan son-

ra dışarıya kaçtı; peşinden gelen trolün ayak seslerini duyabiliyordu.

Nick neden sonra durmaya cesaret edebildiğinde, buna pişman oldu. Koşarken köklere, dikenlere, çıkıntılara ve çukurlara aldıracak halde değildi. Ama şimdi, devrilmiş bir ağacın gövdesine yaslanırken, soluğu normale gelirken geceyi, gecenin içindeki şeyleri işitmeye başladı.

Ağaçlar takırdıyor ve inliyorlardı; Nick, Whisperwood ormanındaki ağaçların kendi aralarında konuştuklarını hatırlayınca, acaba buradaki ağaçlar da artık konuşuyorlar mı, diye düşündü. Acaba kendi dilleriyle o diğer şeye, o karanlık şeye Nick'in orada ve tek başına olduğunu mu söylüyorlardı?

Nick gölgelerin içini görmeye çalıştı. Diğerinin oralarda bir yerde, hâlâ onu aradığını hissedebiliyordu. Elini kılıcına uzattığı anda, yanında olmadığını anladı. Ama bıçağı vardı. Bıçağını çıkardı. Elinde çok küçük ve işe yaramaz görünüyordu.

Burada kalamam, diye düşündü. *Geri dönmem lazım. Bu durumu açıklayabilirim. Değil mi? Hayır*, dedi içinden bir ses. *Hayır, açıklayamazsın.* Trolün yüzünde, Cricket ve Danny'nin gözlerinde ne gördüğünü biliyordu. Trol onun dönüştüğünü söylemişti. *Neye dönüştüm?* Herhalde bir Leşyiyiciye demek istemişti. Onu nasıl gözlediklerini fark etmişti. Şimdi de Sekeu'yu öldürdüğüne inanıyorlardı. *Peter beni gördüğü yerde öldürecektir.*

Tam yürümeye başlamışken durdu. Nereye gidiyorum? "Eve," diye fısıldadı. *Eve dönmem, anneme dönmem lazım. Şu ya da bu şekilde.* Başını iki yana salladı. *Bu lanet ormandan çıkış yolunu bile bulamazken, eve nasıl gideceğim? Boku yedim*, dedi içinden. *Tam anlamıyla boku yemiş durumdayım.*

Uzaktan, gelmiş olduğu yerden bir ses işitti; ayak seslerine benziyordu. *Hemen peşine düşmüşler miydi? Peter ve Şeytanlar?* Bunu öğrenmek için bekleyecek değildi. Yamaçtan aşağıya inerken ne yöne gittiğini bilmediğini fark etti; belki de doğruca Şeytanağacı'na gidiyordu. Derken *onu* gördü; tam önünde küçük bir açık alandaydı. Uzun boylu uzun bir yün pelerin giymiş bir siluet. Başında büyük, kıvrımlı boynuzları olan bir miğfer vardı. Birisini tutuyordu – *Leroy'u.* Onunla konuşur gibiydi.

Boynuzlu yaratık başını Nick'e doğru çevirdi. Vizörünün içindeki gözleri parlıyordu. O alev saçan gözler Nick'e kilitlendi. Bunun üzerine Nick müthiş bir korkuya kapılıp dizleri üstüne çöktü.

"Kaç küçük tavşan. Kaç."

Nick tekrar hareket edebilince elleri ve dizleri üstünde sürünerek yamacın tepesine çıktı ve deli gibi koşmaya başladı.

Peter önde, Şeytanlar Şeytanağacı'na doğru yürüyorlardı. Peter düşüncelerini yarına odaklayıp Abraham'ı aklından çıkarmaya çalışmaktaydı. Cadı Abraham'ı bulmalarına yardım etmişti. Oğlanın kafası kopuk cesedi yanan tarladaki bir ağaca asılıydı; çıplaktı, parçalanmıştı. Peter bu acıyı yaşarken cadı ona çok iyi davranmıştı. Leşyiyicilerin korkusuzca bulaştıkları, istila ettikleri alan ve bataklık ona aitti. Cadı savaşmaya hazırdı ve kan istiyordu. O halde, bu iş tamamdı. *Yarın, diye düşündü Peter. Yarın bu işi bitireceğiz.*

Yamacın üstüne çıktıkları zaman Peter aşağıdaki Şeytanağacı'nı gördü. Ve durdu. Kalenin kapısı açıktı. Eşiğinde Tanngnost'un heybetli silueti görünüyordu; elinde baltası vardı.

Bu da nesi? Peter yamaçtan aşağıya koştu. Yakınına gelince trolün yüzündeki kaygılı ifadeyi gördü.

Tanngnost konuşmaya çalıştı ama sadece başını iki yana sallayabildi; ne ki, gözlerindeki ifade Peter'ın her şeyi anlamasına yetiyordu. Onun yanından geçmek istedi ama yaşlı trol onu tuttu. "Peter," dedi Tanngnost. "Peter, bekle. En iyisi sen..."

Peter ondan sıyrılıp salona daldı, battaniyeleri, yerdeki ve duvardaki kanları gördü. Sekeu'nun battaniyelerin altından uzanmış bakır renkli elini görünce dizleri üstüne çöktü. Eline uzandı, duraksadı, ona dokunmaya korktu ama sonra yavaşça onun elini kavradı. El soğuktu.

"Sekeu," diye fısıldadı ve battaniyeyi yüzünden çekmeye başladı. Cricket elini battaniyenin üstüne koydu. "Yapma," dedi kararlı bir sesle.

"Peter," dedi Tanngnost duygulu bir sesle. "O karanlık. Nick'i esir aldı. Üzgünüm. Bir anda oldu işte... çok çabuk..."

"Karanlık mı?" diye sordu Peter yutkunarak. "Hayır, bu mümkün değil!"

Trol kederliydi. "Biliyorum, bunu kabullenmen zor. Ama... ben oradaydım. Kendi gözlerimle gördüm. Hepimiz gördük. Nick aklını kaçırmış, Peter. Leroy'a saldırdı. Hayatımda böyle müthiş bir öfke görmedim."

"Ama nasıl olur?" dedi Peter sesi çatallanarak. "Nasıl? Sen de oradaydın. Leydi... onu iyileştirdi. İçindeki karanlığı boşalttı. Sen de gördün. Görmedin mi?"

"Leydi çok güçsüz. Belki şifası tutmamıştır. Belki..." Tanngnost şaşkındı. "Peter, bilmiyorum. Keşke bir cevabım olsaydı."

"Hayır," dedi Peter başını iki yana sallayarak. "Hayır, karanlık olamaz. Buna inanamam."

Leroy giriş kapısından arkası onlara dönük olarak girdi; ormanda bir şeye bakıyordu. Sırtı kapıya çarpınca, hemen iterek onu kapadı ve sürgüyü çekti.

"Nerede o?" diye sordu Tanngnost.

Leroy dönüp salonun içinde bakındı. Gözleri Sekeu'ya çevrildikten sonra Peter'ın yanına gitti; korku içindeydi. Sırtını kapıya dayadı. "Nick onu öldürdü!" dedi.

"Evet," dedi trol. "Nereye gitti?"

"Ormanda," dedi Leroy hemen. "Onu durdurmaya çalıştım... ama kılıcı vardı... kendi kılıcı. Ben... bir şey yapamadım." Gözleri ikide bir Sekeu'ya dönüyordu. "Bir silahım olsaydı, onu durdurabilirdim. Onu durdurmaya çalıştım."

"Ormanda nerede?" diye bastırdı Tanngnost. "Hangi yöne gidiyordu?"

"Goggie Deresi'ne doğru."

"Peter," dedi Tanngnost. "Onu hemen yakalamalıyız. *Hemen.*"

Peter karşılık vermedi.

"Peter, anlamıyor musun? Onun Leşyiyicilerin eline geçmesine izin veremeyiz. Şeytanağacı'nın yerini biliyor. Sayılarımızı, planlarımızı biliyor. Onu konuştururlar. Her bir şey tehlike altında. Peter, o Haven'ın yerini de biliyor!"

Peter'ın gözleri Sekeu'nun battaniyenin ucundan sıyrılmış siyah saçlarına sabitlenmişti. Saçlara dokundu, aralarından parmağını geçirdi. *Sekeu... nasıl?*

Kızılkemik ona bir mızrak getirdi. Şeytanlar onun arkasında sıraya geçmişlerdi. Endişeli görünüyorlardı. "Hazırız," dedi Kızılkemik. "Peter?"

"Siz gidin," dedi Tanngnost onları kapıya doğru yönelterek. "İş işten geçmeden, hemen gidin. Yanınıza herkesi alın. Danny ve Cricket, sizler de." Duvardan iki mızrak alıp ellerine verdi. "Hiç riske girmeyin. Unutmayın, karşınızdaki Nick değil. Bu artık sizin arkadaşınız olan kimse değil. Nick'i kaybettik – ondan geriye bir canavar kaldı." Sesini yükseltti. "Görür görmez onu öldürün. Ne yapıp edin, onun Leşyiyicilerin eline geçmesine izin vermeyin."

Peter bütün bunları sanki çok uzaklardaymış gibi işitiyordu.

Trol gelip Peter'ın yanına oturdu.

Peter, Sekeu'nun saçlarını okşamaya devam ederken, düşünceleri birbiriyle çatışıyordu. *Bunun olmasına nasıl izin verebildim?* Elini şakağına dayadı. *Çünkü çok emindim. Çünkü Leydi'nin onu iyileştirdiğini gördüm, işte bu yüzden. Ama burada başka bir şey oluyor. Mutlaka başla bir şey var.*

Maldiriel'e ve kana baktı. Sekeu'nun kanı hâlâ kılıcın keskin bıçağındaydı. Peter'ın alnı kırıştı. *Leroy, Nick'in ormanda bir kılıcının olduğunu söylememiş miydi? Evet, bunu özellikle vurgulamıştı.*

"Tanngnost."

"Efendim."

"Nick'in Sekeu'yu öldürdüğünü gördün mü?"

"Evet, yani, hayır. Aslında onun bunu yapışını görmedim. Ama ben..."

"Çocuklardan gören var mı? Herhangi biri görmüş mü?"

"Evet, Leroy görmüş."

"Leroy nerede?"

"Diğerleriyle birlikte gitti."

Peter, Leroy'un davranışlarındaki tuhaflığı düşündü. Tam adını koyabildiği bir şey yoktu ama mutlaka bir terslik vardı. "Nick'le konuşmam lazım," dedi ve daha trol buna itiraz edemeden mızrağını kaptığı gibi kapıdan çıktı.

Geliyorlar, diye düşündü Ulfger. Yirmi üç, belki yirmi dört küçük oğlan ve kız, etrafa yayılmışlar, tavşanı arıyorlar. Gözlerini açtı. Şafağın ilk ışınları alçaktaki bulutlara değerken yayılan hafif pırıltıyı gördü.

Yine gözlerini kapadı çünkü kapalıyken çok daha fazlasını görebiliyordu. Galiba miğferi ne kadar uzun süre başında tutarsa, sanki miğferle aklı kaynaşarak tek vücut oluyor gibiydi.

Biraz ileride tavşan yine durdu. Ulfger oğlanın yönünü bulamadığını ve korkusunu sezebiliyordu. Tavşanın ötesindeyse, ormanın ucunda *onlar* bekliyorlardı – Leşyiyiciler. O kadar çoktular ki, Ulfger onları sayamadı ama nefretlerini ve öldürme arzularını hissedebiliyordu.

Bütün gece tavşanı takip etmiş, peşini bırakmamıştı. Tavşan yavaşladığında veya yoldan çıktığında sadece ona şöyle bir görünmüş, tavşan da hemen koşmaya başlamıştı.

Avallach çok müşfik davranmış, işi fazlasıyla kolaylaştırmıştı. Tavşan çocuk hırsızını ve onun sıpalarını doğruca Leşyiyicilere, doğruca onların tuzağına yönlendirecekti. *Ve sonra – of, sonra.* Ulfger bir kahkaha attı; elinde değildi; sanki gülmesi hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordu.

Kırılan bir dalın sesiyle Nick'in gözleri açıldı. Üzerindeki dalların arasından hafif biri ışık sızıyordu. Ne kadar süre uyumuştu? Endişeyle etrafına bakındı. *O* burada mıydı? O korkunç yaratık peşindeyken ne cüretle uyuyakalmıştı ki? Ne zaman onu kaybettiğini düşünse, ne zaman soluklanmak için duracak olsa karşısına çıkmış, ateş saçan kızıl gözleriyle onun kafasının içine girmişti.

Nick yönünü belirlemeye çalıştı ama sis çok yoğundu. Herhangi bir yönde en çok yirmi adım ötesini görebiliyordu. Elini bıçağına götürdü, keşke kılıcımı daha sıkı tutsaydım, diye düşündü. Ayağa kalkıp yürümeye başladı ama zemindeki çamur ayaklarına yapışıyordu. Birden ona doğru hızla gelen ayak sesleri işitti. Derken dikenli çalıların arasından ona bakan Dirk'ü gördü. Onun gözleri de Nick'inkiler gibi korku içindeydi.

Nick ellerini kaldırdı. "Dirk, ben yapmadım. Bana inanmalısın..."

Dirk öne atılıp mızrağını fırlattı. Nick eğilerek bunu savuşturdu; mızrak başının üstünden geçip bir ağaca saplandı.

Dirk, "*BURADA! BURADA!*" diye bağırarak kılıcını çıkardı ve Nick'e doğru koştu.

Nick kaçtı, çalıların arasında daldı, küçük bir patika görüp buradan aşağı olabildiğince hızla koştu. Her bir yanından bağırıyorlardı, sisin içinde birkaç siluetin ağaçların arasından ona paralel koştuklarını gördü.

Diz boyu otların bulunduğu geniş bir açık alana girdiği sırada başka bir grup Şeytan onun önünden bu alana girdi. Nick yönünü değiştirip, ince bir ağaç sırasına doğru koştu. Dalların arasından yanan tarlaları görebiliyordu; oraya ulaşabilirse, belki Şeytanlar onun peşinden gelmezlerdi.

Başının üstünden bir mızrak geçti, o kadar yakınından geçmişti ki, bunun rüzgârını hissetti. Nick artık kurtlar tarafından kovalanan bir geyiğin neler hissettiğini anlayabiliyordu. Kendi boğazından bir çığlık koptu – gözleri büyümüş, kalbi deli gibi atarken yüksek otların arasına daldı.

Ağaç sırasına yaklaşırken ilerideki yanan odunların kokusunu duydu. Bacaklarının arasından geçen bir mızrak, takılıp düşmesine neden oldu.

Peter uzaktan gelen bağırma seslerini duydu. Yoğun sis içinde bu sesler aldatıcı oluyordu. Durdu, başını iki yana eğerek o yönü tayin etmeye çalıştı.

Şafak sökmeden az önce Nick'e ait olduğunu sandığı ayak izlerini buldu. Ama bunların yanında Şeytanların da izleri vardı; Peter, Nick'i onlardan önce bulmayı ümit ediyordu. Başka izler de buldu; diğerlerinden farklıydı. Bu kadar derin iz bırakmak için adamakıllı ağır olmak gerekirdi. *Tek gezen bir Leşyiyici mi?* Bu pek akla yatkın değildi. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu ki, Peter bunu düşünmek bile istemedi. Her kimse, o da oğlanın peşindeydi.

Daha çok bağırma. Yanan tarlaların yanındalar, diye düşündü Peter. Haykırmalar ve naralar devam ediyor, sabahın erken sessizliğinde vadi boyunca yankılanıyordu. Peter korktu. *Bunlar nerede olduklarını bilmiyorlar mı?*

"Avallach, merhamet et," diye yalvardı Peter ve koşmaya başladı. *İşler yeterince boka sarmamış mıydı?*

Nick doğruldu. Onu bulmuşlar, yayılıp etrafını sarmışlardı. *Ölümüm böyle mi olacak?* diye düşündü. Canavarlar tarafından, uyuşturucu kaçakçıları tarafından değil, daha dün kadar onu kardeşi olarak gören bir avuç çocuğun elinden mi öldürüleceğim? Ölüm korkusu bile onların yüzlerinde gördüğü kana susamışlık ifadesi kadar kötü değildi. "*BEN YAPMADIM!*" diye haykırdı. Ama kimsenin dinlediği yoktu, hepsinin gözlerinde öldürme arzusu vardı.

Dirk kılıcını kaldırıp ona doğru atıldı; gözleri Nick'in boynuna odaklanmıştı. Yüzünde gol atmak üzere olan bir oğlanın heyecanı vardı. Kalın ve ağır bir mızrak Dirk'ün göğsüne saplandı ve ayaklarını yerden kesti.

Müthiş bir nara duyuldu ve uzun bir sıra Leşyiyici ağaçların arasından fırladı. Zırhlı ve ağır çizmeli adamlar mızrakları, kılıçları ve baltalarıyla çığlıklar atarak saldırdılar.

Nick ayağa kalkarken kuvvetli parmaklar koluna yapıştı, onu önce havaya kaldırıp sonra yere çarptı. Nick'in içindeki bütün hava boşalmıştı. Bir Leşyiyici yüzünü Nick'in yüzüne dayadı; sırıtıyor, beyaz damakları ve siyah dişleri görünüyordu. Kızıl çizgilerden ibaret olan gözleri öfkeyle Nick'e bakmaktaydı. "Merak etme, evlat. Buraya seni kurtarmak için geldik."

Nick ondan sıyrılmaya çalıştığı anda boynuna bir kılıcın tırtıllı kenarı dayandı.

"Kıpırdama," diye homurdandı adam. "Kulaklarının başının iki yanında kalmalarını istiyorsan, kılını bile kıpırdatma."

Nick bir mızrağın Kızılkemik'e saplandığını gördü. Göğsünden giren ucu sırtından çıkmıştı. Kızılkemik iki eliyle mızrağı tuttu, sıkılı dişleri arasından bir çığlık attı ve dizleri üstüne çöktü.

Şeytanlar açık alana yayıldılar. Az önce yırtıcılara özgü kana susamış ifadeleri gitmiş, yerini şok ve korku almıştı.

"*ŞİMDİ!*" diye emretti geniş kenarlı şapkası olan uzun boylu bir adam ve en az otuz, kırk kadar silahlı adam doğu yönünden açık alana koştular.

"*KAÇIN!*" diye bağırdı Kızılkemik. "*HEMEN BURADAN KAÇIN!*"

Şeytanlar dağılıp dört bir yana doğru koşmaya başladılar. Adamlar da peşlerindeydiler.

Her iki taraftan, hem adamlardan hem Şeytanlardan atılan mızraklar havada uçuyordu. Nick sarışın, iri yapılı Ayı'nın sırtına iki mızrak saplandığını gördü. Ayı düşmedi, sadece sarhoşmuş gibi yalpalayarak, öksürerek ve kan tükürerek yürüdü ama çok geçmeden arkasından gelen bir adam baltasını kafasına indirdi. Başka bir çocuk, Nick'in adını hatırlayamadığı Brooklynli bir oğlan bacağına saplanan bir mızrakla yere düşmüş, sürünmekteydi. Beş adam üstüne kapanıp kılıçlar ve baltalarla işini bitirdiler.

Açık alanın batı yönünden başka bir grup Leşyiyici koşarak geldi. Şeytanların üzerine kayalarla ağırlık takılmış olan bir ağ fırlatarak çoğunu düşürdüler. Onlar ağdan kurtulmaya çalışırlarken de, kılıçlarıyla öldürdüler.

Nick bir ara Danny'yle Cricket'ı gördü; açık alanın en uç köşesinde, donup kalmışlardı, gözleri korku içinde kocaman olmuştu. *Kaçın. Daha ne bekliyorsunuz?*

Leşyiyicilerden biri bağırarak onları işaret edince, bir düzine adam onlara doğru harekete geçti. Danny hemen dönüp ağaçların arasına kaçtı; Cricket de bir saniye sonra onu izledi.

Peter deli gibi koşuyordu. Acı dolu çığlıklar sisle kaplı vadide yankılanmaktaydı. *Bu ölenler Şeytanlar,* diye geçirdi içinden. Geniş ve hızla akan bir derenin üstünden geçti, dik bir yamaçtan aşağı koştu, onu bekleyen tehlikeye zerre kadar aldırmıyordu. Yamacın altına yuvarlanarak vardıktan sonra hemen ayağa kalktı; herkesi kaybetmeden önce savaşın içinde olmak istiyordu.

Biraz aşağısındaki meşe ağaçları arasında Danny'yi, Cricket'ı ve Trick adındaki Şeytanı gördü. Leşyiyiciler onları kuşatmıştı. Leşyiyiciler çemberi daraltarak yaklaştılar. Trick onları durdurmak için elinden geleni yapıyor, bağırarak mızrağını onlara doğru sallıyordu. Cricket ve Danny de mızraklarını sımsıkı tutmuşlardı ama korkudan felç olmuş gibiydiler.

Dört Leşyiyici birden oğlana saldırıp elindeki mızrağı düşürdüler ve onu delik deşik ettiler. Ağzından kan boşanan Trick yere devrildi.

Peter hırlayarak öne fırladı ve mızrağını fırlattı. Mızrak en öndeki adamın ince metalden olan ön zırhını delip, göğsüne saplandı. Peter iki kılıcını da çekip, altı metre yükseklikteki tümsege

sıçradı. Çıkardığı uluma sesini duyan adamlar başlarını kaldırıp bakınca, haykıran bir iblis gördüler.

Peter iki ayağıyla onların üstüne inerek adamları yere serdi. İlk adamın kellesini uçurdu. İkinci adam daha gözlerini kapatan miğferini düzeltemeden kılıcını onun suratına sapladı. Onu bırakıp tek kılıçla başka bir adamın kolunu kopardı, diğer kılıcını öbür adamın boğazına sapladı. Atlıyor, sıçrıyor, iki kılıcıyla dans eder gibi kolları, bacakları ve kelleleri kesiyordu.

Önünde artık parçalayabileceği kimse kalmayınca, Peter yüzüne bulaşan siyah kanları silmeye gerek görmeden, ateş saçan gözlerle dönüp etrafına baktı. Ayaklarının dibinde altı tane ölmüş veya ölmekte olan adam vardı; çıkardıkları inleme sesleri Peter'ın kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Leşyiyiciler onu çevirip birbirlerine kenetlenirlerken, Peter tümseğe çıkmakta olan Cricket'ı gördü.

"*KAÇ BURADAN!*" diye haykırdı.

Cricket bir an duraksadıktan sonra tümseğin üstüne çıkıp gözden kayboldu.

Kılıçlarından siyah kanlar damlayan Peter sırıtarak kalan sekiz adama baktı.

Adamlar ona içine şeytan kaçmış biriymiş gibi baktılar. Ama bunlar acemi er değildiler, hepsi tecrübeli askerdiler. Hemen bir savunma duruşu alarak yayıldılar. Bir tanesi çok açılınca Peter hemen ona saldırdı. Kılıcıyla onun mızrağını bloke ettikten sonra yerde yuvarlanıp ayağını bileğinden kesti. Adam yere çöktü, çığlıklar atarak kan fışkıran çotuğunu tuttu. Sıradaki adam yaklaşmadan Peter hemen yana çekildi.

Peter etraflarında daire çizerken adamlar kılıçları ve mızraklarıyla onu izlediler.

Patikadan nara sesleri geliyordu. Çok sayıda Leşyiyici yaklaşmaktaydı. Şimdi sırıtma sırası Leşyiyicilere gelmişti. Peter bu işi hızla halletmesi gerektiğini biliyordu. Bir adım öne çıkınca, Danny'yi tutan adam kılıcını oğlanın boğazının altına dayadı. "Bir adım daha atarsan, çocuk ölür."

Boynundan kan damlayan Danny ağlıyordu.

"Onu doğrarım. Paramparça ederim."

Ama burada o adamın bilmediği bir şey vardı. Peter mümkün

olursa Danny'yi kurtarmak istiyordu ama oldukça karanlık bir gerçek de vardı; Peter adamların Danny'yi sağ olarak ele geçirmelerine izin veremezdi. Hiçbir şekilde. Danny, Leydi'nin yerini biliyordu.

"Danny, son duanı et," dedi Peter buz gibi bir sesle.

Adamlar şaşkın bir halde birbirlerine baktılar.

Peter birden koşarak onlara saldırdı. Adamlar kenetlenip mızraklarını doğrulttular. Peter'ın da istediği buydu. Son saniyede sola gidecekmiş gibi yapıp onların silahlarını o yöne saptırdı, sonra sağ tarafa sıçrayıp büyük bir kökün üstünden yan taklalar atarak saldırdı. İki kılıcını da kullanarak Danny'yi tutan adamın suratını doğradı. Adamın dili dışarı fırlarken boğulur gibi bir feryat çıkardı. Elini parçalanmış suratına götürerek Danny'yi bıraktı.

Peter adamların arkasına geçti. Hepsi aynı anda dönmeye ama farklı yönlere dönmeye çalışınca birbirlerine çarptılar, silahları birbirine dolandı. Peter kılıçlarını Danny'nin iki yanındaki adamların sırtlarına sapladı ve oğlanı onların elinden kaptı. Danny'yi öteye iterek, "*KOŞ!*" diye bağırdı. "Leydi'nin selameti için koş!"

Danny koşmaya başladı, Peter hemen arkasındaydı ama daha dört adım atmadan ayağı takılıp düştü ve Peter'ı de yere indirdi. Peter'ın bir ayağı oğlanın altında kalmıştı, çekmeye çalışırken kafasının arkasına bir darbe aldı.

Yüzü sert zemine çarpıp içindeki hava boşalırken ve onu saran adamların sırıtışlarını görürken hâlâ kendindeydi. Sonra başka bir şey gördü. Tepenin üstünde yünlü pelerini, büyük boynuzları olan bir miğfer giymiş uzun boylu bir siluet onlara bakıyordu.

Peter gülümsedi. Ulu Boynuzlu onu Ötekidünya'ya götürmeye gelmişti.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Kaptan

Yirminci Bölüm

Samuel Carver

Kızılkemik'in ayağı bir kez daha kayınca Nick'in boynundaki ipi de germiş oldu. İpin bağcıkları canını yaktı. Dengesini korumaya çalışırken Kızılkemik'in ayağa kalkmak için çabalayışını seyretti. Kızılkemik'in yan tarafında büyük bir kesik vardı ve çıkan kan bacağına kadar akmıştı. Her ne kadar bir saat önce onu öldürmeye çalışmış olsa da Nick onun bu şekilde acı çekmesine üzülüyordu.

Kızılkemik'in biraz önündeki Danny zırlıyor, bir türlü susmuyordu. Danny'nin önünde Leroy vardı. *Keşke böyle ağır yarası olan kişi Leroy olsaydı*, dedi Nick içinden. Onun acı çekişini görmekten hiç rahatsız olmazdı. Peter en öndeydi, sessizce yürüyordu. Nick başlarına ne geleceğini bilmiyordu ama iyi bir şey olmayacağı kesindi.

Adamlar oğlanların önünde ve arkasında uzun bir sıra halinde yürümekteydiler; siyah, kayış gibi etleri yağlı bir ter tabakası altında parlıyordu. Tam önlerinde bir grup mızraklı adam vardı; mızraklarının ucunda ölü Şeytanların kafaları saplıydı. Dirk'ün dili yürüme ritmiyle sallanırken cansız gözleri Nick'e bakıyordu.

Açık alana çıkmışlar, ormandan bayağı uzaktaydılar; adamlar artık endişesiz bir şekilde önlerindeki yola boş, ruhsuz gözlerle bakıyorlardı. Nick elinden geldiğince onlara, derileri altında solucanlar gibi görünen kalın damarlarına, gövdelerindeki pullara ve boy-

nuzlarına bakmamaya gayret etti. Belli ki, sihir her bir adamı farklı bir şekilde çarpıtmıştı. Nick onların yüzlerinde çeşitli işkencelerden geçmiş, ruhları tükenmiş insanların ifadelerini görüyordu.

Özellikle de ormanla kıyaslandığında, buradaki hava sıcak ve nemliydi. Nick'in yüzünden akan ter yaralarına ve ipin tahriş ettiği boynuna kadar inip, canını yakıyordu. Dili şişmişti. Hiç bu kadar susadığını hatırlamıyordu. Burada, düz arazide toprak tamamen kurumuştu. Yürüdükleri sırada yerden toz bulutları kalkarak vücutlarını toza buluyordu. Nick ağzındaki çamuru temizlemek için tükürmeye çalıştı ama ağzı çok kuruydu.

Muhafızları olan, yüzü iltihaplı sivilcelerle kaplı tek kollu adam mızrağının sapıyla Peter'ın kaval kemiğine vurdu. Peter tökezledi ama düşmemeyi başardı. "Ayaklarını sürüyüp durma, çirkin piç. Kaldır kıçını."

Adam Nick'in ona baktığını görünce, gelip suratını Nick'in yüzüne dayadı. "Bu şeytanın ta kendisidir, bilesin. Bu." Mızrağının küt ucuyla Peter'a vurdu. "Bunu görebildiğini söyle bana."

Nick cevap vermedi.

"Küçük ahmak," dedi muhafız tükürerek. "Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Onun sivri kulaklarını görmüyor musun? Bu herif olsa olsa Lucifer'ın oğludur."

Nick başını çevirdi.

"Buna bak," dedi muhafız kolu yerindeki çotuğunu Nick'in yanağına dayayarak. "Bunu o yaptı." Mızrağın küt ucuyla Peter'ın kaburgalarına vurdu. Peter inleyince, adam gülüp bir darbe daha indirdi.

"Beasley, yeter," diyen hırıltılı bir ses duyuldu. Sesin sahibi uzun boylu, ince bir bıyığı ve keçisakalı olan geniş kenarlı bir şapka giyen adamdı. Nick bunun bir korsan şapkası olduğunu düşündü.

"Tamam, Kaptan," dedi tek kollu adam sırıtarak; Peter'ı son bir kez dürttü.

Kaptan Samuel Carver keçisakalını tutarak tutsaklarını inceledi. Beş oğlanı canlı olarak ele geçirmişler, kale duvarlarını süslemesi için de yaklaşık bir düzinesinin kellelerini almışlardı. Her ne kadar hepsi çocuk gibi görünse de Kaptan temkinliydi ve yürüyüş başlamadan önce hepsinin elleri bağlanmış, boyunları da sırığa bağlanmıştı.

Kaptan en öndeki, kafatasında kurumuş kan olan kızıl saçlı oğlanı inceledi. Kaptan bu iblis çocuğun kanının kırmızı oluşuna kızıyordu. Kendisinin saf İngiliz kanı siyaha dönüşmüşken, bu çok yanlış bir şeydi. Tabii, artık yanlış olmayan bir şey kalmış mıydı ki? *Bu o olmalı – sivri kulakları şüpheye yer bırakmıyor.* Peter dedikleri, dinsiz çetesinin lideri bu olmalıydı. Bu iblis ne çok kez onları gülünç duruma düşürmüştü? Ama artık onu ele geçirmişlerdi, üstelik sağ olarak... Kaptan bu işin bu kadar kolayca halledildiğine hâlâ inanamıyordu.

İblisler dün geceki başarılarının sarhoşluğuyla erkenden gelmişlerdi. Kaptan bunu doğru tahmin etmiş ve onları gafil avlamak için adamlarını hazırlamıştı. Planı, ana gücünü ağaçların arasında gizleyip küçük bir grupla Peter'ı tuzağına çekmekti. Ama böyle bir plana gerek kalmadı. İblis çocuklar doğruca kucaklarına geldiler. Kaptan neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bu şeytani yaratıktan daha akıllıca bir hamle beklemişti. Peter'ın yanına yaklaştı. "Söylesene, çocuk," dedi Kaptan kalın sesiyle. "Artık pes mi ettiniz? Bu muydu? Artık oyundan sıkıldınız mı? Söyle bana, evlat. Bileyim de kafam rahat etsin."

Kızıl saçlı çocuk gözlerini Kaptana dikip meydan okur gibi baktı. Onca hırpalanmaya ve bağlı olmasına rağmen sıntı.

Kaptan başını iki yana salladı. "Eh, artık her şey bitti. En azından senin için."

Oğlanlardan biri tökezledi. Gür saçlarına kırmızı bir kemik bağlanmıştı, gözünün altına kadar inen uzun bir yara iziyle, gövdesinin yanında ciddi bir yara vardı. Ayakta kalmaya çalışırken boynundaki ip onu boğacak gibi sıkıyordu. Kaptan onlardan nefret etmekte haklı olduğunu düşünüyordu ama acımadan da edemiyordu. O yara izlerinin, boyalarının ve vahşi sıntışlarının altında hepsi de sadece çocuktular. Peter hakkında az çok bilgisi vardı, bu zavallı çocukları kaçırıp büyüleyerek emri altına alıyor ve onları vahşileştiriyordu. Ama ne kadar vahşi görünseler de ölüm korkusu karşısında hepsi annelerine yakarıyorlardı.

Onlardan üçü yeni eleman olmalıydılar; yara izleri, dövmeleri veya diğer habis işaretleri yoktu. Kaptan biraz ümitlenir gibi oldu. Bu üçüyle belki bir şeyler yapabilirdi. Belki onları etkileyebilir, konuşturabilir ve onlara yardım edebilirdi.

Daha önce de kurtardığı çocuklar vardı ama hepsi de sırları ifşa olmadan feci şekilde ölmüşlerdi. Billy hariç. Billy de bu çocuklar gibi yeniydi. Biraz sevgi gösterip içine ölüm korkusu pompalayınca, oğlan yola gelmişti. Peter, Leydi ve o çok değerli elma ağacı hakkındaki her şeyi Billy'den öğrenmişti. Ne var ki Billy, Leydi'nin ve ağacının nerede olduğunu bilmiyordu.

Billy'yi düşünmek Kaptana acı veriyordu – çok iyi huylu bir çocuktu. Ama sonra Billy dönüşmüş ve bu onu çıldırtmıştı. Kaptan onu öldürmek zorunda kalmıştı ve bu hâlâ yüreğini sızlatıyordu.

Yaralı oğlan ayakta durabilmek için debelendikçe, ip onu boğmaktaydı. Kaptan iç geçirip, ona destek oldu. Oğlan zorlukla bir nefes aldıktan sonra hırlayarak Kaptana baktı. Kaptan başını iki yana salladı; ne beklemişti ki? Neden sanki onu da götürüyorlardı ki? Onun gibilerinden ümit yoktu. Onu hemen öldürüp acılarına son vermek yapılacak en insaflı iş olurdu.

Sert bir rüzgâr kurumuş mısır saplarıyla dolu tarla boyunca bir toz bulutu sürüklüyordu. Bu mısır saplarının hemen ötesindeki kül rengi toprak üstünde kale vardı. Dış duvarının tepeleri çivili kalasları da aynı renkteydi.

Kafile küçük bir derenin üstündeki köhne bir ahşap köprüden geçti. Gürül gürül akan suyun sesi Nick'e işkence gibi geldi. Dudaklarını ıslatmak istedi ama dili hâlâ kupkuruydu. Yolun her iki yanında tahtalardan ve kemiklerden yapılmış haçlar vardı; kimi tuhaf açılarla yerden yükseliyor, kimi devrilmiş ve yarısı toprağa gömülmüştü. *Mezarlar,* dedi içinden Nick; kaleye kadar uzanan yüzlerce mezar vardı.

Nick, Peter'dan bir inleme sesi çıktığını duydu; önce muhafızın ona bir kez daha vurduğunu sandı ama sonra gördüğü şey karşısında soluğu kesildi. Abraham'ın kafası kalenin duvarında asılıydı. Nick başını çevirmek istedi ama daha önce Abraham'ın ölü gözlerini ve düzinelerce diğer kelleyi gördü. *Kaç kişi,* dedi içinden. *Bu adayı kurtarmak için kaç oğlan öldü?*

Giriş kapısının yanındaki kuleden birisi bağırınca, giriş kapıları dışarıya doğru açıldı. Yerleşkenin içine getirildikleri zaman Nick köyü gördü. Saman çatıları ve kalas duvarları olan küçük kulübelerden oluşuyordu. Sağda solda pörsümüş sebzeler bulunan birkaç

bahçe vardı. Bir ipe asılı kurutulmuş balıklar gördü; sonra bir daha bakınca balıkların arasında bağırsakları deşilmiş birkaç peri gördü. Nereye baksa sürüyle haç vardı; dikenlerden, kemiklerden yapılmışlar, beyaza, kırmızıya veya siyaha boyanmış, bazılarına saç, istiridye kabuğu veya kurukafalar bağlanmıştı. Yere gömülmüşler, bazıları çatılara ve duvarlara asılmıştı ve her kapı eşiğinde vardılar.

Askerlerin çoğu ayrılmışlardı. Sadece birkaçı kalmış, onları yerleşkenin merkezine doğru yöneltiyorlardı.

Bir kapı eşiğinde duran bir kadın Nick'e baktı. Gözleri buluştuğu zaman kadın haçını kaldırıp istavroz çıkardı, sonra da içeriye girdi. Onlar geçene kadar bekledikten sonra takip etmeye başladı. Çok geçmeden onları belli bir mesafeden takip eden kadınların sayısı arttı. Siyah derileri buruşuk bu kadınlar Nick'e birbirlerinin kopyası gibi görünmekteydiler. Hepsi rengi solmuş, yırtık pırtık, uzun kollu, ayak bileklerine kadar inen elbiseler içindeydiler, saçları bonelerinin altında toplanmıştı, büyümüş kırmızı gözlerinde netameli bir ifade vardı.

Kaptan tepesinde bir haç bulunan bir çan kulesi önünde kafileyi durdurdu. Bu yapı bir zamanlar bembeyazken, şimdi rengi solmuştu ve kalenin diğer tarafları gibi gri renge dönüşmüştü. Kaptan onları muhafızlarla birlikte avluda bırakıp binaya girdi.

Kafile orada beklerken çevresinde bir kalabalık oluştu; onlara öfkeyle bakıyorlar, parmak sallıyorlar ve kendi aralarında mırıldanıyorlar, gözlerinden nefret ve korku akıyordu. Belli bir uzaklıkta durmuşlardı ama bir kadın ite kaka öne çıktı. Boynunda küçük dallardan yapılmış bir kolye vardı. Diğer kadınlardan farklı olarak bunun başı açıktı ve saçları yüzünden aşağı sarkıyordu. Uzun, eğri parmağını Peter'a doğrulttu. "Bu o işte!" diye bağırdı cırtlak sesiyle. Peter'ın yanına gelip, suratına tükürdü.

Bu kadın o anda alev topuna dönmeyince, kalabalık cesaret buldu ve tacizleri daha yüksek sesli ve hareketli olmaya başladı. İçlerinden birisi yerden aldığı bir çamur kütlesini Peter'ın suratına attı. Çok geçmeden diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Bir kadın muhafızların yanından sıyrıldı, adamlar ona engel olamadan tırnaklarını Peter'ın suratına batırdı. Nick koluna sert parmakların battığını hissetti. Tek gözlü, kambur bir adam ona, "İblis!" diyerek tükürdü. "Hepiniz iblissiniz!" Bir muhafız onu iterek uzaklaştırırken bir ka-

dın yaklaşıp Peter'ın saçlarına yapıştı ve başını ileriye geriye salladı. "Benim John'umu öldürdün! Cezanı çekeceksin! Tanrı kendi elleriyle cezanı verecek!" Kadını uzaklaştırmak için iki muhafız gerekti.

Kalabalık gittikçe yaklaşıyordu, muhafızlarla aralarında itiş kakış başlamıştı. Muhafızlar onları durduramıyorlardı. Nick birazdan linç edileceğini düşündü.

Tüfek patlamasını andıran bir ses kalabalığın uğultusunu bastırdı. "*YETER!* Kesin artık. *HEMEN!*"

Başlar o tarafa döndü; kalabalık durdu.

"Kenara çekilin," diye emretti sesin sahibi.

Kalabalık homurdanarak geri çekildi. Nick siyah şapkaların onlara doğru geldiğini gördü. Kalabalık dağılırken arkasında üç adamıyla Kaptan geldi ve onların önünde durdu. Adamlardan ikisi pelerin ve uzun ceketler giymişlerdi. Geniş kenarlı uzun şapkaları vardı. Bu şapkalar Nick'e hacıları hatırlattı. Boyunlarında siyah tahta haçlar asılıydı. Üçüncü adam diğerlerinden bir kafa boyu daha uzundu, dev yapılı, kare çeneli ve keldi. Kollarında çelikten pazıbentler vardı.

Pelerinli adamlardan biri öne çıkıp Peter'ı tepeden tırnağa süzdü. Yüzünün bir tarafı felç geçirmiş biri gibi cansızdı. Hiç kırpmadığı ölü gözü süt renginde, ağzının o tarafı büzülmüş bir haldeydi. Ucunda küçük bir altın haç olan siyah bir sopası vardı. "Bu gerçekten de o," dedi adam sopasıyla Peter'ı işaret ederek. "Lucifer'ın oğlu."

Kalabalıktan korku dolu bir nida yükselirken hepsi geri çekildi.

Yüzü çarpık adam başını yana eğip sağlam gözüyle Peter'a baktı. "Cezanı çekmen için seni buraya Tanrı getirdi. Ve bu görevi bana verdi. Tanrımın buyruğunu yerine getireceğim."

Adam sonra Danny, Leroy ve Nick'in karşısına geçti. Nick'in boynundaki mavi tavşanı görüp sertçe çekerek aldı. "Şeytanın oyuncakları," dedikten sonra tükürüp bunu yere attı ve sigara söndürür gibi topuğuyla ezdi. Nick'in çenesini ellerinin arasına alıp yüzünü yüzüne dayadı. "Söyle bana, çocuk. Babanın adını hatırlıyor musun?"

Nick ses çıkaramadı, sadece başını sallamakla yetindi.

"Göreceğiz," dedi çarpık yüzlü adam. "Onları Kaptanın konutuna götürün."

Kaptan Samuel Carver sürahiyi aldı. Bunu kaldırıp içindeki soğuk suyu kupasına boşalttı. Kulübesinin toprak zemininde oturmakta olan sefil haldeki, kir pas içindeki dört çocuğa baktı. Hıçbir şey bir insanı savaş stresi kadar susatmazdı ve bu çocuklar da bu sabahtan, hatta daha öncesinden beri hiç su içmemiş olmalıydılar. Kupasını yavaşça ağzına götürdü, gürültülü bir şekilde yudumlarken ağzının kenarından damlamasını sağladı. Kupayı boşalttıktan sonra dudaklarını şapırdatıp bir daha doldurdu. Sürahiyi masanın üstünde, çocukların bulunduğu yere doğru itti.

"Su isteyeniniz var mı?" diye sordu. "Kuyudan yeni çekildi. Soğuk ve tatlı. Bu lanet olası adanın tek iyi yanı bu. Suyu çok tatlı."

Tabii, çocuklardan hiçbiri cevap vermedi ama gözleri, "Evet, evet isteriz," diyordu. "Bir kupa su için sol bacağımızı seve seve veririz." Kaptan onların sol bacaklarını istemediği gibi –masada yanında oturan iki rahibe baktı– ruhlarını kurtarmak da umurunda değildi. Hayır, Kaptan Carver'ın bu dünyada en çok istediği şey; Leydi'nin ve lanet olası elma ağacının nerede gizlendiğini öğrenmekti. Ondan sonra bu lanetli adadan çekip gidebilirlerdi.

Kaptan ayağa kalkıp masanın önünde volta attı, çenesindeki sakalı çekiştirdi ve çocuklara baktı. Bunların hikâyeleri neydi acaba? Bu vahşi çocuklardan birini yakalamayalı ve konuşturamayalı epey zaman olmuştu. Billy'den beri dış dünyayla ilgili hiçbir şey öğrenememişti. Billy'nin dediğine göre sadece koloniler İngiltere'den ayrılmakla kalmamışlar, kendilerine Birleşik Devletler adını verdikleri bir ülke bile kurmuşlardı ama bu sözde *birleşik* devletler de şimdi kendi aralarında savaşmaktaydılar; nedeni de çok önemliymiş gibi, kölelerdi. Hâlâ savaşta mıydılar? Kaptan öyle olduğunu sanmıyordu ama bunu gibi daha pek çok şeyin cevabını öğrenmek istiyordu. Ama nasıl olsa daha sonra bunun için zaman bulacaktı. Şimdilik tek yapması gereken şey bu çocuklardan hiç değilse birini ona yardım ederse kendisi için hayırlı olacağına ikna etmekti.

"Çektiğiniz sıkıntılar için üzgünüm," dedi Kaptan ve bunda samimiydi. Bu oğlanlar, o gür saçlı, yaralı olan vahşi çocuk bile o iblis onları ele geçirmeden önce sıradan çocuklardı. Onları o alun gözlü şeytan tohumunun yoluna çıkaran şey kötü talihleri olmuştu.

Kaptan kupasından bir yudum su daha içip dudaklarını şapırdattı. "Suyumu paylaşmak isterim. Ama soframa sadece dostlarım oturabilir. Aranızdan hanginiz benim dostum olacak? Gelip benimle su içecek?"

Hiçbirinden ses çıkmadı ama hepsinin gözleri su kupasındaydı.

"Sadakat şerefli bir niteliktir. Ama yalanlara dayanan sadakat yanlıştır. Sanırım, bu Peter'dan sadece gerçeklerin yarısını işittiniz. Size bütün gerçeği anlatmamı ister misiniz?" Kaptan kaşlarını kaldırıp tek tek hepsinin yüzüne baktı. "İtiraz eden yok mu? Güzel, o halde iyi bir başlangıç yapacağız.

"Uzun bir zaman önce bu iyi insanları buraya getirmeyi kabul ettim," dedi Kaptan iki rahibi işaret ederek. "Yeni Dünyanın azizleri. İnançlarını huzur içinde uygulamak, dinsel zulümden kaçmaktan başka bir şey istemeyen bir grup hacı." Kaptan taş gibi yüzlerle oturan iki adamın önünde eğilerek selam verdi. Belki bir milyonuncu kez, bunlar gibi fanatiklerle sadece bir değil, birkaç ömür boyu beraber olmak için nasıl bir günah işledim, diye düşündü. Portekiz'de üçü kız kardeş, biri anneleri olan dört orospuyla gönül eğlendirdiği için miydi? Manastırdan bir testi şarap çaldığı veya milyon defa Yüce Tanrının adını gereksiz yere andığı için miydi? Bilemiyordu, bu tiplerle birlikte mahsur kalmasına yol açacak kadar büyük bir günah düşünemiyordu. Geçmiş hayatında yaptığı bir şey yüzünden olmalıydı. Bu düşünceleri aklından çıkarıp devam etti. "İki fırtına bizi rotamızdan uzaklaştırdı ve erzakımız fena halde azaldı. Birçoğumuzu hastalıklarla kaybettik. Bu sahiller göründüğü zaman bitkin haldeydik ve içeceğimiz yağmur suyu bile kalmamıştı. O gün dizlerimin üstüne çöküp bu kumsalları öptüm. Ayaklarım tekrar karaya bastığı için çok mutluydum.

"Azizler hava değişmeden önce Jamestown'a ulaşmak istiyorlardı. Bu nedenle kamp kurduk, niyetimiz içecek su ve yiyecek ikmali yapacak kadar bir süre burada kalmaktı. Derken iblisler çıkageldi.

"Birkaç kadın, iblis erkekler var diye çığlıklar atarak kampa koştular. Daha önce Amerika'daki yerliler ve onların vahşiliği hakkında bir şeyler duymuştum, bu nedenle kadınların gereksiz korktuklarını sandım. Ama gördüğüm şey beni iliklerime kadar ürpertti. Bunlar Kızılderililer değil, gerçekten iblislerdi. Boynuzları, kuyrukları, sivri kulakları ve altın gözleri olan yarı insan yarı hay-

van, anormal yaratıklardı. Böyle yaratıklar sadece cehennemden çıkmış olabilirdi ve üstümüze doğru geliyorlardı. Yaklaşmamaları için onlara bağırdık ama ısrarla gelmeye devam ettiler. Nasıl bir büyüleri olduğunu bilmiyorduk, frengi veya veba mı taşıyorlardı? Geri çekilmeyince, en önde bulunana ateş ettim ve onların ölümlü olduklarını anladığım an üzüntümden ağladım. O gün onları savuşturduk.

"Bu toprakların efsunlu olduğunu anlayıp hemen buradan ayrılmaya karar verdik. Ama daha çadırları toplarken o sis bastırdı. Yirmi yılımı denizlerde geçirmiştim ama bu kadar yoğun, neredeyse elle tutulabilecek gibi bir sis görmemiştim. Ve bu sis canlıydı. Ölülerin yüzleri arasında, kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç şeylerin içinde kalmıştık. Sis ormandan başlayıp gemilerimizi sardı. Pruvadan bakınca, geminin kıçı görünmüyordu. Denizde onca kayalık ve mercan adası varken, o çorba içinde yelken açmak ölüme davetiye çıkarmak demekti. İşte o zaman rotamızın bizi arafa yönlendirmiş olduğunu düşündüm.

"Gece gündüz, aralıksız bir halde davullar çalındı. Gözünü kırpmadan bin türlü tehlikeye atılmış cesur adamların diz çöküp bizi kurtarması için Tanrıya dua edişlerini gördüm. Ama kurtuluş yolu yoktu. O sis olduğu sürece yoktu. Böylece kadınları gemilerde saklayıp hendekler kazarak savunmamızı hazırladık.

"Bir iblis sürüsü şafağın ilk saatlerinde bize saldırdı. Ağaç sırasından fışkırır gibi geliyorlardı; olduğum yerde kalmak için kendimi zorladım ama içimden denize kaçmak geliyordu, bu canavarlarla karşılaşmak yerine suda boğulmaya razıydım. Deli gibi saldırırlarken yer sarsılıyor, hava onların çığlıkları ve ulumalarıyla doluyordu. Her türlü adamla dövüşebilirim ama bunlar insan değildi. Şeytan'ın öz çocuklarıydı. Bacaklarım öyle şiddetli titriyordu ki, tüfeğimi doğru dürüst tutamıyordum bile. Çoğu adamımın ağladığını gördüm. Ama o gün Tanrı bizi korudu. Neden mi? Bilmiyorum. Merhamet olduğunu söyleyemem. Bildiğim tek şey o iblis sürüsüyle savaşıp onları püskürtmüş olduğumuz."

Kaptan genzini temizleyip kupadan bir yudum daha içti.

"Bazılarımız o gün ölmemizin daha iyi olacağını düşünüyor. Sanırım, onları ne gibi felaketlerin beklediğini bilselerdi, çoğu silahlarını bırakıp teslim olurdu." Kaptan sustu; o ilk günlerde ne çok

kez kendini öldürmeyi düşündüğünü hatırladı. Bunu yapmayışının nedeni ölümsüz ruhu için duyduğu korkuyla, ölmeden önce bir kez daha oğullarını görebilme umidiydi.

"Günlerce sisin kalkmasını bekledik. Kadınlar, çocuklar, hatta yetişkin erkekler bile gemilerden ayrılmaya korkuyorlardı. Gemideki hayat artık tahammül edilemez olmuştu, bu nedenle sis kalkmayınca, adada yaşamayı denemek zorunda kaldık.

"*Feraset* gemisinin kaptanı Williams ve adamlarının çoğu, o sahile ayak basmaktansa, sisi göze almayı tercih ettiler. Limandan ayrılıp o türbülanslı gri duvarın içinde gözden kayboldular. Onlara ne olduğuna emin değiliz ama çok geçmeden çığlıklarını duyduk; sanki bir şey onları diri diri yiyormuş gibi korkunç sesler çıkıyordu. Neden sonra bu çığlıklar ağlama ve yalvarma seslerine dönüştü ve saatler sonra tamamen kesildi. Ama bazı geceler sis deniz tarafından gelirken onları hâlâ işitebiliyoruz; ağlayarak, yalvararak bizim o habis sis içine girip onları kurtarmamızı istiyorlar.

"Araziyi düzeltip bu kaleyi inşa ettik. Tahıl ekip hayvancılık yapmaya başladık. Hayatta kalabilmek için elimizden geleni yaparken, her yeni günün buradan ayrılacağımız gün olması için dua ettik. Ama ada bizi devamlı üzdü; ekinimizi çürüttü, hayvanlarımızı hasta etti ve üstümüze bir büyü salarak derimizi pul pul yapıp vücutlarımızı canavarlara dönüştürdü. Bu değişim çoğumuzu delirtti, onları bozarak hain katiller haline getirdi ve çoğunu öldürmek zorunda kaldık.

"O sıralarda Leydi ve onun kara büyüleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bildiğim tek şey burada müthiş bir kötülük kaynağı olduğu ve bizi büyüsüyle hasta ettiğiydi. Ormanlar kötücül yaratıklarla doluydu, ağaçlar bile şeytanın eline geçmişti. Bu kötülüğü temizlemek için ağaçları yakmaya başladık. Bu kötülüklerden kurtulmak için gerekirse bütün adayı dümdüz etmeye kararlıydık. Ve bu plan işe yaradı, orman öldükçe habis yaratıklar da kaybolmaya başladı. Kötülerin sayılarının azaldığını gördük. İçimde bir ümit doğdu.

"Daha sonraları, Billy'den Leydi'nin varlığını öğrenince, anlamaya başladım. Ormanın ve içindeki yaratıkların Leydi'nin büyüsü olduğu, yaptıklarımızın boşa gitmediği belli oldu. Onu bulana kadar veya bu adadaki büyüsünün bütün izlerini silene kadar durmamaya yemin ettik.

"İşte gerçek bu. Her defasında bizlerin nasıl tuzaga düşürüldüğünü, işkence gördüğümüzü ve hastalığa maruz kaldığımızı görebiliyorsunuz. Ve bu çektiklerimiz yetmezmiş gibi, Leydi o iblis Peter'a çocukları kandırıp onları çalma görevi verdi. Çocukları büyüleyip onları *katil* yaptı! Kendimizi korumak için bizi çocukları öldürmeye mecbur etti!" Kaptan derin bir nefes aldı. "Benim iç yüzümü görün. Bu korkunç deri altında ben bir erkeğim, iki oğlan çocuğunun babasıyım. Herhangi bir çocuğa kötülük yapmak isteyeceğime inanabilir misiniz? Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünebiliyor musunuz? Peter'ın aslında ne olduğunu göremiyor musunuz? Onun ve Leydi'nin sizleri nasıl kullanmakta olduğunu? Hayatlarınızı feda etmeniz için ne kadar hevesli olduklarını? Eminim, görebilirsiniz? Değil mi?"

Kaptan bu söylediklerinin sindirilmesi için bir süre bekledi.

"İstediğimiz tek şey, bu lanet adadan çekip gitmek. Şimdi kalbinizin sesine kulak verin. Aranızdan hanginiz bana yardım edecek?" Kaptan ellerini arkasında kavuşturup masaya gitti. Önüne iki kupa koydu, ağır ağır bunlara su doldurdu. Kupalardan birini masanın karşısına itti. Her birinin yüzüne baktı. "Pekâlâ, şimdi kim gelip benimle suyumu paylaşacak?"

Çocuklardan çıt çıkmadı.

Kaptan herhangi birinin hemen kabul etmesini ummuyordu. En azından şimdilik, kendilerini neyin beklediğini anlayana kadar... İki rahibe baktı; bir zamanlar dinsel temizlik için papalara ve krallara meydan okuyan bu adamlar şimdi sadece batıl itikatlı salaklar haline gelmişlerdi.

"Kıdemli Rahip," dedi Kaptan başını yamuk suratlı adama çevirerek, "her birinizin şeytani bir ruh tarafından ele geçirildiğinize inanıyor. Tanrı emrinde bir adam olarak, ruhlarınızı özgürleştirmek onun yeminli görevidir. Şeytan çıkarma üst düzey beceri isteyen bir işlemdir. Sayın Rahip, sanatınızı bu çocuklar üstünde uygulamanızı istersem, haddimi aşmış mı olurum?"

Rahip kabul anlamında başını sallayarak ayağa kalktı. Oğlanlar endişeli gözlerle ona bakıyorlardı.

"Tecrübelerle öğrendiğimiz bir şey var," dedi rahip. "Şeytan girmesi durumunda, şeytanın kovulabilmesi için ele geçirilen şahsa bir dizi işkence uygulamak gerekiyor. Konukçu vücut o kadar ko-

nuk sevmez olmalı ki, şeytan daha fazla orada kalamasın. İşe suda boğmakla başlarız çünkü bu işlemde konukçu için asgari zarar vardır. Boğulana kadar başı suyun içinde tutarız – gerekirse birkaç defa. Eğer bunun işe yaramadığını anlarsak, kolları ve bacakları yakma, dağlama işlemine geçeriz. Hâlâ başarılamamışsa, sıra kemik kırmaya gelir; önce parmaklardaki küçük kemikler, sonra bacak ve kol kemikleri kırılır. Ve sonuçta hiçbir şey işe yaramamışsa, konukçu şahıs yakılarak öldürülür. Bu da ruhun temizlenmesi için en garantili yoldur."

Kaptan onca yıl sonra bile Rahip'in çocuklara işkence yapmaktan bahsederken, en küçük bir duygu belirtisi göstermeyişine şaşırıyordu. Ama sözlerini bu kadar etkili kılan da bu özelliğiydi ve çocukların etkilendiğini görmek Kaptanı memnun etti. Birbirlerine kaçamak bakışlarını ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Başka bir yol da var," dedi Kaptan. "Hiçbirinizin bu sıkıntılı işlemlere maruz kalmayacağınız bir yol. Şeytanın piyonu olmadığınızı kanıtlayacak basit bir hareket. Belki içinizden birisi bize Leydi'nin yerini söyler. Sihirli ağacın yerini. Bunu yapmanız ruhunuzun gerçek efendisi olduğunuzu kanıtlar ve şeytan çıkarma işlemlerinin ıstıraplı aşamalarına gerek kalmaz."

Kaptan bekledi, çocuklardan hiç ses çıkmayınca, devam etti. "Ama şunu da bilin ki, şeytan çıkarma süreci bir kez başladı mı, durdurulmaz. Çünkü rahipler şeytanların ne kadar kurnaz olduklarını ve ne hileler yaptıklarını bilirler. Akıllı bir iblis işkenceyi durdurmak için çocuğun ağzından ne isteniyorsa söyleyebilir. O halde, iyi düşünün çocuklar, bu kulübeden çıktıktan sonra Tanrının elindesiniz. Şimdi bir an durup bunu düşünün. Çünkü bu sizin son fırsatınız olacak."

Kaptan pencereye gidip perdeyi açtı. Çekiç darbelerinin sesi duyuldu. "Suda boğma kafesini yapmaya başladılar mı?" diye sordu rahiplere.

Kıdemli Rahip cevap verdi. "Tanrının işi geciktirilmez."

Kaptan iç geçirdi. "Haklısın." Çocuklara baktı. Gür saçlı ve yaralı oğlan zaten bu günü çıkaracak gibi görünmüyordu. Ortadaki iki çocuk korkmuş gibiydiler ama inatçı oldukları belliydi. Keşke başlarına ne geleceğini gerçekten anlayabilselerdi. Ama yuvarlak yüzlü oğlan inatçıya benzemiyordu. Gözleri rahip, su kupası ve di-

ger çocuklar arasında gidip geliyordu. Bu oğlan durumu kavramış gibiydi.

Kaptan kupalardan birini alıp çocukların önünde dikildi. "Pekâlâ, hanginiz benimle içecek?" Hepsine hitap ediyordu ama gözleri yuvarlak yüzlü oğlandaydı.

Oğlanın dudakları sanki kendini konuşmaya zorluyormuş gibi titredi. Kaptan kupayı onun önüne koyup ellerini çözdü. Yuvarlak yüzlü oğlan bileğini göğsüne götürüp ipin yakmış olduğu yeri ovarak suya baktı.

"Hadi," dedi Kaptan. "Bunda bir kötülük yok."

Oğlan dudağını ısırdı, sanki acı çekiyormuş gibi yüzü gerildi, sonra titreyen elini yavaşça suya uzattı.

"Danny, *hayır!*" diye tısladı yanındaki oğlan.

Danny sanki ısırılmış gibi elini hemen çekti.

Ama Kaptan gülümsüyordu. Bu oğlan artık onundu. Kaptan kupayı yerden alıp Danny'yi ayağa kaldırdı, onu masaya götürüp oturttu. Elini omzuna koyup kupayı uzattı. "Merak etme," dedi çocuklarıyla konuşur gibi sevecen bir sesle. "Bitti artık. Kâbus sona erdi. Sana yaptıkları onca korkunç şey bitti."

Danny kupayı iki eliyle kavrayıp dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki soluksuz kalıp ağlamaya başlayana kadar. Kaptan boşalan kupayı doldurdu.

"*SENİ AŞAĞILIK PİÇ*!" diye bağırdı saçında kırmızı kemik olan oğlan.

Kaptanın bir baş işareti üzerine muhafızlardan biri hemen gidip, gür saçlı oğlanın karnına sert bir tekme attı. Oğlan inleyerek iki büklüm oldu ama Danny'ye öfkeyle bakmaya devam etti.

Diğer iki oğlan şaşkın ve çaresiz bir şekilde ona baktılar.

Bu iş tamam, dedi içinden Kaptan ve iç geçirdi. "Askerimi buldum." Eğilerek Kıdemli Rahip'e selam verdi. "Teşekkür ederim, Sayın Rahip. Diğerlerini senin adil ve şefkatli ellerine bırakıyorum." Rahipler diğer üç oğlanı odadan çıkarırlarken, Kaptan içinden *Tanrı sizlere acısın çünkü bu iki yamuk adam acımayacaktır*, dedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Suda Boğma Kafesi

"Yürüyün," dedi Kıdemli Rahip muhafızlar çocukları köy meydanına götürürlerken. Kısa bir burnu ve çıkık dişleri olan ikinci rahip –Nick onu köstebeğe benzetmişti– dua eder gibi ellerini kavuşturmuş, onlara acıyarak bakıyordu.

Nick kalabalığın heyecanlı sesini duydu. Yutkunmak istedi ama çatlamış boğazı fena halde acıdı. Keşke o suyu alsaydım, diye geçirdi içinden. İşkenceyle ilgili o söylenenler mutlaka blöf olmalıydı. O halde, neden bu kadar çok korkuyordu? Fikrini değiştirmek için çok mu geç kalmıştı? Diz çöküp bir kupa su verin diye yalvarmak için? Danny'den nefret etmek istiyordu ama kendisi neredeyse aynı şeyi yapacaktı. Kaptana veya bu adamlara güvenebileceğini bir an bile düşünse, bunu yapardı. Çünkü içinde bulundukları durum ümitsizin de ötesindeydi, *saçmalığın* daniskasıydı. Bu kadar trajik olmasaydı, gülünebilirdi. Her iki taraf da korkuları ve birbirlerine duydukları nefretle o kadar körleşmişlerdi ki, *aynı şey* için – bu adadan çekip gitmek için savaştıklarını anlayamıyorlardı. Çılgınlıktı!

Karşılıklı oturup konuşmak gibi basit bir şeyi yapamadıkları için her iki taraftan da kim bilir ne kadar çok kişi ölmüştü. *Peki, konuşmuş olsalardı, işe yarar mıydı?* Nick buna pek ihtimal vermiyordu. Leydi Mist sisini kesinlikle kaldırmazdı çünkü adamların buradan gideceklerine güvenmiyor, başka adamların Avalon'a

ayak basmalarından korkuyordu. Bu kâbusun basit ve trajik gerçeği buydu işte.

Nick bir çığlık duydu, bunu bir tezahürat sesi izledi.

Muhafızlar onları ite kaka köy meydanına getirdiler. Nick kilisenin etrafında toplanmış asık suratlı kadınlar ve erkekler gördü ama hiçbiri ona bakmıyordu. Tümünün dikkati bir platform üzerine kurulmuş büyük bir haça odaklanmıştı. "Of, Tanrım," dedi Nick. Peter kayışlarla haça bağlanmıştı.

Ellerini, ayaklarını ve boynunu direğe bağlayarak onu çarmıha germişlerdi. Beline kadar üstü çıplaktı ve Nick, Peter'ın kollarında ve göğsünde kanlı kamçı izleri gördü; kaşının üstünde de yeni açılmış bir yara vardı. Yanağından akan kan göğsüne damlıyordu. Dev yapılı kel adam elinde kısa bir kamçıyla onun yanında dikilmişti. Peter'ın gözleri kapalı, yüzü gergin, dudakları büzülmüştü.

Nick, Leroy ve Kızılkemik muhafızlarla orada kalırlarken, Kıdemli Rahip öne çıkıp sahne alınca kalabalıktan heyecanlı mırıltılar duyuldu. Kıdemli Rahip platforma çıkıp sopasını kaldırdı. Herkes heyecanlı bir bekleyiş içindeydi.

"Lucifer'ın bu çocuğu yüzünden yüz yıldan uzun bir süre lanetlendik." Rahip, elini Peter'a doğru uzattı. "Ama artık onu ele geçirdik ve bu da Tanrının bizi terk etmediğinin kanıtıdır. Fedakârlıklarımızın boşa gitmediğinin kanıtıdır. Tanrının seçilmiş savaşçıları olduğumuzun kanıtıdır. Lucifer imanımızı sınamak amacıyla bize eziyet etmesi için kendi oğlunu gönderdi. Bugün onun oğlunu gelmiş olduğu yere, cehennemin kokuşmuş çukurlarına gönderiyoruz!" Rahip, sopasını platform zeminine vurunca kalabalık sevinç naraları atmaya başladı.

Rahip yanındaki dev kel adama baktı. "Ox, hazır mıyız?"

Dev adam kalın bir deri eldiven giyip, siyah bir kazanın yanına gitti, yanan kömürlerin üstündeki kızgın demiri çıkardı. Kalabalığın görmesi için demirin ucundaki parlayan haçı havaya kaldırdı. Kalabalıktan beğeni nidaları çıktı. Kıdemli Rahip, başını sallayıp platformdan ayrıldı. Ox, Peter'a yaklaştı.

Köstebek suratlı rahip, çocukların yanına sokuldu. "Dikkatle izleyin, çocuklar. İçinizdeki iblisler bu sahneyi çok iyi görsünler. Onları neyin beklediğini görürlerse, belki kaçarlar ve ruhlarınız kurtulur."

Nick'in midesindeki sancılı düğüm ona neler olacağını anlatır

gibiydi ve bakmaması için adeta yalvarıyordu. Ama Nick bakmaya devam etti. Dev adam kızgın demiri Peter'ın göğsüne bastırınca Nick, Peter'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını, dişlerini sıktığını ve demirin altında eti cızırdarken, çığlık atmamak için nasıl mücadele ettiğini gördü.

Köstebek suratlı rahip sırıtırken Nick onun yüzünün bir din adamının değil, sapık bir sadistin yüzü olduğunu düşündü.

Peter bağlı olduğu direkte debeleniyor, bir kuşun kanat çırpma hızıyla soluk alıp veriyordu. Ve bütün bu işkence sırasında çığlık atmadı. Neden sonra Ox demiri çekince, Peter'ın gözleri yuvarlanıp geriye kaydı.

İşte o anda yanan etin kokusu Nick'i Marko'ya, her şeyin gerçek olduğunu bildiği o mutfağa götürdü. Bugün sona ermeden keşke Marko'yla olsaydım, yeter ki bu kâbustan çıksaydım diye düşüneceğini biliyordu.

"Olamaz," diye inledi Nick ve titremeye başladı. "Olamaz." Ama çıkardığı cılız ses kalabalığın coşkulu tezahüratı içinde kayboldu.

Kaptan bakıyordu ama seyretmiyordu. Dağlama işlemine gelmişti çünkü ondan bu bekleniyordu. Ne ki, artık bu saçmalıklardan usanmıştı. Her gün bu şahısların insanlıklarından biraz daha kaybettiklerini görmekten, insanların Tanrı adına işkence edildiklerini görmekten usanmıştı. Ne olmuştu bu insanlara? Kıdemli Rahip bir zamanlar ilham veren bir liderdi, cemaati için bir ahlak pusulasıydı. Kaptan onun kadar adaletli bir insan görmemişti. *Bu ada bizden ne çok şey kopardı,* diye düşündü. *Ruhlarımızı çaldı.*

Kalabalıktan bir sevinç nidası daha kopunca kaptan buna daha fazla katlanamayacağına karar verdi. İblis olsun, olmasın, baktığı her yerde eziyet görüyordu. Daha fazlasına tanık olmak istemedi. Burada görünmüştü işte, bu da yeterli olmalıydı. Oradan ayrılmak için döndü ve yürümeye başladı.

"Kaptan," dedi ince ve gergin bir ses. Sahibinin kim olduğunu anlaması için Kaptan'ın dönüp bakması gerekmedi. Kıdemli Rahip kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu süzüyordu.

Muhafaza altındaki üç oğlan Rahip'in hemen arkasındaydılar. Çocuk iblisin dağlanmasına tanık olmak içlerindeki bütün vahşiliği süpürüp yok etmişti. Artık sadece dehşet içinde gözleri büyümüş,

şaşkın çocuklardı. Kaptan elinde olmadan böyle bir durumda kendi oğullarını düşündü ve bu düşünce gözlerini yaşarttı. *Biraz zaman verilse, bu oğlanları doğru yola getirebilirdim,* diye geçirdi içinden.

"Bu işlemi sevimsiz mi buluyorsunuz?" diye sordu Kıdemli Rahip.

Kaptan bu sorudaki imayı hemen anladı. *Daima arayış içinde,* diye düşündü, *daima sürüden ayrılan var mı, diye bakınıyor.* Kaptanın hayatta kalma içgüdüsü sadece ormanda değil, daha çok bu köyde, adadan gitmekten ziyade iblisleri bulma saplantısı olan bu din adamlarının bulunduğu yerde keskinleşmişti. *İblislerden korkan insanlar baktıkları her yerde iblisleri görürler,* diye düşündü. "Hayır, Sayın Rahip," dedi Kaptan ve kendini zorlayarak gözlerini Peter'a çevirdi. "Eğer çarmıha gerili iblisin dağlanmasını kastediyorsan, hiç rahatsız olmuyorum."

Rahip'in sağlam gözü Kaptanın gözlerine sabitlenmişti. Kaptan onun aklından geçenleri okumasından korktu. "Ama Sayın Rahip..." diye başladı Kaptan ve bir an tereddüt etti; yanlış atacağı bir adım, kâfir olarak damgalanmasına yol açabilirdi. "Acaba, bu çocuklar için daha iyi bir yol olamaz mı?"

Rahip'in gözleri kısıldı, başını yana eğdi. "Daha iyi bir yol mu?"

Kaptan yanlış kelimeler kullandığını fark etti.

Rahip, Kaptana doğru bir adım attı. "İhtiyar Heyetinden daha iyi bir yol bildiğinize mi inanıyorsunuz?"

Kendilerini kamçılayan, kendi komşularını, kardeşlerini, karılarını ihbar etmekten çekinmeyen bir grup adamdan daha iyi bir yol bildiğimi mi düşünüyorum? Evet, kesinlikle öyle düşünüyorum. Ama Kaptan hayatta kalmayı da istiyordu, bu nedenle şimdi de daha pek çok kere olduğu gibi gerçek fikirlerini kendine sakladı. "Sayın Rahip, bu konuları İhtiyar Heyetinden iyi kimse bilemez. Sadece bu çocuklar Heyete en iyi hizmeti nasıl verebilirler diye düşünüyorum. Onlarla biraz zaman geçirebilir miyim?"

Rahip ona nefret saçan gözlerle baktı. Kaptan gerçek duygularını gizlemek için çalışıyordu; bu adamın tek sözüyle kendisinin de Peter'ın yanında çarmıha gerileceğinin farkındaydı.

"Kaptan, Tanrı sizin çabalarınızı cömertçe ödüllendirdi. Gerektiğinden fazlasını istemeyin."

Kaptan saygıyla başını eğdi. "Elbette, Sayın Rahip. Tanrı bugün son derece cömert oldu." Ama fazla ileri gittiğinin de farkındaydı.

Rahip muhafızlara döndü. "Onları göle götürüp hazırlayın."

Kaptan çocukların yüzlerindeki dehşeti gördü. Bu gece sis bastırdığında o yüzleri yine göreceğini biliyordu.

Kaptan kulübesine girdikten sonra meydandan gelen sesleri mümkün olduğunca azaltması için kapıyı duvar halısıyla perdeledi. Sırtını duvara dayayıp derin bir soluk verdi.

Güvenebildiği pek az kişiden biri olan Domitila –neyse ki, herkes aklını kaçırmamıştı– oğlanın saçlarındaki topakları tarıyordu. Oğlanın yüzünün yıkanması ve saçlarının taranmasıyla görünüşünün bu kadar değişmesi Kaptanı şaşırttı. Bu çocuğun varlığından ne kadar duygulandığı Domitila'nın gözlerinden belli oluyordu; Kaptanın kendisi de duygulanmıştı. En son ne zaman yakınlarında vücudu buruşmamış ve kararmamış bir çocuk, ya da bir insan görmüşlerdi ki?

Danny tabağındaki son patates parçasını bitirmiş, kupadaki suyun da tamamını içmişti. Perdeden acı dolu bir feryat geldi. Danny sanki bunu görmek, yaptığı şeyin hatırlatılmasını istemiyormuş gibi önündeki tabağı itti. Yüzünü elleri arasına alıp bir kez daha ağlamaya başladı.

Kaptan Domitila'ya tabağı kaldırması için işaret ettikten sonra, oğlanın yanına gitti ve elini onun omzuna koydu. "Anladığım kadarıyla, adın Daniel," dedi. "İyi bir Hıristiyan adıdır."

Danny başını kaldırıp ona bakmadı.

Kaptan onun yanına bir iskemle çekti. "Daniel, bunun için kendine eziyet etmemelisin. Şu anda mutlaka anlaman gereken şey... başka seçeneğin yoktu. Bunu benden daha iyi kimse anlayamaz. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Her ikimiz de koşulların tutsağı olmuşuz ve istemediğimiz şeyleri yapmaya zorlanıyoruz. Başka koşullar altında asla yapmayacağımız şeyleri."

Kaptan sesini alçalttı. "Daniel, buradan gidebilmek için birbirimize ihtiyacımız var. Sana sır verebilmem için sana güvenmem gerekiyor."

Danny başını kaldırıp Kaptana baktı; aklı karışmıştı ama bir yandan da merak ediyordu.

"Seninle paylaşmak istediğim bir bilgi var. Rahip'in önünde söyleyemeyeceğim bir bilgi. Sana güvenebilir miyim, Daniel?"

Danny'nin yüzünde bir ümit ışıltısı belirdi; temkinli bir şekilde başını salladı.

"Çevremizde bir çılgınlık hüküm sürüyor. Ve sanki bunu bu yer, Leydi ve Rahip üretiyor. Sen akıllı bir çocuksun, bunu anladığını görebiliyorum. Dışarıda olanları işitiyorsun. Tam bir çılgınlık ama senin ve benim kontrolümde olan bir şey değil. Bunu değiştirmek için ikimiz de bir şey yapamıyoruz. Bu aşamada yapabileceğimiz tek şey, bu durumdan sağ çıkmaya çalışmak."

Kaptan iç geçirdi. "Diğerleri rahiplerin, o fanatiklerin ellerindeler. Onlardan hiç ümit yok. Keşke öyle olmasaydı ama sen de oradaydın. Onlara bir fırsat verdim ama seçimi kendileri yaptılar. Bunun için kendini suçlayamazsın.

"İstediğim tek şey bu adadan çekip gitmek. Bunu sağlayacak kişinin Leydi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onun büyüsünü durdurabilirsem, sis dağılacak ve nihayet bu cehennemden kurtulabileceğiz.

"Daha önce oğullarımdan söz etmiştim; ben evden ayrıldığı zaman en büyüğü senin yaşındaydı. Sana baktığım zaman elimde olmadan onu düşünüyorum. Sana yardım etmeye çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Daniel, eğer bana yardım edersen, söz veriyorum, birlikte bu adadan gideceğiz." Kaptan oğlanın kolunu tuttu. "Leydi'yi bulmama yardım edecek misin?"

Danny evet anlamında başını salladıktan sonra Kaptana sarılıp yüzünü onun göğsüne dayadı ve ağlamaya başladı.

Kaptana birisi sarılmayalı on yıllar geçmişti; şimdi bu oğlanın kendi oğulları gibi ona sarılması yüreğini dağladı. *Bu çocuğu Rahip'e bırakmayacağım,* dedi içinden. *Gerekirse ikisini de öldürürüm.*

Nick küçük, kara bir gölün kenarındaki kafeste Leroy ve Kızılkemik'le oturuyordu. Kafes ağaç kabukları, dallar ve hintkamışlarıyla örülmüş bir sepet gibiydi. Yerden bir metre yükseklikte, ucunda bir ağırlık olan uzun bir direğe asılıydı. Köylüler hâlâ onlara su vermemişlerdi ama ellerini çözmüşlerdi. Nick sızlayan bileklerini ovup yüzünü kafese dayadı. Kalabalığın gerisinde hâlâ haç üstünde hareketsiz duran Peter'ı görebiliyordu. Ondan hiçbir tepki gelmeyene kadar dağlamaya devam etmişlerdi; bu da onun ya öldüğü ya da baygın olduğu anlamına geliyordu. Nick hangisi için ümitleneceğine karar veremedi.

Kalabalık gölün etrafında toplanmıştı; gergin yüzlerinde daha

çok eziyet seyretme hevesi vardı ama bazıları da bu durumdan rahatsız gibiydiler. Nick artık gösterinin yıldızı olduğunu bilerek derin bir nefes aldı. Titriyordu ama soğuktan değildi.

Kızılkemik alçak sesle inledi. Nick ona doğru uzanıp, "Dayan, kardeşim," dedi.

Kızılkemik'in tek gözü açıldı ve zor bela gülümsedikten sonra gözü yine kapandı. Göğsünün hafifçe inip kalktığını görmese Nick onun öldüğüne hükmederdi.

"Bize ne yapacaklar?" diye sordu Leroy gergin ve tiz bir sesle. Korkmuş bir çocuğun ağzından çıkan bu sözler aslında soru bile değildi. Nick sanki bilmiyormuş gibi davranmak istedi ama biliyordu. Rahip onları suda boğacaklarını söylemişti. Artık yeterince belliydi. Bu sepetin içinde tıkılmış, gölün o pis suyu altında kalmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek bile istemedi. İnsan boğulurken çok acı duyar mıydı?

Kıdemli Rahip sepetin yanına geldi. Bir elinde yırtık pırtık bir İncil, diğerinde sopası vardı. Yüzünü kalabalığa döndü. "Hep birlikte dua edelim," deyince, kalabalığın sesi kesildi. "Tanrım, bize inanç verdiğin için şükürler olsun. Buyruğunu yerine getirebilmemiz için bize kuvvet ver. Ve bu çocukları kutsayıp onları bekleyen sınavlar için güç ver. Amin."

"Amin," diye mırıldandı kalabalık.

Rahip İncili kafesin üstüne dayayıp sağlam gözünü kapadı. "İblis," diye seslendi sert bir sesle. "Sesimi duy çünkü Yüce Tanrımızın adına konuşuyorum. Bu çocukları bırak. Gelmiş olduğun yere, cehennemin dibine dön." Yavaşça elini kaldırırken gözünü açtı ve çocuklara öfkeyle baktı. "*İBLİS!*" dedi cırtlak ve asabi bir sesle. "*BU ÇOCUKLARI BIRAK!*" Ağzından tükürükler saçıyordu. "Bunu Yüce Tanrımızın adına talep ediyorum!" Nick o anda asıl iblise konukçu olan kişinin rahip olduğunu düşündü. Rahip sopasıyla kafesin kenarına vurup fanatik gözünü Nick'e dikti. "Seni görüyorum, iblis! Seni çok net görüyorum. Hemen defol, yoksa suda boğulmanın acısını çekersin!"

Rahip biraz daha yaklaştı. "Çocuklar," dedi sesi aniden sevecen bir ton alarak. "Eğer beni işitebiliyorsanız, size kuvvet vermesi için Tanrıya yakarın. Sizin sesinizi duysun." Rahip Nick'in gözlerine bakarken Nick onun farklı göründüğünü, şefkat ve merhametin öne çıktığı bir kimliğe büründüğünü gördü. Adam neredeyse

ağlayacaktı. Rahip elini parmaklıktan uzatıp Nick'in omzunu tuttu. "Lütfen, oğlum, lütfen sesimi duy." Ve o anda Nick bu adamın onlara yardım ettiğine gerçekten inandığını anladı. Ki, bu da durumu daha korkunçlaştırıyordu. "Çocuklar," diye seslendi Rahip. "Tanrı aşkına, kendinizi özgürleştirecek kuvveti bulun. O iblisleri yenin. Seslerinizi yükseltin. Tanrı sizleri işitsin!"

Onun bu sözleri kalabalık tarafından tekrar edildi. "Sizleri işitsin! Tanrıya yakarın!"

Rahip yana çekilip seyretti.

Sesimi mi yükselteyim? diye düşündü Nick. *Peki ne diyeyim?* Ne demesi gerekiyordu ki? Nick uygun kelimeleri bulmaya çalıştı ama aklına gelen tek şey, "Tanrım, bana yardım et," oldu.

Bunu beğenmeyen Rahip başını iki yana sallayıp kafesi sallandıran iki adama işaret verdi. Kafes gölün üstüne getirildi. Leroy'dan cılız bir feryat çıktı. Kalabalığın içinde birçok kişi daha yakından seyretmek için ite kaka öne çıkıyordu; yüzlerinde kana susamışlık ifadesi vardı. Nick gölün kara suyuna baktı.

"Çocuklar," dedi Rahip. "Sesinizi yükseltin, Tanrı sizleri duysun!"

"*OF TANRIM!*" diye haykırdı Leroy. "Yüce İsa, Tanrım, lütfen bize yardım et. Yüce İsa, Yüce Tanrım, bize yardım et!" Nick, Rahip'in bu sözleri beklediğini sanmıyordu ama o da Leroy'a katıldı. "Yüce İsa, bize yardım et."

O anda tuhaf bir kahkaha sesi duyuldu ve herkes sustu. Bu Kızılkemik'ti ve yürekten attığı kahkaha çok etkileyiciydi.

Rahip'in sağlam gözü iyice kısıldı. Kalabalık bir adım geri çekildi.

"*MELEKLERİNE SÖYLE, BİRBİRLERİNİ SİKSİNLER!*" diye bağırdıktan sonra bir kahkaha daha attı; bir an için eski Kızılkemik olmuştu. "Hepiniz gidip dibinizi dövdürün," dedikten sonra yine kahkaha atarken bir an boğulur gibi olup öksürmeye başladı. Nick onun ağzından püsküren kan damlalarının göğsüne indiğini gördü.

Rahip'in yüzü karardı; adamlarına işaret edince, kafes suya inmeye başladı.

Nick kalabalığın yüzlerine bakınca nefret, korku ve onun boğulmasını hevesle bekleyen yüzler gördü ama aralarında bu sahneyi korkunç bulup üzüntü ve merhamet duyanlar da vardı. Pek

çoğu el ele tutuşup dua etmeye başladı. Nick işte bunlara hitap etti. "Durun," diye yalvardı onlara. "Lütfen, onları durdurun." Ama hiçbiri bunun için öne çıkmadı, gözleri yere veya göğe çevrildi.

Su ılıktı, çamurluydu ve tıkanmış lavabo kokusu vardı. Önce beline, sonra göğsüne, sonra da boynuna kadar yükseldi. Kızılkemik'in başı suyun altına battı. Nick onun korku içindeki gözlerinin aniden açıldığını gördü. Uzanıp onun başını su üstüne çıkarmaya çalıştı ama artık çok geçti – hepsi için. Nick ciğerlerini havayla doldururken Leroy'un, "Tanrım!" diye haykırışını işitti. Sonra üçü de suyun altına battılar.

Sakin ol, dedi içinden Nick. Bu kafesten çıkılamayacağını biliyordu. Eğer hiç kıpırdamazsa ve sakin kalabilirse belki ölmeyebilirdi. Ama aklının karanlık köşesinde bir ses, *yaşasan ne olacak ki?* diyordu. Şimdi boğulup ölmek, daha sonraki işkencelere maruz kalmaktan daha iyi olmaz mıydı? Rahip ne demişti? *Kemik kırmak, dağlamak, yakmak mı?* Kızılkemik'in bir kere kasıldıktan sonra hareketsiz kaldığını hissetti. Nick onun nihayet öldüğünü düşündü ve öyle olduğunu ümit etti. Hiç değilse bu kâbustan kurtulmuş olurdu.

Nick'in ciğerleri patlayacak gibi olurken, bulanık yeşil suyun üstündeki aydınlığı gördü; hava olan bir dünyaya bu kadar yakındı ama erişmesi imkânsızdı. Duyduğu acı arttı ve dayanılmaz bir hale geldi. Suda boğulmanın neredeyse huzurlu bir ölüm olduğu hakkında söylentiler duymuştu. O halde, neden şimdi bu kadar ıstırap çekiyordu? Neden ciğerleri patlayacakmış gibi oluyordu? Kulaklarındaki nabzı gök gürültüsüne dönmüştü. Gözlerinin önünde beyaz noktalar çıktı, sonra kafasının içini parlak bir ışık kapladı. Ciğerlerindeki son hava ağzından kabarcıklar çıkararak boşaldı. Solumaya çalıştı ama ağzına su girerek boğazını tıkadı, onu soluksuz bıraktı ve o iğrenç sudan yutmasına yol açtı. Parmakları kesilene kadar kafesin parmaklığını sıktı. Derken başı su üstüne çıktı ve hava almaya çalıştı. Bir ciğer dolusu havayı içinde çektikten sonra şiddetli öğürmelerle midesindekileri ağzından ve burnundan kusmaya başladı. Öğürmeler arasında hava almaya çalıştıkça daha çok kusuyordu. Uzaktan, bir bebek ağlamasına benzer bir ses duydu; sonra bu sesin kendisinden çıktığını fark etti. Neden sonra yine nefes almaya başladı – ciğerlerini o tatlı havayla doldurdu.

Nick gözlerindeki çamurlu suyu silerken kafesin altında yatmakta olan Kızılkemik'i gördü. Gözleri açık, yüzü soluk ve huzurluydu. Vahşi çocuk ölmüştü. Nick başını çevirip ağzındaki safra tadını gidermek için tükürdü. Birinin daha kustuğunu işitti; Leroy kafesin kenarına tutunmuş, solumaya çalışıyor, göğsü hızla inip, kalkıyordu. Ve başından onca şey geçmiş olmasına rağmen Nick hâlâ Leroy keşke boğulsaydı diye düşünüyordu.

"Tanrım, bu çocukları iblislerinden kurtar," dedi Rahip. "Konuşun, çocuklar. Tanrının adını seslenin. Şimdi iblislerinizden kurtulma zamanıdır." Ve rahip bunun gibi zırvalarla devam etti. *İblisler, melekler ve Tanrı... kimin sikinde ki?* diye düşündü Nick. Artık Kızılkemik'in neyi kastettiğini anlıyordu: Boku yemişlerdi, bu uzun siyah pelerinli adamlardan başka iblis yoktu ve söyleyecekleri veya yapacakları hiçbir şey bu yamuk, sadist rahipleri onlara işkence yapmaktan alıkoymayacaktı.

Birisi elini tutunca Nick irkildi. Leroy yanına gelmiş, dehşet içinde kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordu.

"N-n-ick," diye kekeledi Leroy. "Birader... sana bir şey söylemeliyim."

Nick elini çekti.

"Nick, lütfen, bunu yapma," diye yalvardı Leroy sesi çatlayarak. "Özür dilerim. Böyle bir alçak olduğum için üzgünüm. Ama beni dinlemen lazım... lütfen. Babamla ilgili. Olan bir şeyle ilgili. Bunu mutlaka birine söylemeliyim. Nick, lütfen, beni dinlemen gerek."

Hiç de değil, dedi içinden Nick; belki de hayatının son anları olacak bu süreyi Leroy'u dinleyerek geçirmeye niyeti yoktu. Başını yana çevirdi.

"Nick," diye sızlandı Leroy. "Bunu yapma. Tamam, peki, yalan söyledim. Her şey hakkında yalan söyledim. Tamam mı? Şimdi beni dinler misin? Lütfen?"

Nick cevap vermedi.

"Her zaman hıyarlık yaptığımı biliyorum. Evdeyken de öyleydim. Babamla olduğum zamanlarda da." Leroy bir an sustu. "Ama Sekeu'yla olan o durum... çok farklıydı. Buradaki her şey o kadar tuhaf ki. Değil mi?" Sonra alçak bir sesle, fısıldar gibi, "O şey... kafamın içindeydi," dedi. "O kadar korkmuştum ki... Ödüm bokuma karışmıştı."

Leroy'un başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Nick neden söz ettiğini biliyordu.

"O gözler, beni yakıp içime geçti. O işi bana yaptırdı. Yaptırdı. Sen de gördün, değil mi, Nick? Sen de oradaydın, ormandaydın. Bunu gördüğünü biliyorum." O anların dehşeti hâlâ Leroy'un yüzünden okunuyordu. "Onun gözlerini, yakıcı gözlerini hissettim."

Ve Nick o anda boynuzlu canavarın tıpkı kendisine olduğu gibi, Leroy'un da kafasına girdiğini anladı.

"Bak," dedi Leroy. "Sana bir şey söylemeliyim. Bunu mutlaka birisine söylemeliyim. Lütfen, beni dinle." Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. "Yapmış olduğum bir şey, kötü bir şey. Babamla ilgili."

Of, dedi içinden Nick, *susmak bilmiyor.*

"Herkesin neden kaçtığını anlattığı o günü hatırlıyor musun?" diye devam etti Leroy. "Çünkü ebeveynleri veya üvey ebeveynleri onlara kötü davranmışlardı. Kimseden sevgi görmedikleri için kaçmışlar. Kimse onları kollamadığı için. Ve ben de onlarla aynı fikirdeydim. Oysa benim durumum farklıydı. Ebeveynlerim beni seviyorlardı. Her şeyden çok seviyorlardı. Başım belaya girmesin diye ellerinden geleni yapmışlardı. Ama ben her türlü pisliği yapmaya devam ettim, onlara yalan söyledim, paralarını çaldım, onlarla tartıştım, dövüştüm. Ve her defasında ebeveynlerim alttan aldılar, bana bir fırsat daha verdiler." Leroy hüngür hüngür ağlıyordu. "Bir gün delirdim ve... ne yaptım, biliyor musun? Onu öldürdüm. Öz babamı. Babamı öldürdüm."

Nick dehşet içinde ona baktı. Bu kadarı çok fazlaydı işte.

Leroy onun elini tuttu. Nick elini çekmeye çalıştı ama Leroy daha kuvvetli sıktı. "Nedenini bilmek ister misin? Öz babamı neden öldürdüğümü bilmek ister misin?"

Nick istemiyordu. Tek kelime daha duymak istemiyordu. Kulaklarında hâlâ Tanrı ve Şeytan hakkında zırvalamaya devam eden Rahip'in sesi vardı; sanki İsa'yı çarmıha geren onlarmış gibi, onlara öfkeyle bakan kalabalığı görebiliyordu. Nick artık bu kâbustan usanmıştı. Ne olacaksa olsun, bitsindi.

"Bir bira yüzünden. Babamı bir bira yüzünden bıçakladım. Boktan bir bira için. Birayı evden götürmek istedim ama babam izin vermedi. Üstelik bira sevdiğim falan da yoktu. Düşünebiliyor musun? Atışmaya başladık ve ben onu bıçakladım, mutfak

bıçağını göğsüne sapladım. Niyetim bu değildi. Yemin ederim ki, değildi. Ama öldürdüm işte. Babam bir kan gölü içinde yerde yatıyordu. Bana nefretle mi bakıyordu? Hayır, sadece yavaşça başını iki yana sallıyor ve kederli gözlerle bana bakıyordu. Üzüntüsü benim içindi, Nick, kendisi için değildi. Orada ölmek üzereyken yine sadece beni düşünüyordu. Tanrım!" Leroy sanki o anda bıçaklanmış gibi bir ses çıkardı. "Onun gözlerini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum." Nick'in elini bıraktı, top gibi büzülerek bacaklarına sarıldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Nick başını çevirdi. Bu sahneden uzaklaşmak, kendi içine çekilmek istedi. Bunu yaptığı zaman da gözlerinin önüne annesinin yüzü, gülümsemesi geldi ve onun sesini işitti.

Kafes tekrar suya batmaya başladı. Nick parmaklıklara sarılıp gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı. Başını kafesin kenarına dayayıp, "Anne," diye fısıldadı suyun altına inerken. "Seni terk ettiğim için çok üzgünüm. Lütfen, beni affet, Anne. Lütfen." Sora kara sular onu yuttu.

Nick karanlıktan çıktı. Bu uykudan uyanmaya benzemiyordu, daha ziyade bir boşluktan çıkmak gibiydi. Boğuk sesler işitti. Gözlerini kırpıştırdı; bulanık, karanlık siluetler üzerine eğilmişti. *Neredeyim?* Üşümüştü, ıslaktı, göğsü acıyordu. Midesi şişmiş, boğazı yanıyordu – şiddetle öğürürken birisi onu yuvarlayıp yana çevirdi. Dizlerini göğsüne çekip bir daha öğürdü; kovalar dolusu su boğazından fışkırıyormuş gibi hissetti. Sanki midesini kusuyormuş gibi hissetti. Sadece biraz safra çıkana kadar öğürmeye devam etti.

"Beri gel, çocuğum," dedi bir erkek sesi. Nick bu sesi duyunca her şey yerli yerine oturdu ve uzun bir inleme sesi çıkardı. Demek ki, ölmemişti. Ölmeye çalışmış ama başaramamıştı. Bu son seferinde kara suların içinde kaldığı zaman bunu memnuniyetle karşılamıştı. Ama boşunaydı çünkü hâlâ buradaydı.

Nick gözlerindeki suyu sildi; gölün kıyısında oturuyordu, yanında Leroy vardı. Leroy'un gözleri kızarmıştı ve benzi ölü gibi soluktu. Kızılkemik'in cansız bedeni önlerine serilmiş, elleri göğsünde kavuşturulmuştu. İki kadın onu bir çuval bezine sarıyorlardı.

"Kendini göster," dedi Kıdemli Rahip. Sanki ruhunu görmek istiyormuş gibi, Nick'in gözlerine baktı. Sonra kalabalığa dönüp sıska bir kadına elini salladı.

Kadın Nick ve Leroy'a yaklaşırken, onlar sanki iki zehirli yılanmış gibi temkinliydi. Nick onu hemen tanıdı; Peter'ın suratına tükürен kadındı. Üstünde diğer kadınlarınki gibi uzun, iffetli bir elbise vardı ama başı açıktı ve uzun, dağınık saçları yağlı tutamlar halinde yüzüne düşüyordu. Nick'in üstüne eğilince Nick onun boynundaki düzinelerce haçı gördü. Bu haçlar kemiktendi – insan şeklindeydi ama çok küçüktü. Nick bunların çok küçük kişilerin, muhtemelen perilerin kemikleri olduğunu düşündü.

"Eva," dedi Rahip. "Onlar artık özgür mü? İblisler bu çocuklardan ayrıldılar mı?"

Eva avucunu açıp elini Nick ve Leroy'un önünde gezdirdi. Diğer elini kendi yanağına dayadı, gözleri geriye yuvarlandı ve inlemeye başladı. Eli titriyor, dili ağzından çıkıp geri giriyordu. Dudakları arasından bir gıdaklama sesi çıktı.

Onun her hareketini seyreden kalabalık sessizliğe bürünmüştü.

Kadın aniden boğazını kavradı. Sanki birisi onu boğuyormuş gibi, gözleri büyüdü. Geriye doğru sarsak birkaç adım attıktan sonra yere çöktü.

Nick hayretler içinde seyrediyordu.

İki kadın koşup Eva'yı kaldırdılar ve oturmasını sağladılar. Eva uzun parmağını Nick ve Leroy'a doğru uzatıp hırıltılı bir sesle, "İblisler beni yaktılar!" dedi. "Boğazımı yaktılar."

Sanki bir sinyal almış gibi Eva'ya destek olan iki kadın da boğazlarını tutarak dizleri üstüne çöktü. Diğer kadınlar tedirgin bir şekilde birbirlerine bakarlarken kalabalıktan endişeli mırıltılar yükseldi. Derken başka bir kadın boğazını tutarak yere düştü, onu başka kadınlar izledi. Çok geçmeden Nick'in görebildiği bütün kadınlar sanki büyük bir acı çekiyorlarmış gibi inleyerek yere çöktüler.

"*BU SAÇMALIK!*" diye haykırdı Nick. "Hepiniz kafayı üşütmüşsünüz!"

"Onları direğe götürün," dedi Rahip.

Direk mi? dedi içinden Nick. *Şimdi ne var?* Bir saniye sonra ne olduğunu öğrendi; üç adam onu gölün karşı tarafındaki bir tarlaya sürükledi. Burada yanarak kararmış birkaç direk, altlarında yere saçılmış küller vardı. Adamlar Nick'in kollarını arkasından bağladılar, sonra boynundan, ayak bileklerinden ve karnından ip

doladılar. Aynı işlemi uyguladıkları Leroy hiç umursamazmış gibiydi, gözleri boş bakıyordu.

Onları takip eden kalabalık, demir bir kazan taşıyan iki adama yol açtı. Peter'ın da yanındaki kazandı. Nick bunun içinde yanan kömürler ve demir çubuklar gördü.

Nick'in bacakları titremeye başladı. *Buna dayanamam*, dedi içinden. *Buradan kaçmam lazım. Buradan hemen kaçmam lazım!* İplerinden kurtulmak için çırpınırken derisinin kesilmesine aldırmıyor, ağzından çıkan ağlama seslerinin ve tükürüklerin farkına varmıyordu.

Kıdemli Rahip Nick'in çenesini sıkıp başının hareket etmesine engel oldu. Nick'in gözlerine bakarak tısladı. "Seni görüyorum, iblis. Korktuğunu görüyorum. Şimdi, derhal bu çocuğu terk et. Onu bırak ve kendini Tanrı'nın damgasından kurtar!"

"Sen kaçıksın," diye bağırdı Nick. "Sen keçileri kaçırmışsın! Burada senden başka iblis yok!"

Rahip'in ağzının sağlam yanı gülümser gibi kıvrıldı. Nick'in sözleri onu haklı çıkarmıştı. Nick artık kendini tutamayıp var gücüyle bağırdı. *"KAÇIK PİÇLER!"*

Rahip Nick'e arkasını döndü ve uzun kollarını gösterişli bir şekilde göğe doğru kaldırdı. *"İBLİSİ GÖRÜN!* Gizlenemiyor. Bizden saklanamıyor. *TANRIDAN* saklanamıyor!"

"Görüyoruz," diye bağırdı kalabalıktakiler.

Rahip demir çubuğu tutan dev yapılı kel adama başıyla işaret verdi. "Tanrının damgasını bu çocukların üstüne yerleştir. Öyle yerleştir ki, iblisler bundan saklanamasın."

"DURUN!" diye bağırdı kalabalığın içinden bir ses.

Rahip iğne batırılmış gibi aniden o tarafa döndü. Kaptan öne çıktı. Demir tutan adam tereddüt içinde Rahip'e baktı. Rahip beklemesi için ona işaret ettikten sonra Kaptana öfkeli gözlerle baktı. Nick onun öfkesini bastırmak için zorlandığını görebiliyordu.

"Kaptan," dedi Rahip; sonra dudakları kıpırdadı ama bir şey demedi. Sanki uygun kelimeleri arar gibiydi.

"Özür dilerim, Saygıdeğer Rahip ama duymanızı istediğim yeni bir haber var."

Rahip çenesini kastı ve sıkılı dişleri arasından, "Söyleyin," dedi.

"Oğlan bizi büyücünün sığınağına götürmeyi kabul etti."

Olamaz, dedi içinden Nick.

Kaptan yana çekilince Nick onun arkasında duran Danny'yi gördü ama onu tanımakta zorluk çekti. Saçlarını tıraş etmişler, yıkamışlar ve Nick'e göre, hacı kıyafeti giydirmişlerdi. Danny gözlerini yerden ayırmıyordu.

"Çocuğum," dedi Rahip. "Bu doğru mu?"

Danny ona bakmadan başını evet anlamında salladı.

Kaptan, Rahip'in yanına gidip alçak sesle, "Sayıları korktuğumuz kadar çok değil, Sayın Rahip. Örgütlü değiller ve daha da iyisi, kendi aralarında dövüşüyorlar. Eğer eli silah tutan herkesi toplayıp bir baskın yaparsak... Leydi'yi ele geçiririz."

"Bu oğlana güvenebilir miyiz?"

"Evet, hiç kuşkum yok."

"O çocuğun sözüne güvenip büyük bir riske giriyorsun."

"Bildiğiniz gibi, stoklarımız tükenmek üzere. İblis çocukların yok etmediği az miktar tahılımız da tarlada çürüdü. Açlık tehlikesiyle karşı karşıyayız. Hâlâ gücümüz varken, derhal harekete geçme zamanıdır."

"Anlıyorum," dedi Rahip.

"Onlar tekrar toplanamadan hemen gitmemiz lazım. Sayın Rahip, o kadını bu gece ele geçirebiliriz... *bu gece*!"

Rahip'in başı onaylama anlamında yavaşça sallandı. "Evet, sanırım, Tanrının da istediği budur. Evet, o halde hemen harekete geçelim."

"Güzel," dedi Kaptan ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Kaptan," diye seslendi Rahip.

Kaptan dönüp ona baktı. "Evet?"

"Ben de sizinle geleceğim."

Kaptan hayretini ya da Nick'e göre hoşnutsuzluğunu gizleyemedi. Belli ki, bunu Rahip de görmüştü. "Bir sorun mu var?"

Kaptan başını iki yana salladı. "Hiç sorun yok." Ama Nick'in gördüğü kadarıyla sorun vardı.

Rahip, Nick ve Leroy'u işaret ederek muhafızlara seslendi. "Bunları hapsedin. Döndüğüm zaman onlarla ilgileneceğim."

Yirmi İkinci Bölüm

Yaşlı Scabby

Kaptan elini kaldırınca arkasındaki askerler ağaçların önünde durdular. Kaptan şapkasını çıkarıp kenarındaki tozları üfledikten sonra sert bir ifadeyle Danny'ye baktı. Daha önce karanlık sırlarla dolu bu habis ormana girmek kadar tehlikeli hiçbir eylem yapmamışlardı. Oysa şimdi buradaydı işte, bu çocuğun söylediklerine güvenerek kendisinin ve adamlarının hayatını ortaya koymuştu.

Kaptan derin bir nefes aldı. İnsanları değerlendirme yeteneği denizde geçen uzun yıllar boyunca birçok kez hayatla ölüm arasındaki fark anlamına gelmişti. İçgüdüsüne güveniyordu. Bu çocukta dalavere yoktu. Sadece o da onlar gibi bu kâbusun sona ermesini istiyordu. *Peki, ya bugün ölümümüzle sonlanırsa?* diye geçirdi içinden. Ne olmuş yani? Artık bu oyundan usanmıştı. Savaşırken ölmek son patatesler ölü bir toprakta çürürken açlıktan ölmekten iyiydi. Kaptan o gün öleceklerine inanmıyordu. Yetmişten fazla silahlı adamı vardı. Peter ve şeytanları ezilmişlerdi ve artık yiğit askerleri büyücüyü bulup bu çileyi bitirmeye hazırdılar.

Kaptan adamlarının ikişerli gruplar oluşturmalarını işaret etti. Bir yokuşu tırmanarak yüksek bir noktaya geldiler; buradan bakınca çevredeki gri araziyi gözlemleyebiliyorlardı.

Kaptan aşağıdaki bataklık alanda yılan gibi akan iki çamurlu dere gördü. Elini Danny'nin omzuna koyup, "Hangisi, Daniel?"

diye sordu. Eliyle işaret etti. "Hemen altımızdaki mi? Yoksa daha geniş olan kuzeydeki mi?"

"Daha kuzeydeki," dedi Danny kısa bir tereddütten sonra.

Çocuğun güvenle yön gösterişi Kaptanı rahatlattı ama oğlanın bu kadar sessiz ve içine kapanık oluşu onu huzursuz ediyordu. Nedenini anlıyordu; keşke Danny'yi yaptığı şeyin doğru olduğuna ikna edebilseydi. *Eh, bu adadan çıktıktan sonra, bütün bu kötülükleri geride bıraktıktan sonra iyileşmek için zamanımız olacak,* diye düşündü. Belki o zaman kendisi de iyileşebilirdi. Buruk bir şekilde gülümsedi. *Acaba yüzyıllarca yaşanan bir kâbusu geride bırakmak ne kadar sürer?*

Çok geçmeden dereye vardılar ve hâlâ herhangi bir direnç belirtisi olmamıştı. Dahası herhangi bir hayat belirtisi de görmemişlerdi. Gri orman ölü gibiydi. Kaptanın işareti üzerine herkes sustu ve kulak kesilerek çamurlu dere kıyısında yürüyüş devam etti.

Rahip'in ayağı son bir dakika içinde ikinci kez kaydı. Kişisel koruması olan kalın boyunlu Ox (asıl adı Oxenburg'du; Tanrıyı bulmadan önce *İnanç* gemisinde topçuydu) Rahip'e yardım etmek için uzandı ama ikisi birden kayıp diz boyu derinliğindeki dereye düştüler. Yüzünün sağlam yanı çirkin bir şekilde buruşan Rahip, Ox'un kocaman elini tokatlayarak itti.

Kaptan gülümsemesini gizlemeye özen gösterdi. Burada bile, kendi askerlerinin arasında bile Rahip'in nüfuzu onu kamçılatmaya veya öldürtmeye yeterdi.

Kaptan, Rahip'i, değil orman gibi yerlerde, yerleşke dışında bile en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Rahip'in şatafatlı pelerini köyde dolaşırken çok havalıydı ama burada, çalılıkların ve çamurun içinde ciddi anlamda rahatsızlık veriyor, eteklerinde çamur birikiyordu. Onun bir kadın gibi eteklerini yukarı çekerek yürüyüşü Kaptanın çok hoşuna gidiyordu.

Günün son ışıkları kaybolmak üzereyken Danny durdu. Gölgeler daha koyulaşmış, orman onları sarıp sarmalamıştı.

"Orada," diyerek işaret etti Danny.

Kaptan o tarafa doğru bakıp oğlanın neyi işaret ettiğini görmeye çalıştı. "Nedir o?"

"Taşlar. Buradan karşıya geçiyoruz. Orada Leydi'nin ormanı var."

"Aa," dedi Kaptan. "Ya onun ağacı? Daha uzakta mı?"

"Pek sayılmaz."

Kaptan o gün yaşadığı onca şeyden sonra bitkin olması gerektiğini biliyordu ama tersine kendini çok diri hissediyor, kalbi heyecanla atıyordu. On yıllar sonra nihayet çileleri bitecek miydi? O patika boyunca koşmamak için kendini zor tuttu. "İleri," diye emretti askerlerine. Adamlar taşların karşısına geçip ormana, Leydi ve ağacına doğru yürümeye başladılar.

Ulfger Caliburn'ü önünde tutup kırık bıçağı üstündeki eski Germen yazısını inceledi. Bu kılıç bugün bir hayli kan içmişti ama siyah çeliğinde en küçük bir leke yoktu. Kaç kişiyi devirmişti? On mu, bir düzine mi?

Önündeki kömürleşmiş ceset kalıntılarına baktı. Kılıcı iki cini suçlu bulup cezalandırmıştı. Ulfger derin bir nefes alıp Avallach'ın adaletinin kokusunu ciğerlerine çekti. Eğilip yere düşmüş olan meşalelerinden birini aldı ve cinlerin kışlasına doğru yürüdü. Caliburn'ün kabzasıyla sürgülü kapıyı tıklattı.

"Sizlere son bir şans veriyorum," diye bağırdı. "Ya dışarı çıkıp Avallach'ın yargısını şerefinizle kabullenirsiniz, ya da korkaklar gibi diri diri yanarsınız."

Onları duyumsayabiliyordu; beş kişiydiler, kapıyı sürgüledikleri gibi önüne barikatlar yığıp içeride saklanmışlardı. Ulfger onların dışarıya çıkmayacaklarını biliyordu; cinler büyük bir korku içindeydiler.

Ulfger giriş kısmının köşesine gidip kemerli geçidin üstündeki tahta kiremitleri tutuşturdu. Tahtalar hemen alev aldı ve çok geçmeden duvarlardaki çatlaklardan ve pencerelerden dışarıya duman çıkmaya başladı.

Ulfger cinlerin çaresizliğini, paniklerini büyük bir zevkle duyumsarken gözlerini kapatıp onların binanın arka tarafına kaçışlarını seyretti. Binanın etrafından dolanıp oval pencerenin altında bekledi. *Avallach,* dedi içinden. *Bu işi fazla kolaylaştırıyorsun.*

Onların nefes almakta zorlandıklarını ve öksürdüklerini işitiyordu. Panjurlar ardına kadar açıldı ve dışarıya duman püskürdü. O dumanın içinden bir cin kendini dışarıya attı; yerden kalkmaya çalışırken gözlerini ovuşturuyordu.

Kılıcını cinin boynuna indirdi ama kolayca yapabileceği halde, onun kellesini koparmadı. Sadece derisinde bir kesik açtı. Kimin ölüp ölmeyeceğine, kimin onurlu mu, yoksa hain mi olduğuna kılıcın karar vermesi gerekiyordu. O âna kadar kılıç temas ettiği herkesi mahkûm etmişti. Derisi hemen kararıp cızırdayarak yanarken, cin acı bir feryat çıkardı.

O anda Ulfger yan tarafında keskin bir acı duydu. İnleyerek tek dizi üstüne çöktü. Kaburgalarında bir mızrak saplıydı.

Kalan cinler pencereden fırlayıp onun yanından koşarak geçtiler.

Ulfger mızrağı tuttuğu gibi gövdesinden sökûp çıkardı. Kan yoktu ama adamakıllı derin bir yaraydı ve bir an nefes almakta zorlandı. Derken, duyduğu acı geçti ve soluması düzeldi. Mızrağı bir yana atıp cinlerin peşine düştü. Kuzeye doğru, Kralların Salonuna doğru gidiyorlardı.

"Kaçın tavşanlar, kaçın," dedi Ulfger gülerek. "Avallach'tan hiçbir zaman kaçamazsınız."

Nick uykuyla uyanıklık arasında gidip gelmekteydi. Leroy'la birlikte kapatıldığı hücre bir tepe yamacında açılmış bir çukurdu ve ikisi buraya ancak sığabilmişlerdi. Ter ve sidik kokuyordu. Leroy hâlâ top gibi büzülmüş haldeydi ve tek kelime konuşmamıştı. Nick ondan mümkün olduğunca uzak kalmak için gövdesini hücrenin tahta kapısına dayadı.

Günün son ışıkları çıtalardan içeriye sızmış, bu kadar aydınlık bile Nick'in kapının iç yüzündeki tırnak izlerini görmesine yetmişti. Parmaklarını bu izlerin üstünde gezdirirken, acaba kaç zavallı son günlerini bu daracık çukurda geçirmiştir, diye düşündü.

Hücre hafif bir yükselti üstündeydi. Nick elli metre aşağıdaki köyü görebiliyordu. Köy meydanında meşaleler yanmaktaydı. Haçın arka tarafını, Peter'ın sarkmış, cansız elini görebiliyordu. Küçük gruplar halinde kadınlar onun yanından söverek geçiyorlar, ona yerden aldıkları çamur parçalarını fırlatıyorlardı. Meydanda iki muhafız vardı ama kadınlara engel olmuyorlardı.

"Ne boktan hava," diye homurdandı Nick'in hücresi önündeki muhafız. Pelerinine iyice sarındı. "Lanet sis bu gece çok yoğun olacak," diye sızlandı. Yanan ateşi beslemek için topallayarak yü-

rüdü. Muhafızın sağ gözü, bir kulağı, omzundan aşağıya sağ kolu yoktu ve dizinin altında bir takma bacağı vardı.

Bir meşaleyi tutuşturup hücreye getirdi. Sağlam gözüyle oğlanlara baktı. "Kemiklerimi sızlatıyor. Bu sis. İliklerime kadar işlüyor."

Nick kapıdan uzaklaştı. Adamın yaralı göz çukurunu görmek istemiyordu.

"Çok çirkin, değil mi?" dedi muhafız dişsiz ağzıyla gülerek. "Bunu bana seninkiler yaptı." Parmağını göz çukuruna soktu. "İlk defasında gözümü çıkardılar. Çok da kötü sayılmazdı. Ne de olsa, Tanrı bana yedek bir göz vermişti. İkinci defasında kolumu koparddılar. Ben hâlâ bu kadarcık bir sakatlıktan yılmıyordum. Ama siz veletlerin çok ustaca kurduğu o iblis tuzaklardan birinde bacağım dizimin altından kesildi. Eh, işte o zaman artık ağırdan almaya başladım." Yaşlı muhafız başını geriye atıp eşek gibi anırdı. Nick ona bakakalmıştı. "Kusura bakma dırdır ettiğim için. Hayata gülmeyi öğrenmezsen, hayat seni öldürür." Nick'i süzdü. "Sen bayağı kurumuş görünüyorsun. Eminim, içecek bir şey istersin, değil mi?" Sekerek ateşin yanına gidip bir testiden teneke bir kupaya su doldurdu. Tahta kapıdan bir çıtayı çekerek kupayı Nick'e uzattı.

Nick tereddüt etti.

"Hadi, al işte. Seni ısıracak değil."

Nick kupayı alıp suyun hepsini içtikten sonra koluyla ağzını sildi ve kupayı muhafıza geri verdi. "Sağ ol."

Muhafız eliyle tek kulağını avucu içine aldı. "Ne?"

"Sağ ol," dedi Nick yüksek sesle.

"Tamam. Bir şey değil. Sizlere neden bu kadar kötü davrandıklarını anlamıyorum. Bana kalsa, kafalarınızı uçurup bu işi bitirirdim. Ama Yaşlı Scabby'yi kim dinler ki? Hepsinin burnu bir karış havada. Birbirlerine günahkâr demekten başka iş bilmezler. Birbirlerine karşı Tanrıcılık oynarlar. Hepsi de salağın dik alasıdır."

Muhafız elini açık aralıktan sokup pullarla kaplı elini hafifçe Nick'in kolunda gezdirdi. Nick hemen kolunu çekti.

Muhafız kaşlarını çatıp başını kaldırdı. "A, kusura bakma. Benim gibi uyuz bir oğlancı elini bir oğlana sürmemeli." Mahcup olmuştu. "Sana sulanmak gibi bir niyetim yoktu. Hayır. Benim bu yaşlı çüküm yarım yüzyıldan beri sadece işemeye yarıyor, hatta o

iş bile son zamanlarda sorunlu olmaya başladı. Benim kadar uzun bir zaman pullarla kaplı olunca, insan normal bir tenin nasıl olduğunu unutuyor. Hepsi bu işte."

Muhafız bulutlu gökyüzüne bakarken bir süre hiç konuşmadı. "Söylesene, evlat. Orası artık nasıl oldu?"

Nick önce anlamadı ama sonra adamın insanlar dünyasını kastettiğini fark etti.

"Gökte hâlâ yıldızlar var mı?"

Nick evet anlamında başını salladı.

"Keşke uçabilseydim. Bazen rüyamda bunu görürüm. Eğer uçabilseydim, bu lanet sisin içinden yükselip, bulutlara kadar giderdim. Orada öylece durup bütün gece yıldızları seyrederdim. Eskiden denizci olduğum için yıldızları karımın memelerinden daha iyi tanırım. Bir kerecik daha görmek... yani yıldızları kastettim, karımın memelerini değil. Yıldızları bir kere daha görebilsem, mutlu bir şekilde ölebilirim."

Muhafız çıtayı yine yerine taktıktan sonra kapıyı tutan zinciri kontrol etti; sonra yine ateşin yanına yürüdü. Ateşin yanına uzanıp başını rulo edilmiş bir battaniyeye dayadı ve gökyüzündeki bulutları seyretti. Nick Yaşlı Scabby'nin bir yıldız pırıltısı görebilmek için gökyüzünü taradığını tahmin etti.

Ve nefret ve öfkeyle dolu olması için onca neden varken, Nick yine de tek arzusu bir yıldız görmek olan bu yaşlı adama acımadan edemedi. Ne ki, bu adam hakkında kötü düşünmek, annesini, Abraham'ı, Sekeu'yu, Kızılkemik'i ve kendisini düşünmekten daha kolaydı. Bu düşünceler ona çok acı veriyordu. Ağlamak istedi ama bunu yapacak gücü bulamadı; neyse ki, uykunun şefkatli boşluğuna dalıp rüyasız bir uykuya daldı.

Nick irkilerek uyandı. Yanağının üstünden bir şey geçmişti – *bir örümcek mi?* Hemen doğruldu. Soluk mavimsi bir ışık gözüne çarptı... sonra kapıdaki çıtaların arasında mavi bir peri gördü – ve bu herhangi bir mavi peri değildi, helada gördüğü beyaz saçlı peri kızıydı.

Bu kızın burada ne işi var? diye düşünerek alnını ovuşturdu.

Peri kızı kanatlarını çırparak on göz kırptı. Her an görünmeyen eller onu yakalayacakmış gibi, korkmuş bir ifadesi vardı.

Nick onun iyi olduğuna sevindi. Ona gülümsedi; peri kızı da başını yana eğerek gülümsemesine karşılık verdi.

Nick bir kez daha onun burada ne işi olabileceğini düşünürken peri kızı kanatlarını çırparak onun görüş alanından çıktı. Nick yüzünü kapıya dayadığı zaman durumu anladı. Kapıya çapraz yerleştirilmiş olan çıtayı tutan tek şey, eğri bir çiviye takılı bir zincirdi. Nick'in buna uzanması imkânsızdı ama peri kızı var gücüyle onu çıkarmak için uğraşıyordu. Nick birden ümitlenmeye başladı.

Fakat zincir bu kadar küçük bir yaratık için çok ağırdı, peri kızı onu ancak kımıldatabiliyordu. Ayaklarını suntaya dayayıp art arda çekti. Zincir çiviye bir gıdım yaklaştı ama her çekişinde yine takırdayarak eski yerine döndü.

Nick yaşlı muhafızın yatmakta olduğu ateş kenarına baktı. Odunlar köz olmuş, yoğun siste ürpertici bir ışıltı saçıyordu. Muhafızın çenesi göğsüne dayalıydı; uyuyor mu, uyanık mı olduğunu kestirmek zordu.

Zincir bir kez daha takırdayınca peri kızı duraksayarak geri çekildi; sanki cesaretini toplamaya çalışır gibiydi. Nick ipe asılı balıkların yanında gördüğü ölü perileri hatırladı. Bu adamlar periler için nasıl tuzaklar kuruyorlardı acaba, diye geçirdi içinden.

Peri kızı tekrar zincirin üstüne konup Nick'e baktı. Nick hızla başını aşağı yukarı sallayarak ona cesaret vermeye çalıştı, pes edip gitmemesi için bakışlarıyla ona yalvardı. Zincir artık çivinin tam üstüne gelmişti. Peri kızı dudağını ısırdı, iki ayağını birden tahtaya dayayıp var gücüyle çekti. Zincir yerinden çıkınca, peri kızı da geri savruldu. Zincir aşağıya sarkıp gürültülü bir şekilde yere düştü.

Nick hemen yaşlı muhafıza baktı; adam bu sese uyanırsa onca çaba boşa gitmiş olacaktı. Ama muhafız hiç kıpırdamadı. Öylece yatıyor, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Nick adam işitme engelli olduğu için yıldızlara şükretti.

Artık zincir kalktığı için Nick'in yapması gereken şey o çıtayı çıkarmaktı. Parmaklarını aralıklardan sokup yavaş yavaş kaydırdı. Derken çıta kopçasından kurtulup yere düştü. Nick yavaşça kapıyı açıp hücresinden dışarıya çıktı. Kalbi hızla atarken dizleri üstüne çöktü. *Şimdi ne yapacağım?*

Peri kızı kanatlarını çırparak gözlerinin önünde dolandı, ona bir ahududu verip gülümsedikten sonra uçarak gözden kayboldu. Nick gülümsedi. Bundan böyle periler istedikleri zaman onun yemeğini çalabilirlerdi.

Nick muhafıza baktı; uyandığı takdirde üstüne çullanmaya hazırdı. Ama muhafız horlamaya devam ediyordu. Nick yükseltinin ötesine baktı; kale duvarı yirmi metreden az bir uzaklıktaydı. Bu sis içinde görünmeden duvarı aşıp kaçmak kolay olacak gibiydi.

Burada işim bitti, diye düşündü duvara doğru yürürken. *Bu çılgınlıkla, Leşyiyicilerle, Şeytanlarla, Leydi'yle ve hepsinden çok... Peter'la işim bitti.* Birden durdu. Mist yükseliyordu, sisin altında gümüşsü ışığı anafor yapıyor, asma filizini andıran uzantıları kale duvarı içine sızıyordu. O tozlu karanlıkta Nick bunun kokusunu duydu. Aklına Nike spor ayakkabıları olan, dehşet içindeki çığlığı yüzünde donmuş olan o oğlan geldi. Nick dişlerini kenetledi. *Bunu yapabilir miyim? Oraya tek başıma gidebilir miyim?* Sonra onların seslerini duydu, ya da duyduğunu sandı; çocukların belli belirsiz sesleri... Sırtı ürperdi. Peter'ın çarmıha gerili olduğu meydana baktı; iki seçeneği vardı ve ikisi de hoşuna gitmiyordu. Yerdeki çamura bir tekme attı. "Hassiktir," diye tısladı ve geri döndü. "Lanet olsun, Peter. Sakın beni pişman etme."

Nick sessizce uyuyan muhafıza yaklaştı. *Bu çok budalaca*, dedi içinden. *Hâlâ mümkünken buradan gitmeliyim.* Muhafızın yerde duran mızrağını gördü, eğilip aldı ve adamın göğsüne doğru tuttu. *Hadi, yap bunu*, dedi içinden. *Mecbursun. Eğer uyanırsa kaçamayacaksın. Şimdi, bastır şu mızrağı.* Ama Nick tereddüt içindeydi. Bu adamın gözünü kırpmadan onu öldüreceğini biliyordu. *Ama*, dedi içinden, *bu adam bana su verdi. O da tıpkı benim gibi bu kâbusa yakalanmış yaşlı bir adam. Ve onu öldürürsem, bir daha yıldızları nasıl görebilecek?* Nick mızrağı çekti.

Nick gözetlendiğini hissederek başını kaldırdı: Leroy kapısı açık hücreden ona bakıyordu. Hiç kımıldamıyor, ses çıkarmıyor sadece onu seyrediyordu. Nick onun ne yapacağını bilmediği gibi, umurunda da değildi. Sessizce muhafızın kılıcını kılıfından çıkardı, bir elinde mızrak, diğerinde kılıçla köy meydanına doğru yürümeye başladı.

Bir odun yığınının gölgesinde diz çöküp bir sonraki adımını

kestirmeye çalıştı. Arkasında bir ses duyunca irkildi. Leroy gelmiş, yanında duruyordu. Nick kılıcı onun boğazına doğrulttu.

Leroy irkildi ama kımıldamadı.

Nick kılıcı orada tutarak, "Ne istiyorsun?" diye tısladı.

"Mızrağı bana ver. Seninle geleceğim."

"Hayır," dedi Nick.

"Evet," dedi Leroy sesini yükselterek.

Nick kılıcı onun boğazına dayadı. "Kes sesini."

Nick köy meydanında bir kadının kahkahasını duydu. Dağılan sisin içinde birkaç siluet görebiliyordu; bunlardan biri Peter'a bir şey atıp kıkırdıyordu.

Nick, Leroy'un gözlerine baktı. "Peter'ı kurtaracağım."

Leroy tamam anlamında başını salladı.

Nick mızrağı ona verirken budalalık ettiği için kendine küfretti.

Kaptan ahşap yapı önünde durup alevlerin yükselişini seyretti. Danny'ye baktı. "Daniel, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Oğlan omuzlarını salladı; o da diğerleri kadar şaşırmıştı.

"Doğru yoldayız," dedi Rahip yüksek sesle. "Tanrı düşmanlarımızı cezalandırıyor. Onun yüce elleri bize yolumuzu gösteriyor. Bakın, işte kanıtı!" Yerdeki kömürleşmiş cesetleri işaret etti. "Tanrı onları kendi alevleriyle yakmış!"

Eh, birisinin onları yaktığı belli, dedi içinden Kaptan. Keşke bunu Tanrı yapmış olsaydı ama içinden bir ses başka bir şey olduğunu, asla karşılaşmak istemeyecekleri bir şey olduğunu söylüyordu.

Yere saçılmış kılıçlardan birini alıp inceledi. Çok ustaca yapılmış kılıçlardı, orada bırakılmaları tuhaftı ama zaten burada fazlasıyla tuhaflık vardı. Meşalesini toprağa doğru tuttu. Her yerde küçük ayak izleri gördü; bunlar ya sivri kulaklı tiplere ya da iblis çocuklara ait olabilirdi ama büyük çizme izleri onu huzursuz etti. Bunlardan birinin üstüne kendi ayağını koydu. Bu izler kendi ayağından çok daha büyüktü.

Danny'ye döndü. "Buradan nereye gideceğiz?"

Danny yanmakta olan binanın ötesini, bir avluyu işaret etti.

"İkişerli grup olun," diye bağırdı Kaptan. "Gidiyoruz."

Nick kulübenin duvarına yaslandı. Leroy da karşısında başka bir duvardaydı. Nick ona köşeden bakacağını, yerinden kımıldamamasını işaret etti. Sekeu'nun ona öğrettiği gibi, ani hareketlerden kaçınarak, yavaşça uzandı.

Orada iki muhafız vardı ama kimseye aldırdıkları yoktu; iki kadınla sohbet ediyorlardı. Nick kadınlardan birini tanıdı; onu iblis olmakla suçlayan kadındı. Öfkeyle dişlerini sıkarken, neredeyse hırlayacaktı.

Eva eliyle Peter'ı işaret ederek o gruba bir şeyler fısıldıyordu. Söylediği şey komik olmalıydı çünkü arkadaşı küçük bir kahkaha attı ama sonra hemen eliyle ağzını kapadı. Muhafızlar da gülmelerini bastırmaya çalışıyorlardı.

Eva'nın gözleri ani bir ilham gelmiş gibi büyüdü. Muhafızlardan birinin mızrağını alıp kunt ucunu Peter'ın apış arasına doğrulttu. İki muhafıza ve arkadaşına baktı; hepsi onu seyrediyordu. Eva mızrağı Peter'ın apış arasına vurdu. Yanındakiler gülmekten iki büklüm oldular.

Nick, Peter'ın yüzünün kasıldığını gördü. *Demek ki hâlâ sağsın.*

Eva bir kez daha Peter'ın apış arasına vurdu; bu defa Peter inleyince muhafızları bir gülme krizi daha tuttu.

Nick başıyla Leroy'a işaret çaktıktan sonra muhafızların üstüne çullandı. Çok süratliydi. Buna kendisi de şaşırdı. İlk muhafızın tepesine bindiğinde adam daha onu görmemişti bile. Nick kılıcını var gücüyle savurup adamın kafasını boynundan kopardı. Uçan kafa gidip Eva'nın göğsüne çarparak onu yere devirdi, elindeki mızrak taşların üstüne düştü. Nick ona yaklaştığı zaman kadının gözleri gerçekten bir iblis görmüşçesine fal taşı gibi açıldı. Tam çığlık atmak için ağzını açarken Nick kılıcını onun boğazına sapladı. Kılıcın ucu kafatasının arkasına kadar girince bundan büyük bir haz duydu. Ayağını kadının göğsüne dayayıp kılıcını çıkardı.

Tiz bir çığlık yükseldi. Eva'nın arkadaşı çığlık çığlığa köy meydanına doğru koşuyordu. Nick diğer muhafızın göğsünden mızrağı çıkaran Leroy'u gördü.

İkisi birden Peter'a baktılar. "Çabuk!" dedi Nick; birlikte platformun üstüne çıktılar.

kestirmeye çalıştı. Arkasında bir ses duyunca irkildi. Leroy gelmiş, yanında duruyordu. Nick kılıcı onun boğazına doğrulttu.

Leroy irkildi ama kımıldamadı.

Nick kılıcı orada tutarak, "Ne istiyorsun?" diye tısladı.

"Mızrağı bana ver. Seninle geleceğim."

"Hayır," dedi Nick.

"Evet," dedi Leroy sesini yükselterek.

Nick kılıcı onun boğazına dayadı. "Kes sesini."

Nick köy meydanında bir kadının kahkahasını duydu. Dağılan sisin içinde birkaç siluet görebiliyordu; bunlardan biri Peter'a bir şey atıp kıkırdıyordu.

Nick, Leroy'un gözlerine baktı. "Peter'ı kurtaracağım."

Leroy tamam anlamında başını salladı.

Nick mızrağı ona verirken budalalık ettiği için kendine küfretti.

Kaptan ahşap yapı önünde durup alevlerin yükselişini seyretti. Danny'ye baktı. "Daniel, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Oğlan omuzlarını salladı; o da diğerleri kadar şaşırmıştı.

"Doğru yoldayız," dedi Rahip yüksek sesle. "Tanrı düşmanlarımızı cezalandırıyor. Onun yüce elleri bize yolumuzu gösteriyor. Bakın, işte kanıtı!" Yerdeki kömürleşmiş cesetleri işaret etti. "Tanrı onları kendi alevleriyle yakmış!"

Eh, birisinin onları yaktığı belli, dedi içinden Kaptan. Keşke bunu Tanrı yapmış olsaydı ama içinden bir ses başka bir şey olduğunu, asla karşılaşmak istemeyecekleri bir şey olduğunu söylüyordu.

Yere saçılmış kılıçlardan birini alıp inceledi. Çok ustaca yapılmış kılıçlardı, orada bırakılmaları tuhaftı ama zaten burada fazlasıyla tuhaflık vardı. Meşalesini toprağa doğru tuttu. Her yerde küçük ayak izleri gördü; bunlar ya sivri kulaklı tiplere ya da iblis çocuklara ait olabilirdi ama büyük çizme izleri onu huzursuz etti. Bunlardan birinin üstüne kendi ayağını koydu. Bu izler kendi ayağından çok daha büyüktü.

Danny'ye döndü. "Buradan nereye gideceğiz?"

Danny yanmakta olan binanın ötesini, bir avluyu işaret etti.

"İkişerli grup olun," diye bağırdı Kaptan. "Gidiyoruz."

Nick kulübenin duvarına yaslandı. Leroy da karşısında başka bir duvardaydı. Nick ona köşeden bakacağını, yerinden kımıldamamasını işaret etti. Sekeu'nun ona öğrettiği gibi, ani hareketlerden kaçınarak, yavaşça uzandı.

Orada iki muhafız vardı ama kimseye aldırdıkları yoktu; iki kadınla sohbet ediyorlardı. Nick kadınlardan birini tanıdı; onu iblis olmakla suçlayan kadındı. Öfkeyle dişlerini sıkarken, neredeyse hırlayacaktı.

Eva eliyle Peter'ı işaret ederek o gruba bir şeyler fısıldıyordu. Söylediği şey komik olmalıydı çünkü arkadaşı küçük bir kahkaha attı ama sonra hemen eliyle ağzını kapadı. Muhafızlar da gülmelerini bastırmaya çalışıyorlardı.

Eva'nın gözleri ani bir ilham gelmiş gibi büyüdü. Muhafızlardan birinin mızrağını alıp kunt ucunu Peter'ın apış arasına doğrulttu. İki muhafıza ve arkadaşına baktı; hepsi onu seyrediyordu. Eva mızrağı Peter'ın apış arasına vurdu. Yanındakiler gülmekten iki büklüm oldular.

Nick, Peter'ın yüzünün kasıldığını gördü. *Demek ki hâlâ sağsın.*

Eva bir kez daha Peter'ın apış arasına vurdu; bu defa Peter inleyince muhafızları bir gülme krizi daha tuttu.

Nick başıyla Leroy'a işaret çaktıktan sonra muhafızların üstüne çullandı. Çok süratliydi. Buna kendisi de şaşırdı. İlk muhafızın tepesine bindiğinde adam daha onu görmemişti bile. Nick kılıcını var gücüyle savurup adamın kafasını boynundan kopardı. Uçan kafa gidip Eva'nın göğsüne çarparak onu yere devirdi, elindeki mızrak taşların üstüne düştü. Nick ona yaklaştığı zaman kadının gözleri gerçekten bir iblis görmüşçesine fal taşı gibi açıldı. Tam çığlık atmak için ağzını açarken Nick kılıcını onun boğazına sapladı. Kılıcın ucu kafatasının arkasına kadar girince bundan büyük bir haz duydu. Ayağını kadının göğsüne dayayıp kılıcını çıkardı.

Tiz bir çığlık yükseldi. Eva'nın arkadaşı çığlık çığlığa köy meydanına doğru koşuyordu. Nick diğer muhafızın göğsünden mızrağı çıkaran Leroy'u gördü.

İkisi birden Peter'a baktılar. "Çabuk!" dedi Nick; birlikte platformun üstüne çıktılar.

Peter'ın gözleri açıldı.

Nick kılıcını iplerin üstüne getirdi ama kesmeye başlamadı. "Peter, beni geri götüreceğine söz vermiştin. Hatırladın mı? Yemin et. Şimdi bunu yapacağına yemin et, yoksa seni burada bırakırım."

"Yemin ediyorum," dedi Peter, sonra da sırıttı. Nick bu sırıtmadan hiç hoşlanmadı.

Onu hemen aşağı indirip sırtını platforma dayadılar. "Su," dedi Peter bileklerini ovarken. Nick yerdeki muhafızın matarasını alıp ona verdi. Peter iştahla suyu içip yüzüne ve göğsündeki su toplamış yanık yaralarına döktü. Tam beş kez onu kızgın demirle dağlamışlardı.

Nick bağıran insanların ve dünyayı şeytanlarla iblislerin işgal ettiğini haykıran Eva'nın arkadaşının feryatlarını duydu. Hemen ayağa kalkıp kundaktaki meşaleleri çıkardı ve çatıların üstüne attı. Kamıştan yapılmış çatılar hemen alev aldı.

Nick muhafızın kılıcını alıp Peter'a verdikten sonra onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Peter, yürüyebilecek misin?"

"Göreceğiz," dedi Peter; şimdiden daha iyi durumdaydı.

Leroy onun öbür koluna girdi ve hızla köy meydanından ayrıldılar. Peter önceleri sendeliyordu ama çok geçmeden, biraz sekerek de olsa, yardımsız yürümeye başladı.

Bir köşeden başını uzatan bir kadın onları görünce donup kaldı. Peter ona tısladı. Kadın boynundaki haçları tutarak deli gibi kaçtı.

Arkalarında bir yerden sesler ve silahların takırtısını duydular. Birden önlerindeki bir kulübeden uzun bir pelerin giymiş bir adam çıktı. Elinde meşalesiyle, olup biteni görmeye çalışıyordu. Bu, köstebek suratlı rahipti.

"Ah, ne güzel," dedi Peter, Nick ve Leroy'dan sıyrılarak. "Oyun zamanı."

"Burada neler oluyor böyle?" diye hırladı Rahip. Meşalesini havaya kaldırınca onları gördü ve yüzündeki ifade öfkeden korkuya dönüştü. "Şeytanlar!"

Peter sırıttı. "Hem de gerçek şeytanlar."

Rahip meşaleyi onlara fırlatıp kaçmaya başladı. Peter meşaleyi savuşturup adamın peşine düştü. Topallamasına rağmen üç

adımda Rahip'e yetişti ve dizlerinin arkasına vurarak onu yere devirdi. Rahip yerde debeleniyordu. Peter meşaleyi alıp yanına sokuldu.

Nick meydanda toplanan insanları gördü. "Peter, oyun için zamanımız yok."

"Oyun için daima zaman vardır," dedi Peter buz gibi bir sesle. Ayağını adamın göğsüne dayadı ve kılıcı omzuna sokarak büktü. Rahip çığlık atmaya başlayınca da yanar meşaleyi onun ağzına soktu.

"*ORADALAR!*" diye bağırdı birisi meydandan. Nick onlara doğru topallayarak koşan bir avuç insan gördü; hepsi de sakattı. Sonra eli ayağı tutan bütün adamların Leydi'yi bulmak için Kaptanla gitmiş olduklarını anladı. Sakat da olsalar, bu adamlar onlara yetişirlerse, çok kötü olurdu. "Peter," diye bağırdı Nick. "Leydi, Leydi'yi düşün." Bu sözler Peter'ı kendine getirdi; alevler içinde yuvarlanan Rahip'i bıraktı ve giriş kapısına doğru koşmaya başladılar.

Önlerine beş adam çıktı. Bunlar da sakattılar ama oğlanları durdurmaya kararlıydılar.

Peter bir uluma sesi çıkararak saldırdı. Nick bu adamların yüzlerini görebiliyordu; kafeste boğulurken onu kahkahalarla seyreden aynı yüzlerdi. O da bir uluma sesi çıkararak adamlara saldırdı. Zerre kadar korku duymuyor, sadece bu adamlardan öcünü almak için sabırsızlanıyordu.

Nick öndeki Leşyiyiciye yaklaştı. Adamın bir tahta bacağı ve eli yerinde bir kanca vardı. Mızrağını atmak için hazırlandı ama Nick'in sürati karşısında afalladı. Nick mızrağı tek vuruşta düşürüp adamın arkasına geçti ve tahta bacağına tekme atarak onu düşürdü. Kılıcıyla onun boynunu keserken büyük bir zevk duydu.

Peter da adamlardan birini saf dışı etmişti; sonra Nick'le birlikte onların arasındaki adamı haklayıp siyah bir kan gölü içinde bıraktılar.

Bir feryat duyup arkalarına bakınca son askerin kılıcını Leroy'un karnına saplayışını gördüler. Yüzü acıyla buruşan Leroy karnını tutarak dizleri üstüne çöktü.

Nick ona doğru koşup kılıcını adamın boynuna indirdi. Adam

son bir hamleyle kendi kılıcını Nick'e savurdu ama ıskaladı. Peter arkasından gelip onun işini bitirdi.

Birlikte sürgüyü ittikten sonra kapıyı açtılar. Peter son anda bir hançer kapıp kemerine taktı. Leroy'un kollarını omuzlarına koyup dışarıya çıktılar.

Koyakta ilerlerken meşalelerinin ışığı vadinin dik duvarlarında yansıyordu. Kaptan yanındaki adama döndü. "Ne dersin, Beasley?"

"Hiç hoşuma gitmiyor, efendim."

"Haklısın, benim de hoşum gitmiyor," dedi Kaptan. "Hem de hiç." İnce bıyığını çekiştirdi. "Galiba geri dönsek iyi olacak. Şuradaki yamaca birkaç adam göndersene. Oradan..."

"Şimdi ne oldu, Kaptan?" dedi arkalarından gelen asabi bir ses. Kaptan dönüp bakınca, Kıdemli Rahiple Ox'un önlerindeki adamları iterek yaklaştıklarını gördü. "Neden gecikiyoruz?" Durup dar koyağa baktı. "Ama buradan ötesi yok ki." Danny'yi yakasından tutup yüzünü kendine çevirdi. "Bizimle dalga mı geçiyorsun, evlat? Aklınca şaka mı yaptın?"

"Hayır!" diye haykırdı Danny. "Kapı orada işte. Yemin ederim."

Kaptan elini Rahip'in omzuna koydu. "Sayın Rahip, lütfen."

Rahip omzundaki ele nefretle bakınca Kaptan hemen elini çekti.

"Bağışlayın, Sayın Rahip," dedi Kaptan. "Ama çocuk sarmaşıkların altında gizli bir kapı olduğunu söylüyor."

Rahip gözlerini kısıp baktı. "E, var mı?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Neden bilmiyorsunuz? Ne bekliyorsunuz ki? Gidip, bakın."

"Sırası gelince, bakacağız, Sayın Rahip. Önce o yolun emniyetli olup olmadığını öğrenmemiz lazım. Adamlarımızın hayatını gereksiz yere tehlikeye atmak istemiyorum."

"Saçmalık. Tanrı yolumuzu açık tutar." Rahip ona sert bir ifadeyle baktı ama koyağa girmeye kalkmadı. "Hey, oradaki," dedi Rahip, Beasley'yi işaret ederek. "Ve sen. Gidip bir bakın şuna."

"Sayın Rahip," dedi Kaptan sertçe. "Adamlarımı tehlikeye atamam..."

"*Kaptan*," diye tısladı rahip dişlerinin arasından. "Haddini bil."

Kaptan derin bir nefes alıp Rahip'in suratına okkalı bir tokat atma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. "Özür dilerim, Sayın Rahip. Sadece önümüzde tehlikeli bir yol olduğunu ve temkinli davranmamız gerektiğini söylemek istedim."

Rahip elini sallayarak Kaptanı susturdu. "Endişelerini yeterince belli ettin."

Beasley ve gemici arkadaşı John yerlerinden kıpırdamadılar; son sözü Kaptanın söylemesini bekliyorlardı. *Aferin size*, dedi içinden Kaptan. Bu iki adamın Rahipler ve onların fanatik müritleri dahil her türlü düşmana karşı onun safında olacaklarını biliyordu. Beasley ve John gibi adamların sayısı son zamanlarda iyice azalmıştı çünkü çoğu Rahip'in etkisi altına girmişlerdi.

Kıdemli Rahip ateş saçan gözlerle iki adama baktı. "Beni duymadınız mı? Tanrı sizin cesur olmanızı istiyor. Harekete geçin. *Hemen!*"

Kaptan iki adamın gözlerindeki sessiz nefreti okudu; ama harekete geçtiler çünkü Rahip'in onları çarmıha gerdirmekte tereddüt etmeyeceğini biliyorlardı.

Beasley ve John sessizce kanyona girip, herhangi bir tuzak ihtimaline karşı uçurumları, kayalıkları ve bitki örtüsünü dikkatle taradılar. Kötü bir durumla karşılaşmadan duvara gelince rahat bir nefes aldılar. Sarmaşıkları çekince kayanın üstünde daire şeklinde bir yarık göründü.

"İşte burada, Kaptan," diye seslendi Beasley omzu üzerinden. "Gördüğüm kadarıyla..."

Bir şey Beasley'yi tuttu, koluna sarılıp onu duvara mıhladı. Kaptan önce bunun sarmaşıkların arasında gizlenmiş bir yılan olduğunu sandı ama sonra bunun *sarmaşıklar* olduğunu fark etti. Dikenli sarmaşıklar iki adamı da yakalamış, kollarının, bacaklarının arasından geçip vücutlarına dolanarak onları sıkıyordu. Adamlar feryat edince Kaptan hemen öne fırladı ama kanyonun iki yanındaki sarmaşıkların açılarak ona doğru uzandığını görünce durdu.

Beasley'nin gözleri yerinden fırlayacak gibi olurken tiz bir çığlık attı. Derken adamların kolları ve bacakları ters açılardan bü-

külünce kırılan kemiklerin çatırtısı duyuldu. Feryatları taş duvarlarda yankılanıyordu. Sarmaşıklar onları büke büke gövdelerini parçaladılar. Bir anda o beyaz taşlar kan gölü haline gelivermişti.

Büyü, dedi Kaptan içinden. Bu Leydi'nin marifeti.

Adamlar panik içinde homurdanıyorlar, birbirlerini ite kaka geri çekilmeye çalışıyorlardı.

"*DURUN!*" diye bağırdı Kaptan. "Mark, Thomas, Anthony, hepiniz. *OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!*" Adamlar yine huzursuzca kıpırdandılar ama yerlerinde kaldılar.

Kaptan, Rahip'e öldürecekmiş gibi baktı. Rahip onun suçlayıcı bakışını görünce başını çevirdi. *Arkanı kolla*, dedi içinden Kaptan. *İlk fırsatta bağırsaklarını deşeceğim.*

"O oğlan," dedi Rahip. "Bizi kandırdı. Ox, o çocuğu alıp sarmaşıklara götür!"

"Hayır," dedi Kaptan gözleri hâlâ Rahip'e öfke kusarak. "Çocuğu suçlamayın."

"Kaptan, artık sana sabrım kalmadı. Derhal..."

Kaptan dönüp adamlardan birinden bir balta aldı, meşalesini kaldırıp sarmaşıklara doğru yürüdü.

"Kaptan," diye seslendi arkasından Rahip. "Derhal *duracaksın*!"

Kaptan ona kulak asmayıp sarmaşıkların yanına geldi ve ateşi iştahla üstüne gelen sarmaşıklara dayadı. Baltasını yerdeki kalın saplarından birine indirdi. Kesilen sarmaşıktan kırmızı bir sıvı püskürdü. *Kan*, dedi içinden Kaptan ama buna hiç şaşırmadı.

Adamlarına ilerlemelerini emretti; onun peşinden giden askerler bu ölüm saçan bitkileri yakıp doğramaya başladılar. Az sonra sarmaşıklar can çekişir bir halde kanyon zeminine serilmişlerdi. Böylece daire şeklindeki kapı ortaya çıkmış oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Avallach'ın Ağacı

"Onu buraya yatıralım," dedi Peter ve Leroy'u yatırması için Nick'e yardım etti.

İki eliyle karnını tutan Leroy inliyor, parmakları arasından kan sızıyordu. Nick keşke bir bez, biraz su, ona yardımı dokunacak bir şeyimiz olsaydı, diye geçirdi içinden.

Peter kuzeye, dağlara doğru baktı. "Onu burada bırakmak zorundayız," dedi soğuk ve umursamaz bir ifadeyle.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nick.

"Bizi yavaşlatıyor."

"*HAYIR!*" diye haykırdı Leroy. "Beni bırakmayın. Lütfen. Yürüyebilirim. *Lütfen. Lütfen* beni bırakmayın.

"Daha sonra gelip seni alırız," dedi Peter ama Nick onun bunu söyleyişinden, daha sonra falan olmayacağını anlayabiliyordu.

Peter, Nick'i kenara çekti. "Zaten ölmüş."

"Ne?"

"Mide yarası. Çok kötü. Yapılacak bir şey yok."

"Bunu bilemezsin," dedi Nick. "Kurtulabilir. Belki onu Leydi'ye götürebiliriz."

"Görmüyor musun? Yolun yarısını bile çıkaramaz."

Leroy yine inledi; yanan kulübelerin ışığında alnındaki ter damlaları parlıyordu. İki büklüm olmuştu. Nick arkaya bakınca kapı yanında bekleyen birkaç asker gördü.

"Peter, bu çocuk az önce senin hayatını kurtardı, şimdi sen onu burada *onlara* mı bırakacaksın?"

"Onlara bırakmayacağım," dedi Peter.

Nick afallamış bir ifadeyle ona baktı.

Peter, Leroy'a belli etmeden hançerini çıkardı. "Mide yarası uzun sürerek ve çok acı çektirerek öldürür," diye fısıldadı. "En iyisi bu işi süratle halletmemiz. İnan bana, bu en insaflı yoldur."

Nick kulaklarına inanamıyordu. "Asla. Hayır, bunu yapamazsın."

Peter kararlıydı. "Bu işi gereğinden fazla zorlaştırma," diye uyarıp Nick'i yana itti.

Leroy Peter'ın yüzünü görünce gözleri büyüdü. "Peter, lütfen," diye geveledi. "Lütfen, ben yürüyebilirim."

Nick, Peter'ın önüne geçip kılıcını onun göğsüne doğrulttu. "*Dur. Sakın bir şey yapayım deme!*"

"Böyle mi olsun istiyorsun?" diye hırladı Peter. "Sekeu'ya yaptığın mı yapacaksın?"

"Ne? Hayır." Nick başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorsun..."

Nick gözünü bile kırpamadan Peter onun kılıcını bir tokatla elinden düşürdükten sonra çenesine sert bir yumruk atarak onu yere devirdi. Üstüne çıkıp dizini göğsüne, hançerini boğazına dayadı.

"Söyle bana, Nick. Ne oldu? Sekeu'ya ne oldu? Çabuk anlat bana. Bana gerçeği söylersen, belki hayatını bağışlarım. Yalan söylediğin takdirde, sana çok ıstıraplı bir ölüm vaat ederim."

Nick hançerin boğazına bastırıldığını ve boynundan aşağı sızan kanın sıcaklığını hissetti. Peter'ın gözlerinde çılgınlık vardı ve korkunç görünüyordu.

"Ölmek üzeresin, Nick. *Konuş!*"

"*BEN YAPMADIM!*" diye haykırdı Nick.

"O halde, kim yaptı?"

"Leroy'a sor."

Peter gözlerini Leroy'a çevirdi.

Leroy kapana kısılmış bir hayvanı andırıyordu; hızla başını iki yana salladı. "*HAYIR!* Ben yapmadım. *O* yaptı. Boynuzlu adam!" Leroy hüngürdemeye başladı. "Bunu bana boynuzlu adam yaptırdı. O yaptırdı! Peter, bana inanmalısın."

Peter'ın gözleri çizgi haline gelirken dudakları gerildi. Nick'i yana itip Leroy'un yanına geldi.

"*HAYIR!*" diye haykırdı Leroy ve ayağa kalkmaya çabaladı; acıyla inleyerek karnını tutuyordu. Hemen düştü. Ellerinin arasından kan sızarken, yerde sürünerek Peter'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Peter onu kolundan kavrayıp dizleri üstüne doğrulttu. "*YALANCI!* Bıktım senin yalanlarından. Ne yaptığının farkında mısın?"

Leroy dua eder gibi ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm..."

Peter, "*SUS!*" diye bağırarak onun suratına bir tokat attı. "O oğlanlar senin yüzünden öldüler. Şeytanağacı'na lanet getirdin." Hançerini onun göğsüne sapladı.

Leroy'un büyüyen gözleri yardım ister gibi Nick'e sabitlendikten sonra yukarı doğru kaydı ve donuklaştı.

"Merhameti hak etmiyorsun," dedi Peter tükürerek. Hançeri göğsünden çekince, Leroy yere devrildi.

"Tanrım," dedi Nick ölen oğlanın altındaki kan gölüne bakarak.

Peter onun yanından yürüyüp geçti. "Gidelim."

"Sen delisin!" diye bağırdı Nick.

Peter yürümeye devam etti.

"Çılgınlık," diye seslendi arkasından Nick. "Burada çılgınlıktan başka bir şey yok. Avalon delilik mi yaratıyor? O büyünün doğası bu mu, herkesi delirtmek mi?"

Peter durdu, dönüp ateş saçan gözlerle ona baktı. "Ne yapmamı isterdin? Abraham'ı bilmediğimi mi sandın? Leroy ihanetleriyle, yalanlarıyla kendi kuyusunu kazdı. Şimdi de *her şeyi* mahvetti!" Peter yumruğunu avucuna vurdu. "Mümkün olsaydı, onu yine öldürürdüm."

"Onu mu suçluyorsun?" dedi Nick. "Oradaki kafaları gördüm. Buraya kaç oğlan getirdin? Kaçı senin o değerli Leydi'ni korumaya çalışırken öldü?"

Peter'ın yüzü karardı. "Her şeyin bir bedeli vardır. Yoksa sen hâlâ bunu öğrenemedin mi?"

"Bu kadının değeri kaç can ediyor?"

"Onu korumak için bin can veririm."

"Yani onu korumak için bin çocuğun hayatını verirsin, değil mi?"

Peter onun üstüne atılıp hançerini boğazına dayadı.

"*HADİ, DURMA!*" diye bağırdı Nick. "Bir can daha gitmiş, umurunda mı? O kazıkların üstünde bir kafanın daha olması çok mu umurunda? Sen bir canavarsın, hem de en kötü cinsinden. O çocukları vaatlerinle, yalanlarınla kandırıp sana inanmalarını, seni sevmelerini – sana *tapmalarını* sağlıyorsun. Sonra? Sonra ne yapıyorsun? Onları *ölüme* sürüklüyorsun. Kaç kişi, Peter? O *lanet olası* Leydi'n için bugüne kadar kaç kişi öldü?"

Peter'ın yüzü acıyla buruştu. Dudakları arasından inlemeyle hırlama arası bir ses çıktı. Hançeri geri çekip Nick'i yana itti.

"O kadın senin ruhunu ele geçirmiş," dedi Nick. "Anlamıyor musun? Leydi seni büyülemiş."

"Aşk büyülenme değilse, nedir ki?" dedi Peter ağlar gibi. "Nick, onun aşkının sana da geçeceğini ummuştum. Gözlerini aç da etrafındaki sihirli dünyaya bak. Uğrunda savaşmaya, ölmeye değer bazı şeyler olduğunu öğrenirsin, diye ummuştum. Ama kendi annesini terk eden bir oğlana güvenmekle budalalık etmişim. Sen körsün. Sihri, aşkı ve sadakati göremeyen o adamlar kadar körsün. Nick, hayatın boyunca kaçak olarak mı yaşayacaksın?"

Nick başını iki yana salladı. "Hiç durmayacaksın, değil mi? Hâlâ beni kafalamaya, kullanmaya çalışıyorsun. Her şey senin için oyundan ibaret. Ama boşuna nefesini tüketme. Çünkü artık oynamayacağım." Nick eliyle sahili işaret etti. "Mist orada. Beni geri götür. Hemen."

Peter güldü. "Aklını kaçırmış olan kişi sensin."

Nick ona düşmanca baktı.

"Ciddi olamazsın," dedi Peter. "Her neyse, boş ver. Leydi'ye ulaşmam lazım. Her şey buna bağlı."

"*Senin* Leydi'n için ölmek istemiyorum. Annemin bana ihtiyacı var."

"Şimdi sırası değil, Nick."

"Ben olmasaydım sen hala o haçta asılı kalacaktın."

Peter omuz silkti.

"Bana yemin ettin. Yemininin hiç değeri yok mu?"

Peter hince güldü, yüzünde şah-mat diyenlere özgü bir ifade vardı. "Parmaklarımı dolamıştım."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Kural budur. Sen kontrol etmedin."

Nick onun ciddi olduğunu anladı. "Bu saçmalığın dik alası. Burada oyun oynamıyoruz, Peter."

Peter yine omuz silkip yürümeye devam etti.

Nick o gözden kaybolana kadar gidişini seyretti. Sonra Leroy'un hâlâ ondan yardım bekler gibi bakan cansız gözlerine baktı. Sonra gözlerini yanmakta olan kaleye, onun berisindeki Mist'e çevirdi, derin bir nefes alıp Peter'ın peşinden yürüdü.

Koyağın içi duman ve yanmış yaprakların kokusuyla dolmuştu. Köklerinden kesilmiş olmalarına rağmen sarmaşıklar hâlâ kıvrılıyordu ama yapabildikleri başka bir şey yoktu. Kaptan taşın üstündeki yuvarlak işaretin önünde durdu. "İtin!" emrini verince, askerleri taşı itmeye başladılar. Bir sürtünme sesinin ardından kaya içeriye doğru açıldı ve karanlık bir geçit göründü.

Adamlar herhangi bir tuzağa düşmemek için hemen geri çekildiler; hiçbiri içeriye ilk giren olmak istemiyordu.

Kaptan, Kıdemli Rahip'in hâlâ ona öfkeyle baktığını fark etti. Bugün çok ileriye gitmiş olmaktan, şansını fazla zorlamış olmaktan korkuyordu. Kampa dönebilirlerse, Rahip muhtemelen onu kamçılatacaktı ama Kaptanın buna izin vermeye niyet yoktu. *Yakında hepsi bitecek,* diye geçirdi içinden. *O zaman da ilk işim senin adi bir suçlu gibi asılmanı sağlamak olacak.*

Kaptan meşalesini önünde tutup karanlık tünelin içine baktı, sonra da adamlarına döndü. "Gönüllü var mı?" Adamlar büyük bir ilgiyle ayaklarını ve kemerlerini incelemeye başladılar. Kaptan iç geçirip kılıcını çekti. "O halde, beni takip edin." Tünelin içine girip, ilerideki soluk ışığa doğru yürüdü. *Bizi haklayacakları yer burası,* diye düşünerek kendini herhangi bir saldırıya karşı hazırladı. Oysa ne bir pusu ne de bir tuzak vardı, sadece yumuşak, yosun tutmuş bir toprak yokuştan dereye gidiliyordu.

Adamları arkasından geldiler, meşaleleri yoğun sisi aydınlatıyordu. İkişerli gruplar halinde, silahları çekilmiş, savaşmaya

hazır durumdaydılar. Ama orman sessizdi, Kaptan'ın gözüne çarpan tek hayat belirtisi, o yeşillik içinde sağa sola uçuşan minik ışıklardı.

Bu fazla kolay oldu, diye düşündü Kaptan. Hoşuna gitmedi. *Direnme yok mu? Ne bekliyorlar ki?*

İleride dağın yamacından aşağıya düzinelerce çağlayan dökülüyordu. Yamaçtaki kayalar bembeyazdı ve meşalelere gerek bırakmayacak kadar aydınlık sağlıyorlardı. Efsunlu oluşunu bilmese, bu manzarayı çok güzel bulabilirdi.

"Daniel, geldik, değil mi? Burası Leydi'nin yeri, değil mi?"

Danny evet, anlamında başını salladı.

"Hangisi? Nerede saklanıyor*"

Oğlan tereddüt etti.

"Daniel," diye fısıldadı Kaptan. "Sen doğru olanı yapıyorsun. O kadın yüzünden çok fazla insan öldü. Onun büyüsünden kurtar kendini."

Daniel yavaşça elini kaldırıp en uzaktaki, diğerlerinden daha küçük olan çağlayanı işaret etti.

Kaptan adamlarını çağlayanlara doğru yönlendirdi. Dökülen suların ardında gerçekten de bir kapı görebiliyordu. Dönüp adamlarının yüzlerine baktı; hem denizde hem bu şeytan dünyasında ona sadakatle hizmet etmişlerdi. Onca hastalığa, bükülüp yamulmalarına, eziyet görmelerine rağmen hâlâ delirmemişlerdi. Tek suçlarıysa yanlış sahile çıkmış olmalarıydı. Kaptan artık bu kâbusu sonlandırmaya, ona yüzyıl boyunca eziyet eden iblise karşılık vermek için sabırsızlanıyordu.

Kaptan ilerlerken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bu çağlayanların ötesinde onları nasıl bir büyünün beklediğini bilmiyordu; ama önemli değildi çünkü artık hesaplaşma zamanıydı. Öyle ya da böyle bu iş burada, şimdi bitecekti.

"Hazır olun," diye seslendi. "İşaretimi bekleyin."

Peter bir hayli su içtikten sonra başını dereye sokup soğuk suyun onu canlandırmasını sağladı. Sonra sırt üstü uzanıp soluklandı; göğsündeki yanıkların ve yüzlerce kamçı yarasının acısını hissetmemeye çalıştı.

Burada kaç Leşyiyicisi vardı? Kaledeyken saymaya çalışmıştı ama sadece önünden geçenleri görebilmişti. *Kırk mıydı?* Hayır. Bu tahmin çok iyimser olurdu. Daha önce de onların sayısını yanlış tahmin etmişti ve şimdi çok daha fazlaydılar. *En az altmış, yetmiş, belki daha da fazla.*

Ve bunlar neredeydiler? Haven'a ne kadar yaklaşmışlardı? Danny oraya giden yolu hatırlayabildi mi? Kaybolmuş olmaları ihtimali kuvvetliydi. Eğer öyle olduysa, cinleri, cadıyı ve pusudan kurtulan Şeytanları toplar, onları haklayabilirlerdi. Tehlikeli bir işti ama Leydi'yi korumak için hâlâ bir fırsat olabilirdi.

Nick'in sözleri kulaklarında çınladı: "Onları *ölümlerine* sürükledin... o *lanet olası Leydi'n için kaç kişi öldü?*" Peter'ın kaşları çatıldı. *Aptal çocuk. Bu konuda ne biliyordu ki? Her neyse, şimdi bunu dert edecek zamanım yok. Önce Leydi'yi korumamız gerek.*

Nick soluk soluğa açık alana geldi. Derenin önünde diz çöküp büyük bir iştahla su içti.

Çocuk bu âna kadar iyi dayandı, diye düşündü Peter. Ona yetişsin diye hiç yavaşlamamıştı. Nick onun baktığını görünce Peter başını çevirdi.

Peter ona soluklanması için bir dakika süre verdikten sonra, "Hadi," dedi. "Şeytanağacı'na varmamıza az kaldı."

Şeytanağacı'nın yuvarlak kapısı aralıktı. Peter onu yavaşça içeriye doğru itip tünele baktı; kılıcı elindeydi. Çoğu meşale sönmüş, koridor karanlıktaydı. Peter herhangi bir çatışma belirtisi görmedi. "Kimse var mı?" diye seslendi; karşılık gelmeyince peşinde Nick'le içeriye girdi.

Peter hemen silahların bulunduğu rafa koştu. "Çabuk, sana ne gerekiyorsa al ve buradan gidelim," dedi. Leşyiyicinin kılıcını atıp eline daha iyi oturan iki kılıç aldıktan sonra, bunları çapraz biçimde omzuna astı. Kumanya almak için şöminenin yanındaki erzak dolabına gitti. O sırada Sekeu'nın cesedini görünce durdu. Hâlâ bıraktığı gibi, örtülerin altında yatıyordu. Peter onun bir tutam uzun siyah saçını görünce elleri titremeye başladı.

Nick yanına geldi ama hiçbir şey söylemedi.

Maldiriel şöminenin yanında, yerde duruyordu. Bıçak kısmın-

da hâlâ Sekeu'nın kanı vardı. Peter bunu yerden alıp bütün kan izlerini sildi. "Nick," dedi gergin bir sesle. "Sekeu bunun sende olmasını isterdi."

Nick'in alnı çatıldı. Sanki habis bir şeymiş gibi kılıca baktı.

"Güzel kılıçtır," dedi Peter. "Senin evine dönebilmeni sağlayacak bir fark yaratabilir. Bunu almanı Sekeu isterdi. Onun için elinden geleni yaptığın için. Bıçağında onun kanı var. Onun ruhu artık ebediyen bu kılıcın bir parçası olacak. Al bunu."

Nick onunla göz göze geldi. Peter onun gözyaşlarını bastırmakta olduğunu gördü. Nick kılıcı aldı, tam bir şey söyleyecekken salonun arka tarafından bir metalin taşa sürtünmesine benzer bir sıyırma sesi duyuldu. Peter uzak köşedeki duvarı işaret edince, ikisi birlikte oraya koştular.

"İşte burada," dedi Nick.

Bu Amos'tu; kendi ailesi tarafından Amish tarikatından atılan çocuk... bir portatif yatakta, üstünü yarı örten bir battaniye altında yatıyordu. Bacağı ve karnı sargılıydı ve rengi çok soluktu. Elinde teneke bir kupa vardı. Bu da, yanındaki kova da boştu.

"Peter," diye hırıldadı, oğlan sevinçle. "Peter, seni kaçık piç, *hayattasın*!"

Nick kovayı kaptığı gibi banyoya koştu.

"Amos," dedi Peter oğlanın yanında çömelerek; kanlı sargı bezlerine bakmamaya çalışıyordu. Yaraların çok mu kötü, diye sormasına gerek yoktu. Peter ona fazla ömür biçemedi. Nick'in sözleri bir kez daha kulaklarında çınladı. *Leydi'n için kaç kişi öldü?*

"Amos, herkes nerede?"

"Bilmiyorum. Yani her şey peş peşe oldu. O pusudan sonra tam bir karmaşa yaşandı."

Kovayla dönen Nick, Amos'un kupasını doldurdu. Amos hepsini içince Nick bir daha doldurdu. Amos ona tuhaf bir ifadeyle baktıktan sonra Peter'a döndü. "Hey, Peter, bu hıyarı öldürmemiz gerekmiyor muydu?"

"Hayır," dedi Peter iç geçirerek. "Daha sonra açıklarım. Sen bana neler olduğunu anlatsana."

"Keşke bilseydim. O pusudan sonra dağılmıştık. Huck ve Cutter'a rastladım, beni onlar buraya kadar taşıdılar. Sağ kalan Şeytanlar birer birer buraya geldiler. Tanngnost ayrıldı, bir şey

arıyordu. Sonra Drael ve birkaç cin seni aramak için buraya geldiler. Drael Ulfger'in karşısına çıkan herkesi öldürdüğünü söyledi. Sonra..."

"*Ulfger* mi?" diyerek araya girdi Peter. "Aklın karıştı galiba, bu mümkün değil."

"Hayır, buna eminim. Drael Ulfger'in başında Boynuzlunun miğferi, elinde onun kılıcı olduğunu, onu durdurmanın mümkün olmadığını söyledi."

Peter'ın aklına o tepede gördüğü siluet geldi. O zaman bunun Ulu Boynuzlu olduğunu sanmıştı. Ulfger olabilir miydi? Ya Leroy? Boynuzlu bir iblis hakkında söylediklerinde gerçek payı olabilir miydi? Nick'in gözlerini üstünde hissetti. *Hayır*, dedi içinden. *Olamaz.*

Amos öksürürken yüzü kasıldı, midesini tuttu. "Üzgünüm, bu bok fena halde canımı yakıyor. Her neyse, nerede kalmıştım? Hah, cinler. Birkaçının cadıyı uyarmaya gittiğine eminim. Sonra... Bilmiyorum. Bundan sonrası tam bir muamma. Tanngnost'un döndüğünü hatırlar gibiyim; her zamanki gibi söylenip duruyordu. Kimsenin bir planı yoktu ve hiç kimse ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

"Ha, az kalsın asıl en önemli şeyi unutuyordum. Cinlerden biri geri geldi ve bir Leşyiyici ordusunun Leydi'ye doğru ilerlediğini söyledi. Bundan sonra da hepsi gitti – Şeytanlar, Tanngnost, cinler, herkes."

"Kaç kişiydiler?" diye sordu Nick.

"Kimler kaç kişiydi?"

"Kaş Şeytan vardı?"

Amos'un yüzü bulutlandı. "Beni de sayarsan, dokuz ya da on."

Peter'ın gözleri kederle yere çevrildi. Nick'in tek kelime etmesine gerek yoktu. Peter onun ne düşündüğünü biliyordu.

"Ya Cricket?" diye sordu Nick ama alacağı cevaptan korkar gibiydi.

"O yeni kız mı?" diye sordu Amos.

"Evet."

"İyi."

Nick rahat bir nefes aldı.

"Amos," dedi Peter. "Üzgünüm ama bizim de gitmemiz gerekiyor."

"Güzel," dedi Amos. "Zaten burasını pis kokutuyorsun." Gülümsedi.

Peter da gülümsemek için kendini zorladı. "Olabildiğince çabuk döneceğiz," dedikten sonra sözleri bu kadar yalan olduğu için kendine kızdı.

"Tamam," dedi Amos. "Ben burada olacağım. Yani... kale bana emanet." Göz kırptı.

Nick kovayı tekrar doldururken, Peter bir kâseye meyve ve fıstık koyup yaralı oğlanın yanına bıraktı. Çıkışta, kapıyı arkalarından kapatırken, Amos'un orada tek başına ölecek olduğunu, Nick'in hâlâ kulaklarında çınlayan suçlayıcı sesini duymamaya çalıştı. *Leydi'n için kaç kişi öldü?*

"Beni takip edin," diye bağırdı Kaptan. Yanaşık düzen içinde arkasından gelen askerler silahları ellerinde, onları bekleyen ibislerle savaşmaya hazırdılar.

"Şimdi göreceğiz," dedi Kaptan; derin bir nefes alıp çağlayanın içine daldı. Ensesine sertçe çarpan sular onu duvara yapıştırdı ama geçmeyi başardı. Kısa bir mağaradan sonra kendini yemyeşil bitkilerin, sarp kayalıkların ve altın gibi parlayan taşların olduğu bir dünyada buldu. On metre kadar yürüdükten sonra durgun bir göl kenarında durdu. Arkasından gelen adamları da orada durdular.

Onları bekleyen iblis sürüleri yoktu; sadece çeşit çeşit kanatlı yaratıklar uçuyor, çiçek açmış sarmaşıkların üstüne konuyorlar, tavşanlar, geyikler, sincaplar, rengârenk maymunlar ve her tür kuş sessizce onları seyrediyordu. Bekledikleri şeytan yuvası olmaktan çok uzak, sakin ve huzurlu bir yerdi. Adamlar buraya neden geldiklerini unutmuş gibiydiler.

Ama Kaptan unutmamıştı. Leydi'den herhangi bir iz yoktu ama onun elma ağacını kolayca bulabilmişti. Sığınağın merkezinde, o gölün tam ortasındaydı.

"Nihayet," dedi Kaptan ve çavuşunun baltasını aldı. Gölün içinde bir süre yürüyüp kalan mesafeyi yüzdü ve o küçük adacığa çıktı.

İşte burada, dedi içinden, *onca yıl sonra...* Baltayı kaldırdı ama tam o sırada onu gördü; Leydi gölün karşı kıyısında, beyaz

taşlardan oluşan bir taht üstünde oturuyordu. En başından beri oradaydı ama Kaptan onu kelebekler ve çiçekler arasında fark etmemişti.

Leydi ayağa kalkınca Kaptan onun gerçekten de kelebeklerden, binlerce beyaz kelebekten oluştuğunu gördü. Leydi'nin ince, zarif vücudu gölün üstünde yürüyüp suyun üstünde durdu. Ayaklarının altındaki sular çok az kırışmıştı. Kaptan onun gök mavisi gözlerine bakarken, bu gözlerin ruhunu ele geçirdiğini fark etti. Her şey sanki çok uzakta oluyormuş, sanki Kaptan bir rüyada kendi kendini seyrediyormuş gibiydi. *Kaptan*, dedi Leydi kafasının içinde tatlı bir sesle. *Benimle gel, seni evine götüreyim. Bu bir denizkızının şarkısı*, diye düşündü Kaptan. *Bir ölüm şarkısı.* Ama kendini kaptırmıştı ve artık tek isteği Leydi'nin peşinden göle girmekti. *Evet. Evim bu gölün dibinde. Karım ve çocuklarım beni orada bekliyorlar.* Balta elinden kayıp yere düştü.

Çok uzaklardan bir yerden Rahip'in bağırıp çağırdığını, askerlere şeytan yuvasını yakıp şeytanın bütün çocuklarını yok etmeleri emrini verdiğini duydu. Leydi'nin Kaptanın üstündeki etkisi sarsıldı. "*HAYIR!*" diye tıslayan Leydi askerlere yöneldi. Vücudu büyüdü ve boyu adamların iki katı oldu. Vücudunu oluşturan binlerce kelebek beyazdan kırmızıya, sonra da siyaha dönüştü. Altın renkli taşların parıltısı sönerken bahçe birden karardı. Göl ışıldamaya başladı, sularından ürpertici bir yeşil sis yükseliyordu. Su yüzeyinde çirkin şekiller belirdi, binlerce dişi, uzun kemikli parmakları olan bu şeyler inleyerek, sızlanarak adamlara doğru sürünüyorlardı.

"Gidin," diye bağırdı Leydi askerlere. Gök gürültüsünü andıran sesi kayalardan yankılandı. "Yoksa çocuklarım sizi Mist'e götürür, sonsuza kadar kaybolmuş yoldaşlarınızla kalırsınız."

Askerler kararsızlık içinde durdular, bazıları dönüp kaçmayı düşünüyordu.

"Olduğunuz yerde kalın," diye emretti Rahip. "Duman ve boş tehditten başka bir şey değil. Bu kadının Tanrının çocukları üzerinde hiçbir gücü yoktur!" Ve bunu kanıtlamak için sisin içinden geçerek Leydi'ye doğru koştu. Sopasını sallayınca, Leydi binlerce siyah kelebek halinde parçalandı.

Kaptan rahatlamıştı. Baltasıyla elma ağacına sert bir darbe in-

dirdi. Baltanın keskin tarafı ağacın yumuşak kabuğuna saplanınca bu yaradan kan fışkırdı. Leydi sanki kendi eti kesilmiş gibi bir çığlık attı. Kaptan baltasını bir kere daha ağacın gövdesine indirdi. Leydi bir kez daha bağırdı ama bu can acısından değil, kederindendi; havadaki siyah kelebekler ölerek gölün üstüne düştüler.

Askerler bahçeye yayılıp hayvanları öldürmeye, küçük yaratıkları ayaklarıyla ezmeye başladılar.

Küçük adanın etrafındaki su fokurdarken Kaptan gölün dibinden gümüş renkli bir şeklin çıktığını gördü. Leydi suyun üstünde belirdi –bu defa bir göz aldanması değildi– kadının etten ve kemikten oluştuğunu görebiliyordu. Hayalet gibi bembeyaz teni ve delici mavi gözleri olan bir kadındı. Bu mavi gözler onu tutuyordu. Leydi kollarını uzattı ve sesi Kaptan'ın kafasının içine girdi. *Kaptan, lütfen, benimle gel. Çocukların seni çağırıyorlar.* Ve birden Kaptan onları işitebildi; oğulları onu eve çağırıyorlardı.

"Hayır," diye tısladı Kaptan ve gözlerini Leydi'den çekti, ayağını ağaca dayayarak baltasını çıkardı. Art arda vuruşlar yaptı. Beyaz yapraklar kar taneleri gibi üstüne yağıyordu. Her bir darbesiyle Leydi'nin sesi zayıfladı ve yalvarma haline geldi. Kaptan çizmesine bir elin dokunduğunu hissetti. Bu Leydi'ydi, gölün kenarına tutunmuş, Kaptanın çizmesini tırmalıyordu, fakat çok güçsüzdü ve onu biraz sarsmaktan öte bir şey yapamıyordu.

Askerler bahçe kafeslerini tutuşturunca havayı duman kapladı. Ağacın kanı suya karışınca gölün rengi kızıla dönüştü. Kaptanın son vuruşuyla ağaç yerçekimine teslim olup ağır ağır gölün içine düştü.

Gölün ışıltısı kayboldu, sis dağıldı. Leydi yüzerek ağacın yanına geldi, bir anne şefkatiyle dallarına sarıldı.

"Büyüsü bozuldu!" diye haykırdı Rahip sevinçle. "Onu bana getirin."

Dört adam suya girdiler. Leydi'nin üstüne bir ağ atıp sürükleyerek çektiler ve Rahip'in önüne getirdiler.

Rahip onun boynunda asılı küçük yıldızı fark edince, bunu söküp yere attı ve ayağıyla ezerek çamura gömdü. Sonra cübbesinin altın kopçalarını söküp bir taşın üstüne fırlattı. "Üstünü arayın, başka cadılık muskaları olmasın."

Adamlar Leydi'nin cübbesini çıkardıktan sonra tekmeleyerek onu çamura yuvarladılar.

Leydi başını kaldırdı, lanet okuyan gözleri büyümüştü. Çiçekleri, çalılıkları yutan alevlere, parçalanmış hayvanlara, perilere ve *Ağacına* baktı. Boğazından kederli bir uluma sesi çıktı. Adamlar bir adım geri çekildiler. Leydi ayağa kalktı; çıplak vücudu çamurla, isle ve kanla kaplıydı. Ellerini kaldırdı, başını geriye attı ve feryat etti; sesi her yeri kaplıyordu. Gölün suları dalgalandı. Kaptanın ayakları altındaki zemin sarsılırken duvarlardan birkaç taş yuvarlanıp bahçeye düştü.

Rahip, "*İBLİS!*" diye bağırarak sopasıyla Leydi'nin alnına vurdu. Yüzünden kanlar akan Leydi dizleri üstüne çöktü. Askerler onu tutup boynuna bir ip doladılar ve yanmakta olan sığınaktan dışarıya sürüklediler.

İşte o zaman sakatlananların ve yaralıların çığlıkları Kaptanın kulaklarına geldi. Yanan etlerin kokusunu duydu. Öksürerek elma ağacına baktı. "Tamam. Bu iş *tamam*!" Ağacın yaprakları ve çimenler gözlerinin önünde solup grileşiyordu. Çalılıklar, sarmaşıklar, çiçekler, meyveler... nereye baksa aynı manzara vardı; bütün bitkiler büzülerek soluyorlardı.

Yapraklar tamamen kururken yangın yayıldı ve askerler kaçmaya çalıştılar. Yer bir kez daha sarsıldı, kayalar çökmeye başladı, çok büyük bir kaya parçası gölün içine düşerek kıyılarına kızıl bir dalga püskürttü. Kaptan küçük adayı terk edip kıyıya çıktı. Alevler içindeki bir ağaç yanına düşerken onun üstüne ateş ve kül yağdırdı. Kaptan yerdeki cesetlerin, kıvılcımların ve dumanın arasından geçerek mağaraya yürüdü. Son bir kez artık cehenneme dönmüş olan bahçeye baktı. *Nihayet*, diye düşündü çağlayanın içinden dışarıya çıkarken. *Nihayet bu iş bitti.*

Yirmi Dördüncü Bölüm

Feribot

Şimdi kıstırdım onları, diye düşündü Ulfger.

Cinler tırmanarak Krallar Salonunu geçmişler, dağın doruğuna ulaşmışlardı ama artık kaçabilecekleri bir yer kalmamıştı. Ulfger onları görebiliyordu – bir keçinin bile inmeye cesaret edemeyeceği çıkıntının altındaydılar fırtına gibi esen rüzgârda kayalara tutunmaya çalışıyorlardı.

Ulfger elinde kılıç varken onların yanına gidemezdi ama korkularını duyumsuyor ve bunu kullanarak onları titreterek dişlerini takırdatıyordu; her geçen an güçsüz kaldıklarını hissedebiliyordu.

Aniden ateş gibi bir sancı Ulfger'in kafasının içinde patladı ve onu acıyla inletti. Bir kez daha oldu; sanki birisi miğferine vuruyormuş gibiydi. "*YETER!*" diye haykırıp miğferini tuttu. Tek dizi üstüne çöktü. Ayaklarının altında bir sarsıntı oluyordu. Vadiden yükselen kara dumanları gördü. Haven'dan kaynaklanır gibiydi. Ulfger zihnini salıverdi ve araştırdı ama görmek için miğferine ihtiyacı yoktu; uzaklarda meşaleleri görebiliyordu – Sığınaktan çıkmakta olan bir Leşyiyici ordusu... "*HAYIR!*" diye haykırdı. "Olamaz! Bunların burada ne işi var? Burada olamazlar!" Ve o anda duyduğu sancının neden kaynaklandığını anladı. *Ağacı yok ettiler.* Ağlamaya ve titremeye başladı. *Avallach'ın Ağacını kestiler!*

Dağ bir kez daha sarsılmaya başladı ve bu defaki şiddetinde Ulfger bir yere tutunmak zorunda kaldı. Kaya parçalarının kopup dik uçurumlardan yuvarlandığını gördü. Ulfger zor bela Krallar Salonuna vardığında sığınaktan yükselen alevler bütün vadiyi sarmıştı.

Sendeleyerek salona girince parçalanmış lahitlerle karşılaştı. Etrafa saçılmış kemikler ve göz çukurlarıyla onu suçlarmış gibi bakan kırık kafataslarını gördü.

"Hayır – *HAYIR!*" Bunu ben yapmadım! Ayağı kafataslarına takılınca tekneye doğru düştü. Teknede bükülmüş bir halde babası yatıyordu. Babasının gözlerinde keder ve merhamet vardı.

Dağ bir kez daha sarsıldı. Salon duvarlarında çatlaklar oluşurken pencerelerden biri kırılarak yere düştü.

"Ne yaptıklarını görüyor musun?" dedi Ulfger ağlayarak. "Bana gülmüştün ama şimdi kendi gözlerinle bak. Buraya felaket getirdiler, Baba. Görüyor musun?"

Bir anda sesler duymaya başladı. Avalon'da yaşayıp ölmüş olan milyonlarcasının sesleriydi. Onların inlemeleri miğferinin içinde yankılanıyor, başı çatlayacak gibi oluyordu. Kulakları kanayacak sandı. Bağırarak miğferi çıkardı ve babasına fırlattı. "*BUNU İSTEMİYORUM! BUNU İSTEMİYORUM!*"

Tavanın bir kısmı çökünce Ulfger'in üstüne taş ve cam parçaları yağdı, gökyüzü göründü. Teknenin içine girerken babasının kurumuş cesedi üstüne düştü. Cesedin altına süründü, teknenin alt kısmında kıvrılarak kendi yüzünü tırmalamaya başladı. "Beni yanına al," diye sızlandı. "Baba, lütfen, beni yanına al."

Gecenin sessizliği bir anda ağlama sesleriyle doldu. Sesler her yerden geliyordu. Nick, Peter'ın yanına geldi.

Bir ağlama sesinin ardından yer sarsıntısı oldu.

"Bu nedir?" diye sordu Nick.

"Leydi," diye fısıldadı Peter; gergin bir yüzle patikaya koştu.

Nick de peşinden gitti ama Peter o kadar hızlıydı ki, çok geçmeden onu göremez oldu. Ne ki, Peter'ın nereye gittiğini anlaması zor değildi. Ağaç sırasının üstünde kızıl bir ışık yükseliyordu. Nick o yöne doğru koştu.

Yokuş dikleşiyordu; Nick'in ciğerleri alev almış gibiydi, kal-

bi fırlayacakmış gibi atıyor, bacak kasları yanıyordu ama olabildiğince hızlı koşmaya çalıştı. Gökyüzünün ateş böcekleriyle kaynaştığını gördü ama yanan yaprakların kokusunu duyunca, bunların ateş böceği değil, kıvılcımlar olduğunu anladı. Cinlerin artık kömürleşmiş bir enkaz halindeki kışlasını ve avluları geçtikten sonra küçük koyak boyunca ilerledi; alev almış küçük çalılıkların etrafından dolanıyordu.

Peter'ı dizlerine kadar girmiş olduğu küçük bir gölün içinde buldu. Gölün bulanık suyu kırmızıydı. *Kan mı?* dedi içinden Nick. *Kana benziyor.*

Gölün bir ucundaki cesetleri görene kadar yüksek kayaların ve çağlayanın yok olduğunu ve şu anda Sığınakta bulunduğunu anlayamadı. Ağaç tepeleri yanarken, kayalardan su fışkırıyordu. Sonra Avallach'ın ağacını gördü. Tıpkı sertleşen bir ceset gibi, dalları içe doğru kıvrılmış, ağacın beyaz kabuğu soyularak kemik rengi tahtasını ve büzülmüş damarlarını ortaya çıkarmıştı.

Peter suyun içinde deli gibi bir şeyler toplamaktaydı. Nick gölün kıyısına geldi. Su yüzeyinde elmalar vardı. Peter ceplerini ve kesesini bunlarla doldurmuştu. Taşıyabileceği kadarını aldığı halde, daha fazlasını toplamaya çalışıyordu.

Peter çaresizlik saçan gözlerle Nick'e baktı. "Bana yardım et! Onları kurtarmak *zorundayız*. Her birini."

Nick yüzünün yarısı budanmış bir su perisinin cesedini gördü. Bir yer sarsıntısı daha olunca, yüz metre ötelerindeki büyük kaya parçaları devrildi. "Peter, gitmemiz gerek."

Peter onu duymamış gibiydi.

Vadide esen kuvvetli bir rüzgâr Nick'in saçlarını savurdu. Nick bu rüzgârın tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir koku taşıdığını düşündü; yanan yaprakların kokusundan başka bir şeydi. Önce adını koyamadı ama sora gözleri büyüdü. *Şehir* gibi kokuyordu – New York gibi! Bir martının sesini duyunca başını kaldırdı. O gördüğü şey bir yıldız mıydı, yoksa kül mü? Daha iyi görebilmek için birkaç metre geriye gitti. Evet, orada bir yıldız vardı. Bulutlar biraz dağılınca daha çoğunu gördü.

Nick'in kulağının dibinde bir şey vızıldadı. Mavi bir ışıltıydı. *Peri*, dedi içinden. Peri kızı kanatlarını çırparak geldi ve burnunun üstüne kondu. "Oo," dedi Nick.

Peri kızı yolda kısa bir mesafe uçtuktan sonra yere indi. Elini sallayarak Nick'i yanına çağırdı. Nick peşinden gidip eğildi ve yere baktı. Yumuşak gri çamurun üstünde düzinelerce asker çizmesinin izleri vardı. Sonra peri kızının işaret ettiği şeyi gördü: toynak izleri. Nick bir an düşündükten sonra, "Troll" dedi.

"*PETER!*" diye seslendi Nick ama Peter başını kaldırıp ona bakmadı. Nick ona doğru koştu. "Peter!"

Peter göl kıyısında diz çökmüş, elinde bir şey tutuyordu. Nick onun elinden bıraktığı elmaların yere saçılmış olduğunu gördü.

Peter'ın omzunu sarstı. "Trol ve Cricket – Şeytanlar. Şu tarafa gitmişler," diye işaret etti. "Acele edersek onlara yetişebiliriz. Hadi, gidelim – *hemen*!"

Peter yavaşça başını kaldırdı, aklı karışmış gibiydi. "Ne?"

"Hadi. Onlara yetişmeliyiz!"

"Neden?" dedi Peter başını iki yana sallayarak. Sesinde tükenmişlik vardı. "Bitti artık."

"Ne?"

Peter sekiz uçlu bir altın yıldızı gösterdi. "Görüyor musun?"

"Evet, n'olmuş?"

"Leydi'nin ışığı, artık sönmüş." Yıldızı göğsüne bastırdı. "Leydi... ölmüş."

Yeni bir yer sarsıntısıyla devasa bir kaya kayarak vadiye uçtu. Artık etraftaki sular köpüklenmeye başlamıştı.

"Buradan gitmeliyiz!" dedi Nick.

Peter hiç kımıldamadı bile; gözlerini yıldızdan ayırmıyordu.

Nick, "Peter, kalk hadi!" diyerek onun koluna asıldı.

Peter sertçe kolunu çekti. "Önemi kalmadı!" diye sızlandı ağlamaklı bir sesle. "Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Leydi Avalon'un kendisiydi. Onsuz bir daha *hiçbir zaman* Avalon olmayacak." Sonra da Nick'in zor bela işitebileceği bir sesle, "Bir daha hiçbir zaman onun yanında oturamayacağım," dedi. Peter aniden Nick'in kolunu sertçe tutup sıktı. Gözleri büyümüş, çıldırmış gibi bakıyordu. "Öldüler! Hepsi öldü. Yok uğruna!"

"Evet, biliyorum," dedi Nick. "Sen gerçekten puştun tekisin. Artık bu işi bittiğine göre, buradan toz olup gidelim mi?"

Peter bir ağlama sesi çıkardı ve sanki karnından bıçaklanmış gibi iki büklüm oldu.

"Of, Peter. Kes artık. Hadi, kalk!" Nick onu çekince Peter önce biraz direndi ama sonra pes edip gevşedi.

"İsimlerini bile hatırlayamıyorum," diye inledi Peter.

Nick onu kaldırdı, kah taşıyarak kah sürükleyerek onu yuvarttı. Ayakları çamurlu suların içindeydi. Önca suyun içinde artık herhangi bir iz görünmüyordu ama Nick biraz ilerde yüzdüğü peri kızını gördü ve onu takip etti. Kendi gölgesini görünce dolunayın parladığını fark ederek çok şaşırdı. "Peter, av çıktı."

"Leydi öldü, onun Misi'i de ölüyor," dedi Peter.

Dünya süngerleşmeye başladı. Her yanda sular köpüklenmiyordu. Düzinelerce küçük çaylar oluşarak onları yokuştan aşağıya sürükledi. Nick heybetli bir meşe ağacının yavaşça bükülerek gri çamurun içine battığını gördü. Çok geçmeden etraflarındaki ağaçlar ya çöküyorlardı ya da obruklar tarafından yutuluyorlardı.

Yol düzleşirken o küçük çaylar dere, dereler de küçük nehirler haline geldi. Nick az ileride nispeten daha yüksek bir yer gördü ama önlerinde hızla akan bir dere vardı. Arkasına baktığı zaman sadece ağaç tepelerini görebildi ama onlar da hızla kayboluyorlardı. Derenin içinden geçmek zorundaydılar.

Peter'ı çekerek soğuk suyun içine soktu. Önce diz boyu olan su giderek yükseliyordu. Karşı kıyıya gidebilmek için büyük bir gayret sarf etti ama akıntı sanki kıyıyı onlardan uzaklaştırır gibiydi. Hızla akan su devrik ağaçların ve kayaların üstünden aşarak girdaplar oluşturuyordu. Dere birden kabardı ve ikisinin de ayakları zeminden kesildi. Akıntı onları sürükleyerek köpüklü dalgaların altına çekerken Nick, Peter'ı tutmaya çalışıyordu. Nick ters dönmüştü ve su yüzeyine nasıl çıkacağını kestiremedi ama Peter'ı bırakmıyordu. Bir ara sırtı kayaları sıyırınca başı suyun üstüne çıkıverdi. Tam önlerinde kule gibi bir kaya vardı. Peter'ın başını su üstüne tutmaya çalışarak bu kayaya tutundu.

"*SEN DE TUTUN!*" diye bağırdı Nick. "*SEN DE TUTUN, PETER, YOKSA BOĞULACAKSIN!*"

Peter hiçbir çaba göstermiyordu. Gözlerinde ölümü severek kucaklayan bir ifade vardı.

"*LANET OLSUN, PETER!*" diye bağırdı Nick. "*PES ETME! SAKIN PES EDEYİM DEME!*" O anda Nick ağacı gördü – kocaman bir ağaç onlara doğru sürüklenmekteydi. "Hassiktir," dediği sıra-

da ağacın dalları kayaya çarparak Peter'ı elinden söktü ve onları birbirlerine dolanmış dalların altına çekti. Sonra sadece yüzüne çarpan fokurdayan köpükler, sivri taşlar ve dallar vardı. Nick'in göğsü sıkışmaya, gözlerinin önünde beyaz noktalar belirmeye başladı. Başından onca şey geçtikten sonra, demek ki boğularak ölecekti.

Birden sert bir şeye çarptı ve kolunu kavrayan kalın parmaklar onu sudan çıkardı. Kayalık kıyıya uzanıp öksürerek su tükürdü. Gözlerini örten çamuru silince tepesinde dikilen Tanngnost'u gördü. Onun arkasında Drael ve dört cin vardı; onların da arkasında boğulmuş bir sıçan gibi görünen Peter oturuyordu.

"Nicky?" dedi bir ses. Cricket yanına geldi. Korkuyla, rahatlama arasında bir ifadesi vardı.

"Ondan uzak dur," diye emretti bir ses. Nick'in Cutter adıyla tanıdığı bir Şeytan öfkeli gözlerle ona bakıyordu. Nick onun iki kelimeden fazla konuştuğunu duymamış, onun oyunlara ve esprilere katıldığını pek görmemişti. Çok ciddi, içine kapanık bir çocuktu ve şimdi o ciddi gözlerini Nick'e dikmişti. Cutter'ın arkasında sağ kalan yedi Şeytan vardı ve her biri de Nick'in boğazını kesmeye hazır görünüyordu.

"Bize kan borcu var," dedi Cutter bıçağını kılıfından çıkararak.

"Ah, ne güzel, çocuklar oyun oynayacaklar," dedi küçük bir kız sesi.

Nick dönüp bakınca üç kız kardeşi, birkaç barghesti ve cadıyı gördü.

Şeytanlar Nick'in etrafını sardılar.

Nick ümitle Peter'a baktı ama Peter top gibi büzülmüş, başı elleri arasında, bu dünyadan kopmuş gibi görünüyordu.

"Bunu yapamazsınız!" dedi Cricket. "Onu öldüremezsiniz. Tanngnost, onları durdur."

Tanngnost'un gözlerinde kederli bir ifade vardı ama onları durdurmak için herhangi bir şey yapmadı.

"Avallach senin hayatını istiyor," dedi Cutter; diğer Şeytanlar da başlarıyla bunu doğruladılar.

Nick her birinin yüzüne baktı; gördüğü şey onu ürpertmeye yetti. Yüzleri tıpkı köydeki Leşyiyiciler gibi bağnazlıkla ve tanrılarını memnun etmek için kan dökme arzusuyla doluydu.

"Onu bırakın," diye seslendi Peter

Şeytanlar şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"Ama Peter," dedi Cutter. "Nick 'Sekeu'yu öldürdü. O..."

"Hayır," dedi Peter. "O öldürmedi."

Şeytanlar hayal kırıklığına uğramış gibiydiler.

"O halde, kim öldürdü?"

Peter cevap vermedi. Başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

"Bu işi sonra görüşürüz," dedi Tanngnost. "Şu anda yola koyulmak zorundayız. Leydi uzakta olamaz."

Peter başını kaldırdı. "Ne? Ne dedin?"

"Leydi, Peter. Leşyiyiciler onu ele geçirdiler."

"Yaşıyor mu?"

"Evet. Bilmiyor muydun?"

Peter ayağa fırlayıp trolün kolunu tuttu. "Onu gördün mü? Emin misin?"

"Evet," dedi Tanngnost. "Bildiğini sanıyordum."

Peter'ın gözleri ümitle ve sevinçle parladı. "Gidelim!"

Kaptan yükselen karanlık nehrin kıyısında durmuş, akıntıyla sürüklenen bir cesede bakıyordu. Kaledeki kadınlardan biriydi; yüzü suyun altında, türbülanslı akıntıda uzun saçları dokunaçları andırıyordu. Bir saniye sonra bir çatının bir kısmıyla biri erkek biri kadın iki kişinin ve bir domuzun cesetleri geçti.

Kaptan gökyüzüne baktı; yüzyıllardan beri ilk defa yıldızlar ve ay görünüyordu. Çok eski ve aziz bir dostun yüzü gibiydi ve onların yolunu aydınlatmaktaydı. *Tanrım, ne güzel bir manzara,* dedi içinden. Ne ki, ayaklarının altındaki toprak çökerken pek işe yaradığı yoktu. Gemiler yüzyıllar önce denizde kaybolmuştu. Sandalları kalenin karşısında, nehrin yukarı kısmında saklamışlardı ama kalenin kendisi yok olmuşsa, sandalları nasıl bulacaklardı ki?

Büyücü mü, iblis mi, her ne idiyse, ona baktı. Kadının çıplak vücudu çamurla kaplıydı, kurumuş kanı yüzünden memelerine kadar iniyordu. Boynundan bir ip geçirmişler, sürüklüyorlar, düştüğü zaman tekmeleyerek ayağa kaldırıyorlardı. Ama kadın bunları hiç hissetmiyor gibiydi; önüne bakıyordu ama gözleri hiçbir şeye odaklanmış değildi. Kaptan bu anlamsız eziyeti iğrenç

buluyordu. Onu öldürüp bu işi bitirmeleri gerekirdi. Ama Rahip onun kiliseye götürülmesi ve kutsal toprakta, Tanrının önünde yakılmasını istemişti. Ne var ki, artık kutsal toprak falan kalmamıştı. Peki, bu kaçık herifler şimdi ne yapacaklardı?

Sis duvarı giderek sahilden kalkıyordu. Az sonra deniz ve gökyüzü net bir şekilde görünür olacaktı. Kaptan bunun için ne kadar uzun zamandan beri dua ettiğini düşündü. Ve artık duaları kabul olmuştu. Ama şimdi ne yapacaklardı? Tekneleri yoksa bunun ne yararı olacaktı? Hâlâ kapana kısılmış durumdaydılar – Tanrı onlarla oyun oynuyordu.

Askerlerin çoğu tedirgin ifadelerle kâh yıldızlara kâh kabaran sulara bakıyorlardı. Bir kısmıysa Rahip'in önünde diz çökmüş, onunla birlikte dua ediyorlar, Tanrının bir mucize yaratması için yalvarıyorlardı.

Kaptan Danny'yi yanından hiç ayırmamıştı. Oğlanın yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Kaptan ufka doğru baktı. Artık yüksek bir yer kalmamıştı. Dört bir yanda sular köpükleniyor, çaylar, dereler ve nehirler birleşerek kalan alanı örtüyorlardı. Çok geçmeden hepsi denizin içinde olacaktı. O sırada bir çatı parçası daha önlerinden geçti. Sandalları yoktu ama eğer sürüklenen bu bina artıklarını birleştirip bağlayabilirlerse, Danny'yle birlikte sahile çıkabilirlerdi. Ama Rahip'in buna izin vereceğini sanmıyordu. Eğer bir mucize gerçekleşmezse, Rahip'in niyeti hepsinin birlikte ölmeleriydi. *Hazır Rahip meşgulken, tüymenin tam zamanı,* diye düşündü Kaptan.

On metre ötede suya set çeken kaya parçaları ve çalılıklar gördü. Eğer kimse görmeden oraya varabilirlerse, kurtulurlardı. Oğlanın elinden tutup o yöne yürümeye başladı. Daha on adım atmamıştı ki, öfkeli bir ses duydu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Kaptan, Rahip'in ona seslendiğini anlamıştı ama yürümeye devam etti.

"Kaptan."

Kaptan içinden küfrederek ona döndü.

"Kaptan, nereye gidiyorsunuz?"

"Daha yüksek bir zemin aramaya," diye yalan söyledi.

"Daha yüksek zemin yok."

"Göreceğiz."

"İblis çocuğu bana getir."

Kaptan Danny'nin ona sokulduğunu hissetti; oğlan elini sımsıkı tutmuştu.

"İblis çocuk mu?" dedi Kaptan; sesi neredeyse bağırma kadar yüksek çıkmıştı. Sesini alçaltarak, "Daniel bizi büyücüye götürdü. İçinde iblis olmadığını kanıtladı." Elini kılıcının kabzasına indirip adım adım geri yürüdü.

Rahip'in gözleri alevlendi. "Buna Tanrı karar verecek. Şimdi, getir o oğlanı buraya."

Kaptan bu emre uymayınca, Rahip başıyla Ox'a işaret çaktı. Dev Ox ve bir düzine adam hemen gelip, Kaptanın etrafını sardılar.

Kaptan ona sadık kimse var mı, diye her birinin yüzüne baktı. Yoktu. Bu adamlar ölümsüz ruhları için korkuyorlardı ve Rahip ne derse yapacaklardı. Kaptan kılıcını çekerse, göz açıp kapayana kadar kendisinin de, Daniel'ın da öleceklerini biliyordu. Oğlanın kulağına fısıldadı: "Seni terk etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Askerler temkinli adımlarla Kaptan'a yaklaştılar. Biri Danny'yi onun yanından alırken, Ox kılıcını Kaptanın boğazına doğrulttu. "Silahlarını da alın," dedi Ox. Kılıcı ve hançeri alınırken Kaptan, Ox'a nefretle baktı. Bütün silahları alındıktan sonra Ox onun suratına iki tokat attı. "Aferin sana."

Ox oğlanı Leydi'nin yanına götürdü. Leydi'nin boynundaki ipin kalan kısmını Danny'nin boynuna doladı ve ikisini birbirilerine bağladı. İpi sıkarken Danny acıyla bağırdı. Ox onun suratına bir tokat atıp, "Sızlanıp durma, pis velet," dedi.

Kaptan yumruklarını sıktı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Birazdan ölmüş olacaklarına emindi. Artık bunların önemi kalmamalıydı ama önemliydi işte.

"*MELEKLER*!" diye haykırdı askerlerden biri huşu içinde. Nehrin karşı tarafını işaret etti.

Sis biraz daha kalkınca gecenin karanlığında titrek, parlak ışıklar belirdi.

"Cennetin Krallığı," dedi Rahip kollarını açarak. Gözyaşları içinde dizleri üstüne çöktü. "Tanrının Krallığı nihayet bize geldi!"

Kaptanın aklı karışmıştı. Bu gerçekten de Cennet olabilir miy-

di? Gökteki kimi havada duran, kimi titreşen veya uçar gibi geçen ışıklar gördü. Bunlar gerçekten de melekler miydi? Uzaktan bir yerden gelen bir düdük sesi duydu. Rüzgârın kuvveti artınca burnuna tuhaf, hiç tanımadığı kokular geldi; benzin ve terebentin yağını andırıyordu. Tanıdık kokular da vardı; balık, çöp ve lağım; Venedik kanalları gibiydi. Cennet lağım kokar mıydı? Kaptan hiç sanmıyordu.

Düdük sesi daha yüksek sesle ve daha yakından geldi; daha önce duyduğu düdük seslerine hiç benzemiyordu. Bu her ne ise, onlara doğru gelmekteydi. Kaptan sisin son kırıntıları arasından iyice bakınca, çok büyük bir ışıltının onlara doğru yaklaştığını gördü.

"Bir gemi," diye bağırdı biri.

Evet, dedi içinden Kaptan; pruvasının suya batıp çıktığını işitebiliyor, iskele tarafındaki fenerlerini görebiliyordu. Bu bir gemiydi, hem de muhteşem bir gemi.

Rahip ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak yaklaşan gemiye doğru yürüdü. "Tanrı yardımımıza geldi."

Nick Mist'in çözülmesiyle beliren Manhattan semalarını gördü; limanlarda dolaşan birkaç silueti seçebilecek kadar yakındaydı. Bu manzara karşısında hepsi afalladı ama sadece kısa bir an için çünkü ayaklarının altındaki zemin kayboluyordu. Birazdan suyun içinde olacaklardı.

"İşte oradalar!" dedi Peter eliyle işaret ederek. Gerçekten de oradaydılar. En az yetmiş Leşyiyici dar bir yüksek alanda kümelenmişti.

Nick şimdi ne yapacaklarını bilmiyordu. Onca askere karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve zaten az sonra hepsi limanda olacaklardı. Ama bu durum Peter'ı yavaşlatmadı; deli gibi koşarak onların peşine düştü; geride kalanlar ona yetişmek için büyük bir çaba gösteriyorlardı.

Bir düdük sesi sessizliği bozdu. *Bir feribot!* dedi içinden Nick. Ses çok yakından geliyordu. *İşte orada!* Geminin ışıklarını görebiliyordu ve *...ah, olamaz*, göründüğü kadarıyla Leşyiyicilere çarpacaktı. Nick bu gemiyi hemen tanıdı: Staten Island adası feribotuydu. Gemi dönmeye, orada olmaması gereken bir kara parça-

sına çarpmamaya çalışıyordu. Feribot karaya otururken askerler onun önünden kaçtılar. Hemen sonra da tırmanıp gemiye çıkmaya başladılar. *Bu çok ilginç olacak*, diye düşündü Nick.

Barghestler önde, arkalarında Şeytanlar ve cinler feribota doğru koştular. Nick kendisi de o gemiye çıkmazsa, uzun süre yüzmek zorunda kalacağını anlayıp peşlerinden gitti.

Feribot tornistan yapınca su fokurdamaya başladı. Kıç tarafı savruldu ve bordasını kıyıya verdi. Peter geminin arkasındaki küpeşteye çıkarken Şeytanlar, cinler ve barghestler de onu izlediler. Cricket diz boyu suda debelenirken Peter elini uzatıp onu yukarıya çekti. Nick bir bacağını güverteye attı; kızların kıkırdamalarını işitti; cadıyla kızlarının örümcekler gibi gemiye tırmanışlarını seyretti.

En son gelen Tanngnost oldu; Peter, Cutter ve Huck onu yukarıya çektikleri anda gemi karadan açıldı.

Şimdi ne olacak? diye düşündü Nick adanın giderek körfez içinde kayboluşunu izlerken. Ada batmıyordu ama çöküyor, tıpkı sütün içindeki kakao tozu gibi eriyordu. Işıldayan fosforlu köpükler yüzeye çıktı ve buharlaşıp havaya karıştı.

Nick Avalon'un sonunu görmekten memnun olacağını sanırdı ama o anda bu durumdan hiç hoşlanmadığını fark etti. Sanki dünyanın kalbi ölüyormuş, batıp ebediyen kayboluyormuş gibi hissediyordu.

BEŞİNCİ KISIM

ULFGER

Yirmi Beşinci Bölüm

Tanrının Evi

Kaptan elini güverte kirişinde gezdirdi. *Yüzen bir çelikten gemi*, diye düşündü hayretler içinde. Aydınlatma armatürlerine baktı. *Alevsiz ışıklar*. Gördüğü şeyler gerçekten mucizeviydi ama mucize değildiler. Bir açıklaması vardı. Bu kadınlar ve erkekler sıradan insanlardı, selamet yolundaki kaybolmuş ruhlar veya bu mucizevi şehre ve harika gemiye rağmen melek de değildiler. Kelleşmeye yüz tutmuş bir adamın gerilerken ayakları dolandı ve zor bela kendini ikinci güverteye attı. *Hayır, bunlar kesinlikle melek değiller.*

Gemiye çıktıkları zaman ön kamara tıka basa doluydu ama yolcular bu hırpani tipleri görür görmez, hemen geminin arka kısımlarına veya üst güvertelerine kaçtılar. Şu anda bile Kaptan duvar kenarlarından veya merdivenlerden onları korku ve merak karışımı ifadelerle izleyenleri görebiliyordu. Oturduğu yerden kalkmamış olan yaşlıca bir kadın gözüne çarptı; şalına sımsıkı sarılmış olan bu kadın korkmuş değil, sadece şaşkın bir haldeydi.

Kaptan yaşlı kadının yanına gitti. "Madam, izninizle," dedi kadının yanındaki boş koltuğu işaret ederek. Kadın ona cevap vermedi, sadece ekşi bir bakış attı. Kaptan ayakta durmasının daha iyi olacağını düşündü. Ne de olsa, ayaklarının altında denizi hissetmek çok hoş oluyordu.

"Bağışlayın, Madam," diye başladı. "Size..."

"Şu sersemlere kapıyı kapatmalarını söyler misiniz?" dedi kadın ve şalına daha sıkı sarıldı.

Kaptan gözlerini onun öfkeyle baktığı yere çevirince, Rahip ve çoğu askerin ön güvertede kümelenmiş olduklarını gördü; o kadar kalabalıktılar ki, çift kanatlı kapının önünü tıkamışlar, kapanmasına engel olarak, içeriye dondurucu bir rüzgârın girmesine sebep oluyorlardı.

"Gören de onların hayatlarında hiç gemiye binmemiş olduklarını sanır," diye homurdandı kadın. Kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlüğünden gözlerini kısarak baktı. Kalın mercekleri ardında gözleri çok büyük görünüyordu. "Çok tuhaf insanlar doğrusu."

Kaptan ona hak verdi; askerleri ağızları bir karış açık, hayretler içinde şehrin ışıklarına bakıyorlar, güvercin sürüsü gibi sesler çıkarıyorlar, koltuklara, pencerelere ve yüzeyi parlak olan her şeye dokunuyorlardı.

"Madam, sakıncası yoksa bana hangi yılda olduğumuzu söyler misiniz?"

Kadın gürültülü bir şekilde nefes verdikten sonra burnunu kırıştırdı. "Yüce Tanrım, bu sen misin?" Kaptandan biraz uzaklaştı. "Çürümüş balık gibi kokuyorsun."

Kaptan gülümsedi. "Hangi yıldayız, Madam?"

"Bana hangi yılda olduğumuzu mu soruyorsun? Olur şey değil, bir çukurun içinde falan mı yaşıyordun?

"Onun gibi bir şey."

"2005. Hayır, dur, 2006. Evet, 2006."

Kaptan irkildi. "İsa'dan sonra mı?"

"Elbette, eminim. Ve bu beni kaç yaşında yapıyor, biliyor musun? Doksan iki. Görünüşüme bakıp bunu tahmin edemezdin, değil mi? Nasıl bu kadar dinç olup vücudumu koruyabildiğimi bilmek ister misin? Her gün yürüyüş yaparım. Öbür yaşlılar koca popoları üstünde çöreklenirlerken, ben her gün dört kilometre yürürüm. Yağmurda, karda. Şimdiye kadar iki koca eskittim. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Yaşlı kadın havadan sudan konuşmaya devam etti ama Kaptan artık onu işitmiyordu bile. *Üç yüzyıldan fazla.* Artık oturması şart olmuştu. Üç yüzyıl nasıl geçip gitmişti ki? Araf'ta zamanın farklı

geçtiğini düşünürdü ama burada, gerçek hayatta zamanın olduğu yerde kaldığına inanırdı. Oysa zaman beklememişti. Çocukları, torunları, hatta onların çocuklarının çocukları bile çoktan ölmüş olmalıydılar. Döneceği hiç kimse yoktu. Herhangi bir yerde evi olmayacaktı. Ona ne kalıyordu peki?

Birisi onu dürttü.

"Bu adam ne yapıyor böyle?" diye sordu yaşlı kadın.

Kaptan gözlerini kırpıştırdı, düşüncelerine o kadar derin dalmıştı ki, kadının Rahip'i kastettiğini hemen anlayamadı.

Rahip pruvada durmuş, şehri kucaklamak ister gibi kollarını iki yana açmıştı; siyah pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Gemi motorlarının sesini bastırmak için bağırarak Tanrının çocuklarını evine kabul edişiyle ilgili vaaz veriyordu.

"Keşke bilseydim," dedi Kaptan kadına.

"Bana sorarsan bu adamın bütün keçileri çok uzaklara kaçmışlar."

Kaptanın yüzü gerildi. "Evet," dedi aklı başka yerde. "Normal olmadığı kesin." Sonra aklına Danny geldi. Pek de fazla tanımadığı bu çocuk artık onun için önemi olan tek şeydi ve o çocuk şu anda katil ruhlu bir manyağın insafına kalmıştı.

Oğlanı görmek için hızla kanatlı kapılara doğru yürüdü. Danny, Rahip'in önünde durmaktaydı. Kaptan ona güven vermek için göz teması kurmak istedi ama Danny başını eğmiş, yere bakıyordu.

Kaptan, Rahip'in arkasına doğru baktı. Az sonra limana varacaklardı. Danny için zaman tükeniyordu.

Nick küpeşteye tutundu. Feribot terminaline tehlikeli bir hızla yaklaşıyorlardı.

Peter, Şeytanlar, cinler, cadı ve ekibi geminin tepesine çıkmışlar, oradan aşağıya bakıyorlardı. Altlarında iki güverte vardı. Gemi yolcularının büyük bir kısmı onların hemen altındaki güvertedeydiler, Rahip ve Leşyiyicilerse en alt güvertede duruyorlardı.

Nick kaptan köşküne baktı. Kaptan bir eliyle dümeni sımsıkı tutarken, diğer eliyle ağzına yapıştırdığı telsizi tutmaktaydı. Penceresinin önündeki barghestlerden gözünü ayırmadan telsize bir

şeyler söylüyordu. Nick onun bütün dikkatini yola vermesi gerektiğini düşündü çünkü o anda doğruca çelik direklerin üstüne gitmekteydiler.

Peter elinde kılıcı, her an Rahip'in üstüne atlamaya hazır bir halde bekliyordu.

Leydi'yi Danny'ye bağlamışlardı; onları adı Ox olan dev yapılı Leşyiyici tutuyordu. Nick, Peter'ın kendini zor tuttuğunu gördü. Ne var ki, o kadar çok Leşyiyici varken, yanlış zamanlamalı bir saldırı Leydi'nin hayatına mal olabilirdi.

Şeytanların gözleri Peter'daydı, onun işareti üzerine saldırmaya hazırdılar. Hepsi de hayatını feda etmeye hazırdı; Leydi için değil, Peter için... *Kaç kişi daha, Peter?* diye geçirdi içinden Nick. *Bu kadın kaç kişinin daha hayatına mal olacak?* Peter, Nick'in ona baktığını fark edince, başını çevirdi.

"Çarpıyoruz!" diye bağırdı Dirk.

Peter, Nick'in yanına sokulup küpeşteye tutundu. "Nick," dedi. "Leydi Avalon'dur. Anlıyor musun? Onu kurtarabilirsek, belki hiçbir şey boşa gitmemiş olacak. Belki her şeye yeniden başlama fırsatı vardır."

Nick, Peter'ın ölen yoldaşları için duymuş olduğu üzüntüden eser bile kalmamış olduğunu görebiliyordu. Her şey Leydi içindi, onun çok değerli Leydi'si için. *Hiçbir bedel çok yüksek değildir, değil mi, Peter?*

Gemi tornistan yapmakta çok geç kaldı. Nick kendini çarpışmaya hazırladı. Gemi ilk birkaç direğe çarpmadan geçebildi. Sonra kalan direklere çarpınca şiddetli bir sarsıntı oldu, gövdesi iskeleye bindirince metalin sürtünme ve bükülme sesleri duyuldu. Gemi son bir sarsıntıyla durduğu zaman güvertedeki yolcuların büyük bir kısmı yere düştüler. Ayağa kalkabilenler çıkışa doğru koşarlarken liman işçileri tekneyi bağlamaya çalıştılar.

Çıkacak yolcular için geminin iki güvertede iki platformu vardı. Nick üst güverteden panik halinde, birbirlerini itip kakarak çıkan mürettebat ve yolcuları gördü. O sırada Leşyiyiciler alt platformdan gemiyi telaşsızca terk ediyorlardı.

Bir anda Nick artık medeni dünyada olduğunu, özgür olduğunu anladı. Hiç değilse onun için kâbus sona ermişti. *Oh, Tanrım, buradayım! Evdeyim!*

"Gidelim," diye seslendi Peter. Geminin dış tarafındaki basamaklardan kayarak indi. Şeytanlar ve cinler de onu izlediler. Tanngnost da zor bela basamaklardan inmeyi başardı.

Cricket tam Peter'ın peşinden gidecekken, Nick onu tutup, "Bekle," dedi.

"Ne? Hayır. Onları kaybederiz."

"İyi olur."

"Hayır, Nick. Leydi'yi kurtarmamız gerek."

"Delirdin mi? Cricket, bak artık buradayız. Döndük! Artık Peter'ın oyununu oynamak zorunda değiliz. Bitti artık."

"Bitmedi. Tanngnost eğer Leydi'yi kurtarabilirsek, onun Avalon'u tekrar kurabileceğini söyledi. Bakir doğaya gidip işe en baştan başlamayı düşünüyorlar. Hepimiz birlikte. İstersen, sen de..."

Nick alaylı bir kahkaha attı. "Onların onca yalanından sonra sen buna inanacak mısın?"

Cricket hışımla kolunu çekti. "Evet. Başka neye inanacağım ki? Gidecek başka yerim var mı ki? Şeytanlar benim *ailem*! Belki bir gün sen de bunun ne anlama geldiğini öğrenirsin." Sonra dönüp küpeşteden aşağıya kayarak platforma indi ve kalabalığın arasına karıştı.

İyi, dedi içinden Nick. *Git de kendini feda et. Sikimdeydi sanki.* Cricket'ın arkasından baktı. Yetişkin insanların arasında o kadar küçük görünüyordu ki... Koşuşan kalabalık ona çarpıyordu, bir işadamı onu itip, duvara yapıştırdı. Cricket tökezlese de, ilerlemeye devam etti ama şişman bir kadın ona çarparak yere düşürdü. "Hay lanet," dedi Nick ve ona yardım etmek için aşağıya atladı. Bir adamı yana ittikten sonra Cricket'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Cricket onu itti. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Bok yok!"

Her taraftan alarm sesleri geliyordu. Nick bir çıkış yolu ararken ilerideki Tanngnost'u gördü. Yaşlı trol kalabalığın arasından geçmekte zorlanmıyordu çünkü onu görenler yolundan çekilmek için birbirlerini eziyorlardı. Nick sol taraftaki bir çıkışa koşan insanları gördü. Cricket'ın elini tutarak metal basamaklı bir merdivenden inip karanlık otoparka geldiler. Şeytanlar veya Leşyiyiciler burada

değildiler. Tam ne yapacaklarını kestirmeye çalışırken, terminalin arka tarafından silah sesine benzer patlamalar duyuldu.

Polis Memuru Julio Sanchez'in telsizine parazitli bir sesle karışık anlaşılmayan bir bilgi geldi. Julio mikrofona bastı. "Tekrar edin?"

O ses mesajı tekrarladı.

"Anlaşıldı, şimdi ilgileniriz." Julio feribot turnikesine yaslanan, şişman ortağına döndü. "Mac, sevk memuruna feribot kaptanından acil durum çağrısı yapılmış. Yolcuları korkutan siyah adamlar çetesi varmış. Kaptanın aynı zamanda boynuzlu, devasa bir canavardan da söz etmesi üzerine merkezdekiler onun içkiyi kaçırmış olduğunu düşünüyorlar."

Memur Mac esnedi. "Sakin ol, çaylak. Adam herhalde aşırı tepki gösteriyordur. Herhalde zıpçıktı birkaç çocuk şamata yapıyorlardır."

Julio gözlerini kıstı. En az üç yıldır Mac'le devriyeye çıktıkları halde adam hâlâ ona *çaylak* demekte ısrar ediyordu.

"Bu meslekte benim kadar uzun süre çalışmışsan, görmediğin hiçbir şey kalmamış demektir," dedi Mac. "Ve inan bana, ben her şeyi görmüşümdür. Sakin ol, sorun yok, tamam mı?"

O anda terminal ani bir sarsıntıyla sallandı.

"Hoppala, bu neydi böyle?" dedi Julio.

Üst katta koşanların ayak sesleri ve bağrışmalar duyuldu. Sonra da alarmlar ötmeye başladı. Dört liman işçisi, bir kat görevlisi ve döpiyesli bir kadın koridordan koşarak geldiler ve sanki engelli yarışındaymışlar gibi, turnikenin üstünden atladılar.

"Destek isteyeceğim," dedi Julio.

Mac güldü. "Destek mi? Ne için..." Birden benzi attı ve gözleri büyüdü.

O anda Julio, "Ben her şeyi gördüm," diyen Mac'in, üstlerinde paçavralar ve zırhlar olan kara derili bir grubun ellerinde mızraklar ve kılıçlarla çıplak bir kadını ve bir oğlan çocuğunu ipleçektiklerini görmemiş olduğuna bahse girerdi.

Bu canavarlar geniş yürüme yolunda ilerleyip, turnikelere geldiler. Düzgün bir şekilde sıraya girip turnikeden birer birer geçmeleri Julio'yu çok şaşırttı. Ama bu düzeneğe şaşırmış oldukları da belliydi.

Aklına gelen ilk şey, bunların bir tiyatro grubu ya da belki Zindanlar ve Ejderhalar oyuncuları olmaları ihtimaliydi. Bu oyuncuların bayağı tuhaf rol oynadıklarını duymuştu. Kadına ve oğlana bir kez daha baktı; kadının sırtındaki yaraları görünce bunların belki de bir S&M tarikatı olabileceğini düşündü. Ama üstlerindeki şeyler kostüm değildi. Sırım gibi kaslarını, pullu derilerini görebiliyordu ve hepsinden öte, iğrenç bir kokuları vardı. *Bu insanlar, her ne iseler, gerçek!* diye düşündü.

"Durun," dedi Julio sakin bir sesle; işin kontrolden çıkmasını istemiyordu.

"*OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!*" diye haykırdı Memur Mac. Julio onun tabancasını çekmiş ve canavarlara doğrultmuş olduğunu görünce dehşete kapıldı. "Kimse kıpırdamaya kalkmasın!"

"Sakin ol, Mac," diye fısıldadı Julio. "Lütfen, sakin ol."

Siyah pelerinli, uzun boylu bir adam öne çıkıp, "Sen kimsin?" diye sordu Julio'yu tepeden tırnağa süzerek.

"Dur bakalım, ahbap," dedi Julio. "Burada soruları ben sorarım."

Başka bir canavar öne çıktı. "Bunlar bir çeşit polis. Belki muhafızdırlar."

"Polis mi?" dedi pelerinli adam. "Efendiniz nerede? Kralınızı görmek istiyorum."

Diğer canavarlar da turnikeden geçmiş, iki polisin etrafını sarmışlardı. Julio onları önde tutabilmek için geriledi. Elini tabancasına götürüp emniyet kilidini açtı.

"*BU KADARI YETER!*" diye bağırdı Memur Mac. Tabanca tutan eli titriyordu.

Julio hemen destek çağrısı yaparken, bu arada Mac'in budalaca bir şey yapmaması için dua etti. Elini uzlaşmacı bir şekilde kaldırdı. "Sizi götüre..."

BAM! Memur Mac canavarlardan birini vurdu.

Kurşun canavarın karnında bir delik açtı. Canavar kurşun deliğine baktı, kaşları çatıldı, sonra parmağını yaraya soktu. Çıkarınca, kan içinde olduğunu gördü. Gözleri öfkeyle parlayıp Mac'in bileğini kavradı.

Tabanca beş kez daha patladı. Birkaç canavar geri kaçtı ama Mac'i tutan, karnında altı kurşun bulunan canavar inleyerek yere düştü.

Göz açıp kapayana kadar canavarlardan biri kısa bir kılıç çıkarıp bunu sapına kadar Memur Mac'in gözüne soktu. Kılıcın ucu Mac'in kafasının arkasından çıktı.

Julio tabancasına davrandı, kılıfından çıkarmayı bile başardı ama hepsi o kadardı. Nasırlaşmış eller onu arkasından tutarken karnına art arda uzun ve soğuk bir şeyin girip çıktığını. Sonra dünyası karardı.

Kaptan iki ölü polisin başında durdu. Onları öldürmek pek akıllıca bir şey olmamıştı. Bu adamlar polis veya muhafızdılar ve onları öldürmek, bu krallığı yönetenlerin hiç hoşuna gitmeyecekti.

Kaptan diğerlerinin ilerlemelerini bekledikten sonra eğilip muhafızın yerdeki silahını aldı. Bunun bir tabanca olduğu belliydi ama hiç böylesini görmemişti; çok küçüktü, barut yeri ve fitili yoktu. Ama bunun gibi bir silah işine yarayabilirdi. Kemerine taktıktan sonra adamlarına yetişti.

Burası nedir? diye geçirdi içinden. Bir çöp bidonunun yanında uyuyan kir pas içinde iki adam gördü. *Cennet olamaz*, diye düşündü. *Şimdiki zaman olmalı, başka izahı yok. Bizler yokken dünya bu hale gelmiş.* Duvar işçiliğini ve kıvrımlı kolonları inceleyerek elini ışıldayan metalin ve camın üstünde gezdirdi. *Aynı zamanda hem çirkin hem güzel.*

Kaptan başka muhafızların da oraya geleceğini tahmin ediyordu. *Bizi öldürürler mi? Ya da daha kötüsü, çürüyelim diye bizi zindanlarına mı atarlar? Bir cehennem çukurundan kurtulayım derken başka birinin içine mi düştüm?* Daniel'ı kurtarıp buradan gitmenin –bu kaçık deyyuslar ikisini de öldürtmeden– oradan kaçmanın tam zamanıydı.

Askerler durmuş, epey yükseğe çıkan gümüş renkli bir merdivenin önünde kümelenmişlerdi. Bu merdivenden bir üst kata çıkılıyordu. Kaptanın gözleri büyüdü. Merdiven hareket ediyordu!

"Hadi, atla," dedi gemici subay Sid ve Robertson'ı dürttü.

Robertson onu geri itip, "Sen atla," dedi.

Ox ikisini birden itti. İki adam sendeleyerek yürüyen merdivenin üstüne çıkınca, basamaklar yavaşça yukarıya doğru kaymaya başladı. Bunu görünce çok eğlenen diğer askerler merdivene önce çıkmak için birbirlerini itip kakıyorlardı.

Kaptan da merdivene binince, diğer yanda adamlarının çocuklar gibi gülerek inip çıkmakta olduklarını gördü. Yarı yolda Sıd arkasını dönüp yukarıya yürümek istedi ama Robertson'a çarpınca ikisi birlikte tepetaklak zemine düştüler.

"Yeter!" diye bağırdı Rahip.

Askerler kaş çattılar ama yine deliler gibi gülerek, merdivende birbirleriyle yarışmaya devam ettiler.

Üst katta ilerleyince kendilerini duvarları cam olan muazzam bir salonda buldular. Her yandan ışık geliyordu. Tavan pırıl pırıldı.

Tuhaf kıyafetli insanlar dört bir yandan o salona dalıp koşarak gidiyorlardı; hepsinin niyeti bir an önce o binadan kaçmaktı. Rahip ve adamları bu kalabalığın arasında kaldılar; insanlar ne yana gideceklerini şaşırmışlardı; bu karmaşa içinde Rahip'in adamları birbirlerinden ayrılarak küçük gruplar halinde kaldılar.

İleride iki ayrı cam kapı vardı, bunlardan binanın farklı yerlerine çıkılıyordu. Bu karmaşa içinde askerlerin yarısı binanın ön tarafına doğru yönelirken, diğerleri Rahip'in peşinden dış tarafına gittiler. Kaptan 'Daniel'la yakın olmak için Rahip'i takip etti.

Devasa cam kapıları açıp milyonlarca ışıkla parlayan gecenin içine çıktılar. Tepeleri görünemeyecek kadar yüksekte bulunan binalar cam ve çelikten yapılmıştı. Önlerinde geniş yollar uzanıyordu; bunlar taştan değil, siyah, yabancı bir maddedendi. Kaptan durdu. *Bu ne biçim bir büyücülük?* Düzinelerce sarı araba kör edici lambalarıyla inanılmaz bir hızla gelip, geçiyordu ve... bunlara bağlanmış *atlar yoktu. Hayır, bu büyü değil. Ben büyü nedir bilirim,* diye düşündü. *Bu başka bir şey. Bunun mutlaka bir açıklaması vardır.*

O ışıklar, gürültü, kokular, tuhaf insanlar, kıyafetleri... bütün bunlar Kaptanı eziyordu. Aynı anda her yere bakmak istiyor ama bir yandan da gözlerini kapatıp bir daha açmamak istiyordu. *Sakin ol,* dedi içinden. *Şimdi aklımı kaçırmanın zamanı değil.* Gözlerini oğlana kilitledi. *Birinci görevin bu oğlandır. Diğer şeyler – ne, nasıl soruları bekleyebilir.*

Kaptan tuhaf, ağlamaya benzer bir ses duydu; yüzlerce iblisin çığlıkları gibiydi, önce uzaktan geliyordu ama giderek yaklaşmaktaydı.

Askerler şaşkınlık içindeydiler; bazıları daha ileriye gitmeye korkarak sırtlarını binaya dayamışlardı.

"*ORADA!*" diye haykırdı Rahip sevinçle. "Tanrının evi."

Kaptan onun işaret ettiği tarafa bakınca, gerçekten de orada Tanrının evi olduğunu gördü. Beyaz bir çan kulesi olan bir kilise bulvarın hemen ilerisindeydi. Çan kulesinin tepesinde ışıklar saçan bir haç vardı. Bu haç çevresindeki yüksek binaların arasında ilahi bir deniz feneri gibi görünüyordu. Haçın altında melek gibi bir azize onlara kederli, bağışlayıcı gözlerle bakmaktaydı. Sanki evine davet eder gibi kolları iki yana açıktı.

Rahip Leydi ve Danny'yi işaret edip, "İblisleri getirin," dedi. "Tanrının verdiği görevi bitirme zamanı geldi." Ellerini göğe doğru kaldırdı, gözleri huşu içinde parlıyordu. "Tanrım, evine, senin yanına geldik."

"Eğil," diye fısıldadı Nick. "Geliyorlar."

Park halindeki bir minibüsün arkasında gizlenmiş olan Nick ve Cricket otoparkta ağızları bir karış açık, çevrelerine hayretle bakan kalabalık bir grup Leşyiyiciyi seyrediyorlardı.

Nick onlara doğru yaklaşan siren seslerini duydu. Polisler geldiği zaman Leydi'ye, Tanngnost'a, Peter'a, Leşyiyicilere, hepsine neler yapacaklarını tahmin etmeye çalıştı. *Bu işin sonu birisi için hiç iyi olmayacak*, diye düşündü. *Ya beni yakalarlarsa?* Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Onu evine, annesine götürürler, doğruca Marko'nun ellerine teslim ederlerdi. *Başımdan geçen onca şeyden sonra, bu ne boktan bir şey olurdu. Buradan tüymeliyim.*

"Leydi orada," dedi Cricket.

Ox, Leydi'yi otoparka sürüklerken Nick, Rahip'e baktı. Leydi hâlâ Danny'ye bağlıydı. Danny çok korkmuş görünüyordu ama Leydi'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu; onca gürültü, cam, çelik ve sonsuz betondan oluşan ortamda başını eğmiş, bütün zarafeti ve kırılganlığıyla yürüyordu.

"Bir şey yapmamız lazım," dedi Cricket.

"Ne yapacağız ki? Ha? İkimizin yapabileceği hiçbir şey yok. Bak, polisler burayı kuşatmadan önce kaçmamız için son fırsat bu."

"Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten de kaçıp gidecek misin?"

"Leydi için ölmeye niyetim yok. Ne de o yaratık için. Ne de Peter için. Hiçbiri için ölmeye niyetim yok."

"Yani, Leydi'yi terk edip gideceksin, oyle mi? Tıpkı annenı terk ettiğin gibi mi?" "Bana maval okumayı bırak," diye tersledı onu Nick. "O kadın benim annem değil. Ona hiçbir şey borçlu değilim." Ama bunun tamamen doğru olmadığını da biliyordu. Leydi olmasaydı, şimdiye kadar ya ölmüş, ya da o Leşyiyiciler gibi yarı kaçık bir iblis olurdu. Leydi onu kurtarmıştı. Nasıl becerdiyse, içindeki karanlığı sökûp atabilmişti.

Leydi kendini zorlayarak başını kaldırdı; Nick kadının dogruca ona baktığını gördü. Leydi'nin gözleri artık gümüş gibiydi, hiçbir rengi yoktu. Nick onu iliklerine kadar işittiğini hissetti, adını söylediğini işitti. Bu ses tıpkı göledin karanlık suları içinde duyduğu sese benziyordu. Bir an için Nick, Leydi'yi saran ve yavaşça dışarı sızan sihirli buharı gördü; etrafında akan parıltılı minik filizleri... Onca metal, beton, çöp ve asfaltın arasında gizlenen sihri görüyordu. Leydi geçerken bu sihir serpiliyor, tıpkı ilk ilkbahar yağmurundan sonra çiçeklenen bir bahçe gibi oluyordu. Nick bu sihri giderek kuvvetlenen bir şekilde içinde hissetti; burada, şehirde, insanların dünyasında bile sihir *vardı*, dünyanın kendi dokusuna işlenmişti. Bu sihir kırılgan ve tehdit altında bir öğeydi ve Leydi gibileri olmasa solup gider ve dünya daha karanlık, daha soğuk bir yer olurdu.

Ox, Leydi'yi öne itip kaldırıma düşürdü. "Kalk ayağa, iblis!" diye bağırdı ve bir tekmede beton zemine yapıştırdı.

Nick irkildi.

Ox, Leydi'yi saçlarından tutarak ayağa kaldırıp itti. Nick onun iki dizinden akan kanları gördü.

"Pekâlâ," dedi Nick.

"Ne?"

"Pekâlâ, onları takip edeceğiz."

Cricket başını salladı.

"Ama," diye ekledi Nick, "Bir fırsat çıkarsa. Yapabileceğimiz bir şey olursa. Ama bana söze ver, budalaca bir şey yapmayacaksın."

Cricket sırıttı. "Ben mi? Asla yapmam."

Bir otomobil kornasıyla konuşma kesildi. Arkasında grubu, Rahip bir kavşaktan geçip, bulvarda ilerliyordu. Nick ileriye doğ-

ru bakınca, kiliseyi gördü ve Leydi'yi nereye götürdüklerini anladı. Amaçlarının ne olduğu konusunda, hiçbiri iyi olmayan birkaç tahmini vardı.

Nick ve Cricket araçların arkasında gizlenerek, Leşyiyicilerin peşinden koşup otoparktan çıktılar. Nick yolun karşı tarafından gelmekte olan polis otolarının flaşlarını gördü. *Leydi'nin zamanı tükeniyor. Peter nerede? Hangi cehenneme gitti?*

Bulvarın bir yanında sık ağaçlıklı bir park vardı; Nick ve Cricket ağaçların arasına daldılar. Çalılıkların ardında sürünerek Leşyiyicileri takip ettiler. Nick nereye gittiklerini, ne yapabileceklerini hiç bilmiyordu ama onlara yakın kalıp bir fırsat çıkmasını beklemekten başka çareleri yoktu.

Leşyiyiciler kaldırım boyunca yürürlerken birbirlerinden ayrılmaya başladılar. Çoğu bu tuhaf yerle ilgileniyordu ve Rahip'in vaazları artık umurlarında değildi.

Nick ve Cricket ortasında küçük bir fıskiye olan uzun, dikdörtgen şeklindeki bir havuza geldiler. Havuzun karşı ucundaki çalılardan oluşan çitin ardında gizlenebilirlerdi. Bunun arkasında eğilerek takibe devam ettiler.

Kendini yola atan Rahip kilise merdivenine doğru yürürken, birkaç adamıyla, Leydi ve Danny'yi çeken Ox onun hemen arkasındaydılar. Otomobil kornaları bangırdıyordu. Aracını Rahip'e çarpmaktan son anda kurtaran bir taksi şoförü yana kayınca başka bir taksiye çarptı. Cam ve metal parçaları Leşyiyiciler'in üstüne yağmur gibi yağdı. Fren yapan araçların lastik çığlıkları devam ederken her iki yönde araçlar geri gitmeye başladı. Adamlar otomobillerinden çıkmış, bağıra çağıra küfrediyorlardı. Bütün bulvarı korna sesleri doldurmuştu.

Leşyiyiciler patlak gözleriyle bu karmaşayı izlemekteydiler. O an Leydi ve Danny'yle kimsenin ilgilendiği yoktu. *Şimdi tam zamanı*, diye düşündü Nick. *Leydi'yi şimdi kaçırabiliriz. Ama...*

Sonra Nick'in hiç anlam veremediği çok tuhaf bir şey oldu. Kaptan, Ox'un arkasına geçip dev adamın kılıcını sessizce kılıfından çıkardı. Ox'un ruhu bile duymamıştı. Sonra kılıcın kabzasıyla Ox'un kafasına çok sert üç darbe indirdi. Dev adam ipi elinden düşürerek yere devrildi. Kaptan Leydi ve Danny'yi alıp Nick ve Cricket'ın bulunduğu parka doğru yürüttü.

Rahip sağlam gözüyle Kaptanı görünce öfkeden patlayacak hale geldi. "Durdurun onları!" diye bağırdı. Hâlâ yoldaki karmaşaya dalmış olan Leşyiyiciler onu duymadılar bile. "*DURDURUN ONLARI!*" diye haykırdı Rahip. "*DURDURUN ONLARI! HEMEN DURDURUN!*" Bu defa Leşyiyiciler kendilerine geldiler ve çelik gibi gözlerini Leydi ve Kaptana sabitlediler. Bırkaçı kılıçlarını çekip, Kaptanın kaçış yolunu kapatmak için davrandılar.

Bulvarda hâlâ korna ve dört bir yandan gelen siren sesleri hâkimdi.

Nerede bu kadın? Bu soru Peter'ın aklında hiç durmadan tekrarlanıyordu. Yüzüncü defa kaldırımda salakça dolaşan Leşyiyicilere baktı ama hâlâ Leydi'den bir iz yoktu.

Terminaldeyken Leşyiyicileri görüp peşlerinden caddeye çıkmışlardı. Ama artık Peter bu grubun daha önce diğerlerinden ayrılmış olduğunu, Rahip ve Leydi'nin başka bir grupla başka bir yerden çıktıklarını düşünüyordu. Muhtemelen terminalin diğer tarafından çıkmışlardı.

Dört devriye polisi önlerinden geçerken Peter, cinler ve Şeytanlar eğilerek gizlendiler. Polisler Leşyiyicileri görünce telsizlerini çıkarıp destek istediler. Peter caddenin daha ilerisinde bir polis ekibinin terminale doğru koştuklarını gördü. "Zamanımız kalmadı," diye tısladı dişlerinin arasından. Leydi'yi bulmak zorundaydılar, hemen bulmalıydılar.

Peter Şeytanlara ve cinlere bir işaret çaktı; birlikte terminale dönüp buradaki otoparka doğru yürüdüler.

"Kaptan o iblisleri derhal bana getireceksin," diye bağırdı Rahip. Kaptana doğru bir adım attı.

Kaptan kılıcını ona doğrulttu. "Hayır, Sayın Rahip. Getirmeyeceğim."

Rahip durdu; dudakları gerilmiş, çizgi halini almıştı. "Kaptan, senin aklın karışmış. Onları hemen bana ver. Bu bir emirdir."

Rahip başıyla adamlarına işaret çaktı. Askerler yaklaşıp onları kuşatmaya çalıştılar. Kaptan buna engel olamazsa, kurtulamayacağını biliyordu. Kılıcı önde, gerileyerek Danny ve Leydi'yi parktaki çitin içinden geçirdi. Çit hiç değilse şimdilik adamlara set çekiyordu. *Koşmamız lazım*, dedi içinden ama sonra bunun

kolay olmayacağını anladı. Daniel, Leydi'ye bağlıyken bu mümkün değildi. Zaten kadın bırak koşmayı, ayakta zor duruyordu. Onları bağlayan ipi kesip Leydi'yi orada bırakırsa, belki kaçmayı başarabilirlerdi. Ama o ip, bileği kadar kalındı, bunu kesmek çok zor olacaktı. Üstelik dikkatini biraz bu işe ayıracak olsa, hemen üstüne çullanırlardı.

Rahip gergin bir yüzle Kaptanın peşinden parka girdi; yanında birkaç adamı vardı. "Ben Tanrının sağ eliyim," dedi. "Tanrının iradesine karşı çıkman hiç akıllıca olmaz."

Kaptan güldü. "Sen sadece sadist bir manyaksın."

Rahip havlamayla uluma arası bir ses çıkardı; yüzünün sağlam yanı buruştu.

Askerler çiti oluşturan çalıların arasından geçtiler. Kaptan her an onların saldırıya geçeceklerini biliyordu. Başka askerler de parka girdiler.

Kaptan kılıcını havada savurdu. "Hepinizi haklayamam ama yakınıma ilk geleni doğrarım. Hanginiz şu anda ölmek için onca yolu kat etti?"

Askerler duraksadılar. Hiçbirinin harekete geçmek için bir acelesi yoktu; gözleri Kaptanın kılıcındaydı.

Ox yüzündeki kanı silerek öne çıktı. Kaptanı görünce tükürdü. En yakınındaki askerin kılıcını alıp saldırmaya hazırlandı.

Rahip Ox'u durdurdu. Dev adam tereddüde düştü. "Kaptan," dedi Rahip. "Aklın başından gitmiş, sorun değil. Mantıklı ol ve onları bana teslim et. İtaatsizliğini bağışlayacağım."

Kaptan gerilerken Danny'ye çarptı; etrafına şöyle bir bakınca uzun, dikdörtgen bir havuzun yanına gelmiş olduklarını anladı. Kapana kısıldıklarını düşünerek morali bozuldu.

Bunu Rahip de gördü ve güldü. "Kaptan, bir daha söylemeyeceğim."

Her şey heba oldu. Onca badireyi atlattıktan sonra burada öleceğiz. Çok anlamsız. Kaptan askerlerine baktı; gözleriyle onlara yalvarıyordu. "Kör müsünüz? Bitti artık. Adadan kurtulduk. Bakın." Kaptan tıka basa çöp dolu bir çöp bidonunu işaret etti. "Burası Cennet değil. Tanrı burada değil. Burada..."

"*HAYIR!*" diye haykırdı Rahip öfkeyle. "*HAYIR, KÖR OLAN SENSİN!*" Ağzından tükürükler saçıyordu. "Onca zaman arafta

kalmamız *boşuna* değildi! Şu an bile bu krallığın bir yerinde Tanrı bizi bekliyor." Eliyle Danny ve Leydi'yi işaret etti. "Bu karanlık ruhlar da bizim geçidimiz olacaklar. Sarsılmaz imanımız ve azmimizin kanıtı. Bu iblisleri Tanrının huzuruna çıkarmak bizim görevimiz, sonra... sonra da Onun yanında yer alacağız." Sesi çatladı. "Ben Tanrının yanındaki yerimi alacağım!"

Bu herif iyice sapıttı, diye düşündü Kaptan ve aynı çılgınlığı Rahip'i başlarını sallayarak onaylayan askerlerin gözlerinde de görebiliyordu. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," dedikten sonra serbest eliyle kemerinden ölü polisin tabancasını çıkardı ve en öndeki askere doğrulttu. Askerler bu silahı hemen tanıyamadılar ama tanıdıkları zaman kararsız kaldılar. Kaptan revolveri Rahip'in suratına nişanladı. Rahip'in sağlam gözü fincan oldu. Kaptan onun yüzündeki müthiş öfkeyi görünce zevkten dört köşe oldu.

"*BUNA CESARET EDEMEZSİN!*" diye çığlığı bastı Rahip. "*BEN TANRININ ASKERİYİM. TANRININ YANINDA YÜRÜRÜM!*"

"Sen lanetlilerle yürürsün," dedi Kaptan ve tetiği dört kez çekti. Kulakları sağır eden dört patlama işitildi. İlk atış tamamen ıskaydı, ikincisi Rahip'in yanağında bir delik açtı, üçüncüsü onun kör olan gözüne isabet etti, dördüncüsüyse tam kaşının üstüne geldi ve Rahip'in kafasının bir yanı tamamen patladı.

Rahip bir saniye kadar ayakta kalıp sağlam gözüyle öfke kustuktan sonra yere devrildi. Kaptan onun başının arkasının tamamen yok olduğunu gördü. Uzunca bir an herkes ölen adamın siyah beyin parçalarını seyretti.

Ulfger uzaktan gelen siren seslerini duyunca aklına iblisler geldi; pruvaya çarpan dalgaların sesini duydu ve nihayet başını kaldırmaya cesaret etti. Babasının cesedini yana itip ışık saçan yüksek kulelere baktı. *Ne çok ışık var*, diye düşündü. *Bu ne demek oluyor?* Kuvvetli rüzgâr uzun tekneyi doğruca deniz duvarına doğru sürüklüyordu.

Ulfger babasının boş göz çukurlarına baktı. "Yeter!" diye sızlandı. "Yeter! Sana yalvarıyorum. Beni rahat bırak! Yeter! *YETER!*" Cesedi boynundan tutup kafası omuzlarından ayrılana kadar büktü. Sonra bu kafayı örgülü sakallarından kavrayıp art arda teknenin gövdesine çarptı; elinde sadece parçalanmış et parçası

kalana kadar buna devam etti. "Hadi bakalım, buna ne diyeceksin? Ne?" Çığlığa benzer bir kahkaha attı. "Kız kardeşini bulduğum zaman onu sana göndereceğim. Hepsini sana göndereceğim. Ve o çocuk hırsızını bulunca, onu Caliburn'e yem yapacağım." Siyah kılıcını okşadı.

Cesedi kaldırıp denize attı ve karanlık suyun içinde yavaşça sürüklenişini seyretti.

Tekne büyük bir kaya yığınına çarptı. Ulfger bir karmaşa gürültüsüyle birlikte dört patlama sesi duydu. Bağrışmalar, feryatlar... Caliburn'ü kaldırıp tekneden çıktıktan sonra kayalara tırmanmaya başladı.

Her yönde iyi aydınlatılmış, kenarlarında düzgün çalı çitler olan taş yapımı geçitler gördü. Ağaçlara, bağrışmaların geldiği tarafa doğru yürüdü; o kadını ve o hergeleyi arıyordu; hepsini öldürecekti. *Hepsini.*

Nick silah sesini duyunca sıçradı, sonra da Rahip'in yere devrilişini gördü. O da, Cricket de iyicene eğilip çitin ardında gizlendiler. Havuz arkalarında kalmıştı, Kaptan ise birkaç metre önlerinde duruyordu. Danny ve Leydi o kadar yakındaydılar ki, neredeyse onlara dokunabileceklerdi. Leşyiyiciler her yanı sarmışlar, onlara kaçacak yer bırakmamışlardı. *Hassiktir. Bu nasıl oldu ki?*

Kaptan revolveri Leşyiyicilere doğrulttu. Hiçbiri kımıldamıyordu.

"Sadece oğlanla benim geçmeme izin verin," dedi Kaptan. "Başka bir şey istemiyorum. Kadın sizde kalsın."

"*HAYIR!*" diye kükredi Ox. "İblislerle ve katillerle pazarlık yapmayız. Tanrının adaleti yerine gelecektir."

Leşyiyicilerden bazıları sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi görünüyorlardı, sanki yaşadıkları çılgınlıklardan usanmış gibiydiler ve gerilemeye başladılar. Ama çoğu orada kaldı. Nick kalanların Ox'a inandıklarını görebiliyordu. O inanç gözlerinden belliydi, onu kaledeyken mahkûm edenlerin yüzlerindeki bağnazlık vardı. Ve burada, bu dünyada sapkınlıkları her zamankinden daha kuvvetliydi.

"Havuz," diye fısıldadı Cricket. "Leydi'yi havuza getir."

"Ne?" dedi Nick ama sonra onun Leydi'yi kaçırıp havuzun

karşı ucuna kaçmayı kastettiğini anladı. "Hayır," dedi kızın kolunu tutarak. "Bu işe yaramaz. Bizim yapmamız gereken..." Gerisini getiremedi. Leşyiyiciler iyice yaklaşmışlardı. Çok geçmez, onları görürlerdi. Bu çalılıkların arasında, ürkek bir tavşan gibi ölmeyi gerçekten istiyor muydu? Mutlaka bir şey yapmak zorundaydılar; ne olursa olsun...

"Hassiktir," dedi; hâlâ kendisini bu kâbusun içine nasıl attığını kestirmeye çalışıyordu. Bir kez daha, "Hassiktir," dedikten sonra dişlerini sıktı ve pat diye ayağa kalktı. Üstündeki yapraklar ve dal parçaları yere saçıldı. Ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Cricket de ayağa kalktı.

Leşyiyiciler durdular; ölüm saçan acımasız gözleri onların üstünde sabitlenmişti Nick acele davrandığı için pişman oldu. "Hassiktir."

Kaptan onları görünce gözlerini kırpıştırdı, gördüğü şeye bir anlam vermeye çalışarak başını yana eğdi.

"*İBLİSLER!*" diye haykırdı Leşyiyicilerden biri eliyle onları işaret ederek. "İblisler," diye bağırdı diğerleri; yüzleri öfke ve nefretle buruşmuştu ama onların nasıl buraya geldikleri sorusu da hepsini endişelendiriyordu.

Nick'in kalbi patlayacak gibi olmuştu. Kılıcını çekip, dişlerini gösterdi. "*BURASI BİZİM ŞEHRİMİZDİR! İBLİS ŞEHRİ!*" diye bağırdı; haykırışı o kadar kuvvetliydi ki, söylediği şeye kendisi bile inanmıştı. "*BİZ HER YERDEYİZ! BİR MİLYON ACIKMIŞ İBLİSİZ VE YAKINDA HEPİNİZİN KOKMUŞ RUHLARINI YİYECEĞİZ!*"

Bu sözler Leşyiyicileri afallattı. Endişeli bir halde kıpırdanırlarken korku dolu gözlerle ağaçlara, çalılıklara, onların arkasına bakıyorlardı. Ox bile ürkmüş, gözleri fıldır fıldır etrafı tarıyordu.

"Çabuk," dedi Cricket ve Leydi'yi almak için davrandı. Nick'in de yardımıyla onu ayağa kaldırdılar. Leydi onlara sersemlemiş bir ifadeyle baktı.

"Hadi, Danny," dedi Cricket. "Bize yardım et!" Ne ki, Danny korkuyla kocaman olmuş gözlerle onlara bakıyor, yerinden kıpırdayamıyordu.

Nick ipi sertçe çekip, Danny'yi onlara doğru sürükledi. "Danny, götünü kaldır!"

"Bu o kadının büyüsü!" diye bağırdı Ox. "*ONU ÖLDÜRMELİ-*

YİZ! BİZİ BÜYÜSÜ ALTINA ALMADAN ONU HEMEN, BURADA ÖLDÜRMELİYİZ!" Kılıcını kaldırıp Leydi'ye saldırdı.

Kaptan ateş etti; mermisi bitene kadar Ox'u iki kere vurabildi. Ne var ki, bu mermiler dev adamı sadece biraz yavaşlatabildi. Kaptan, Ox'u engellemek isterken iki asker ona saldırdı. Gece çeliklerin takırtısı ve küfürlerle doldu.

Cricket Leydi ve Danny'yi havuza doğru çekti. Leydi suyu görünce, gözleri canlandı. Üçü birlikte havuzun kenarında ilerlediler.

Ox ateş saçan gözleriyle onların yanına koştu. Kılıcını kaldırıp Leydi'nin boynuna nişan aldı. Nick hemen müdahale etmek zorundaydı. O da öne fırlayıp var gücüyle Maldiriel'i Ox'un kılıcının önüne soktu. Çelik kılıçlar çarpıştı. Bunun şiddetiyle Nick az kalsın kılıcını düşürecekti ama dev adamın darbesini savuşturabildi. Ox'un kılıcı hedefini ıskalayıp sadece kadının boynunda bir yara açabildi.

Ox küfrederek Nick'e döndü.

Nick bu devasa canavarın onu öldürmek üzere olduğunu anladı; içindeki ses ona hemen kaçmasını söylüyordu. Ama kaçmadı. Boğazından bir hırıltı çıktı ve dev adamın boynuna nişan alarak kılıcını salladı. Ox bu hamleyi karşılamak için kılıcını kaldırdı ama bunu yaptığı anda Nick onu yanıltarak hızla eğildi ve dev adamın diz kapağının altını kesti. Ox acıyla bağırıp kılıcını Nick'in başına doğru salladı. Nick eğilerek bu darbeyi savuşturdu; artık bu devin ne kadar iri ve kuvvetli olmasının önemi yoktu çünkü Nick çok süratliydi, tıpkı çok uzun zaman önce parkta karşılaştığı o altın renkli gözleri olan oğlan gibi hızlıydı. Dev adamın ayak bileğini keserken kılıcı adamın tendonlarını kopardı. "Sürün, adi puşt!" diye bağırdı.

Dev adam şok içindeydi. Uluyarak tek dizi üstüne çöktü. Cricket onun arkasından gelip kılıcını ensesine sapladı; kılıcın ucu adamın boğazından çıktı. Ox'un gözleri büyüdü, boğulur gibi bir ses çıkararak yere devrildi. Nick o güne kadar pek çok korku filmi seyretmişti; bu filmlerde bazen dirençli canavarlar ölmeyip, tekrar ayağa kalkarlardı. Ox'un o hali Nick'i tatmin etmedi. Vahşi hayvanlara özgü bir kükreme sesi çıkararak bütün gücüyle Maldiriel'i indirdi ve dev adamın başını omuzlarından ayırdı.

Nick, Leydi'ye baktı; kadının elleri boynundaydı ve parmaklarının arasından kan sızıyordu. Dizlerinin üstüne çöktükten sonra Danny'yi de çekerek havuzun içine kaydı. *İşi bitmiş*, dedi içinden Nick. *Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Buradan kaçma zamanı geldi.*

Acı bir çığlık... bir asker daha Kaptanın önünde devrildi. Ayaklarının dibinde dört adam yatıyordu. Leşyiyiciler geriledi. Nick tam bunlar artık daha fazla üstelemezler diye umarken, bir düzinesi daha çiti aşarak onlara doğru koşmaya başladı. Artık sayıları çok fazla olmuştu. Havuza doğru deli gibi bir koşu yapmayı düşündü ama Leşyiyiciler havuzun iki tarafını da sarmışlardı; birkaçı Leydi'yi orada haklamak için suya girmişti. Ama boşuna uğraşıyorlardı. Nick kadının gözlerinin yukarıya doğru kaydığını ve suya battığını gördü. Dizlerine kadar suyun içinde olan Danny öylece kalmış, boş gözlerle Leydi'ye bakıyordu.

Demek ki, bu kadar, dedi içinden Nick. *Eve dönemiyorum. Hiçbir yere gidemiyorum.* Dişlerini gıcırdattı. *Lanet olsun. Böyle olmamalıydı. Çok ahmakmışım. Neden bu kadar ahmak oldum ki?*

Kaptan, "Yanıma gelin," diye seslendi Nick ve Cricket'a.

Nick onun gözlerine bakınca, hayatta kalmaya kararlı bir adamın azmini gördü.

Kaptan onlara bakarak gülümsedi. "Bizi haklamak istiyorlarsa, onlara pahalıya mal olalım. Ne dersiniz?"

Nick Kaptanın yüksek moralinden etkilendi. Başıyla onaylayıp yanına gitti. Kaptan onu omzundan tutarak, dostça salladı. "Kendinden bu kadar emin birinin safımda olması çok güzel." Cricket de yanlarına geldi, üçü sırt sırta vererek kılıçlarını uzattılar ve Leşyiyicilere meydan okudular. "*GELİN BAKALIM*," diye bağırdı Kaptan. "*ÖLME SIRASI HANGİNİZDE?*"

Leşyiyiciler saflarını sıklaştırıp onlara yaklaştılar.

Nick nabzını kulaklarında hissediyordu. Solukları hızlanmıştı.

"Sakin olun," dedi Kaptan.

Nick kılıcın kabzasını sımsıkı kavramıştı. "Anne," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Anne."

O anda bir kükreme ve boğaları andıran bir böğürme sesi duyuldu. Tanngnost elinde kalın bir ağaç dalıyla orada, Leşyiyicile-

rin arkasında duruyordu. O yaşlı, devamlı sızlanan ukala gitmiş, yerini ölümcül bir vahşi hayvan almıştı. Tanngnost dudaklarını sıyırınca, uzun sivri dişleri göründü. Gırtlağından gök gürültüsünü andıran uzun bir kükreme sesi yükseldi.

Leşyiyiciler silahlarını bu uzun boylu yaratığa doğru çevirdikleri anda, bir uluma sesi işitildi. Ve gölgelerin arasından kılıçlarını birbirine çarparak koşan altın gözlü oğlan çıktı; iki yanında Şeytanlar ve cinler vardı.

"*PETER!*" diye haykırdı Cricket.

Nick de onu görünce büyük bir sevinç duyarak kendine özgü bir uluma sesi çıkardı.

Peter naralar atarak kendini en yakındaki Leşyiyicinin üstüne attı ve adamın kellesini uçurdu. Kopan kelle uçarak yanındaki adamın suratına çarptı. Peter kılıcını bu adama sapladı, sonra diğerine, sonra bir başkasına... kana susamış bir halde önüne çıkanı kesip biçiyor canını alıyordu. Onun arkasından gelen Şeytanlar ve cinler de naralar atarak savaşa katıldılar.

Nick küçük kız çocuklarına özgü kahkahalar işitti, sonra da üç kızın havuzun üstünden geçtiklerini gördü; ne ki, artık onlar kız değildiler. Elleri pençe haline, ağızları sivri dişli hortumlara dönüşmüştü. Leydi'nin az önce bulunduğu yerdeki iki Leşyiyicinin üstüne çullandılar. Havuzun karşı tarafında tek zümrüt gözü parlayan cadı belirdi, yanında dört barghest vardı. Sanki bir pikniğe gider gibi bir kayıtsızlıkla havuzun üstüne yürüyüp çatışmanın olduğu yere yöneldi.

Leşyiyiciler ne yana döneceklerini, hangi yanlarını savunacaklarını kestiremiyorlardı. Şaşkın bir halde gerilemeye başladılar. Kaptan onların şaşkınlıklarından yararlanmak için saldırdı ve en yakındaki Leşyiyiciyi hakladı. Nick ve Cricket de onu izleyip Leşyiyicilerin üstüne gittiler.

Leşyiyicilerde moral sıfırdı, planlı bir savunma yapamadılar ve kaçarlarken birbirlerine çarptılar. Nick kılıcıyla önüne çıkanı doğruyordu. Onların korkularını görünce güldüğünü fark etti ve dehşet duydu. Askerlerin çığlıkları ve inlemeleriyle daha çok gaza geldi; onların her birini parçalayıp hâlâ çarpan kalplerini avucuna almak kadar istediği başka bir şey yoktu.

Bir megafondan gelen parazit cızırtılarını, gümbürdeyen bir

ses izledi. *"SİLAHLARINIZI BIRAKIP ELLERİNİZ HAVAYA KALDIRIN!"*

"DERHAL SİLAHLARINIZI YERE ATIN!" diye bağırdı Komiser Wilson bir kez daha. Bunun üzerine dövüşmekte olanlar durup birbirlerinden ayrılarak iki ana grup oluşturdular. Bütün gözler, onca tuhaf göz, komisere ve yanındaki altı polis memuruna çevrildi. O hareketsizlik sırasında yaralıların ve ölmekte olanların inlemeleriyle, acı çığlıkları havayı doldurdu.

Komiser yerde kanlar içinde debelenen vücutlara, kopmuş kollara bakarken, "Burada ne oluyor böyle?" dedi. *Bunlar insan mıydı? Hayır*, dedi içinden. *Derilerine, boynuzlarına bak. Canavar mı?* En iyi tanımın bu olduğuna karar verdi: Bunlar üstlerinde paçavralar, zırhlar, ellerinde kılıçlar, baltalar ve mızraklar olan canavarlardı. *Dur bakayım. Ya bunlar? Hayır, olamaz. Evet, bunlar çocuktu. Kılıçlarla ve mızraklarla donanmış yabani çocuklardı.* Artık aklı adamakıllı karışmış bir haldeydi. "Ya bu ne peki?" Dev yapılı, keçi kafası olan bir hayvanı işaret etti. Kafatasının iki yanından boynuzlar çıkıyor, kocaman bir ağaç dalını, bir beysbol sopasıymış gibi kolayca taşıyordu. O ağaç dalının ucunda birisinin kafa derisinden bir parça sallanmaktaydı.

Komiser beyaz bir parlama görünce o yana baktı; üç küçük kız yerde yatan bir cesedin başına üşüşmüşler, ağızları ve elleri siyah kanlara bulanmıştı. "Bu ne be!" Ve tam komiser pes, deyip oradan çekilmeye hazırlanırken yeşil bir kadının suyun üstünde durduğunu ve sanki karaciğerini yemek ister gibi ona baktığını fark etti.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı. Gördüğü şeylere hiçbir anlam veremiyordu. *Ciddi anlamda boka bulaştık*, dedi içinden ve diğer polislerle endişeli bakışlar paylaştı. Sonra arkasına, terminale baktı. Destek nerede kalmıştı? *Neredeydi bu ani reaksiyon timi, ağır silahları olan bu herifler?* Mikrofonunu açtı. "Acil destek istiyorum!" dedi sesindeki korkuyu gizlemeye çalışarak. "Battery Parkı'nın doğu kenarı. Bir kaybımız var. Çok sayıda silahlı zanlı var! Bize derhal destek lazım! Hemen!"

Bir anda canavar adamlardan bazıları, sanki artık oynamak istemiyorlarmış gibi, rahat bir şekilde oradan ayrılmaya başladılar.

"OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!" diye bağırdı komiser tabancasını bir yaratıktan diğerine çevirerek. *"HERKES OLDUĞU YERDE KALSIN!"*

Ama kimsenin onu dinlediği yoktu. Siyah derili adamlar küçük gruplar halinde geri çekilerek parkın içine yürümeye devam ettiler.

"Ne yapacağız, Komiserim?" diye sordu memurlardan biri tabancası hâlâ canavarlara doğrultulmuş bir halde.

Komiser cevap vermedi. Hiçbir fikri yoktu. Böylesine bokluklar talimat kitaplarında yer almıyordu. Bildiği tek şey, bu heriflerin gitmelerine izin veremeyeceğiydi. *Birini vurmam gerekecek. Ateş ederek bu yaratıkları korkutmam lazım.* Gözlerini elinde baltası olan bir adama dikti, tam tetiği çekecekken çok tuhaf bir şey gözüne çarptı, o canavarlardan ve küçük şeytanlardan bile daha tuhaf olan bir şeydi. Havuz... suyu *parlıyordu!*

Daha iyi görebilmek için tabancasını indirdi. Kaşları kırıştı. *Bu da ne be?* Havuzun üstünde ışık saçan bir sis oluşuyordu.

Kimyasal maddeler mi? Komiserin tüyleri diken diken oldu. Biyoterörizm derslerinin çoğunda uyumuştu ama konu kimyasal ve biyolojik saldırıların insan organizmasındaki etkileri olduğu zaman can kulağıyla dinlemişti. Ve öğrendiği tek şey, akciğerlerini kusmak veya kendi vücut sıvıları içinde boğulmak istemediğiydi.

Komiser gerilemeye başladı. Derken, tuhaf bir şey oldu (tuhaf kelimesinin tanımı her saniye daha geniş kapsamlı olmaktaydı) ve bir anda ona kimyasal maddeleri unutturdu. Sisin içinde bir şeyler vardı. Pek çok bir şey vardı. Tüyler ürperten, ağlayan kadınların ve şarkı söyleyen çocukların seslerini duydu, gözleri olmayan, kafaları kabak büyüklüğünde, iğne gibi dişleri olan yamulmuş çocuklar gördü. Onların arkasında bir deri bir kemik kalmış, kambur kadınlar sürünerek geliyorlardı, gözlerinin yerinde siyah çukurlar, şişmiş karınları vardı ve sarkık memelerinden siyah bir sıvı damlıyor, tatlı tatlı gülerek komiseri dansa davet ediyorlardı.

Komiser kaçmak için arkasını dönünce, ani reaksiyon timinden bir uzmanla çarpıştı. O adamın arkasında en az yirmi tane iyi talim görmüş, işini iyi bilen uzman eleman vardı.

"Ne oluyor..." diye başladı uzman ama komiserin cevap verecek zamanı yoktu. Komiser derhal gitmek zorundaydı, doktorla randevusu vardı, akvaryumdaki balığını besleme zamanıydı, fırının açık bırakmıştı, falan... Komiser oradan uçar gibi kaçtı ve arkasında ağzı bir karış açık kalmış ani reaksiyon timi uzmanını bıraktı.

Bir saniye sonra, tam vücutsuz kafalar uçuşmaya, kuzgun başlı çıplak yaşlı kadınlar ekibin etrafında dans etmeye ve buz gibi elleriyle ekip elemanlarının başlarını okşamaya başladığında, bütün tim dönüp komiserin peşinden koşarak alanı boşalttı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ulu Boynuzlu

Sis parkı gümüş renkli bir ışıltıyla örterken, bağıran adamların, kornaların, hatta sirenlerin bile sesleri boğuldu. İnleyen, ağlayan yaralıların sesleri Mist'in kederli şarkısıyla birlikte yankılanırken, Peter kendini bir rüyadaymış gibi hissetti.

Mist mi? Mist'in sadece bir tek anlamı olabilirdi. *Leydi yaşıyor!* dedi içinden Peter. *O havuzda. Mutlaka o havuzda olmalı.*

Havuzdaki ışıltı solarak eski, siyah rengine dönüştü. Peter ayaklarının dibindeki ölü Leşyiyiciye saplanmış kılıcını çekti, üstündeki kanı silmeye gerek görmeden her iki kılıcını kılıflarına sokup havuza doğru koştu. Birbirlerine destek olarak yürüyen yaralı iki Leşyiyicinin yanından geçerken dönüp onlara bakmadı bile. Tüm dikkati havuza, Leydi'ye odaklanmıştı.

"Nerede bu kadın?" diye fısıldadı Peter gözleriyle havuzu tarayarak. Onu bulmak zorundaydı, kendi gözleriyle onun hayatta olduğunu görmeliydi. Hâlâ karnına dolanmış iple dizlerine kadar havuzun içinde duran Danny'yi gördü. Gergin haldeki ipin ucu suyun içindeydi. Peter suya atlayıp Danny'nin yanına gitti, ipi çekerek Leydi'yi buldu ve onu yavaşça su yüzeyine çıkardı.

Leydi'nin boş ve cansız bakan, tamamen renksiz, yarı açık gözlerini, sonra da boynundaki kanlı yarayı gördü. "Of, olamaz." Leydi'yi havuzun kenarına çıkarıp yatırdı.

Kadın yavaşça gözlerini açıp Peter'a gülümsedi. "Mabon, beni buldun," diyerek Peter'ın yanağına dokundu.

O sırada cadı da yanlarına gelmişti. "Hayır, Modron, salak karı. Bu Peter. Senin Mabon'un kemik tozları oldu." Leydi'nin elini tuttu. "Artık gevelemeyi bırak, yaranı iyileştirmeye bak."

Leydi'nin gözleri kapandı. Soluğu tamamen kesilmiş gibiydi.

Peter, "Bir şeyler yap," dedi cadıya. "Lütfen, bir şey yap."

"Zırlamayı bırak," dedi cadı. "Yapabileceğim pek bir şey yok. Avallach şifa verme yeteneğini Modron'a verdi, bana değil." Yüzünü buruşturdu. "Bu küçük, parıltılı kadın hep Avallach'ın gözdesi olmuştu. Baksana, hiç değilse kanaması durdu."

"O halde, iyileşecek, değil mi?" dedi Peter ümitle.

"Belki. Ama çok güçsüz. Mist'i getirebilmek için kendini tüketti. Suya ihtiyacı var. Temiz, içme suyuna, bu pis havuzunkine değil. Onu buradan götürmeliyiz. Onu..."

"*PETER!*" diye seslendi Huck. "Tam arkanda!"

Peter kılıcı elinde, göz açıp kapayana kadar arkasına döndü. Orada, Danny'nin yanında Kaptan vardı. Bir elinde ip, diğerinde uzun bir hançer, dizlerine kadar suyun içindeydi.

Peter'ın dudakları sıyrıldı. "*SEN!*" diye hırlayarak kılıcını ona doğrulttu.

"Dur!" dedi Kaptan ellerini ve hançerini havaya kaldırarak. "Sadece oğlanı istiyorum." Danny'yi işaret etti. "Sadece oğlanı istiyorum, başka hiçbir şey değil."

Peter kulaklarına inanamıyordu. Bu *iblis*, bu *canavar*, ne cesaretle *ondan* bir çocuğu vermesini istiyordu ki? Elleriyle onca Şeytanı öldürdükten sonra mı? "Asla," diye hırladı Peter ve havuzun içine atlayıp kılıcını Kaptan'a savurdu. Kaptan bu vuruşu hançeriyle savuşturarak kenara çekildi. Kendi kılıcını çıkarıp pozisyon aldı.

Nick, "*PETER, HAYIR!*" diye bağırarak havuza atladı ve ikisinin arasına girdi. "*DUR!*" Nick'in elinde Leşyiyicilere ait uzun bir mızrak vardı. Bunu uzatarak Peter'ın önünü kapadı.

Peter kılıcını Nick'e doğrultarak boğazının altına dayadı. "Seni uyarıyorum. Kılıcımın önüne gereğinden sık çıktın. Çekil yolumdan. *Hemen!*"

"Sadece Daniel'ı bırakın," dedi Kaptan sakin bir sesle. "Onu bana verin, buradan gidelim."

"*NE*?" diye bağırdı Peter. "Benden asla başka bir çocuk alamayacaksın. Alacağın tek şey kılıcımın sivri ucu olacak."

Şeytanlar da havuza girmişler, mızraklarını ve kılıçlarını Kaptana doğrultmuşlardı. Kaptan tınmadı bile. Duruşunu bozmadı.

"Peter, bunu yapma," dedi Nick. "Gözlerini aç da bak." Havuzun etrafındaki cesetleri işaret etti; cansız gözleri göğe dönük Ivy, gırtlağı kesik bir halde yatan Carlos... "Ne kadarı yetecek? Kaç kişinin daha ölmesi gerekecek? Çok değerli Leydi'ni aldın işte, bırak onları gitsinler."

Peter ölü Şeytanlara bakmamaya çalıştı. Şerefli bir şekilde, kahramanca ölmüşlerdi. Nick'in onların ölümünü lekelemesine izin vermeyecekti. Nick'in aklı karışmıştı. "O kayıp canlar için suçlanacak tek bir puşt var. Tek." Peter Kaptanı işaret etti. "*O*."

"Hayır, Peter," dedi Nick. "Kaptan bizimle birlikte savaştı. Leydi'ni o kurtardı. Bunun sence hiçbir değeri yok mu?"

Peter gözlerini kısıp Nick'e baktı.

"Doğru söylüyor," dedi Cricket.

Peter uzun bir soluk verip gözlerini Kaptana çevirdi. "Hemen git buradan. Hemen gidersen canını bağışlarım. Ama o oğlan... o hain. Burada kalacak. Bana borcu var."

Kaptan yavaşça başını iki yana salladı. "Oğlanı burada bırakmayacağım. Sana bırakmayacağım."

Şeytanlar mızraklarını sımsıkı tutmuş bir halde Peter'a baktılar.

Peter omuz silkti. "O halde, burada ve şimdi öleceksin."

Nick mızrağının ucunu Peter'a çevirdi. "Hayır. Bu defa olmaz. Bu adamı öldürmene seyirci kalmayacağım. Leroy gibi olmayacak. Asla bir daha öyle olmayacak."

Peter onun gözlerindeki kararlılığı gördü. *Blöf yapmıyor. Çok kararlı. Of, Tanrılar aşkına, bu çocuk çok kararlı.* Öfkeyle Nick'e baktı. "Nick, canın yanacak, hem de çok kötü yanacak. Bu senin son..."

Mist'i dağıtan bir nara duyuldu. Peter sese döndü; gördüğü şey dışında her şeye hazırdı. "Ulfger."

Ulfger havuzun karşı ucunda duruyordu. Sanki bazı sesler işitiyormuş gibi başını yana eğmişti, saçları darmadağın, yüzü isle kaplı, kara gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Onu kaplayan sis biraz dağılınca ayaklarının dibinde yatan *Drael* göründü.

"Olamaz!" diye haykırdı Peter ve ona doğru koşacakken, durdu. Bir terslik vardı. Peter gözlerini kısıp gördüğü manzaraya bir anlam vermeye çalıştı. Yaşlı cin kolunu göğsüne dayamıştı. O kol kararıyordu, o karalık omzuna, sonra boynuna ve yanağına kadar yayıldı. Drael'in yüzü acıyla kırışırken, omzu için için yanmaya başladı.

"Bu nasıl olur?" diye tısladı Peter.

Drael bir çığlık daha attı; bu ses Peter'ı ürpertti. Yaşlı cin dönüp sırt üstü yattı ve kıvranmaya başladı; gözlerinden, burnundan ve ağzından kan boşanıyordu. Sırtı gerildi, parmaklarıyla göğsünü tırmaladı, son bir boğuk çığlık attıktan sonra hareketsiz kaldı.

Peter olduğu yerde donup kalmıştı, eski dostunun için için yanan cesedine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Cinlerden biri öne çıkıp mızrağını Ulfger'e fırlattı. Mızrak Ulfger'in göğsündeki zırhı delip, kalbine saplandı. Ulfger sendeledi, sırf merakındanmış gibi, mızrağa baktıktan sonra bunu tuttuğu gibi çekip çıkardı. Mızrağın ucunda en küçük bir kan izi yoktu.

"Ne oluyor böyle?" diye fısıldadı Peter.

"Ulfger'in kanı kılıcıyla özdeşleşti," dedi cadı. "Artık durdurulamaz. Normal bir kılıç veya mızrak işe yaramaz."

Ulfger'in gözleri Leydi'ye çevrildi ve Peter'a sırıttı. "Bu kadının kellesini alacağım. Gel bakalım, pislik. Seni küçük ucube." Eliyle Peter'ı yanına çağırdı. "Gel de kraliçeni kurtar bakalım." Drael'in yanan cesedine bir tekme attı. "Gel de Avallach'ın adaletini tat."

Peter hışımla havuzdan çıkıp Ulfger'e saldırdı. Naralar atarak sol kılıcıyla yukarıdan, sağ kılıcıyla aşağıdan hamleler yaptı. Ulfger Caliburn'üyle kılıçlardan birine vurup bıçak kısmını parçalayarak Peter'ın elinden düşürdü. Ama Peter'ın ikinci kılıcı Ulfger'in bacağını dizi üstünden kesti. Ulfger sendeleyince Peter'ın kılıcı onun ensesini buldu. Çeliğin ete temasıyla Peter'ın gözlerinde vahşi bir parıltı oldu. *Drael için!* Ulfger'in işini bitirmek için ona döndü ama onu hâlâ ayakta görünce hayretler içinde kaldı. Dev

adam aldığı darbelerden hiç etkilenmemiş gibiydi. Gövdesindeki yaraların hızla iyileştiğini görünce Peter geriledi. Ulfger atak yapıp onun göğsünü hedef aldı ama Peter son anda kılıcıyla bu vuruşu bloke etti; ne ki, dengesi kaybolunca hem kılıcı elinden düştü hem kendisi dizleri üstünde kaldı.

Cutter öne çıkıp mızrağını Ulfger'in karnına sapladı. Ulfger homurdanarak mızrağın sapıyla Cutter'ı Peter'ın üstüne düşürdü, sonra da kılıcını oğlanın sırtına sapladı.

Peter üstündeki Cutter'ı çekmeye çalışırken oğlan acı bir çığlık attı. Derisi yanıyor, cızırdayarak siyahlaşıyordu. Peter dehşet içinde bağırırken Ulfger'in yumruğunu görmedi bile. Kocaman eldivenli bir el Peter'ın kaşında patladı. Bir an için bir parlaklık gördü, sonra mengene gibi parmaklar boğazına sarılıp onu ayağa kaldırdı.

Peter, tekmeler atarak, onun elini ve kolunu tırmalayarak kurtulmaya çalıştı ama Ulfger'in eli çelik gibiydi.

Cinler geri çekilip Leydi'nin etrafında toplanarak Peter'ı kaderine terk ettiler ama Şeytanlar öyle yapmayıp saldırıya geçtiler. Rex, Drake, Huck, Dash, hatta Cricket bile havuzdan çıkıp Ulfger'i kuşattılar. Artık her zamanki diş takırtıları, vahşi naraları yoktu, yüzlerinde sadece kararlı bir ifade vardı.

Ulfger onlara sırıtıp Caliburn'ü Peter'ın yüzüne yaklaştırdı. "Bir kez dokunmamla, değerli reisiniz kül olur."

Şeytanlar kararsızlık içinde birbirlerine baktılar; çaresiz kalmışlardı.

Ulfger boğazını daha kuvvetli sıkınca Peter boğulacak gibi oldu; boynunun her an kırılacağını hissediyordu. "Geri basın," dedi Ulfger.

Şeytanlar geriledi.

"Ulfger," diye seslendi cadı. "Sözlerime kulak ver, Ulfger. Onun kanını tadarsan, bulduğun şey hoşuna gitmeyecektir." Cadı gülümsedi ve diliyle yeşil dişlerini ıslattı.

Ulfger dudak bükerek onu yok saydı. "Modron," dedi Leydi'ye. "Bana bak. Bak bana!"

Cadı Leydi'yi kaldırıp oturacak duruma getirdi. "Hadi, tatlım. Ulfger'i hayal kırıklığına uğratma. Bir bakıver. Bunu kaçırmak istemezsin. İnan bana."

"Modron!" diye seslendi Ulfger.

Leydi gözlerini açtı.

"Bak, ne yakaladım. Çok sevdiğin birini." Peter'ı sarstı. "Sana küçük Mabon'unu hatırlatıyor mu? İyi bak, Modron. Değerli oğlanının yanışını seyret."

Leydi başını iki yana sallayıp titreyen elini kaldırdı.

Ulfger sırıttı, gözleri parlıyordu. Siyah kılıcının bıçağını Peter'ın yanağına dayayıp yüzünün o tarafında uzun bir kesik açtı.

Peter'ın yanağı alev almış gibi oldu. Çığlığı basınca, Ulfger onu yere attı.

Cricket ağlarken Şeytanlar, Tanngnost ve cinler donup kaldılar ve korku içinde ona baktılar.

Peter elini yanağına götürdü; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kaçmak istedi ama kaçabileceği bir yer yoktu; zehirden kaçamazdı. Kanına karışmıştı, damarlarındaki sıcaklığını hissediyordu. Acısını, yanma hissini bekledi ama yanma olmadı, sadece vücudunu saran bir sıcaklık vardı. Peter elini yanağından çekince hiç kan olmadığını gördü. Yarasına dokundu, giderek küçülüyor... *kayboluyordu.*

Ulfger'in gülümsemesi silindi; kafası karışmıştı.

Havuzdan çatlak bir kahkaha sesi geldi. Cadının sesiydi. "Ah, Ulfger, seni koca ahmak; keşke şu anda suratını görebilseydin." Bir kahkaha daha patlattı. "Seni uyarmaya çalıştım. Anlamıyor musun? Bunun sadece bir tek anlamı olabilir."

Ulfger gözlerini kısıp ona baktı.

"Hele bir düşün, koca öküz. Yarası kanamıyor. Kılıcın onu yakmadı. Neden, Ulfger? Bunun ne anlamı olabilir? Hadi ama biliyorsun."

Ulfger'in gözleri büyüdü. Başını iki yana salladı.

"Evet," dedi cadı. "Anladın, değil mi? Evet, anladın, benim koca kafalı aptal yeğenim."

"Hayır," dedi Ulfger. "*OLAMAZ!*"

"Anlaşılan, Ulu Boynuzlunun peydahladığı küçük bir piçi daha varmış," dedi cadı gülerek. "Ah, bu gerçekten de çok hoş." Leydi'yi sarstı. "Bak, Modron. Bunu kaçırmak istemeyeceğini söylemiştim."

Ulfger cadıya öfkeyle bakıp Caliburn'ü ona doğrulttu. "Yalan söylüyorsun, cadı. Her lafın yalan."

O sırada Peter ayağa kalkmayı başarmıştı; Ulfger kılıcını ona doğrultup ucunu kalbine dayadı. "Hileler. Yalanlar. Size..." Ulfger'in gözleri parladı ve sanki görünmeyen bir hayaleti dinliyormuş gibi, başını yana eğdi. Yüzünde çaresizlik ve acı dolu bir ifade belirdi. "Neden?" diye sızlandı. "Neden daima bana eziyet ediyorsun? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun? İyi bir evlat oldum. Daima iyi oğlun oldum." Peter çekilmeye çalışırken Ulfger'in nefret saçan gözleri ona sabitlendi. "Sen! *İğrenç* bir şeysin!" Caliburn'ü Peter'ın göğsüne sapladı; kılıcın ucu Peter'ın kaburgalarından geçip sırtından çıktı.

Kahredici bir acıyla Peter çığlık atmaya çalıştı ama ağzından sadece boğuk bir ses çıktı. Ulfger kılıcı sağa sola büktükten sonra onun göğsünden çıkardı. Peter eli yarasında yerde yuvarlanırken acı içinde nefes almaya çalışıyordu. Parmaklarının arasından hava sızdığını hissetti... delinen ciğerinden ürpertici bir emme sesi geliyordu.

Ulfger tiz bir sesle kahkaha attı. İkinci defa saplamak için gerilerken Şeytanlar devreye girdi.

Rex alttan saldırarak Ulfger'in dizini hedef aldı ve Peter'a saplayacağı kılıcın kendisine yönelmesini sağladı. Ulfger ıskaladı, kılıcı toprağa saplandı. Rex onun bacağını keserken, Dash mızrağını onun karnına sokup iyice bastırdı. Ulfger inleyerek geriledi. Orada Drake ve Huck vardı. Huck alttan, Drake yukarıdan hamlelerle saldırdılar.

Acıyla kıvranıyor olmasına rağmen Peter onların cesaretine hayran oldu. Bir an için durum Şeytanların lehine gibi göründü ve Peter onların bu canavarı durdurabileceklerini, ya da hiç değilse gerileteceklerini umdu. O anda Ulfger yere saplanmış kılıcını çıkarıp arkasına döndü. O kocaman kılıç onun elinde tüy gibi hafif görünüyordu. Vuruşu Rex'in kafatasını parçaladı, kan ve beyin parçaları yere saçıldı. Sonra Huck'ın önce kolunu sonra boynunu doğradı. İki oğlanın cansız gövdeleri yere yığıldı. Drake başını eğerek darbeden kurtuldu ama kılıç hafifçe omzunu sıyırdı. Drake bu sıyrığın ne anlama geldiğini biliyordu. Bir saniye sonra kara bir leke büyüyerek göğsünü ve boynunu sardı. Drake çığlığı bastı

ama pes etmedi; yanan derisi soyulurken, Ulfger'e saldırdı. Ulfger bir yumrukla onu devirip yanışını seyretti.

"Hayır," diye inledi Peter; duyduğu acıyla ve hüsranla aklını kaçıracak gibiydi. Kendisi yere serilmiş yatarken Ulfger Şeytanları, *onun* Şeytanlarını birer birer öldürüyordu. "Lanet olsun," diyerek tükürdü. Gözlerinden yaşlar boşanırken elleri ve dizlerinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Elini göğsüne götürdü – hiç kan yoktu. Duymakta olduğu acı yavaş yavaş bir sıcaklığa dönüşüyordu; yine nefes alabildiğini ve yarasının iyileştiğini fark etti. *O kılıç. O lanetli kılıç.*

Geriye sadece Dash ve Cricket kalmıştı. Dash kendini Ulfger'le Peter'ın arasına attı. Cricket de onun yanında bitti. Ulfger'in dev gibi gövdesi yanında o kadar ufak görünüyordu ki... Peter onun yüzündeki korkuyu görebiliyordu ama Cricket tıpkı Sekeu'nun ona öğrettiği gibi, pozisyonunu almış, mızrağı hazır bekliyordu.

Peter zor bela ayağa kalktı.

Ulfger gülerek çocuklara yaklaştı.

Dash, "*ŞEYTANLAR, ŞEYTANLAR, SONSUZA KADAR ŞEYTANLAR!*" diye haykırarak Ulfger'e saldırıp var gücüyle kılıcını savurdu. Ulfger bu hamleyi kolayca bloke edip Dash'in kılıcını ve ön kolunu kestikten sonra karnına yaptığı vuruşla oğlanı neredeyse ikiye ayırdı. Dash Cricket ve Peter'ın üstüne düşüp onları yere devirdi. Ulfger Caliburn'ü başının üstüne kaldırıp "*KIYAMET GÜNÜ GELDİ!*" diye haykırdı.

Bir mızrak Ulfger'in boynuna saplandı. Ulfger'in gözleri hayretle büyüdü.

Peter gözlerini kırpıştırdı – Nick oradaydı; daha kısa bir süre önce parkta bulduğu o korkmuş, aklı karışmış çocuktan eser yoktu. Bu Nick gözlerinde katillere özgü bir ifade olan, sırım gibi, kuvvetli bir çocuktu.

Nick mızrağı Ulfger'in boynuna daha kuvvetle bastırarak, "*ONLARDAN UZAK DUR!*" diye bağırdı.

Ulfger Caliburn'ü yere bıraktı, mızrağı iki eliyle tutarak Nick'in elinden sökmeye çalıştı. Nick mızrağını son bir kez bastırdıktan sonra Cricket'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı ve, "*CRICKET, KAÇ HEMEN!*" diye bağırdı.

Ulfger mızrağı boynundan çıkarıp Nick'e doğrulttu. Peter ba-

gırmaya, çok geç olmadan ayağa kalkmaya çalıştı. Ulfger'in fırlattığı mızrak Nick'in sırtına saplandı, ucu göğsünden dışarıya çıktı. Nick bir an bu uca baktıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü.

"*NICK!*" diye haykırdı Cricket.

"Kaç," dedi Nick ve yere kapaklandı.

Ulfger ve Peter yerdeki cesetlerin ve ölmekte olanların üzerinden göz göze geldiler. Peter'ın göğsü kalktı, dudakları geri sıyrıldı, altın gözleri parladı, parmakları Ulfger'in etini yolmak, gözlerini çıkarmak için sızlıyordu. Caliburn, o ölümcül kılıç ikisinin arasında, yerde duruyordu. İki üvey kardeşin gözleri bu kılıçtaydı. Peter daha hızlıydı. Bir hamlede kılıcı kaptı ve takla atarak ayağa kalktı. Caliburn onun elinde tüy gibi hafifti; Ulfger'e yaptığı vuruş, onun zırhını kâğıt gibi kesip, bacağında derin bir yara açtı. Ulfger korku içinde geriye sendeledi.

Peter elindeki kılıcın hararetini, nabzını ve gücünü içinde hissediyordu. O anda Ulu Boynuzlunun sesini duydu: Adını sesleniyordu. Bu sesi Ulfger de duymuştu.

"Hayır, diye sızlandı Ulfger. "Senin oğlun benim. Benim, Baba. *Benim!*"

Peter kılıcıyla ona sokulup etrafında dönmeye başladı.

Ulfger gözleri korkuyla büyümüş bir halde kaçacak bir yer aradı. O sırada topuğu Huck'ın cesedine takılınca, sırt üstü yere düştü.

Peter tepesinde dikildi.

"*HAYIR!*" diye haykırdı Ulfger.

Peter siyah kılıcı başının üstüne kaldırdıktan sonra var gücüyle indirdi. Ulfger bu vuruşu bloke etmek için ellerini kaldırdı ama Caliburn onu bileklerinden keserek geriye iki tane kanlı çotuk bıraktı. Ulfger öfke ve acıyla ağladı. Peter kılıcı bir kez daha indirdi. Bu defa kılıç Ulfger'in boynuna isabet etti. Yüzü acıyla buruştu. Boğazındaki derin yaradan boğuk, hırıltılı sesler çıktı. Peter mest olmuş bir halde kılıcı defalarca aynı yere indirmeye devam etti. Ulfger'in yaraları iyileşmeye çalışıyordu ama Peter hiç durmadan onu doğramayı sürdürdü. Nihayet Ulfger'in kafası boynundan ayrıldı ve gövdesi hareketsiz kaldı.

Mist sisi Peter'ın etrafında dönüyordu. Ulu Boynuzlunun kanını –kılıçla, ölümle ve ceset yığınlarıyla uyandırılan kanını– da-

marlarında hissetti. Altın renkli gözleri parladı. Ayağını Ulfger'in göğsüne dayayıp Caliburn'ü göğe doğru kaldırdı, başını geriye atıp uludu.

Uluma sesi bütün parkta yankılandı.

Peter gözlerini kapatıp kalp atışlarını dinledi. Uzaktan gelen bağrışmaları ve giderek yaklaşan siren seslerini duydu. Mist sisi yine inceliyordu. Leydi'nin, bütün diğer sesleri geride bırakan sesini duydu. "Peter."

Peter gözlerini açınca Leydi'yi gördü. Şimdi daha güçlü görünüyordu ve gözlerine renk gelmişti. Peter'a sevgiyle baktı. "Peter," diye fısıldadı. "Sen benim kahramanımsın – ebediyen."

Peter Ulfger'in ve Leşyiyicilerin cesetlerine baktı. Caliburn'ün ucuyla Ulfger'in kafasına dokundu. Ulfger'in dudakları ve gözleri titreşiyordu. Peter acaba bu kelle hâlâ hayatta mı, kılıcın büyüsü bunu sağlayabilir mi, diye merak etti. Bir tekmede kafayı göledin içine fırlattı. Kafa hava kabarcıklarıyla batıp gözden kaybolana kadar seyrettikten sonra Leydi'ye döndü. Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle, göğsü kabardı. *Evet, ben senin kahramanınım.*

O sessizlik bir ağlama sesiyle bozuldu. Cricket Nick'in başını kucağına almıştı; oğlanın ağzından kan damlıyordu ama hâlâ sağdı. Gözleri Peter'a çevrildi; ona bakıyor, yargılıyordu. Peter'ın gülümsemesi soldu.

Peter kılıcı toprağa saplayıp onların yanına geldi ve çömeldi. Nick'in omzunu tutup, "Nick, kahramanca dövüştün," dedi. "Sen gerçek bir *Şeytansın*. Bizleri..."

"Kes zırvalamayı," diye tersledi onu Nick.

Peter irkildi.

Nick onu kolunu tuttu. "Bu oyunu oynamaya nasıl devam edebiliyorsun?" dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Gerçekten o kadar mı körsün?" Rex, Huck ve Drake'in için için yanmakta olan cesetlerini işaret etti. "Bak! Bak da gör onları! Hepsi öldü, bütün Şeytanların... Hiç umurunda mı? Yoksa artık onların önemi kalmadı mı?"

Peter bakmamaya çalıştı ama ölülerin boş bakan gözlerinden, kokan bağırsaklarından ve yanan cesetlerden kaçış yoktu. Geri çekilmeye çalıştı ama Nick onu tuttu. "Sakın başını çevir-

me. Yanında başka kimse yokken onlar senin için hayatlarını verdiler."

"Hayır," dedi Peter. "Onlar Leydi için öldüler. Kraliçelerini korurken, onurlu bir şekilde öldüler."

"Leydi onların kraliçesi değil, sersem puşt." Nick öksürünce çenesine kan sıçradı. "Onların taptığı, peşinden geldiği kişi sendin, oysa bak, sen onları nereye götürdün. İyi bak! Leydi için, o lanet olası çok değerli Leydi'n için onları heba ettin. Değer miydi? Onların hayatına değer miydi?"

Peter onun elini itti. "Hayır. Öyle değil. Sen hep olayları çarpıtıyorsun." Ama bunu söylerken bile gözlerinin önüne ölen Şeytanlarının hayattayken gördüğü yüzleri geldi. Bir vaat üzerine onu takip edip Mist'ten geçen, onunla gülen, ağlayan, oynayan, dövüşen ve onun uğruna ölen o hayat dolu çocukları düşündü.

O sırada havuzun karşı tarafındaki kenarından çıkmakta olan Kaptanı ve Danny'yi gördü. Ayağa fırlayıp Caliburn'ü almak için uzandı ama sonra durup Nick'e baktı... onun buz gibi, kararlı gözlerine.

"Ne bekliyorsun?" dedi Nick. "Hadi, durma, onları da öldür. O lanet kraliçen için biraz daha kan dök."

Peter derin bir soluk verirken Kaptan ve Danny'nin ağaçların arasında gözden kayboluşlarını seyretti.

"Peter," diye seslendi Leydi. "Yanıma gel." Sesi daha güçlüydü. Tanngnost onu kucağında taşımaktaydı. Cinler, cadı, üç kız ve barghestler onun etrafındaydılar. Leydi ona gülümseyerek, "Artık gitme zamanı geldi," dedi.

Nick öksürdü ve ağız dolusu kan tükürdü. Peter sanki ilk kez görüyormuş gibi Nick'in göğsünden çıkan mızrağa baktı. Nick'in rengi uçmuş, duyduğu acıyla yüzü buruşmuştu.

"Dayan, Nick," dedi Peter. "İyileşeceksin." Hemen Leydi'nin yanına koştu. "Modron, çok geç olmadan hemen ona yardım et."

Leydi uzanıp onun elini tuttu ve kederli bir gülümsemeyle ona baktı. "Üzgünüm ama onun için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Elbette var. Onu iyileştirebilirsin. Deneyebilirsin."

"Peter," dedi Leydi ciddileşerek. "Şu anda onların türü için zamanımız yok."

Onların türü mü? Peter afallamış bir halde ona baktı.

"Peter, lütfen bana öyle bakma. İnsan çocukların senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Ama artık onlar kendi yerlerine döndüler. Onlara yardım etmek kendi tanrılarına kalmış. Biz kendimizinkileri kollamak zorundayız."

"Nick bizimkilerdir. O yeri bin defa hak etti. Bunu ona borçlusun."

Leydi'nin gözleri öfkeyle parladı. "Yeter artık," dedi sertçe. "Onun uğruna her şeyi tehlikeye atmamı mı istiyorsun? Gücümü saklamam gerek; önümde daha pek çok engel var."

Peter onun elini tutup, "Lütfen," dedi. "Elinden ne geliyorsa yap. Ne olursa. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Leydi'nin yüzü yumuşadı. "Peter, bu kadar dert etme. Onların türünü artık geride bırakmalısın. Sen artık benim savaş tanrımsın. Yerin seni bekliyor. Artık bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum. Tanngnost, her şeyi kaybetmeden önce buradan hemen gitmeliyiz."

Peter oradakilerin yüzlerine baktı. Cadının dudak büküşüne, kızların hınzır sırıtışlarına, cinlerin buz gibi bakan gözlerine... Ölmekte olan oğlan için sadece Tanngnost içten bir üzüntü duyar gibiydi. "Üzgünüm, Peter," dedi yaşlı trol. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Hadi, gel, Peter," dedi Leydi. "Acele etmeliyiz."

Hepsi dönüp yürümeye başladılar; Peter Şeytanlarının etrafa saçılmış cesetleri arasında öylece kalakaldı.

Nick kalbine doğru ilerleyen uyuşturucu bir soğukluk hissetti. *Ölüyorum*, dedi içinden. *Annemi bir daha hiç göremeyeceğim.* Gözyaşları yanaklarına akıyordu. *Ondan özür dilemeliyim. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeliyim. Buna mecburum.*

"Peter," diye seslendi kısık bir sesle. Peter onu işitmedi.

"Peter," diye seslendi Cricket. "Peter."

Peter yavaşça gözlerini Leydi'den ayırıp onların yanına gitti.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Nick.

Aklı başka bir yerde olan Peter, peki, anlamında başını salladı.

"Annemi bulmalısın." Nick yine öksürdü; konuşmakta çok zorlanıyordu. "Ona onu çok sevdiğim söyle. Özür dilediğimi söy-

le. Ve, Peter." Nick onun kolunu tutup yanına çekti. "Onları öldür. Marko ve arkadaşlarını *öldür*. Bunu yapar mısın?"

Peter cevap vermedi, yan gözle Leydi'ye baktı. Tanngnost onu götürüyor, Avalon mültecileri onların ardından limana doğru yürüyorlardı.

"Peter, bana bak. Bana bir söz vermiştin. Yemin etmiştin. Bu defa hile yapmak yok. Benin için mutlaka bunu yapmalısın."

"Elimden geleni yaparım, Nick."

"Hayır, yemin et! Yemin ederken de parmakların görebileceğim bir yerde olsun."

Peter'ın gözleri düştü. "Nick, bunu yapamam. Şimdi olmaz. Hâlâ yapmam gereken şeyler duruyor."

"Kahrol," diye bağırdı Nick. "Dinle beni. Annem beni bulduğun parkın yanında yaşıyor. Carrol Sokağı, Dördüncü Cadde'de. Mavi renkli ev. O sokaktaki tek mavi ev. Bunu anladın mı? Carrol Sokağı. Mavi ev. Kolayca bulursun." Nick yine öksürdü ve kan tükürdü. "Oraya git, Marko'yu öldür. Bunu bana borçlusun. Borçlusun."

Peter başını salladı ama bir şey söylemedi.

Cricket ağlıyordu.

Nick'in elleri hissizleşti ve eli Peter'ın kolundan kaydı. Bir şeyler daha söylemek, Peter'a yemin ettirmek istiyordu. Marko'yu öldüreceğini onun gözlerinde okumak istiyordu. Ama konuşmak çok zordu. Peter'a cılız bir gülümsemeyle baktı. "Leydi senin ruhunu çalmış."

Nick'in görüşü bulanıklaştı. İçinden *ne kadar soğuk*, derken keşke annem burada olsaydı, diye düşündü. Keşke onu bir kez daha görebilseydi, onun sıcak kollarının arasında olabilseydi. Ne kadar iyi olurdu. Gözlerini kapadı.

Peter, Nick'in cansız elinin toprağa düşüşünü seyretti.

Cricket, Nick'e bakıyordu; artık ağlamıyor, sadece bakıyordu. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Mist'in son zerreleri arasından Leydi'nin sesi duyuldu. "Peter, bana gel." Ekibi onu ağaçların arasında bekliyordu.

"Cricket," dedi Peter. "Gidelim."

Cricket ona yabancı biriymiş gibi baktı, sonra da gözlerini

Leydi'nin beklemekte olduğu ağaçlıklara çevirdi. Başını iki yana sallayıp "Hayır, ben gitmiyorum," dedi.

"Bizi bekleyen o kadar çok şey..." Peter gerisini getirmeyip, iç geçirdi. Elini Cricket'ın omzuna koydu ve, "Elveda, Cricket," dedi. Cricket başını kaldırıp ona bakmadı.

Peter ayağa kalktı, Caliburn'ü yerden alıp kırık bıçak kısmını inceledi. *Ben oradaydım*, diye düşündü. *Bu kılıç kırılırken ben onun, Ulu Boynuzlunun yanındaydım... babamın yanında savaşmıştım.*

Ulfger'in katılaşmış cesedi üstündeki pelerini alıp bununla ölümcül kılıcı sardı. Teker teker bütün ölülerin yüzlerine baktı; gözleri Nick'in üstünde kilitlendi. "Unutmayacağım," dedikten sonra dönüp diğerlerinin peşinden gitti.

Peter, Battery'de Leydi'ye yetişti. Sis tamamen kalktığı için limandaki Hürriyet Abidesini görebiliyordu. Cinlerden biri deniz duvarına çıkıp ilerisini işaret etti. "Orada bir gemi var." Cin gözlerini kısarak baktıktan sonra şaşırmış bir halde, "Bu uzun gemi," dedi.

Peter, Leydi'yi kayalıklardan büyük gemiye taşıması için Tanngnost'a yardım etti. Avalon mültecileri birer birer gemiye çıktılar: Cadı, kızları, Tanngnost ve Leydi, cinler ve son olarak barhgestler pruvaya doğru ilerlediler. Sıra ona geldiği zaman Peter tereddüt etti.

"Çabuk ol, Peter," dedi Leydi.

Peter gemiye tırmanmak için elini küpeşteye koydu ama sonra durdu.

"Peter?"

Peter yavaşça başını iki yana salladı.

Leydi ona sert bir bakış attı.

"Gelemem."

"Ciddi olamazsın."

"Önce yapmam gereken bir şey var."

"O oğlana verdiğin saçma sözü mü kastediyorsun?"

"Evet."

"Gemiye çık, Peter," diye emretti Leydi. "Oyun oynamanın sırası değil."

Peter kesesini açıp içinden üç elma çıkardı.

Leydi'nin gözleri fal taşı gibi oldu. "Avallach'ın tohumları," dedi huşu içinde. "Ama nasıl?"

Peter elmaları ona uzattı. Leydi bunları yeni doğmuş bebeğiymiş gibi göğsüne bastırdı.

"Peter, bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Avalon gerçekten tekrar doğabilir!"

"Evet."

"Peter," dedi Leydi baştan çıkarıcı bir sesle. "Bugüne kadar arzuladığın her şey seni bekliyor." Gök mavisi gözleri parladı. "Yeni bir dünya, sevgili kahramanım. Ve sen benim yanı başımda oturup bu sihirli güzellikleri paylaşacaksın. Bunu görmelisin, Peter. Hak ettiğin yeri gör. Kaderinin gerçekleştiğini gör."

Peter onun vizyonunu görebiliyordu: Sidhe'nin vahşi savaş tanrısı bütün hayvanlar ve perilerle birlikte sihirli ormanda her şeyin efendisi olarak hüküm sürüyor. Ve gerçekten de bu onun oldum olası arzuladığı bir şeydi.

"Ölen o çocuklar için yüreğin sızlıyor," diye devam etti Leydi. "Peter, bu çok normal. Ama yeni bir gün başladığında hepsi geride kalacak. Benim yanımda yerini aldığın zaman. Bütün periler önünde dans ederlerken onları unutacaksın ve duyduğun acı dinecek."

"Onlar unutmak mı?" dedi Peter, Leydi'nin vizyonundan silkinerek. "Hayır. Onları asla unutmayacağım. *Asla.*" Bir adım geri çekildi.

"Peter, geleceksin. Gelmelisin. Yeni bir dünya çok kırılgan bir şeydir. Caliburn'e sahip olarak Avalon'u korumak senin görevindir. Doğuştan hakkın olan bir şeyi yok sayamazsın. Bu senin *görevindir.* Hadi, çık gemiye. Emrediyorum."

Peter onun gözlerine bakarak başını iki yana salladı. "Bir söz verdim." Sarmış olduğu kılıcı gemiye, Leydi'nin yanına bıraktı. "Elveda, Modron."

Leydi'nin gözleri alev saçarken dişlerini çıkarıp hırladı.

"Modron," dedi cadı gülerek. "Babasının kanı onun içinde uyandı. Gördüğüm kadarıyla senin büyülerin artık onun kalbini yönetmiyor."

Leydi kız kardeşine öfkeyle baktıktan sonra, sanki içindeki bütün hava boşalmış gibi, Tanngnost'a yaslandı. "Peterkuşum,"

dedi yenik bir sesle. "Benim küçük Mabon'um. Beni terk etme. Sana ihtiyacım var."

Peter boynundaki yıldızlı kolyeyi çıkarıp Leydi'nin avucuna bıraktı. "Ben Mabon değilim."

Leydi o cansız yıldıza bakarken müthiş kederli görünüyordu. Derken bir anda yüzü ciddileşti ve Peter karşısında güçsüz bir kadın değil, yıllar önce karşılaştığı tanrıçayı, Avallach'ın mağrur kızını, Avalon'un kraliçesini gördü. Leydi dimdik durarak Mabon'un yıldızını uzattı. "Bunu benim için sakla. Emniyette olsun." Peter yıldızın yine ışıldadığını fark etti. "Oyunların bittikten sonra onu bana, evine getir."

Peter yıldızı aldı ama kolyeyi boynuna takmayıp cebine soktu. Tanngnost'a baktı. "Elveda, eski dostum."

Tanngnost kederli bir soluk verdikten sonra Peter'ın elini sıktı. "Avallach hep yanında olsun."

Sisin son kırıntıları da kaybolmuştu. Peter uzaktaki parkta bağıran adamların sesini duydu.

"Gitmemiz gerek," dedi Tanngnost, Peter'ın elini bırakarak.

"Peter," dedi Leydi. "Eve, bana gel. Çok gecikme."

"Evet," dedi cadı. "Ve gözlerini iyi koru. Bir tanesi bana ait." Uzun yeşil dişlerini göstererek güldü.

Leydi elini kaldırınca geminin altından bir dalga yavaşça yükseldi ve onu kayalıklardan ayırdı. Bu dalga gemiyi hızla oradan uzaklaştırdı.

Peter onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktı; derken bir telsizin cızırtılarını ve yoldan gelen ayak seslerini duydu. Hemen oradan ayrılıp gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Peter parkı geride bıraktıkça siren sesleri de kayboldu. Artık ara sokaklarda değil, ana caddelerde yürüyordu. Ona tuhaf ifadelerle bakanlara aldırdığı yoktu, dahası, nereye gittiğine bile bakmıyordu. *Ne çok kayıp oldu*, diye düşündü; yüreği sıkışmıştı, boğulacak gibiydi. *Ben ne yaptım?* Gözlerinin önüne bir kez daha Leydi'nin yüzündeki hayal kırıklığı ve Nick'in ölüşü geldi. Kendini zorlayarak bunları aklının bir köşesine itti ve tüm dikkatini adımlarına yöneltti.

Manhattan'dan çıktı, Brooklyn Köprüsünü geçerken farkında

bile olmadı. Çok geçmeden gökdelenler yerlerini depolara, apartmanlara ve müstakil evlere bıraktı. Prospect Park'a girdikten sonra tırmanan yeşil kaplumbağaya rastladı.

"Nick," diye fısıldadı Peter. "Çok üzgünüm."

Kaplumbağa sırıtarak ona baktı.

Peter'ın gözleri yaşardı. Eliyle gözlerini silerken dişlerini sıktı. "O kadar üzgünüm ki." az sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sekeu, Abraham, Goll, annesi, Nick ve onun uğruna ölen bütün Şeytanlar için gözyaşı döktü. Çimlerin üstüne oturdu. Uzun bir liste vardı ama Peter elleri dizilerinde, bu listedeki her kişinin adını söyleyene kadar orada oturdu.

Hafif bir esinti çıkınca gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı – bu ılık rüzgâr ilkbaharın habercisiydi. Gece aniden canlanmıştı; sanki ağaçlar, kuşlar ve böcekler onu seyrediyorlarmış gibi hissetti. Gözüne bir kıvılcım çarptı, bunu başkaları izledi. Ona doğru uçuyorlar, etrafında dolanıyorlardı. *Periler*, dedi içinden. Mavi bir şey başının üstünden geçip önünde durdu. Beyaz saçlı bir peri kızıydı. Peri kızı ona tısladıktan sonra ağaçların etrafında dolanan diğerlerine katıldı.

Peter yaprakların arasında bir fısıltı duydu; onu geceyle dans etmeye çağıran bir sesti – babasının sesiydi. Ulu Boynuzlunun onunla ve Şeytanlarla büyük ateş etrafında dans edişlerini ve onlara Avalon'da bir yer bağışladığını hatırladı. *Merrow Koyu'nda senin yanında savaşmam için beni seçtin, Baba. O şerefi bana verdin, Ulfger'e değil.*

Peter her şeyi anladığını hissedince, gülümsemeye başladı. Babası ona gerçekten de bir armağan vermişti ve bu o ölümcül kılıç değildi. Başka kimseden umut yokken babası ona sahip çıkmıştı çünkü Ulu Boynuzlunun ruhu pagan ya da Sidhe olsun, bütün vahşi şeylerin bu dünyaya ya da perilerin dünyasına ait olsun, hepsinin efendisiydi. Ve artık babası bu ruhu ona devretmişti.

Peter ayağa sıçradı, parkın tek sahibiymiş gibi, herkese meydan okuyan uzun ve sesli bir kahkaha attı. Başını geri atıp uludu. Bu ilkel uluma binlerce yıldan beri insanlar tarafından işitilmemişti; bu uluma sesi onlara neden karanlık ormanlara girmekten korktuklarını hatırlatıyordu.

Benim bayraklara, unvanlara, taçlara, sihirli kılıçlara veya yal-

dizli tahtlara ihtiyacım yok. Hiçbir zaman herhangi bir aleme tıkılıp kalmayacağım. Benim dünyam vahşi rüzgârın estiği her yerdir.

"Ben Ulu Boynuzluyum," diye seslendi Peter. "Ormanın ruhuyum, bütün vahşi hayatın efendisiyim."

Elini kesesine sokup Avallach'ın elmalarından birini çıkardı ve buna hayranlıkla baktı. Olağanüstü güzelliği olan kutsal bir şeydi – Avalon'un simgesiydi. Peter elmadan bir ısırık aldı. Ağzını şapırdatarak çiğnerken bir evi aramaya başladı; herhangi bir evi değil, Carrol Sokağındaki mavi evi arıyordu. Altın gözleri ışıldarken elini hançerine götürdü. Marko ve arkadaşlarıyla karşılaşmak için can atıyordu. Niyeti onlarla eğlenceli bir zaman geçirmekti – çok iyi bir zaman geçirmek istiyordu çünkü eğlenmeyeli bayağı uzun bir zaman olmuştu.

Adımları yavaşladı; aklına Güneşkuşu, onun ne kadar bağımsız ve özgür oluşu, nereye isterse oraya uçuşu geldi. Peter şimdi kendini onun gibi hissediyordu; sanki o da istediği yere gidebilir, neredeyse onun gibi uçabilirmiş gibi hissediyordu.

Başını kaldırıp yıldızlara baktı ve yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Oynama zamanı geldi," diye fısıldadı yıldızlara ve onlara göz kırptı.

Yıldızlar da ona göz kırparak karşılık verdiler çünkü Peter'ın gülümsemesi son derece bulaşıcı bir şeydi.

Yazarın Notları ya da Peter Pan'e Övgü

Benden önceki pek çok kimse gibi, ben de Peter Pan masalına hayranımdır; Varolmayan Ülke'nin sihirli oyun bahçesinde geçen sonsuz çocukluk fikri beni büyülemiştir. Ama çoğu kimse gibi kafamdaki Peter Pan hayali onun sevimli şakacı biri oluşuydu; çok sayıda Disney filminde ve reklamlarda görüldüğü gibiydi.

Bu da, son zamanlarda çocuk kitaplarındaki sulandırılmış versiyonunu değil, özgün Peter Pan hikâyesini okumama kadar sürdü. Ama James Barrie'nin özgün –ve politik doğrucu olmayan– versiyonunu okuduktan sonra onun karanlık yanlarını, onun gerçekte ne kadar kana susamış, kimi zaman acımasız bir karakter olduğunu görmeye başladım.

Her şeyden önce, ölümsüz bir oğlanın çocuk bakımevi pencerelerinde belirip, kendi egosu ve kendi düşmanlarıyla dövüşmesi için bebekleri ailelerinden koparışı en hafif ifadeyle rahatsız edici bir şeydir. Ama Peter Pan'in ilk ortaya çıkışı olan *The Little White Bird* kitabını okuduğunuz zaman, onun da bebekken parktaki perilerle oynamak için bakımevinden çıktığını ama döndüğü zaman pencerelerin parmaklıklarla kapatıldığını ve annesinin başka bir bebeği emzirdiğini anlarsınız. Kişinin ruhsal dengesini bozacak nitelikte travmatik bir olay. Peter reddedilince periler dünyasına dönüyor ve birkaç arkadaşı olursa, daha çok eğleneceğine karar veriyor. Ve ince ayrıntılara pek meraklı olmadığı için de bu çocukları kaçırıveriyor.

Ama daha sonra bu çocuklara ne oluyor? İşte, orijinal *Peter Pan*'den bir alıntı: "Adadaki çocukların sayısı elbette sürekli değişiyordu çünkü arada öldürülebiliyorlardı. Ya da kurallara karşı gelip

büyürlerse Peter onları eliyordu. İkizleri de iki kişi olarak sayarsak şimdilik adada altı çocuk vardı."*

Onları eliyor mu? Bu ne demek oluyor? Peter sürüdeki hasta hayvanları ayıklar gibi onları öldürüyor muydu? Onlar başka bir yere mi gönderiyordu? Öyleyse, nereye? Ya da Peter onları ölümcül tehlikelere gönderip sonra yerlerine yenilerini mi katıyordu?

O tek paragraf benim Peter hakkındaki algımı neşeli bir yaramaz olmaktan, çok daha karanlık bir karaktere dönüştürdü. "*Onları eliyordu*" bu kelimeler bir türlü aklımdan çıkmadı. Peter kaç çocuğu kaçırmıştı, kaçı ölmüştü, kaçı *elenmişti?* Peter'ın şöyle bir sözü vardı: "*Ölmek çok büyük bir macera olacak.*"

Peter Pan'de bol bol kan dökülür: korsanlar Kızılderilileri öldürürler falan filan ama bu yetişkinlerin birbirlerini öldürmesidir – bunda yeni bir şey yok. Ama beni daha çok ilgilendiren kısım katillerde oluşan çocuk grubudur: Kayıp Çocuklar. Peter Pan onlarla birlikte kan dökmeyi bir spor haline çevirmiş, onlara sadece hiçbir pişmanlık duymadan öldürmeyi değil, bu işi yaparken eğlenmeyi de öğretmiştir. Bir ara oğlanlardan biri gururla öldürmüş oldukları korsanların sayısıyla ilgili konuşur: "On beş miydi, on yedi miydi?" Ve bir çocuk şu satırlardan nasıl keyif duyabilir ki? "Böylece afallayan korsanlar, eli kılıç tutan diğer çocuklara kolayca yem oluyordu."** Ya da, "Bağırsakların deşilmesi kadar eğlendirici bir şey yoktur." Ve asıl insanı en çok ürperten şey, Peter'ın bütün bu işleri –çocuk kaçırma, öldürme– en küçük bir vicdan rahatsızlığı duymadan yapabilmesidir. "'Ben öldürdükten sonra hepsini unuturum,' diye cevap verdi Peter umursamaz bir ifadeyle."***

Bu tedirgin edici öğeleri düşündükçe, acaba Barrie'nin lirik hikâyesinin perdesi kaldırılıp bütün o vahşet ve şiddet en gerçek haliyle anlatılsa nasıl olurdu, diye merak etmeye başladım. Çocuklar kaçırılmaya ve böyle durumlara sokulmaya nasıl tepki gösterirlerdi? Karizmatik bir sosyopatın büyüsüne kapılıp soğukkanlı katiller olmak onlar için ne kadar zor olabilirdi? Günümüzdeki çete kültürüne ve eylemleri ne kadar korkunç olursa olsun, bunları gerekçelendirmek için gençlerin ne çabuk kendi ahlak kurallarını belirlediklerine bakılırsa, herhalde pek zor olmazdı.

Ve işte bu düşünceler *Çocuk Hırsızı*'nın tohumları oldu.

---

* *Peter Pan*, çev: Sevda Deniz Karali, İthaki Çocuk, 1. Baskı, 2020. –*yhn*

** Age, syf. 193. –*yhn*

*** Age, syf. 218 –*yhn*

Barrie'nin *Peter Pan*'ını aynı şekliyle anlatmak istemedim; bunun yerine kendi Peter'imi, kendi dünyamı ve peri masallarının ardındaki daha karanlık hikâyeleri anlatabilmek için James Barrie gibi ben de İskoçya peri masallarını, mitolojisini ve efsanelerini araştırmaya başladım. Ve *Çocuk Hırsızı*'nın mitolojisi için bir halk hikâyeleri hazinesi buldum. Bu efsaneler bu romanı yönlendirmiş olduğu için belki siz de onları ilginç bulursunuz diye, aşağıda listesini verdim.

Bu mitolojilerin kaynaklarına ve bölgelerine göre değişiklikler gösterdiğini anladım ve çoğunu *Çocuk Hırsızı* için kullandım. Aşağıda bazılarını göreceksiniz:

Avalon: Avalon, ya da Galce adıyla "Yns Afallach" Öteki Dünya adalarından biridir. Avallach ve kızı Modron tarafından yönetilir. Caliburn'ün (Excalibur) yapıldığı ve Camlann savaşından sonra Kral Arthur'un Morgan le Fay (Modron) tarafından götürülüp yaralarının tedavi edildiği yerdir. Elma Avalon'un en tanınmış simgelerinden biridir. Bunun benzerleri Yunan Hesperides'te, Norveç'in Gençlik Elmaları'nda ve Hristiyanlığın Hayat Ağacında görülebilir.

Avalon buna benzeyen başka bir Öteki Dünya adasıyla yakından ilişkilidir. Tir na nOg. İngilizcede bunun adı Ebedi Gençliğin Ülkesi olarak bilinir. Ben bu iki gizemli adayı birleştirdim. Tir na nOg haritaların ötesinde bir yer olarak düşünülür. Oraya ulaşmak için ya adanın perilerinden bir davet almak ya da çok zorlu bir deniz yolculuğu yapmak gerekir. Birçok İrlanda kahramanı bu adayı ziyaret etmiştir. Burada hastalık veya ölüm yoktur. Ebedi gençlik ve güzellik yeridir.

Avallach: Avallach (ya da Afallach ve Avalloc) Şifa Tanrısı Nodens'in oğludur. Ölüler dünyasının Kelt tanrılarından biridir. Kızı Modron ve kız kardeşleriyle birlikte Avalon'un yönetir.

Modron: Galler mitolojisinde Modron (ilahi anne) Avalloc'un kızıdır ve adı Kelt tanrıçası Matrona'dan türemiştir. Kral Arthur efsanesindeki Gölün Leydisi, Morgan le Fay olarak kabul edilir. Mabon'un annesidir.

Mabon: Galler mitolojisinde Mabon (ilahi erkek çocuk) Modron'un oğludur. Britanya tanrısı Maponos ve İrlanda tanrısı Aengus Mac Og ile eşanlamlıdır. Mabon doğumundan üçgün sonra an-

nesinden çalınır. Daha sonra, Culhwch tarafından kurtarılana kadar Annwn'de yaşamıştır ve burada yaşadığı için ebediyen genç kalmıştır.

Ulu Boynuzlu: Bu bağdaştırıcı terimi romanın Ulu Boynuzlu kısmında tanıttım. Ve çeşitli kültürlerin mitolojisinde vardır. Britanya halk bilgisinde boynuzsuzdur. Hristiyanlar için boynuzlu tanrı şeytanın kendisidir.

Diğer İlhamlar

Tanngnost (diş bileyen) ve kardeşi *Tanngrisnir* (diş gösteren) adları Thor'un arabasını çeken iki tekenin adlarıdır.

Yeşil Dişli Ginny (ya da Yeşil dişli Jenny) İngiliz folklorunda Peg Powler gibi bir nehir cadısıdır. Çocukları veya yaşlıları suyun içine çekip onları boğar. Genellikle yeşil tenli, uzun saçlı ve sivri dişli olarak tarif edilir.

Kuzey İngiltere folklorunda bir *Barghest* siyah bir hayalet köpek veya gulyabani köpektir.

Bir *Hissi* Finlandiya folklorundaki hınzırlık yapan bir ruh veya tanrıdır.

İrlanda ve İskoçya folklorunda *Sluagh*lar huzur bulamamış ölülerin ruhlarıdır. Bazılarına göre onlar esir aldıkları masum insanların ruhlarını yanlarına alırlar.

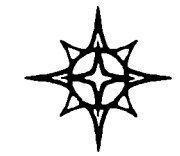
New York'un içinde ve civarındaki yerlerin çoğunu uydurdum ama aşağı Manhattan'da, gökdelenlerin arasında gerçekten de tepesinde beyaz bir haç olan eski bir kilise vardır. Battery Park'la Staten Adası feribotu terminalinin karşısındaki sokaktadır. Azize Elizabeth Ann Seton'un kollarını davet edercesine açtığı heykeli buradadır.

Eskilere ait korkunç sonları olan peri masalları gençlere olsun yaşlılara olsun uyarıcı dersler niteliğindedir. Ben bütün mitolojilerin gerçek bir olaydan veya kişiden kaynaklandığını düşünürüm. O halde, bir gün kendinizi Prospect Park'ın karanlık bir köşesinde –ya da el değmemiş vahşi bir yerde– bulursanız ve birden ateş böcekleri üşüşür ve havayı gümüş rengi bir sis kaplarsa, kulak kesilin; bir oğlan çocuğunun uzaktan gelen kahkahasını duyabilirsiniz. Ve o anda neye karar verirseniz verin ama uyarılmış olduğunuzu unutmayın.

Brom

20 Şubat 2009

Teşekkürler

Bu kitabın yazılması bir hayli uzun sürdü. Bu süreçte epeyce teşvik ve yardım gördüm ve pek çok insana içki ve çikolata borçluyum.

İlk sırada son derece yetenekli bir editör olan Diana Gill var. Onun hikâye ve karakter yaratma konusundaki öngörüşlerine hayranım. Zaman zaman bu romanı bataktan kurtarıp benim hayal bile edemeyeceğim bir düzeye çıkardı.

İşletmecim Julie Kane-Ritsch'e dostluğu, coşkusu ve çabaları için teşekkür ederim. İnsanın kendini emin ellerde olduğunu hissetmesi çok güzel bir şey. Sağ ol, Julie.

Çok değerli katkıları için Emily Krump'a, Katherine Nintzel'e, Michael Barrs'a ve Olga Gardner Galvin'e çok teşekkür ederim.

Ve benim ilk taslaklarımı okuma sabrını gösteren o zavallılara özel teşekkürler. Bu romanda her birinizden bir parça var: Luke Peterschmidt, Robert Ivy, Killian, Devn ve Laurie Brom. Ve Peter olarak poz veren Ben Reh.